ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Gunnarsson_Thorarinn-Mystara_3-Draci_mag_z_Mystary.PDB

PDB Name: Gunnarsson_Thorarinn-Mystara_3-
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 8.5.2005
Modification Date: 8.5.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

KRONIKY PÁNA DRAKŮ

SVAZEK 3

DRAČÍ MÁG Z MYSTARY

Thorarinn Gunnarsson

Prolog

ZDÁLO SE, JAKO BY NOCI PŘIBÝVALO JAKO vody při jemném dešti, pomalu vyplňovala úzké ulice a uličky města a také zákoutí v místech, kde se dlažba setkávala s hradbami. Šedé kamenné budovy a nevýrazné namodralé střešní tašky ztmavly a postupně se ztrácely v šeru. Dlouhou tuhou zimu vystřídalo mírné a příjemné jaro, ale noc přicházela do Vysočiny stále brzy a s tmou přinášela také chlad.
Alessa Vyledaarová stála u okna ve své komnatě a pozorovala prohlubující se stíny nastávající noci. Vybrala si tuto komnatu především kvůli širokému oknu, přestože musela v sídle čarodějů v Akademii šlapat o poschodí výš. Ve starých pokojích Byena Kalestraana se nikdy necítila dobře, připadaly jí jako jeskyně bez oken, tmavé a odlehlé. Také tam bylo něco zneklidňujícího, skoro jako by v nich strašilo. Nikdy nepatřila k těm, kdo se bojí duchů, avšak nedůvěřovala ničemu, co mohlo mít něco společného s Kalestraanem a zrádnými čaroději.
V těch místnostech vždy nejasně pociťovala, jako by na ni něco volalo nebo snad po něčem pátralo. Ten pocit byl ve skutečnosti tak mlhavý, že si nikdy nebyla jistá, jestli je skutečný nebo jestli jej vyvolává jenom její odpor k Byenu Kalestraanovi. Nikdy tomu muži nevěřila, a už předtím, než se projevil jako zrádce a vrah, ho neměla ráda. Nechtěla prostě žít někde, kde by ji cosi neustále rušilo. V poslední době k ní však vzdálený hlas doléhal i v jejích nových komnatách.
Toho večera byl tajemný hlas zvláště vytrvalý a méně vzdálený než kdykoli předtím. Alessa čekala ve své komnatě na kočár, který ji měl dovézt na večeři k Solveig Bělozlaté, a ze všech sil se snažila si hlasu nevšímat. Pokusila se ukrátit si čas čtením ve své knize kouzel, ale brzy pochopila, že to, co ji ruší, je silnější. Snaha nevšímat si znepokojujícího hlasu jí ubírala na soustředění, a nic se proto nenaučila. Nakonec to vzdala, zavřela knihu a odložila ji. Ale tak zůstala sama, s voláním, které neustávalo, a vlastními myšlenkami, které ji zneklidňovaly. Během některých nocí, kdy byl hlas obzvlášť neodbytný, jej slyšela dokonce i ve snech, ve kterých se míhaly nejasné obrazy draků a podivných příšer a zjevovala se jí studená, vyprahlá pustina, kterou se v hrozivém osamění plahočila na cestě bez konce, aniž by věděla proč.
Dnes v noci si Alessa začala pomalu uvědomovat, že volání zní skutečně jinak než dřív. Předtím, ať už byl jakkoli silný či vytrvalý, byl to pokaždé jen jakýsi nesrozumitelný hlas, zvučící v její mysli a nikomu blíže neurčený. Jenom v komnatách, které zůstaly po smrti zrádce Byena Kalestraana prázdné, byl mocnější a jasnější. Ačkoliv ani dnes večer nerozuměla jednotlivým slovům, nebylo pochyb, že volání je určeno jí. Byla přesvědčena, že když bude hlas následovat, dovede ji ke zdroji, ze kterého vychází.
Při této myšlence zaváhala a dlouho se nemohla rozhodnout. Ať ten hlas znamenal cokoliv, byla si naprosto jistá, že představuje nějaké zlo. Cosi v tom hlasu a ve snech, které vyvolával, v ní probudilo nejasnou vzpomínku na strach, tak vzdálenou, že nemohla uhodnout, čeho se bojí. Věděla jen, že jí její nejhlubší instinkt říká, aby utíkala od toho hlasu co nejdál a vyhnula se mu za každou cenu, aby jej dokonce zničila, když bude moci. Přesto se musela dozvědět, o co jde. Nemohla takovou věc jednoduše přehlížet a se založenýma rukama čekat, až způsobí něco zlého. Jestli Kalestraan přivolal do Akademie nějakou bytost nebo neznámou kouzelnou sílu, musí být nalezena a budova musí být zabezpečena před jejím působením.
Napadlo ji také, že by ten hlas mohl pomoci určit místo, na kterém je ukryt Náhrdelník draků. Nikdy neměla přesnou představu o tom, jak vlastně náhrdelník vypadá, ale věděla, že pro draky je to klenot nesmírně hodnotný a důležitý. Když nahradila Byena Kalestraana na místě nejvyššího čaroděje svého řádu, stala se zodpovědnou za nalezení náhrdelníku. Nenašla však nejmenší stopu, která by pomohla odhalit, kde by jej proradní čarodějové mohli ukrýt.

Nalezení náhrdelníku začalo být důležitější než kdy dřív. Draci se teď mohli každou chvíli vrátit do Vysočiny v očekávání, že dostanou svůj poklad zpět.
Když zvážila všechny možnosti, rozhodla se Alessa jednat, dokud byl záhadný hlas dost silný a mohl ji dovést ke svému zdroji. Opatrnost ji varovala, že by se za ním neměla vydávat sama. Pro případ, že by to byla past, by měla zavolat na pomoc ještě alespoň jednoho ze zkušených čarodějů. Ale přesto si raději chtěla to tajemství nechat pro sebe, dokud se nedozví, čeho se týká. Tiše vyklouzla ze své komnaty a malou chvíli počkala u dveří, aby se ujistila, že na chodbě nikdo není. Lampy se ještě nerozsvítily, a tak byly chodby sídla čarodějů ve snášejícím se soumraku temné a chmurné.
Pomalu a opatrně sestupovala po schodech, pak se však zarazila a usmála nad vlastním strachem. Byla paní tohoto místa, a ne noční lupič. Přesto se zastavila, když přišla ke Kalestraanovým dveřím, a promítla si v mysli všechny kouzelné léčky, které zde mohly být nastraženy na ochranu nejskrytějších tajemství. Kalestraan byl ohňovým čarodějem a součástí jeho pastí by měl být oheň, možná náhlé vyšlehnutí plamenů přímo do tváře nezvaného návštěvníka nebo jasný záblesk světla, který měl oslepit zvědavé oči. Její největší výhodou bylo, že znala stejná ohňová kouzla a úroveň jejích znalostí se téměř rovnala Kalestraanovým.
Alessa si znovu nervózně připomněla, že se nesnaží proniknout na území smrtelného nepřítele. Párkrát do těchto místností zavítala, když hledala nějaké vodítko, které by jí pomohlo najít ukradený Náhrdelník draků. Také Sir George Kirbey jí pomáhal toto místo prohledat, a jeho znalosti kouzelných pastí a úkrytů byly ještě větší než její vlastní. Dokud nenajde zdroj toho záhadného hlasu, nemusí se ničeho příliš obávat, pak však bude muset být opravdu velmi opatrná.
Zahnala strach, otevřela dveře bývalých Kalestraanových komnat a vstoupila do tmy, tiše šeptajíc rozkaz k rozsvícení kouzelných lamp. První místnost byla Kalestraanovou pracovnou, místem, kde pracoval a přijímal soukromé návštěvy. Dveře v zadní části pokoje vedly do malé komory. Věděla, že tytéž dveře vedou do jediné skrýše, kterou tam se Sirem Georgem dokázali najít. Ale toto skryté místo znala od Kalestraanovy smrti a věděla, že to, co ji volá, tam není. Ta věc se nacházela za třetími dveřmi, skrytými ve stínu úzkého průchodu mezi dvěma knihovnami vedoucími do soukromých pokojů nejvyššího čaroděje.
Alessa otevřela dveře a při vstupu pronesla zaklínadlo, kterým se rozsvěcely kouzelné lampy. Pak se rozhlédla kolem. Pokoj byl stejný jako dřív; nařídila, aby se tam s ničím nehýbalo ani se nic neměnilo a neztratily se tak případné stopy objasňující Kalestraanovo spiknutí. Teď, když začala hledat zdroj tajemného volání, pohybovala se mnohem pomaleji a ostražitěji. Jestli zůstala nějaká léčka neodhalena, bylo nejpravděpodobnější, že bude právě na tomto místě. Doufala, že tu existuje nějaké ochranné kouzlo, díky kterému bude rozpoznána jako Kalestraanova nástupkyně a dědička jeho tajemství. A protože tajemný hlas volal jen ji, byla přesvědčena, že takové opatření bylo provedeno.
Hlas byl teď daleko silnější než dřív, byl tak blízko, že už ji nevedl žádným směrem. Na moment ji napadlo, jestli její pátrání nebude zbytečné. Zůstala stát ve dveřích. Zavřela oči, aby ji zrak nerozptyloval hledáním místa, odkud se ozývalo volání, a nechala vábivý, tajemný hlas, aby ji vedl. Její mysl se zcela soustředila na ten tichý hlas, kterým se nechala vést. Zdálo se jí, že zdroj volání je nyní trochu určitější. Vykročila tedy zvolna a opatrně tím směrem, bojujíc s touhou otevřít oči. Myšlenka, že by mohla poslepu vkročit do pasti, udržovala její nervy v krajním napětí.
Náhle se jí něco dotklo a Alessa ve strachu skoro uskočila zpět, vzápětí ale pochopila, že zavadila o bok Kalestraanovy postele. Ve chvíli zděšení otevřela oči a ke svému překvapení spatřila, že našla původce toho záhadného volání. Vedle postele visela na věšáku Kalestraanova pelerína s vysokým tuhým límcem; tu noc, kdy zemřel, ji neměl na sobě. Na pravé straně prsou byla připevněna brož s malým kamenem, označujícím jeho hodnost. V jeho případě to byl jasně rudý kámen nejvyššího čaroděje ohňové magie. V dávné minulosti jejich lidu by to byl zářivý rubín, ale od té doby, co Flaemové začali putovat z jednoho světa do druhého, se časy zhoršily a kámen nahradilo obyčejné barevné sklo.
Ale tenhle kousek skla asi nebyl tak obyčejný. Okamžitě si všimla, že se z kamene line slabá zář rudého světla, a nebyl to jen odraz lamp. Pobavilo ji, když si vzpomněla, že Kalestraan ten kouzelný předmět neukryl na nějakém bezpečném místě, střeženém dobře promyšlenými léčkami, avšak nosil jej téměř všude, kam šel, takže ho ostatní měli stále na očích. Ona sama měla podobný kámen, ale ten její opravdu nebyl nic víc než obyčejné sklo. Ještě chvíli váhala, protože se stále obávala léček, a také nezapomínala na to, že ten podivný kouzelný výtvor, kterého si Kalestraan velmi cenil, by docela dobře mohl být nástrojem zla.
Jako Kalestraanova nástupkyně měla teď právo kámen vlastnit. Zdálo se, že ji předmět poznal. Rychlými pohyby uvolnila sponu, vyprostila brož z peleríny a držela ji v ruce. Kámen reagoval na její dotyk matným pulzujícím světlem. Ve stejném okamžiku hlas zmlkl, skoro jako by jej vyplašila. Chvíli stála a upřeně hleděla na kámen. Bála se kouzlem odhalit jeho tajemství, když vtom se tajemný hlas ozval znovu, ale nyní zněl jinak. Vypadalo to, jako by se ostře a netrpělivě dožadoval, aby mu řekla, kdo je. Jako by cizí vůli, která hlas ovládala, vadilo, že se nachází v neznámé ruce. A potom, než si stačila rozvážit svou odpověď, hlas utichl a bledé světlo se vytratilo.
Zdálo se, že tím byla celá záležitost prozatím uzavřena, a Alessa si uvědomila, že je čas přestat si zahrávat s nebezpečím. Jestliže s ní kouzelný šperk nebyl ochoten nyní mluvit, bude si muset sama zvolit příležitost, při které se pokusí odhalit jeho tajemství. Na takový pokus ale nebude připravena, dokud si nepřichystá nezbytná kouzla, aby se ochránila před jakýmkoli možným nebezpečím. Prozatím považovala za nejrozumnější ponechat si šperk u sebe, což byl ten nejvhodnější způsob, jak mu zabránit, aby se k sobě pokusil přivábit někoho jiného. Připjala si ho na kabát a pobavilo ji pomyšlení, že Kalestraan nosil takovou cennou věc všem na očích, jako by to byla jen nějaká tretka nevalné hodnoty.
Alessa opustila pokoj a zamkla dveře. Pak spěchala po schodech nahoru do svých vlastních komnat. Když kráčela potemnělými chodbami sídla čarodějů, přemýšlela nad záhadou Kalestraanova očarovaného šperku. To, že k sobě dokázal přivolat pozornost, pro ni bylo méně důležité než důvod, proč k tomu došlo právě teď. Měl kámen svou vlastní vůli, nebo jen poslouchal někoho jiného, kdo možná začínal být zvědavý, proč je Kalestraan tak dlouho pryč? Musela

samozřejmě připustit, že možná přeceňuje sílu nebo schopnosti té věci. Mohl to být jen druh ochrany, kterou si Kalestraan vytvořil, jakési zařízení, jež ho mělo varovat, kdyby někdo začal strkat nos do jeho tajností.
Ale ať byla ta věc cokoliv, z nějakého důvodu se snažila upoutat její pozornost, a snad ji chtěla před něčím varovat. Stále doufala, že by ji šperk mohl dovést k Náhrdelníku draků, bála se však, že nebude mít dost času. Potřebovala jeho tajemství odhalit co nejdřív.
Pro dnešek však stejně musela své zaujetí pro kámen odložit. Vybrala si šálu, kterou si přehodila přes svůj čarodějnický oděv, protože věděla, že venku bude chladno. Byla si jistá, že dole už na ni čeká kočár, a proto opustila svou komnatu a rychle scházela po schodech. Pozdě odpoledne dorazil z Thyatisu jezdec na gryfovi, takže bylo zřejmé, že na návštěvu přiletěl Darius Glantri. Jestli je to pravda, pak by to mohl být opravdu příjemný večer. Alessa si však připomněla, že by se měla brzy omluvit a ponechat své přátele po zbytek noci o samotě.
Když se posadila do kočáru, aby absolvovala krátkou jízdu do Solveižina domu, zamyslela se nad neočekávanými zvraty, ke kterým v poslední době v jejím životě došlo. Loni v létě se ona, bezvýznamná čarodějka Akademie, stala během několika krátkých týdnů vůdkyní řádu ohňových čarodějů a rádkyní Thelvyna Liščí oko, Pána draků a na nějaký čas posledního flaemského krále. Musela si přiznat, že své nové postavení zaujala se stejným egoismem a sklonem k intrikám, jaké měl ten starý zločinec, kterého nahradila. Stejně jako její předchůdce, i ona zjistila, že její plány nevycházejí tak dobře, jak by si představovala.
Alessa litovala toho, jakou roli sehrála, když nutila Pána draků, aby se vzdal titulu posledního krále Flaemské říše. Utěšovalo ji jedině vědomí, že Thelvyn měl od počátku v úmyslu vzdát se trůnu, až válka s draky skončí. Od té doby se stala oddanou členkou shromáždění, které bylo ustaveno, aby nahradilo krále, a velmi se zasloužila o to, že flaemští ohňoví čarodějové přestali být podezíraví a sobečtí a jejich řád začal jednat doopravdy moudře a rozumně. Stala se velkým stoupencem Solveig Bělozlaté, která byla předsedkyní shromáždění, ale také její blízkou přítelkyní, i přesto, že Solveig patřila k původním společníkům Pána draků a byla Alessinou rivalkou.
Kočár rachotil po kamenném dláždění a ten zvuk se rozléhal prázdně úzkými ulicemi. Alessa se dívala z okna a pozorovala teplé měkké světlo prosvítající závěsy a otvory v okenicích domů, které míjela. Občas myslela na Thelvyna a konečně pochopila i ten poslední ždibec moudrosti, kterou se jí pokusil předat. Byla tehdy přesvědčena, že skončením války s draky vše ztratil; jeho prohlášení, že vlastně zvítězil, ji překvapilo a zpočátku mu ve své pýše nepřikládala důležitost. Možná však získal dokonce víc, než v té době vůbec tušil. Záviděla mu svobodu draka, který si může osedlat vítr a žít a lovit v divočině se svou moudrou a oddanou družkou po boku. Ve srovnání s jeho životem se ten její zdál být všední a plný povinností.
Kočár zpomalil a pak zatočil, aby mohl projet branou do dvora Solveižina velkého domu v zámožné braejrské čtvrti, do toho domu, který předtím několik let patřil Pánu draků. Už když vystupovala z vozu, zaslechla netrpělivý křik gryfa ustájeného ve skladišti na západní straně dvora. Alessa se často bavila představou, co by si asi pomyslela hrdá kněžka, zlatá dračice Kharendaen, kdyby věděla, že v jejím bývalém domově, který jí pět dlouhých let poskytoval útočiště, nyní přebývají gryfové. Alessu napadlo, jestlipak se drak nezdál být sousedům lepší společností než divoká a hlučná zvířata, která se teď v domě často objevovala.
Mladý sluha Taeryn zaslechl její vůz a čekal na ni u dveří. Pokud bylo Alesse známo, Taeryn pocházel z nižší šlechty a v raném věku ho poslali sloužit do paláce. Býval osobním sluhou krále Jherridana a později i Thelvynovým. Byl poněkud prostý a jeho povinnosti proto odpovídaly jeho schopnostem, ale byl vždy veselý a horlivý se zavděčit. Protože v paláci už pro něho nebyla práce, přišel sem, aby sloužil Solveig.
"Dobrý večer, Alesso," začal. Uviděl ale Solveig, která se objevila za ním, a zdálo se, že je zmaten a neví, je-li ho tam ještě zapotřebí. Po chvíli tiše odešel. Alessa se snažila zadržet úsměv.
"Přišla jsi právě včas na večeři," řekla Solveig. Byla to nejvyšší žena, kterou kdy Alessa viděla, dokonce vyšší než většina mužů. Její vlasy, které obvykle nosila upravené do jediného pletence, měly světle zlatou barvu. Byly tak světlé, že ve slunečním světle vypadaly téměř bílé.
"Doufám, že neruším," řekla Alessa. "Nemohla jsem si nevšimnout, že ve starém skladišti je gryf, tak bych ráda věděla, jestli tu není na návštěvě kapitán Glantri."
"Ne," odvětila Solveig a ustoupila, aby kouzelnice mohla vejít. "Dnes odpoledne přiletěl posel a přinesl zprávu od císaře Kornelia."
"Doufám, že ta zpráva není špatná," poznamenala s jistou obavou Alessa, a předtím než následovala Solveig do jídelny, se zastavila, aby odevzdala svůj šál Taerynovi.
"Vlastně je to dobrá zpráva," vysvětlovala Solveig. "Na východě je podle všeho klid. Nepřišly žádné zprávy o tom, že by spolu Alfatijští a draci ještě bojovali, takže to vypadá, že konečně uzavřeli mír."
Alessa se zamračila. "To znamená, že Alfatijští konečně pochopili, že nesmějí vstupovat na území, které náleží drakům. Doslechla jsem se, že ztratili nejméně třetinu své flotily."
"Stále mě udivuje, že se odhodlali vést proti drakům válku."
"Mě tedy ne," řekla na to Alessa kysele. "Alfatijští jsou spříznění s mým lidem. Tím, že se postavili proti drakům, projevili stejnou tvrdohlavou nadutost, která vede Flaemy k přesvědčení, že dokáží porazit Alfatijské."
Posadily se ke stolu a Alessa tiše čekala, zatímco Taeryn servíroval večeři. Jako vždycky vzpomínala na první večer v tomto domě, kdy seděla u stejného stolu s Thelvynem a ostatními. Cítila se teď trapně, když pomyslela na to, jak strojila své vlastní tajné pikle způsobem, o kterém byla přesvědčena, že je hodný opravdového čaroděje, a okamžitě zradila Byena Kalestraana, toho starého ničemu, který ji poslal do Thelvynova domu na výzvědy. To místo jí Thelvyna velmi připomínalo, určitě i proto, že tam Solveig během těch několika měsíců, co byl pryč, nic nezměnila.
"Dozvěděla ses něco o Thelvynovi a Siru Georgovi?" zeptala se.
"Nemám žádné nové zprávy od té doby, co ses ptala posledně," odpověděla Solveig, a z jejího výrazu nebylo znát,

jestli ji ta otázka nějak pobavila. Když před ni Taeryn položil talíř, na chvilku se odmlčela. "Snad ti Thelvyn nechybí?"
"Jen mě napadlo, že když jsme spolu mluvili naposledy, neměl mnoho důvodů smýšlet o mně v dobrém," přiznala se Alessa. "Myslím, že bych to chtěla napravit. Je ti někdy líto, že jsi nešla s nimi?"
"Někdy," odpověděla Solveig. "Ale spíš jen tak ze zvědavosti. Potom si připomenu, kam směřovali, a to mě vyléčí. Nejsem připravena na společnost draků, a zvláště takových draků, kteří Thelvyna příliš neuznávají a jeho přátele ještě méně. Ráda bych věděla, jestli už našel způsob, jak zlomit kouzlo, které mu stále bránilo vzít na sebe svou pravou podobu, nebo jestli na to bude muset ještě léta čekat. Jak asi vypadá jako drak? A bude tak šťastnější?"
"Myslíš, že ho ještě někdy uvidíme, nebo je jeho osud už napořád spojený s draky?"
Solveig bezradně pokrčila rameny. "Nemůžu nic tvrdit s jistotou, ale mám dojem, že ho uvidíme dost brzo. Pronásleduje mě takový pocit, že celá ta záležitost s draky dosud neskončila a že jsou věci, které musí být ještě dořešeny."
Odmlčely se, když Taeryn přinesl sklenice a láhev vína. Potom vyndal vývrtku a chystal se vytáhnout zátku. Taeryn nacházel v této činnosti velké potěšení a ony ho nechtěly rušit. Obratně zátku vytahoval, až vyklouzla s uspokojivým bouchnutím.
"Moc rád bych zase viděl Kharendaen," prohlásil, když naléval víno. "Byla to velmi milá dračice. Moc zdvořilá."
"Kdoví, jak moc by byla zdvořilá, kdyby věděla, že jste z jejího domova udělali stáj pro gryfy," podotkla Alessa. "Když mluvíme o gryfech. Myslela jsem, že je vhodná doba na to, aby Darius Glantri přijel znovu na návštěvu. Proto jsem se také ptala, jestli je dnes večer tady. Už tu dlouho nebyl."
"Ani nevím," zatvářila se nezúčastněně Solveig.
"Jak je to mezi tebou a Dariem?" pokračovala Alessa. "Jak můžete vy dva udržovat nějaký smysluplný vztah, když mezi jeho návštěvami v Braejru, při kterých musí vždycky přeletět půl kontinentu, uplynou týdny a týdny? Vím, že se Darius chytá každé příležitosti a předstírá, že doručuje důležité zprávy, obvykle se ale zdrží jen jednu noc a pak se musí vrátit domů. Nikdy jsi mi toho o vašem vztahu moc neřekla, ale když je ochoten překonat tolik překážek, aby tě navštívil, pak to musí být vážné. Ty jsi vyrostla v Thyatisu, pokud se nemýlím. Uvažovala jsi někdy, že by ses tam vrátila? Pomyslel on někdy na to, že by přišel sem?"
"Jsi dnes večer velmi zvědavá," řekla Solveig vyhýbavě.
"Chceš se té otázce vyhnout?"
"Já nevím," musela přiznat Solveig. "Vždycky jsem si myslela, že se jednou do Thyatisu vrátím, ale v dohledné době se nebudu moci vzdát svých povinností ve Vysočině. Darius i já máme ve svých zemích důležité úkoly a nemůžeme je opustit v době, kdy je celý svět v tak nejisté situaci."
"A co bylo hlavním důvodem, že jsi odešla?" zeptala se Alessa a pak honem Solveig předběhla, takže nestačila odpovědět. "Znám ty příběhy, ve kterých si lidé vyprávějí o tvém divošském srdci, které prostě zatoužilo po svobodě, a také o tom, jak jsi byla seveřany prodána do otroctví a koupila tě jedna z předních rodin Thyatisu, aby měli dceru, kterou by mohli uvést do společnosti. Ale vždycky jsem měla pocit, že jsi opustila Thyatis, aby někdo našel klid, a nejsem si jistá, že šlo o tebe samu."
Solveig se zamračila. "Ano, to je ten pravý důvod. Jak jsem dospívala, uvědomila jsem si, že všechno, co jsem se učila, ze mě má udělat takovou osobnost, jakou si představují moji adoptivní rodiče. A protože jsem byla od přírody vzpurná a svéhlavá, tak jsem samozřejmě chtěla dělat pravý opak toho, co si přáli. Očekávali, že budu jemná, a tak jsem chtěla být válečníkem. Chtěli, abych byla důstojná a vážená, a tak jsem toužila být opovrhovaným dobrodruhem. Ale když jsem zjistila, že otec již pro mne plánuje sňatek, který byl pro rodinu výhodný, rozhodla jsem se opustit Thyatis na tak dlouho, dokud nebudu na vdavky příliš stará."
"A pak se objevil Darius Glantri," řekla Alessa.
"Ano, v tom je právě ta ironie. I když jsem se stala vším, čím jsem neměla být, našla jsem nakonec muže z Thyalisu, který je daleko lepší partie, než jakou by pro mě mohl otec kdy najít. Ale co ty? Povídejme si teď chvíli zase o tobě."
"Já nemám nikoho," řekla Alessa se stínem upřímného smutku. "To je rub povolání, které jsem si zvolila. V noci mi dělá společnost jen má kniha kouzel."
"Pokud už není nic jiného, s čím by ses mi chtěla svěřit, ráda bych se teď dozvěděla, jestli jsi nezjistila něco o Náhrdelníku draků," řekla Solveig a nalila si další pohár vína. "Myslím na to, že zima uplynula a draci by se mohli každou chvíli vrátit a začít zjišťovat, jak jsme při hledání náhrdelníku pokročili. Slyšela jsem, že jsi přesvědčena o tom, že Kalestraan byl nějak zapleten do jeho krádeže."
"A nejen to, jsem si také naprosto jistá tím, že to byl právě Kalestraan, kdo jej ukryl," odpověděla Alessa a pak se s téměř komickým sebeuspokojením usmála. "Vlastně právě dnes v noci jsem odhalila jedno z Kalestraanových tajemství. Nevím, jestli nám pomůže najít náhrdelník, ale je to jediná nadějná stopa, kterou jsem po dlouhé době našla. Budu potřebovat trochu času, abych tajemství té věci bez rizika prozkoumala."
"Nevím, jestli draci budou mít pro naše výmluvy pochopení, až se vrátí."
"Myslíš, že by se za nás Thelvyn přimluvil?" zeptala se Alessa.
"Moc nedoufám, že by to mohl udělat. Draci ho nikdy neměli rádi, a já ani nevím, jestli už našel způsob, jak se stát drakem. I kdyby se mu to podařilo, bude potřebovat nějaký čas, aby si ve svém národě získal autoritu."
Konec války s draky ještě neznamenal vyřešení všech problémů. Když Marthaen, vůdce draků, prozradil, že Thelvyn je původem zlatý drak, ztratil Pán draků důvěru a podporu svých spojenců a draci prostě ustoupili. Nebylo jisté, jestli považují svůj spor s Flaemy za uzavřený, avšak pravděpodobně by na své další stížnosti zapomněli, kdyby jim byl vrácen Náhrdelník draků. Alessa teď měla alespoň jakousi naději, že náhrdelník najde. Jen kdyby se jí podařilo přimět kámen, aby vydal své tajemství.
Pozdě v noci, když jela ve svém kočáře domů, stále o té naléhavé záležitosti uvažovala. - Ale když pomalu kráčela tmavými, pustými chodbami Akademie, něco začalo její myšlenky rušit. Ten záhadný tichý hlas se vrátil a pomalu,

neodbytně se jí zmocňoval. Jeho slova však byla příliš vzdálená, než aby je zachytila. Nejdřív si ho nevšímala, jak to v posledních týdnech často dělávala. Převlékla se do županu a snažila se soustředit na stránky své knihy kouzel. Každý den si musela opakovat kouzla a učit se nazpaměť nová zaklínadla, protože to byla daň, kterou platila za to, že mohla kouzlit. Už před lety se vycvičila v tom, že každý den velmi důsledně věnovala čas memorování ze své knihy kouzel. Hlas kamene ji však stále volal. Alessa se ze všech sil snažila nevšímat si ho a odložila šperk na stolek u své postele, ale naléhání bylo příliš silné. Snaha hlas ignorovat jí ubírala na soustředění a po chvíli si uvědomila, že se nic nenaučila. Nakonec to vzdala, zavřela knihu a vrátila ji do skrýše. Vzala brož ze stolku u postele a přinesla si ji k rozsvícené lampě na pracovním stole.

Původně měla v úmyslu se šperkem nezabývat, dokud se nenaskytne vhodná příležitost ho zkoumat a dokud si nezajistí ochranu. Nyní však měla poprvé možnost lépe si ho prohlédnout. Zatím se ještě neodvážila odkrýt jeho tajemství pomocí kouzel, ale jen se na něj podívat nepovažovala za příliš nebezpečné. Položila ho tedy na stůl a dávala si pozor, aby se ho nedotýkala ve chvíli, kdy si jej pozorně prohlížela. Teprve teď viděla, že přestože kámen vypadal jako kus obyčejného barevného skla, byl to opravdu broušený drahokam nějakého neznámého druhu. Určitě to však nebyl rubín.

Po chvíli ucítila v kameni záchvěv, jako by se něco lehce dotklo okraje jejího vědomí. Zachvátila ji náhlá hrůza z té věci, a ona, spíš instinktivně než vedena svým rozumem, ucouvla. Ale ve stejném okamžiku najednou věděla, že kámen nebo vůle, která jím vládne, se ji nepokouší chytit do pasti, ale jemným dotekem ji zkoumá. Prozatím chce jen zjistit, kdo Alessa je. Alessa však nechtěla riskovat. Jako zkušená kouzelnice věděla hodně o kouzelných léčkách vytvořených nejen k polapení těla, ale také mysli nebo duše neopatrného zvědavce.

Aby měla jistotu, že kámen zůstane neškodný, přenesla jej do vedlejšího pokoje, který sloužil jako její kancelář, a ukryla ho v horní zásuvce sekretáře. Byla pevně rozhodnutá, že se kamenem nebude zabývat do té doby, dokud na základě důkladné prohlídky neurčí, o jaký kouzelný předmět jde, a nezjistí, jak by s ním mohla bezpečně zacházet. Vrátila se do svého pokoje a přichystala se k spánku, ponechávajíc odhalení tajemství na další den.

V noci měla zase sny, což se jí stávalo často od té doby, kdy ji začal volat tajemný hlas. Znovu se ocitla v jakési podivné studené pustině, kde ledový vítr nanášel vrstvy šedého prašného písku. - Ve snu necítila ani chlad, ani bodání větrem hnaného písku, ale zvláštní, dávné vzpomínky jí řekly, že to všechno kdysi dávno pociťovala a znala. - Slunce bylo zamžené a bledé, ztemnělé šedým prachem, který se vznášel ve výši v podobě řídkých tmavých oblaků. Tento drsný, umírající svět měl v sobě něco velmi starého a připadal jí známý, ale bylo to poznání, které ji sotva mohlo těšit. Měla silný pocit, že by to mohla být nějaká zapomenutá, hrůzu nahánějící země, kterou velmi dlouho nenavštívila, a zachvátil ji hluboký děs a zamrazilo ji, když pomyslela na návrat.

Vidiny se před ní míhaly, nebo by spíš bylo přesnější říct, že ona se pohybovala před nimi, protože měla dojem, že se na ně dívá z veliké výše, jako by letěla. Viděla hory, rozbité a tak zpustošené, že mezi roztříštěnými kameny dokázalo prorazit jen několik malých pokroucených stromků. Pod ní ubíhala jezera a moře písku a pláně rozdrceného kamení. A pak, když se prašný opar na jednom místě na okamžik rozptýlil, zahlédla mohutné pevnosti a velká města. Na několika chráněných místech mezi hřebeny a štíty bojovaly armády otroků o udržení zelených polí. Na polích spatřila lidi neznámých ras a zvířata, která nikdy neviděla.

Pak se prašný oblak kolem ní znovu zavřel a ona si uvědomila, že stojí osamocena na nějakém podivném místě. Mohla to být obrovská síň, vytvořená z otesaného kamene, podobně jako dlažba pod jejíma nohama. Ale prach se změnil ve studenou temnou mlhu, která stoupala vzhůru, pomalu vířila a všechno zatemnila. Nikoho neviděla ani neslyšela, přesto cítila hrozivou přítomnost mnoha cizích silných bytostí, které se kolem ní shromáždily. Strach v ní vzrůstal a nejraději by utekla, ale cítila, že ať poběží kamkoliv, střetne se s mocnými bytostmi, které ji obklopovaly.

Alessa s tlukoucím srdcem čekala a neodvažovala se pohnout z malého kousku otevřeného prostranství uprostřed síně. Po chvíli rozeznala třpyt velkých očí, které se na ni upřeně upíraly ze závoje mlhy. Z temnoty se začaly vynořovat tváře, dlouhé úzké tváře připomínající tváře draků. Přesto se tyto bytosti drakům nepodobaly, protože se zdály být neživé, jakoby vytesané nebo vybroušené z drahých kamenů. Nevzpomínala si, že by kdy viděla taková stvoření, ani ve snech, které si matně vybavovala v paměti, ani v dávno zapomenutých svazcích kouzelných knih. Ty bytosti jí nepřipadaly zlé, ale jasně cítila, že pro ně nic neznamená a že ji využijí ke svým vlastním cílům bez ohledu na to, jestli jí to uškodí, nebo ne. V jejích předcházejících snech se určitě neobjevily, a přece jí byly vzdáleně povědomé.

Netrvalo dlouho a cizí draci se stáhli do temného mlžného šera. Cítila, že přes svou moc a sílu se i oni začínají bát, a její strach ještě vzrostl. Zvedla hlavu a na okamžik zahlédla další tvář, která se předtím, než opět zmizela v temnotě, ani na okamžik nevynořila z mlhy celá. I tato tvář se trochu podobala tváři dračí, od ostatních se však velmi lišila. Byla o hodně širší, s krátkým silným čenichem, a byla tak mohutná, že tělo, ke kterému patřila, by muselo být třikrát až čtyřikrát větší než tělo kteréhokoli draka, kterého kdy viděla. Tváře draků bývaly obvykle úzké a vypadaly vznešeně, dokonce i moudře, tato tvář byla hrubá a ohyzdná a naplňovala ji děsem. I pak, co se stáhla zpět do mlhy, zářily její velké hrozivé oči jako plamínky rudého světla ze tmy a ovládaly Alessu svým pronikavým, odhadujícím pohledem.

To, co ji obklopovalo, se úplně ztratilo v temnotě, ale pohled těch hrozných očí ji spaloval ještě dlouho poté, co všechno zahalila černá tma. Měla velmi zvláštní pocit, jako by její mysl a vůle byly probuzeny, přestože její tělo dále spalo. A i když se zdálo, že je sama, věděla, že to tak není. Ta tajemná, téměř bohu podobná bytost udržovala kontakt s její myslí, přestože si Alessa nyní uvědomovala, jaká nesmírná vzdálenost je dělí, jako by ta bytost ani nebyla součástí jejího vlastního světa. Pak promluvila, a užaslá Alessa poznala hlas, který ji předtím volal.

Spi a ve snu mi řekni, kdo jsi.

Alessina odpověď se vynořila jakoby z jejích vzpomínek, aniž by k tomu sama nějak vědomě přispěla. Byla Alessa Vyledaarová a byla jedním z nejzkušenějších ohňových čarodějů v celé Vysočině, a od minulého léta, od smrti Byena Kalestraana a mnoha dalších zrádných čarodějů, vůdkyně svého řádu. Na kouzelnici v takovém postavení byla dost

mladá a pocházela z rodiny nižší šlechty. V minulosti cestovala po světě, a když získala své současné postavení, uvažovala o tom, že znovu navštíví ostatní části světa, a sama přiznala, že ji k tomu vede vlastní ctižádost.
Spi a ve snu mi řekni, co se stalo s Byenem Kalestraanem.
Jako by byly vzpomínky na ty zoufalé dny minulého léta dolovány z její paměti. V době, kdy se Vysočina připravovala na válku s draky, ji Kalestraan poslal, aby pomáhala Pánu draků, ale jejím hlavním úkolem bylo špehovat v jeho domě. Věděla, že Kalestraan chce pomocí nějakých odvážných úkladů získat kontrolu nad celou Vysočinou; vyzradila to Pánu draků, ale udělala to hlavně proto, aby posloužila svým vlastním tajným záměrům.
Bylo však již příliš pozdě, protože Kalestraan právě té noci zaútočil. Vzal na sebe dračí podobu, pronikl do paláce a zabil krále Jherridana. Tam také čekal a připravoval past, kterou chtěl použít ke zničení Pána draků a zbavit se tak posledního soupeře v boji o vládu nad Vysočinou. Ale buď přecenil své vlastní síly, nebo podcenil moc Pána draků. Past selhala. Kalestraan byl poražen a zabit a postupně odhalen jako zrádce a vrah.
Spi a sni o tom, co se stalo s Pánem draků a jak dopadla válka s draky po Kalestraanově smrti.
Thelvyn Liščí oko neochotně souhlasil s tím, že se stane králem Vysočiny, ale jenom na dobu hrozící války. Draci si však mysleli, že to učinil, aby ukojil svou ctižádost, a tím víc se ho obávali. Začali v obrovském počtu obléhat město Braejr, byly jich tisíce, a dávali jasně najevo, že se připravují na rozhodující zápas s Pánem draků. K bitvě však nikdy nedošlo.
Proč ne?
Marthaen, vůdce draků, byl velmi chytrý. Věděl, že draci nemohou nikdy doufat, že Pána draků porazí v bitvě, a tak se ho pokusil porazit jiným způsobem. Nakonec vyzradil tajemství, které předtím znali jenom draci: Thelvyn Liščí oko, kterého vybrali sami Nesmrtelní, aby se stal novým Pánem draků, byl ve skutečnosti zlatý drak, ale nosil podobu, která mu byla dána pomocí kouzel. Byl také knězem Mocného, nesmrtelného patrona draků. Draci tedy dosáhli určitého vítězství. Mylně se obávali, že Pán draků touží po moci a chce si je podrobit, a proto si odhalením tajemství o Thelvynově původu zajistili, že ostatní národy už nebudou nikdy Pánu draků důvěřovat.
Sni a ve snu si vzpomeň, co se s Pánem draků stalo.
To Alessa skutečně nevěděla. Již za krátkou dobu se vzdal trůnu ve Flaemské říši a doporučil, aby vládu krále nahradilo shromáždění zástupců. Tak navždy zrušil staré soupeření o moc mezi králem, vévody a ohňovými čaroději, které Vysočině vždycky velmi škodilo. Pak se Thelvyn prostě za noci vytratil a vydal se hledat způsob, jak zrušit kouzlo, které mu bránilo stát se drakem, protože chtěl, aby se konečně naplnil jeho osud spjatý s osudem celého dračího národa. Jel s ním jen jeho společník a rádce, starý jednoruký rytíř Sir George Kirbey.
Tajemný hlas na dlouhou chvíli utichl, jako by zvažoval všechno, co se dověděl, a podle toho promýšlel své další plány. Alessa čekala ve tmě a tichu. Teď, když nebyla nucena odpovídat na otázky, měla chvilku čas sama přemýšlet. Začínala mít zase strach, protože věděla, že ji ovládá vůle mnohem silnější, než byla její vlastní. Nepatřila jí už dokonce ani její paměť, když někdo cizí mohl tak snadno vyvolat a zkoumat její vlastní vzpomínky. Teď byla lapena do pasti a věděla, že nebude moci snadno uniknout.
Spi a ničeho se neobávej, řekl jí hlas. Toto nebyla léčka, ale jediný způsob, jak jsme mohli spolu rozmlouvat přes nesmírnou vzdálenost času a prostoru, která nás odděluje.
"Kdo jsi?" odvážila se na oplátku zeptat Alessa, uklidněná jen částečně.
Bylo jí řečeno, že to zatím není důležité. Všechno, co v té chvíli potřebovala vědět, bylo, že tajemný mluvčí má odpradávna vztah k jejímu lidu, protože v minulosti Flaemům pomáhal. Hlas jí vypravoval o obdobích z flaemské historie, o kterých dokonce i ona sama slyšela poprvé, o událostech, ke kterým došlo během dlouhé doby jejich putování, o nepřátelích a přátelích, se kterými se po cestě setkali. Mluvil o věcech, které se dotýkaly jejího srdce, o velké starobylosti jejího národa, o velké moci a síle a hrdosti, kterou tenkrát měli. Nechtěla by obnovit onu moc a hrdost Flaemů, kdysi tak proslulou? Ani nebylo třeba jí takovou otázku dávat; Flaemové nemysleli na nic jiného.
Flaemové jsou jako veliký strom zakořeněný ve slávě, řekl hlas a konejšil ji moudrými a jemnými slovy. Nesmějí být zanedbáváni, aby strom neuschl. Nebyli zrozeni k tomu, aby se z nich stali otroci draků; ani pouhé nástroje Pána draků, sloužící opovrženíhodným rozmarům Nesmrtelných; nikdy se neměli stát malým oslabeným a zapomenutým lidem mezi barbarskými národy cizího světa, ve kterém se nacházejí. Ohňoví čarodějové jsou strážci národa a ty jsi jejich vůdkyní. Nemáš snad velkou a nádhernou úlohu ? Kdo jiný by měl být zastáncem tvého lidu, když ne ty?
Jak poslouchala, začala Alessa věřit v pravdivost a moudrost toho, co slyšela. Vskutku, proč by vlastně měla vláda nad Flaemskou říší zůstat v rukou neznámého mladíka, který ani netušil, že je drakem? Proč by v čele Flaemského shromáždění měla stát bojovná barbarská dívka, když toto místo právem náleželo jí? Kdysi, předtím než byla oklamána Pánem draků a jeho společníky, věděla, kde je skutečná pravda. Teď se jí však zdálo, že beznadějně ztratila sílu a moc řídit dokonce i vlastní osud. Neměla vůbec představu, jak by si nyní mohla od Solveig vyžádat vedoucí místo ve shromáždění, když na Solveig lidé pohlíželi jako na milovanou ochránkyni království, zatímco ohňoví čarodějové pro ně byli zrádci bažící po moci. Nevěděla také, jak by se mohla vypořádat s nepřáteli svého národa, pyšnými obyvateli Thyatisu, zlými Alfatijskými a především s draky.
Mohu ti slíbit pomoc - dostane se ti tajných vědomostí a moudrých rad, pokračoval hlas hlubokým uklidňujícím tónem. - Další podpora v podobě kouzel a síly, které bude potřeba k přímému vedení války proti nepřátelům Flaemské říše, bude poskytnuta později. Zatím ale musíš být trpělivá. Byen Kalestraan byl nedočkavý hlupák a odmítl dbát mých rad. Jednal příliš brzy. Ty bys neudělala stejnou chybu, protože v politice dáváš přednost jemné hře před hrubou silou kouzel.
Když k ní hlas mluvil, začala Alessa věřit, že dokáže vykonat cokoliv. V hloubi její mysli sice křičely v hněvu a zoufalství poslední zbytky její vůle, ale bylo to příliš vzdálené volání a nikdo je nevyslyšel.

Kapitola 1

THELVYN LIŠČÍ OKO STÁL NA OBLÉM BALVAnu mezi vysokými borovicemi na prudkém horském svahu a hleděl přes temně zelené moře lesů táhnoucí se k západu. Uplynula už skoro polovina dopoledne, ale až teprve teď stoupalo slunce nad hory tyčící se za ním. Na tak pozdní dopoledne bylo chladno, a když stál zády ke slunci, ještě rozeznal bílou páru svého dechu. V měsících, které následovaly po jeho proměně v draka, mu však krutý chlad severské zimy nijak nevadil. Ledový vítr jeho pancířem nepronikl.
Rozhlížel se a čekal a náhle se těsně nad ním přehnala půvabná štíhlá postava zlatého draka, která se řítila z výšky dolů nad vrcholky stromů a pak znovu stoupala a vzápětí v širokém kruhu přeletěla nad lesem. Kharendaen nelovila; skoro každé ráno nebo večer létala jen pro radost z letu. Thelvyn si vzpomněl, jak tolikrát letěli v minulosti spolu. Samozřejmě že během těch letů se spíš vozíval v sedle připevněném k dolní části jejího krku, takže ve skutečnosti vlastně neletěl. To se ale v posledních měsících hodně změnilo.
Thelvyn popošel k okraji velkého balvanu, pak vyskočil k rannímu nebi a jen krátce pohlédl na prudký zalesněný svah, který se od něj rychle vzdaloval. I po tak dlouhé době nedokázal skočit do vzduchu bez obav. Ucítil, jak se jeho široká křídla se slyšitelným škubnutím napjala, a jakmile začal za pomoci jejich pomalých, mocných pohybů stoupat, skrčil nohy k břichu a pomalu získával rychlost. Létání nebylo vůbec tak snadné, jak vypadalo, ale dostat se do vzduchu bylo nejobtížnější. Teprve když nabral rychlost a do jeho křídel se opřel chladný horský vítr, bylo vše mnohem snazší. Kharendaen pomalu kroužila zpět, aby se k němu mohla připojit. Obdivoval její krásu, jak by ostatně učinil každý drak. Vnímal ji jako neobyčejně půvabnou, jemnou bytost se štíhlou hlavou a špičatým čenichem, klenutou hrudí, úzkým dlouhým pasem, silnými stehny a nohama, kterýma se odrážela, když chtěla vyskočit k obloze. Právě taková pro něj byla a vždycky bude skutečná Kharendaen, přestože si už zvykl i na její eldarskou podobu. Eldarové byli předkové elfů, vyšší než lidé a mohutnější postavy, měli černé vlasy, velké černé oči a jejich pleť měla barvu mědi. Přesně tak vypadal také Thelvyn do té doby, než se stal drakem, protože vzhledem k okolnostem bylo nutné kouzlem změnit jeho skutečnou podobu. Kharendaen na sebe v minulosti vzala také podobu elfí dívky Selliandy, ale jemu ta malá křehká elfí kněžka vždycky připadala jako někdo úplně jiný.
Dračice se k němu pomalu přibližovala, jako by se chtěla přizpůsobit jeho rychlosti a zůstat blízko něj. - Místo toho se však v posledním okamžiku pomocí rychlých, mocných mávnutí křídel vyřítila vpřed a proletěla tak blízko jeho nosu, že ho přinutila polekaně stáhnout hlavu zpět. Chtěla tím dát najevo, že si chce hrát a že ho vyzývá, aby si s ní porovnal své dovednosti v létání, protože na jeho nezkušenost už příliš nebrala ohled. Otočil se a následoval ji, jak nejrychleji uměl. Využil své větší velikosti a váhy k tomu, aby ji při jejím pomalém klesání předběhl. Nedovolila mu, aby se dostal moc blízko. Znovu začala stoupat, a Thelvyn byl rázem v nevýhodě. Pak udělala ostrý obrat, který nebyl schopen napodobit.
Thelvyna takové hry ze začátku trápily, dokud mu Marthaen, Kharendaenin starší bratr, v soukromí neprozradil, že dračice bývají skoro vždycky rychlejší než samci stejného dračího druhu, protože jsou štíhlejší a lehčí. A žádný drak na světě nedokázal letět tak rychle jako zlatá dračice. Thelvyn se vydával z posledních sil, aby jí stačil, a musel zvládnout jak svou nezkušenost, tak svou velikost. Když však sledoval její obraty a otáčky, uvědomil si, že pohyby, na které se dříve musel soustředit, začínají být pro něho přirozené.
Začal se cítit jistý při používání malých perutí, které přiléhaly k začátku ocasu těsně za křídly a byly pod nimi ukryty. Když bylo zapotřebí, jejich rozvírání a zavírání zastalo všechnu námahu při udržování směru. A když sklopil ocas a nechal perutě rozevřené, mohl rychle zpomalit, protože se tak zapřel o vítr. Začínal si také osvojovat cit pro vzdušné proudy kolem sebe a bez zvláštního hledání rozpoznal, kde najde stoupavé a klesavé vzdušné kapsy a jestli vane silný vítr, nebo vůbec žádný. Učit se létat bylo pro něj zvlášť obtížné, protože se to musel učit jako dospělý, zatímco většina draků se naučila létat v poměrně mladém věku. V noci ještě pořád míval sny o pádech.
Kharendaen náhle přerušila své hravé skotačení a nechala se nést ranním vánkem. Vypadalo to, jako by naslouchala nějakému vzdálenému hlasu. I Thelvyn roztáhl křídla a opatrně plachtil v dostatečné vzdálenosti, aby ji nerušil. Po chvíli se podívala jeho směrem a pak přiletěla co nejblíž.

"Byla jsem povolána," řekla prostě. "Mocný mi chce dát nové příkazy."
"On chce s tebou mluvit?" zeptal se překvapeně Thelvyn. Ať ho k tomu vedly jakékoli důvody, Mocný promlouval v posledních dvaceti letech jen velmi málo, dokonce i ke svým nejvěrnějším kněžím.
"Již včera v noci jsem očekávala, že se mnou bude ve snu mluvit," poznamenala. "Ale to teď není důležité. Musíme se okamžitě vrátit do Stínomíru."
Obrátila se a zamířila přes rozlehlé lesy na sever, pryč od hor, ve kterých dováděli. Kharendaen nasadila svižné tempo, to však Thelvynovi nevadilo. Ve vzduchu možná nebyl tím nejhbitějším drakem, ale při dlouhých přímých letech přes otevřenou krajinu dokázal být rychlý a neúnavný. Stínomír ležel uprostřed velké zalesněné kotliny obehnané horami mohutného Wendarského hřebene. Toto tajemné, starobylé území, ukryté v hlubokých temných lesích, ve kterých rostly nejvyšší stromy na světě, bylo drakům i wendarským elfům známé pod jménem Liščí les.
Kdysi byl Stínomír největší a nejdůležitější svatyní Mocného. Předtím, než ji útok zuřivých rudých draků donutil k útěku do divočiny, bývala Thelvynova matka Arbendael nejvyšší kněžkou a paní tohoto místa. Od té doby byl Stínomír až do pozdního léta minulého roku opuštěn. - Tehdy sem Kharendaen na pokyn Mocného přivedla Thelvyna, aby mohlo být zrušeno kouzlo, které mu bránilo stát se drakem. Pak zde pobývali spolu se Sirem Georgem a skupinou asi dvaceti dračích kněží, kteří jim přišli posloužit a obnovit svatyni. Později vyšli z wendarských lesů elfové a přidali se k nim; polodivocí severní elfové považovali Terru i Mocného za své patrony a mnoho z nich se stalo kněžími dračího Nesmrtelného. Sloužili Mocnému již v minulosti a s radostí se vrátili.
Svatyni skrytou pod velkými stromy Liščího lesa nebylo snadné z výšky najít. Draky však naštěstí vedl neomylný cit pro směr, podstatně přesnější než zrak. Byla to kouzelná schopnost, která je zavedla dokonce i na místa, která znali jen z popisu. Thelvynův vlastní cit pro směr se stále ještě vyvíjel, a tak musel spoléhat na Kharendaenino vedení. Brzy začala pomalu v širokých kruzích klesat nad temným místem v lese, kde se uprostřed svatyně nacházela malá mýtina. Thelvyn ji s jistými obavami následoval. Rychlý a prudký sestup na malé prostranství byl pro něho vždycky obtížný a několikrát se lehce zranil. Raději letěl první, aby tak zabránil srážce s Kharendaen, kdyby náhodou při přistávání ztratil kontrolu.
Své přistání začal tím, že sklopil ocas a roztáhl perutě, aby zmírnil rychlost sestupu. Pak, když těsně před dopadem klesal mezi stromy, nabral do svých velkých křídel co nejvíc vzduchu. Na mýtině ještě ležel ranní stín, a tak mu ani jeho dračí schopnost vidět ve tmě nepomohla pořádně si prohlédnout povrch dřív, než byl téměř dole. Teprve pak byl schopen vybrat si místo, kde přistane. Pomocí dlouhých prudkých úderů křídly klesal dolů, až těžce dopadl zadníma nohama na zem. Vzápětí se k němu připojila Kharendaen; zpomalila, půvabně mávajíc křídly, a lehce přistála na mýtině, několik yardů napravo od něj.
Složila křídla a přistoupila k němu. Sklonila hlavu a jemně otřela svůj nos o jeho hruď. Bylo to dračí vyznání lásky. Kharendaen vždy bez zábran vyjadřovala své city, dokonce i v prvních pěti letech, která spolu strávili, a jeho vůbec nenapadlo, že ho dračice miluje. Nikdy by si nepomyslel, že draci, známí jako divoká, samotářská stvoření, dokážou být také hluboce vášniví. Překvapilo ho, když zjistil, že se draci dokonce také líbají, ačkoliv dávali přednost tomu, že si navzájem třeli tváře o krk. Jejich dotykové vjemy se vzhledem k jejich koženým plátům hodně lišily od pocitů, které znal jako člověk. Dotek byl méně výrazný, ale tím víc po něm draci toužili.
Bok po boku kráčeli přes mýtinu k prstenci skalnatých vrchů, které vytvářely svatyni. Úbočí vrchů bylo lemováno velkou stavbou ze dřeva a kamene.
Thelvyn přemítal nad náhlou ochotou Mocného promluvit ke svým kněžím. Od chvíle, kdy se z něho stal drak, na něco takového čekal. Mocný mu řekl, že má čas jenom do nadcházejícího jara, aby se naučil novému způsobu života předtím, než mu začne sloužit. Oba, Mocný i Kharendaen, považovali za nejvhodnější, aby Thelvyn zatím zůstal v utajení po dobu, kdy si bude zvykat na dračí život. Nebylo příliš pravděpodobné, že draci jsou už připraveni ho přijmout, a proto měl strach z úkolu, který na něho čekal, a z okamžiku, kdy se bude muset pokusit draky přesvědčit, aby se podřídili jeho vedení.
Několik mladých draků a několik elfů pilně pracovalo na vnitřním nádvoří svatyně, plníce své ranní úkoly. Kharendaen vešla jako první otevřenými dveřmi do hlavní síně svatyně a tam se na moment zastavila a rozhlédla se. Několik dračích kněží a spolu s nimi i Sir George odpočívali na mohutných pohovkách a četli z velkých knih, které měli na stojanech před sebou. Sir George zpozoroval, že se na něj jeho společníci dívají. Vstal ze své židle stojící blízko ohně a spěchal k nim.
"Musíme odejít," sdělila mu prostě Kharendaen. "Mocný nás volá."
"Nemám ponětí, co může chtít," řekl Thelvyn, a když na něj Sir George pohlédl, potřásl hlavou. "Mocný ke mně nikdy nemluví, a asi je to dobře. Bojím se toho, co by mi mohl říct."
"Můžeš zůstat, nebo jít s námi, jak si budeš přát," řekla Kharendaen starému rytíři. "Ale musím tě upozornit, že se sem možná dlouho nevrátíme."
"Některé věci je snadné uhodnout," řekl na to Sir George. "Jestli si Mocný myslí, že je čas jednat, půjde s největší pravděpodobností o nalezení Náhrdelníku draků. A k tomu mě budete potřebovat. Směl bych se zeptat, kam máme namířeno?"
"Samozřejmě do Stříbřiny," odpověděla stručně Kharendaen.
Sir George rychle odešel, aby se připravil na cestu, a oba draci šli mezitím do svých vlastních komnat posbírat pár věcí, které budou potřebovat. Thelvyn měl výstroj, kterou nikdy předtím nemusel nosit, protože ještě nikdy necestoval jako drak. Přestože neměl nést žádné zbraně, jako třeba meč dračí velikosti, který nosíval Marthaen, potřeboval na některé věci cestovní vak, například na svou knihu kouzel. Další věc, kterou nečekal a které se jenom s obtížemi přizpůsoboval, byl jeho pocit nahoty provázející jej od chvíle, kdy se stal drakem. I když si nikdy nemyslel, že draci jsou nazí, opravdu se tak cítil. Bylo pro něj překvapením, když viděl, jak si Kharendaen navléká popruhy sedla, toho stejného sedla, ve

kterém se před pěti lety vozíval jako Pán draků.
"Povezu Sira George," nabídl se.
"Nepochybuji o tom, že bys to dokázal," řekla souhlasně. "Avšak nevím, jestli jsou popruhy dost dlouhé, aby seděly kolem tvého krku. Toto sedlo bylo vyrobeno speciálně pro mne. Cítíš se připraven na tak dlouhý let?"
"Myslím, že ano," odpověděl. "Alespoň bych měl. Mám pocit, že se mi čas, který jsem dostal, abych se naučil být drakem, krátí."
Kharendaen působila velmi klidně a rozhodně, pokud šlo o nadcházející cestu a důvody, které k ní vedly, jako by to nepovažovala za nic příliš důležitého. Thelvyn byl za její klid vděčný, protože se tím zmírňovala jeho vlastní nejistota. Brzy pravděpodobně dostane odpovědi na mnoho tajemství, která ho obklopovala od té doby, co se dozvěděl, že je drak. Především se to týkalo jeho neznámého původu a úlohy, kterou měl sehrát v osudu svého národa. Mohl jen doufat, že odhalení těchto tajemství mu přinese radost.
Největší záhadou pro něho byla skutečnost, že získal titul Dračího krále. Již od doby prvního Pána draků draci očekávali příchod svého krále, který měl podle proroctví přijmout Náhrdelník draků a stát se prvním králem jejich národa. Ale proroctví neobjasňovalo, proč byl Dračí král potřeba nebo co měl pro blaho svého lidu vykonat. Pokud bylo Thelvynovi známo, trápení, se kterým se draci museli během posledních tří desetiletí potýkat, bylo více méně u konce. Válka s Alfatijskými pro ně skončila dobře a jejich nejasný vztah k Pánu draků byl vyřešen. Jakmile se nalezne Náhrdelník draků, mělo by se všechno vrátit do normálních kolejí, a Mocný již Thelvynovi sdělil, že nalezení náhrdelníku bude Thelvynovým úkolem.
Od té doby, co se Thelvyn sám stal drakem, připadalo mu jednání s draky obtížnější než dřív. Snad to bylo proto, myslel si, že se změnilo jak jeho postavení, tak i metody, které mohl při vykonávám svých úkolů použít. Role Pána draků byla poměrně jednodušší; když nějaký drak dělal potíže, měl jako Pán draků nesmírnou moc a byl nezranitelný, což mu umožňovalo prosazovat svou vůli. Jako Dračí král byl sotva silnější než ostatní draci; ve skutečnosti byl pro svou nezkušenost v nevýhodě a také neměl žádnou ochranu. Domníval se, že se od něho jako od krále dračího národa čeká, že nebude uplatňovat svou vůli násilím a výhrůžkami, ale nějakým rozvážným, moudrým způsobem.
Oba draci potřebovali jen několik minut, aby se připravili na cestu, a tak se vrátili na nádvoří a čekali na Sira George. Kharendaen krátce promluvila s nejvyššími kněžími, kteří měli zůstat ve Stínomíru, a domluvili se, že svatyně by měla být udržována tak dlouho, dokud kněží nebudou odvoláni, aby sloužili někde jinde. Thelvyn si uvědomil, že by o tom měl pravděpodobně rozhodovat on, pokud je opravdu hoden být Dračím králem, ale nijak se do toho nehnal, protože o záležitostech draků věděl zatím jen málo. I když byl s největší pravděpodobností také knězem Mocného, raději se do práce skutečných kněží nechtěl míchat.
Sir George vyšel ven brzy po nich, přivázal své cestovní vaky k popruhům Kharendaenina sedla a potom do něj vylezl. Draci se přikrčili, pak za mávání křídel vyskočili do vzduchu a soustředili všechny své síly na obtížné spirálovité stoupání v malém prostoru mezi stromy. Jakmile se dostali nad les a začal jejich dlouhý let, měl Thelvyn hned lepší pocit. Měli v plánu držet se téměř celou cestu nad odlehlým, neobydleným horským územím a cestovat východním směrem podél Wendarského hřebenu, dále na jih přes pohoří Kolos a Zemi pahorků, a pak znovu zamířit na východ přes pohoří Altan Tepes mezi Skalní domovinou a Alfheimem.
Sir George se už dřív vezl v Kharendaenině sedle, a proto zvládal dlouhou cestu snadno. Dračí let znal samozřejmě také z vlastní zkušenosti, ne jen jako pouhý cestující, ale to už bylo dávno. Sir George byl drakon přeměněný v člověka, jeden z menších příslušníků dračího rodu, a tím, že patřil k většímu Národu draků, měl právo žádat, aby mohl zůstat Thelvynovým společníkem. Před mnoha lety Sir George bohužel ztratil v souboji svou levou ruku, a když na sebe vzal podobu drakona, bylo takto poškozeno i jeho křídlo, a to mu znemožňovalo létat.
Na takových dlouhých cestách bylo pro draky výhodnější zůstávat co nejdéle v horách, protože mohli šetřit síly a nechat se nést větrem. Thelvyn byl zvědav, jak dlouho ten let potrvá. V minulosti Kharendaen uletěla cestu z Braejru do Thyatisu v jediném dni, přestože byla tato dvě města v celém východním regionu na kontinentu ze všech měst od sebe nejvíce vzdálena. Vzdálenost ze Stínomíru do Stříbřiny v Alfheimu byla o dost kratší. Kharendaen by ji snadno urazila za jeden den. Thelvynovi tedy zbývala jediná otázka, jestli on sám vydrží letět tak dlouho.
Byl skoro překvapen, když později dopoledne přeletěli nad hlubokým průsmykem v Severní kotlině na jih od Wendarského hřebene. V minulosti dost často putoval flaemskou hraniční oblastí v koňském sedle a podobná cesta by mu určitě zabrala tři i více dní. Kupodivu se zatím držel dobře, když se však brzy po poledni blížili k jižnímu konci rozeklaného pohoří Kolos, Kharendaen trvala na krátké zastávce k odpočinku. Thelvyn cítil, že by mohl ještě letět dál, ale byl rád, že si může trochu oddechnout. Zdálo se, že Sira George to zmohlo nejvíc. Nebyl již zvyklý na dlouhé hodiny v sedle, a zvláště ne v širokém sedle, určeném pro draky.
"Jsem si jist, že do Stříbřiny to ještě dnes zvládnu," ujišťoval Thelvyn svou družku. "Stejně už musíme mít půl cesty za sebou."
"To je dobře," řekla mu. "Mocný si přeje, abychom tam byli dnes večer."
Brzy byli zase na cestě, ale právě se znovu vznesli k obloze, když se Kharendaen náhle vrátila zpátky k Thelvynovi a rychle zvolnila. Rozhlédl se pozorně kolem a okamžitě si všiml malé skupiny šesti draků blížících se od západu. Řítili se dopředu mocnými, rychlými údery křídel, aby se s nimi střetli. Protože se k sobě rychle přibližovali, Thelvyn brzy jasně rozeznal, že jsou to mladí rudí draci, a to mu okamžitě připomnělo dračí odpadlíky a dobu, kdy se stal Pánem draků.
"Poznají mě?" zeptal se.
"Myslím, že ano," odpověděla Kharendaen. "Drak vždycky na první pohled pozná jiného draka, dokonce i draka, který změnil svou podobu. Někteří z nich mohli být v Liščím lese tehdy, kdy ses poprvé stal drakem. A uvědom si, že máš dost výrazné rysy, takže k tomu, aby tě poznali, by jim mohl stačit tvůj vzhled."
Thelvyn pochopil, že je nepravděpodobné, že by ho ti draci nepoznali. Kharendaen měla pravdu také v tom, co řekla o

jeho rysech. Měl dlouhý a štíhlý čenich a jeho velké oči ležely o něco více vpředu, než bylo u zlatého draka obvyklé, takže mu dodávaly výrazně šelmovitý vzhled. Jako drak si jméno Liščí oko zasloužil mnohem víc než kdy dřív.
"Všechno jsou to mladí rudí draci," pokračovala Kharendaen. "Myslím, že jeden z jejich vůdců, snad Jherdar, vyslal tuto skupinu, aby odsud z hor tajně sledovali Vysočinu."
"Snad bych to měl vyřídit já," řekl Thelvyn. "Jsem někdo, koho musí respektovat, buď jako Pána draků, nebo Krále, ať se jim to líbí nebo ne. Ty se musíš postarat o Sira George."
"To je dobře, že se na mě úplně nezapomíná," poznamenal starý rytíř.
Obrátili se a natočili čelem k hoře, kolem které letěli, a připravovali se k přistání na shluku ostrých balvanů, jež trčely ze strmého holého horského svahu. Přistání na vršku obrovského kamene sotva dost velkého, aby na něm mohl stát, a se skálou, která mu bránila v přístupu odzadu, bylo tím nejobtížnějším kouskem, o jaký se Thelvyn doposud pokusil. Věděl, že to musí zvládnout dobře, aby před rudými draky nevypadal neobratně a nezkušeně. Vybral si nejvyšší část kamene a přistál na něm bez nehody. Kharendaen se usadila na balvanu vedle něj tak, aby byli mladí draci nuceni přistát hlouběji pod nimi.
"Zdravím bývalého Pána draků," zavolal na něj výsměšným tónem vůdce rudých.
Thelvyn nasadil zlý pohled. Byl si vědom toho, že je lehce provokován. Nejlepším způsobem, jak tuto situaci zvládnout, bylo pokusit se je oklamat, protože rudí draci zatím nevěděli, co od něho mohou čekat. Nemohli přehlížet skutečnost, že byl vyvoleným Mocného a předurčen stát se Dračím králem.
"Ten, kdo ti něco takového řekl, se mýlil," odpověděl Thelvyn chladně. "Stále jsem Pánem draků."
Nad tím se museli draci trochu zamyslet a několik z nich si začalo mezi sebou tiše mumlat. Teď váhali ještě víc, jestli se mohou odvážit a zlatému drakovi se postavit.
"Ale o to teď nejde," pokračoval Thelvyn, který nechtěl ztratit výhodné postavení. "Vidím, že hlídkujete nad Vysočinou. To vám uložil Jherdar, nebo vás sem poslal Marthaen a parlament?"
"My jsme rudí draci a podléháme výhradně Jherdarovi," odpověděl hrdě jejich vůdce. "Ale Jherdar dal najevo, že stále uznává vedení zlatého draka Marthaena, a my jsme zde na jeho příkaz.
Tvé rozkazy však nejsme ochotni přijímat."
"Já vám nic nenařizuji," odpověděl Thelvyn. "Cestujeme do svatyně ve Stříbřině a naše záležitosti se vás netýkají. Je to vůle Mocného, abyste nás nechali projít."
Vůdce rudých draků v odpověď na výzvu prudce zdvihl hlavu, pak pomalu skláněl krk a celý se naježil rostoucím hněvem. Jeho společníci se vztyčili, křídla napůl rozepjatá, a byli připraveni vrhnout se do boje. Thelvyn se důstojně postavil a beze slov, jen svým sebevědomým postojem, vyhrožoval. Pak vyklenul svůj dlouhý krk a záda tak, že se jeho hřeben vztyčil. Všechno jen předstíral a velmi dobře si uvědomoval, že kdyby došlo k boji, byl by vzhledem k nedostatku zkušeností přemožen. Ale draci řešili většinu svých sporů výhružným postojem a předstíráním síly. A Thelvyn byl ve výhodě, protože jako zlatý drak byl hodně velký a navíc díky své pověsti vzbuzoval obavy.
Rudý drak se hned nestáhl zpět, ale protože ani nezaútočil, bylo jasné, že váhá, má-li se Dračímu králi postavit. Po další napjaté chvíli se Thelvyn přikrčil, popošel směrem k protivníkovi, vyklenul krk a pozvedl svá napůl složená křídla. Kdyby svého nepřítele vydráždil příliš, rozzuřil by ho natolik, že by se boj stal nevyhnutelným. Rudý drak se však pomalu uklidňoval a snažil se nedat na sobě znát, že má strach nebo že se cítí trapně, protože ustupuje.
"V tom případě ti mohu jen popřát hodně štěstí," pronesl výhrůžně.
Zdálo se, že jejich střetnutí je u konce, alespoň pokud šlo o vůdce skupiny. Bez dalších slov se odrazil z velkého balvanu, na kterém seděl, roztáhl křídla a zamířil zpět k západu, k hranici Vysočiny. Ostatní draci ho rychle následovali. Thelvyn počkal, až byli hodný kus daleko, a pak se teprve uvolnil, sklonil hlavu a sklopil uši.
"Šlo to docela dobře," poznamenal Sir George. "Bylo to snad poprvé, co jsem tě viděl zapůsobit na draka, aniž bys mu příliš vyhrožoval silou. Samozřejmě s výjimkou Kharendaen, která má své vlastní důvody pro to, že jí imponuješ."
"S tím musím souhlasit," řekla Kharendaen, stočila krk a krátce na starého rytíře pohlédla. "Ten velký, téměř bezhlavý strach, který Pán draků v dracích vzbuzoval, asi slábne a pomalu ho nahrazují první náznaky úcty. Samozřejmě tě začínají respektovat hlavně proto, že tě podpořil Mocný, a také proto, že se jim nesmírně ulevilo, když se Mocný vrátil. A nezapomenou ani na to, že jsi během jejich sporu s Vysočinou nezabíjel draky."
"Což neznamená, že k tomu, aby mne přijali jako skutečného Dračího krále, bude stačit, že si kolem krku pověsím Náhrdelník draků," řekl Thelvyn. "Uvědomuji si, že si jejich úctu musím zasloužit, a vím, že na starší draky, jako je Jherdar, bude těžké zapůsobit."
Pokračovali v letu a rychle míjeli drsnou opuštěnou pustinu na severovýchodním okraji Země pahorků. Neodvážili se přistát ani letět příliš nízko, protože si nebyli jistí, jestli se skřeti nebo jiné zlé národy, které zde žily, budou držet zkrátka a nepokusí se dvojici draků napadnout. Renegáti, dračí odpadlíci, se se skřety a šotky často spolčovali. Buď začali plenit jejich území, a tak je donutili k poslušnosti, nebo prostě pochytali a zotročili tolik bojovníků, kolik ke svým záměrům potřebovali. Žádný zlatý drak se však nikdy nestal renegátem, a proto by Thelvyn a Kharendaen byli považováni za nepřátele.
Ve chvíli, kdy klesali nad temným lesnatým územím Canolbarthského hvozdu na vzdálené severní hranici Alfheimu, se začalo rychle stmívat. Byla už příliš tma na to, aby mohli zahlédnout svatyni ve Stříbřině, a tak musel Thelvyn následovat svou družku a věřit, že jí její instinkt pomůže najít cestu. Kharendaen zde často pobývala, a dokonce tady několik let žila v podobě elfí dívky Selliandy, takže se poměrně snadno orientovala.
Draci sestoupili do tmy a Thelvyn natáhl nohy, aby na ně při přistání doskočil. V hlubokých stínech lesa se náhle objevila hřejivá světla a za chvilku přistál na širokém prostranství před prostým, rozlehlým stavením, které bylo sva tyní ve Stříbřině. Hlavní dveře se rozletěly a vyběhlo pár elfů, aby se s návštěvníky přivítali. V bezpečné vzdálenosti počkali, až si draci složí křídla. Sir George již slezl ze sedla a Kharendaen se přikrčila, aby mohl sundat svá zavazadla.

Stříbřina vypadala tak, jak si ji Thelvyn pamatoval z doby před šesti lety. Přestože tu byl jenom jednou, mělo pro něj toto místo zvláštní význam. Tady se poprvé setkal s Kharendaen, i když až do nedávna nevěděl, že to byla ona. Teď už věděl, že Stříbřina není svatyní nesmrtelné Terry, jak si většina cizinců myslela, ale samotného Mocného. Poprvé byl schopen rozpoznat, že několik elfů jsou ve skutečnosti draci v elfí podobě. Stejné kouzlo, které mu dříve bránilo vzít na sebe svou pravou podobu, mu také nedovolovalo využít přirozené schopnosti poznat jiného draka.
Jediným členem shromáždění, kterého Thelvyn znal, byl Derrion, skutečný elf. Dychtivě přistoupil ke Kharendaen, jako by byli staří dobří přátelé. Vysoká žena, která ho doprovázela a která byla ve skutečnosti drakem v elfí podobě, byla určitě nejvyšší kněžkou svatyně. Thelvyn si pomyslel, že dračí kněžka zastoupila ve Stříbřině Kharendaen, která odsud před pěti lety odešla, aby jako drak sloužila Pánu Draků.
"Ferial," oslovila ji Kharendaen, když se s ní zdravila. "Naposledy jsem slyšela, že jsi ve svatyni na jihu Alfheimu."
"Jsem tady od té doby, co jsi odešla," odpověděla Ferial. Pak se elfové na její pokyn obrátili k Thelvynovi a s úctou se mu, k jeho velkému překvapení, poklonili. "Buď pozdraven, Dračí králi."
"To se teprve ukáže, jestli jsem král, ale stejně ti děkuji," odpověděl neobratně Thelvyn.
"Jak vám můžeme posloužit?" zeptala se Ferial.
"Byli jsme sem povoláni, protože dnes v noci s námi chce Mocný promluvit na svém tajném místě," vysvětlila Kharendaen. "Už brzy se tam musíme vydat."
"Můžeme vám alespoň nabídnout něco k snědku," navrhla Ferial.
Kharendaen si sundala sedlo a změnila svou podobu, protože jako velký zlatý drak by se uvnitř domu cítila neohrabaně a nepohodlně. Nepřijala však znovu podobu elfí dívky Selliandy, nýbrž podobu eldarskou, takže byla vyšší a snědší než novodobí elfové. Vypadala přesně tak, jak ji Thelvyn viděl v téhle podobě posledně. Také Thelvyn odložil svou výstroj, ale pak zaváhal. Svůj vzhled nezměnil od té noci, kdy Mocný zrušil kouzlo, které ho drželo v eldarské podobě. Chůze po dvou pro něj byla v prvním okamžiku stejně obtížná jako předtím chůze po čtyřech.
"Je nás tu možná míň než za tvých časů," řekla Ferial, když pomalu kráčeli k domu. "Několik draků odletělo loni na podzim zpět na sever, když byly znovu otevřeny severní svatyně."
"Pobývalo zde v posledních několika letech mnoho kněží Mocného?" optal se Thelvyn.
"Ano. Přestože jsme nebyli v době jeho nepřítomnosti u draků přímo v nemilosti, naše skrývání nám pomohlo vyhnout se obtížným otázkám, na které nám nebylo dovoleno odpovídat."
Něco pojedli a popili a pak chvíli rozmlouvali s kněžími ze Stříbřiny. Posléze zavedli kněží Sira George do jeho pokoje a Kharendaen s Thelvynem se opět proměnili v draky a lesní pěšinou se vydali k tajnému místu Mocného. Malá tichá tůň pod vodopádem byla stejná jako v Thelvynových vzpomínkách a ještě citlivěji nyní vnímal vliv pradávných kouzel a přítomnost něčeho záhadného a mystického. Bylo to tu mnohem menší a důvěrnější než ve svatyni Stínomíru. Dokonce ani kněží na tato posvátná místa nechodili, když nebyli povoláni.
Draci se tentokrát neposadili na úzký břeh na bližším konci jezírka, jak to udělali kdysi. Kharendaen vedla Thelvyna k širokému břehu na vzdálenějším konci, kde chladná voda stékala do lesního potůčku. Tento břeh byl porostlý vysokou hustou trávou, která odolávala i pancířům dračího páru. Kharendaen se posadila na břeh a čekala. Thelvyn se usadil vedle ní.
"Myslím, že nebudeme muset čekat dlouho," odhadovala. "Schopnost Mocného jednat už není tak omezená."
"Tak už to začíná," řekl Thelvyn tiše, jakoby jen sám pro sebe.
Kharendaen k němu obrátila hlavu a zvědavě se na něj zadívala. "Máš z toho obavy?"
"Já nemám strach, jestli tím myslíš tohle," vysvětloval. "Jsem přesvědčen, že s úkoly, jejichž splnění se ode mě očekává, dostanu vždycky i potřebnou sílu a dobrou radu. Mám ale obavy z chyb, které bych mohl udělat, zvlášť proto, že jako drak nemám žádné zkušenosti. A víc než čehokoli jiného lituji toho, že jsme nikdy neměli čas jen pro sebe, abychom mohli vést obyčejný klidný život."
"Bojím se, že toužíš právě po tom, co ti nemohu dát," ozval se hlas, který vycházel ze tmy.
Když rychle vzhlédli, spatřili Mocného, který se tiše zjevil přímo před nimi. Nevzal na sebe podobu divokého trojhlavého draka nahánějícího hrůzu, jako to občas dělával. Místo toho se představil tak, jak asi kdysi doopravdy vypadal, jako starý moudrý drak z nějakého prastarého rodu, snad předků zlatých draků. Jeho přízračný zjev zářící měkkým světlem se posadil na břeh porostlý mechem po jejich levici.
"Vím, že se oba chcete zeptat na mnoho věcí," pokračoval. "A bohužel ani teď vám nemohu říct všechno, co byste si nejspíš přáli vědět. Moje síla se mi však začíná vracet, jak sami brzy uvidíte. Zatím pro vás bude nejlepší, když pokaždé uděláte ve svém poznání jen jeden krok vpřed. Drakům hrozí nové a neočekávané nebezpečí. Přežijí a jejich národ bude vzkvétat jedině tehdy, když budou jednotní. A sjednotit je můžeš jenom ty."
"Vzpomínám si, že když jsem se stal Pánem draků, dozvěděl jsem se, že součástí mého úkolu je sjednotit draky v době konfliktu," řekl Thelvyn. "Měl jsem za to, že jejich spory už byly převážně vyřešeny."
"Jen jejich vzájemné spory," opravil ho Mocný. "Máš v rukou klíč k budoucnosti svého lidu a musíš začít tím, že poznáš svou minulost. Všechno, co jsi se dověděl, je pravda. Jsi opravdu Thelvaenir, zlatý drak a syn dračí kněžky Arbendael. Přemýšlel jsi ale někdy o tom, kdo by mohl být tvůj otec?"
"To pro nás zůstává záhadou," odpověděla za něj Kharendaen. "My víme, že žádný ze starých zlatých draků, jako je Gheradaen nebo Lhorandyn, nemůže být jeho otcem, a proto nemáme vůbec žádnou představu, kdo by to mohl být."
"Je to proto, že jeho otcem není zlatý drak," řekl Mocný. "Myslel jsem si, že má skutečná role v téhle záležitosti bude mnohem očividnější. Jeho otcem jsem já."
Prohlášení Mocného bylo tak nečekané, že si Thelvyn nejdřív ani neuvědomil jeho důsledky. Potřeboval vědět víc a potřeboval čas, aby se mohl zamyslet nad tím, co právě slyšel. Teprve pak bude schopen to pochopit. Kharendaen byla tak překvapená, že se musela posadit, a její neobvyklá reakce vytrhla Thelvyna z jeho myšlenek.

"Vždycky jsem si myslel, že to není možné," řekl po chvíli. "Nesmrtelní mají velkou moc, ale jejich schopnost působit přímo v našem světě a ovlivňovat životy lidí, kteří v něm žijí, je značně omezená. Některá z těchto omezení si stanovili sami pro sebe a také jeden druhému navzájem, aby zabránili necitelným a ctižádostivým Nesmrtelným zacházet s naším světem jako se svým vlastním. Domníval jsem se však, že existují některé věci, které by Nesmrtelný prostě neměl moc uskutečnit. Například mít dítě."
"To je pravda," řekl Mocný. "Já jsem však velmi nutně potřeboval bojovníka, dokonce tak nutně, že mě mnoho Nesmrtelných podpořilo, nebo mi alespoň slíbili, že nebudou bránit mé snaze zajistit si svého vyvoleného, který by vedl draky a zachránil jejich svět. - Ale víc o tom uslyšíte až za nějaký čas. S podrobnostmi o nebezpečí, které hrozí drakům, a s tím, že tajně potřebuji spolehlivého bojovníka, jsem se svěřil jen zlaté dračici Arbendael, a ona souhlasila, že přivede na svět mé dítě. Avšak abych toho mohl dosáhnout, musel jsem se na nějaký čas téměř vzdát své nesmrtelnosti, a tak jsem byl opět v postavem jen o něco málo vyšším, než je postavení smrtelného dračího kněze."
"A proto jsi přestal zasahovat do záležitostí draků?" zeptala se Kharendaen a zvedla hlavu. "Víc než dvacet let jsme nevěděli, jestli jsi byl donucen nás opustit nebo jestli ses tak rozhodl sám."
"Pro draky to byla nebezpečná doba, a já jsem věděl, že to nemohu změnit," pokračoval. "Proto jsem mohl Thelvynově matce poskytnout jen omezenou pomoc, když ji v horách pronásledovali zuřiví rudí draci. Uvědomil jsem si, že pro zajištění Thelvynova bezpečí bude nejlepší, když bude vyrůstat stranou od dračího národa a draci nebudou vědět o jeho narození. Od té doby jsem musel mnoho let pobývat ve svém vlastním světě a znovu nabírat svou původní sílu. Ještě jsem se zcela nezotavil, a připouštím, že ani Thelvyn není připraven tak, jak by měl být, ale máme málo času."
Thelvyn vypadal zadumaně. "Alespoň teď znám odpověď na otázku, která mě vždycky trápila. Proč právě já? Teď už to vím."
"Ano, je to tak," souhlasil Mocný. "Přišel jsi na svět kvůli určitému úkolu: stát se vůdcem draků v době, kdy jim hrozí největší nebezpečí, a přivést je na cestu, která je dovede k vyššímu stupni jejich vývoje. Není třeba říkat, že jsi víc než jen drak nebo moji kněží. Zdědil jsi mimořádné schopnosti a jsi moudřejší a silnější než ostatní draci, a proto se hodíš pro svůj úkol. Avšak draci, zvláště ty méně významné a divočejší druhy, kteří se rozhněvali, protože jsem přestal vést jejich záležitosti, nepochopili proroctví a věřili, že jsi byl poslán, aby sis je podrobil."
Thelvyn si povzdechl. "Mám snad na vybranou? Jestli mě potřebují, tak musím sloužit."
"Vždycky jsi měl možnost volby," namítl Mocný. "Nejsi mým nástrojem ani mým otrokem. Jsi můj syn, a je to pro mne stejně důležité jako pro kteréhokoli jiného draka. Jsi svým vlastním pánem a nejlépe budeš jednat tehdy, když se rozhodneš ze svobodné vůle. Nyní máme oba před sebou spoustu práce. Jsi ochoten přijmout takovou zodpovědnost?"
"Jistěže ano," odpověděl Thelvyn bez váhání.
"Pokud se chceš ujmout svého poslání, dávám ti tento úkol. Válka ještě pro draky neskončila. Proti nim se spojily mocné síly, a jestli draky nesjednotíš, čeká je porážka. Abys toho mohl dosáhnout, musíš nejdřív najít Náhrdelník draků."
"Rozumím," řekl Thelvyn a vidina Mocného se rozplynula v noční tmě.

Kapitola 2

DRUHÝ DEN BRZY RÁNO SE THELVYN A KHArend-aen sešli se Sirem Georgem na verandě za domem, aby prodiskutovali plán, jak najít ztracený Náhrdelník draků. Thelvyna překvapilo, když zjistil, že už nemá chuť vrátit se do své eldarské podoby. Minulou noc strávil poprvé se svou družkou v lidské podobě ve skutečné posteli a byl to pro něj velice neromantický zážitek. Měl to ráno velice špatnou náladu a vypadalo to, že se tím starý rytíř tiše baví.
Kharendaen mu prozradila tajemství o Thelvynově otci, načež se Sir George se zvláštním spokojeným úsměvem ve tváři pohodlně usadil na své židli.
"Podobá se Thelvyn svému otci?" zeptal se konečně.
"Vlastně se velice podobá své matce," vysvětlovala Kharendaen a poprvé tak vyjádřila svůj údiv. "Jeho otec patří k dračímu druhu, který už neexistuje."
"Potom tedy doufejme, že po svém otci aspoň podědil jiné přednosti," prohlásil Sir George. "To nás přivádí k hledání

Náhrdelníku draků. Potíž je v tom, že si vůbec nejsem jistý, jestli víme víc, než jsme zjistili, když jsme loni odjeli z Braejru. Předpokládám, že vám Mocný nedal žádnou radu.
"Ne, neporadil nám," řekl na to mrzutě Thelvyn. "Nevím, jestli to znamená, že nám nemůže nebo nechce pomoct, ale v každém případě je jasné, že to musíme zvládnout sami."
"Je to přece tvůj otec," trval na svém starý rytíř.
"Dračího boha nemůžeš přemlouvat, i když je tvým otcem. A myslím, že bude nejlepší, když tohle tajemství budeme znát jen my tři. Domnívám se, že ani draci nezjistili o krádeži náhrdelníku víc než my sami."
"Nejspíš ne. My se jen můžeme domýšlet, že do toho byl určitě zapleten nějaký drak," řekla na to Kharendaen. "Pořád mě znepokojuje skutečnost, že místo, kde se Větrobor nachází, a dokonce i sama jeho existence by vlastně měly být tajemstvím. Proto si myslím, že vzhledem k umístění i velikosti náhrdelníku museli při krádeži pomáhat renegáti. Pouze drak mohl vědět, že něco jako náhrdelník vůbec existuje a kde ho má hledat. A jedině drak by dokázal proklouznout s dobrou tunou zlata a drahých kamenů parlamentu přímo před nosem."
"Víme však, že v té krádeži měl prsty Byen Kalestraan," dodal Sir George. "Tenkrát, když tebe a Solveig přepadli, spolupracoval s renegáty. Z toho můžeme snadno vyvodit, že ti stejní černí draci vzali náhrdelník. Moc by mě zajímalo, jestli by draci byli schopni poznat, kteří renegáti to byli."
"Ne, pokud nezískáme více stop," prohlásila Kharendaen. "Draci se s renegáty nestýkají. Nemáme dost přesnou představu o tom, kdo všechno je v odpadlických skupinách a kde by ty skupiny mohly být. A i když je skoro jisté, že ukradli náhrdelník pro Kalestraana, asi nevědí, kam ho ukryl."
"A přece je to nejlepší stopa, kterou máme," poznamenal Thelvyn. "Pokud draci stále ještě netuší, kteří odpadlíci to mohli provést, potom bychom se snad měli vrátit do Braejru. Solveig a Alessa Vyledaarová měly přes půl roku na to, aby našly nějaké stopy, a my jsme neměli možnost dozvědět se, jestli už něco neobjevily. Myslím, že bude nejrozumnější začít právě tam."
Kharendaen se tvářila dost nejistě. "Jak se můžeme vrátit do Braejru? Vždyť tam vůbec nebudeme vítaní."
Sir George pokrčil rameny. "Nepředpokládám, že budeme mít nějaké problémy, pokud půjdeme přímo do Solveižina domu v době, kdy bude nejspíš doma."
S odchodem museli počkat až do odpoledne, protože Braejr byl vzdálen jen několik hodin letu a oni tam chtěli dorazit až po setmění. Thelvyn nečekal, že se do svého starého domova vrátí tak brzy, protože počítal i s tím, že už Braejr možná nikdy neuvidí. Ale pomyslel si, že Sir George má pravdu; z Braejru ho vlastně nevyhnali, odešel z vlastní vůle. A pokud mu bylo známo, nebylo vydáno žádné úřední nařízení, které by mu zakazovalo vstup do Vysočiny. Věděl, že bude moudřejší, když přiletí tajně. Byl si jist, že Alessu Vyledaarovou a ohňové čaroděje jeho návrat nepotěší. Jestli ale chtějí, aby je uchránil před hněvem draků, budou s ním muset spolupracovat.
I když na to Thelvyn někdy zapomínal, býval králem téhle země, třebaže to trvalo jen několik týdnů. Situace byla tehdy tak zoufalá, že se vůbec necítil jako král, ale spíš jako generál a vůdce armády, a jeho úkol řídit Vysočinu byl pro něj jen další povinností Pána draků. Zdálo se mu, že to bylo už hodně dávno, jakoby v jiném životě. A v jistém smyslu tomu tak bylo, protože se to všechno událo předtím, než se stal drakem.
Když se draci přiblížili k Braejru, viděli, že v jižní části Vysočiny už zavládlo jaro. Pole obklopující město byla porostlá nízkou trávou, která se vlnila v nočním vánku. I přes svůj pronikavý zrak však draci nedokázali v noční tmě jasně rozeznat bohatou zeleň mladé trávy. Většina škod, které draci způsobili minulé léto, už nebyla patrná, rozbité zídky byly opraveny a většina spálených statků a stodol nahrazena novými. Samo město utrpělo jen velmi málo. Draci na Braejr neútočili, s výjimkou jedné hrozné noci, kdy na taškové střechy chrlili ohnivý déšť.
Thelvyn se musel znovu spolehnout na Kharendaenino vedení, protože noční město mu seshora připadalo jako bludiště plné tmavých budov a zákoutí. Draci přeletěli nad Braejrem co nejrychleji a doufali, že přistanou dřív, než je někdo spatří. Thelvyn nerad někam přilétal takhle skoro poslepu. Právě když začínal mít pocit, že se úplně ztratil, rozeznal známé tvary svého starého domova se skladištěm, které, mohutné a temné, zabíralo velkou část dlážděného dvora. Kharendaen obratně slétla na uzounké prostranství v přední části dvora, těsně před zavřenou bránou. Thelvyn těžce přistál vedle starého skladiště hned po ní.
Sotva se ocitli na zemi a skládali křídla, začaly se ze skladiště ozývat zvuky připomínající nějaké nepokojné divoké zvíře. Nejdřív to znělo jako hlasité vrčení, zvučící neobyčejně vysokým tónem, které postupně sílilo a nabíralo na zuřivosti, až noc proťal chraptivý výkřik lovícího dravého ptáka. Kharendaen počkala, až Sir George sleze ze sedla, pak vyklenula hřbet, zvedla krk a ostře pohlédla na masivní vrata skladiště. Očividně rozzlobená poodešla k domu, před kterým rostlo několik stromů. Thelvyn ji následoval a doufal, že až se oba vzdálí, zvíře ustájené ve skladišti se uklidní.
Dveře domu se otevřely a po schodišti se rozlilo teplé světlo. Mladý sluha Taeryn vyšel ven, ale zůstal stát u dveří. O chvilku později vyběhla ven Solveig. Podle svého starého zvyku měla na sobě oblíbenou bílou řízu, která dala vyniknout jejím dlouhým nohám. Kharendaen poznala okamžitě a spěchala k Siru Georgovi, aby mu pomohla uvolnit cestovní vak přivázaný k popruhům sedla. - K Thelvynovi se Solveig nepřiblížila, a podle toho, jak se na něho dívala, bylo poznat, že neví, kdo je. Stálo ho to značné úsilí, než se mu podařilo sundat výstroj, aby mohl změnit svou podobu, což byl nejjistější způsob, jak uklidnit zvíře, které stále nespokojeně hlučelo uvnitř skladiště a nehodlalo se uklidnit.
"Proč je v mém doupěti gryf?" chtěla vědět Kharendaen a byla tak rozčilená, že si ani nestačila sundat sedlo.
"Už to není tvé doupě," odporovala jí neohroženě Solveig. "Stále sem přilétají poslové z Thyatisu a já užívám skladiště k ustájení gryfů."
Thelvyn se konečně zbavil výstroje a změnil podobu.
"Říkala jsem si, že bys to mohl být ty," poznamenala Solveig a pozorně si ho prohlížela. "Tak ses konečně dozvěděl, jak se stát drakem."
"Jsem drakem už nějaký čas," řekl jí. "Ale o tom bychom si měli promluvit uvnitř. Nevím, jestli nás někdo neviděl

přilétat, a nechci, aby slídil kolem a zjistil, že máš dvůr plný draků - nebo družiny jejich Pána."
Kharendaen se konečně podařilo uvolnit popruhy a vyvléct se ze sedla, které položila stranou, a pak změnila svou podobu. Dala přednost eldarské podobě před elfí dívkou Selliandou. Solveig vzala návštěvníky dovnitř a zavedla je do pracovny, kde spolu často v minulosti sedávali. Pak poslala Taeryna, aby pro ně našel v kuchyni něco k jídlu, zatímco se sama běžela nahoru převléknout. Thelvyn si všiml, že se rychle zbavuje svých barbarských zvyků, snad pod vlivem nových povinností.
"Předpokládám, že jste sem přišli kvůli náhrdelníku," řekla, když se k nim za pár minut připojila. "Draci začínají být netrpěliví a chtějí ho zpátky?"
"Asi ano," odpověděl Thelvyn prostě. "Jsme tady, protože mi Mocný řekl, že přišel čas, abych náhrdelník našel. Dračí král ho musí mít na sobě, až se poprvé objeví mezi draky."
"Příchod Dračího krále se tedy stal skutečností?" zeptala se Solveig, protože si vzpomněla na legendy, které minulé léto slyšela. Pak se zarazila, pohodlněji se usadila ve svém křesle a zamračila se na nápoj, který jí Sir George vložil do ruky. "Ty sám jsi Dračí král, že ano? Už dávno jsem si to měla domyslet."
"Konečně vím, proč jsem byl vybrán a stal se součástí proroctví," řekl Thelvyn. "Pořád mi není úplně jasné, co ode mne Mocný očekává, ale ta proroctví zní opravdu hrozivě."
Solveig pokrčila rameny. "Věděla jsem, že dříve či později nám přibudou starosti."
"Pak jsi asi uhodla, proč jsme zde," dodal Sir George. "Jestli nám nemůžeš říct, kde máme náhrdelník hledat, potom, myslím, nezbývá nic jiného, než že se vydáme zmáčknout všechny renegáty na světě, dokud nenajdeme ty, kteří byli spolčeni s ohňovými čaroději."
"Možná že situace není až tak zoufalá," řekla Solveig a rychle usrkla ze své sklenice. "Před několika dny jsem večeřela s Alessou Vyledaarovou, a ta se mi svěřila, že našla novou stopu vedoucí k odhalení tajemství Byena Kalestraana. Nezjistila jsem, o co jde, ale mohu ji hned ráno zavolat, abyste si s ní promluvili."
"Alessa," řekl Thelvyn pochybovačně. "Když jsem s ní mluvil naposledy, pokoušel jsem se ji přesvědčit, aby se po mém odchodu nesnažila získat vládu nad Vysočinou."
"Ať jsi udělal cokoliv, opravdu to zabralo," přesvědčovala ho Solveig. "Skutečně se změnila. Od konce války je vlastně mým nejvlivnějším stoupencem. Vím, že tě chce už nějaký čas vidět, aby se ti omluvila za to, jakou roli sehrála při tvém odchodu z Vysočiny. Kromě toho, nemáš moc dalších možností. Pokud vím, je to jediná stopa, která by tě mohla dovést k náhrdelníku."
Thelvyn se sice mračil, ale zamyslel se nad tím. "Tak dobře. Ale jsou věci, které jí musí zůstat utajeny. Především nechci, aby věděla, že jsem Dračí král."
"Pokud si to přeješ," souhlasila poněkud váhavě Solveig. "Ale nevím proč."
Uličnicky se usmál. "Je tu pár věcí, o kterých ještě nevíš ani ty."

* * *

Druhý den brzy ráno se Solveig pustila do práce. Nejdřív spěchala do paláce. Následovala Alessina příkladu a mezi čaroději si zajistila své vlastní špehy a stoupence. Sice ji trochu mrzelo, že proti své přítelkyni postupuje s takovou podezíravostí, ale ze začátku, když se stala první ministerskou předsedkyní Říšského parlamentu, měla dobré důvody pochybovat o Alessiných pohnutkách a oddanosti. Solveig dělalo starosti, že by se Alessa mohla pokusit zneužít moci Záření k získání vlády nad Vysočinou. Také se obávala, že by mohla najít Náhrdelník draků, a ukrýt jej v naději, že ho využije pro své vlastní záměry.
Solveižini špehové však nezjistili nic mimořádně důležitého. Jak Alessa od začátku tvrdila, spojení mezi draky a čaroději bylo omezeno výhradně na Byena Kalestraana, jeho nejbližší společníky a malou skupinu renegátů, kteří se snažili využít války ve svůj prospěch a hráli na obě strany. Špehové také potvrdili, že o Alessině loajálnosti nemůže být pochyb. V minulosti představovala jeden z největších problémů týkajících se politiky ve Vysočině skutečnost, že se nikdo neodvážil důvěřovat svým vlastním rádcům a spojencům.
Pozdě odpoledne se Solveig vrátila domů s Alessou. - Thelvyn očekával toto setkání se smíšenými pocity, protože se až příliš dobře pamatoval na někdejší těžkosti, které s Alessou měl, když se ho pokusila svést, podvést a nakonec zpochybnit jeho pověst. Alessa byla překvapená, protože jí Solveig vůbec neřekla, s kým se má setkat. Když spatřila Thelvyna a jeho společníky sedět v pracovně, zaváhala a dlouhou chvíli zůstala stát ve dveřích. Jako by nevěděla, co má udělat nebo říct, a nervózně svírala zvláštní brož, kterou měla připjatou na prsou na svém čarodějnickém šatu.
"Pane draků!" vydechla nakonec a vstoupila do místnosti. Posadila se naproti němu. "Ani jsem nevěděla, jestli tě ještě někdy uvidím."
"Solveig mi řekla, že jsi začala nový život," řekl jí Thelvyn. "Jeli tomu tak, pak to můžeš dokázat tím, že mi teď pomůžeš. Musím najít Náhrdelník draků a musím ho najít brzo. Solveig mi řekla, že jsi možná našla nějakou stopu."
"Nalezení náhrdelníku by snad mohlo odvrátit hněv, který draci chovají k Vysočině, což je pro mne nejdůležitější. A můžeš si o tom myslet, co chceš," řekla Alessa a její hlas už zněl jistěji. "Musím ti, bohužel, oznámit, že jsem náhrdelník nenašla. Ale možná mám něco, co by nás k němu mohlo dovést."
"Uvítám jakoukoli pomoc," řekl jí Thelvyn. "Když nebudu mít vůbec žádné vodítko, nebudu vědět, co přesně bych měl podniknout."
"Když ovšem pomineme možnost vyhledat a vyzpovídat všechny renegáty široko daleko," poznamenal Sir George a trochu upil ze své sklenice třešňového likéru. "Věřte mi, nedokážu ani říct, jak moc mi tenhle mok chyběl!"
"Doufám, že k něčemu takovému nedojde," pronesla Alessa, s pohledem upřeným do jakéhosi neurčitého bodu na zdi, jako by přemýšlela nebo ještě chvíli o té záležitosti sama se sebou v duchu debatovala. Nakonec se zamračila.

"Náhrdelník, bohužel, není ani v Braejru, a asi ani ve Vysočině. Čarodějové, kteří se obávali hněvu draků, ho rovnou odvezli na nějaké tajné místo, poněvadž se báli provádět s ním pokusy doma."
"A samozřejmě že ti čarodějové, kteří o náhrdelníku věděli, jsou buď mrtví, nebo zmizeli ve chvíli, kdy selhal jejich pokus získat moc nad Vysočinou," prohlásil Thelvyn. "Pokud jde o dračí spiklence, jednoho jsem zabil při pokusu o atentát. A o to právě jde. Musím najít alespoň jednoho ze spiklenců, kteří přežili, buď některého uprchlého čaroděje, nebo jednoho z dračích odpadlíků."
"Nepodařilo se mi zjistit, kam odešli zbývající zrádní čarodějové," řekla Alessa. - "Když byl Kalestraan poražen, utekli z Vysočiny. Možná vám ale mohu poradit, kterého renegáta máte hledat. Víme jen, že to byli všechno černí draci, a jejich vůdce, král renegátů, nosí v jednom uchu zlatou náušnici."
Když to Kharendaen slyšela, překvapeně vzhlédla. Ta zpráva očividně narušila její obvyklý klid. "Zlatá náušnice? To by mohla být stopa, kterou potřebujeme. Draci nemají ve zvyku nosit náušnice. Mohlo by to být natolik výjimečné, že by se na to nějaký drak mohl pamatovat."
"Pokud máš možnost se nějakého draka zeptat..." řekla Alessa, která na Kharendaen upřeně hleděla.
Kharendaen seděla sama v nejtemnějším, vzdáleném koutě. Alessa se s ní nikdy nesetkala v dračí podobě, znala pouze její tajnou podobu elfí kněžky Selliandy. Nyní tedy v Kharendaen viděla jen vysokou tmavovlasou ženu se stejnými rysy, jaké měl Thelvyn. Ale možná i to stačilo, aby vytušila, že je to další drak kouzlem proměněný v elfa. Alessa si mohla dokonce domyslet, kdo to je, Thelvyn jí však Kharendaen úmyslně nepředstavil.
"Zeptat se draků nebude problém," řekl. "Víš ještě o něčem, co by nám pomohlo v pátrání?"
"Zatím jsem nic jiného neobjevila," odpověděla Alessa. "A stále pracuji na odhalování Kalestraanových tajemství. Jestli se od toho renegáta nedozvíte nic, co by vám mohlo pomoci, možná pro vás budu mít brzy něco dalšího já."
"Není vyloučeno, že budeme potřebovat tvou pomoc," poznamenal Sir George. "Napadlo mě, že ten renegát bude nejspíš vědět jenom to, kam Kalestraan náhrdelník ukryl, pokud to samozřejmě bude právě ten spiklenec, který odnesl šperk do úkrytu. Což je velmi pravděpodobné, když uvážíme, jak je náhrdelník veliký a kolik váží."
Krátce poté doprovodila Solveig Alessu, která se vracela do Akademie, ke dveřím. Když se za pár minut vrátila do pracovny, ostatní ještě stále probírali všechno, co věděli o renegátských dracích. Naplánovali si, že až nastane úplná tma, vydají se na cestu a začnou hledat draky, kteří by jim mohli poradit, kde najdou černého renegáta, co nosí v jednom uchu náušnici.
"Pošlu Taeryna, aby vám předtím, než odejdete, obstaral něco k jídlu," řekla Solveig. "Teď máte alespoň nějakou stopu."
"Ano... zdá se, že Alessa nám vyšla vstříc," řekl Thelvyn s jistou dávkou zdrženlivosti. "Takže ti budu muset věřit, že se bez výhrad přidala na naši stranu. Nebyla však příliš nadšená, že mě vidí."
"Patrně jsi ji vystrašil," přesvědčovala ho Solveig. "Myslím, že ji setkání s tebou rozrušilo. Nesmíš zapomínat, že stará Alessa udělala několik věcí, za které se ta nová stydí."
Thelvyn a Kharendaen ze zdvořilosti povečeřeli s ostatními. Brzy se opět promění v draky a budou potřebovat jídlo odpovídající dračí velikosti, což znamenalo, že si něco uloví v divočině. Asi hodinu po půlnoci vyšli na dvůr. Thelvyn si navlékal svou výstroj a Sir George zatím pomáhal Kharendaen se sedlem. O několik minut později stoupali k temnému nebi nad Braejrem.
Oba draci se okamžitě obrátili na východ k pohoří Kolos, kde chtěli lovit, svůj úlovek upéct a sníst, a tak přečkat noc. Pak měli pokračovat na severovýchod směrem k norwoldské divočině a skrytému městu Větroboru. Potřebovali si promluvit s Marthaenem a možná i s jinými staršími draky o černém renegátovi se zlatou náušnicí. Thelvyn se nechtěl ve Větroboru objevit dřív, dokud nezíská náhrdelník. Kharendaen s tím souhlasila. Rozhodla se, že přivede Marthaena do Wyrmstenských hor, kde se sejde s Thelvynem.
Právě se blížili k hrozivě vyhlížející západní straně pohoří Kolos, když zpozorovali, že proti nim letí dvojice draků následovaná v určité vzdálenosti alespoň tuctem dalších. Jejich přítomnost nebyla nijak překvapující. Patřili zřejmě ke skupině mladých rudých draků, jejichž úkolem bylo hlídkovat na hranici Vysočiny. Thelvyn se obával, že podruhé už se mu nepodaří je přelstít a proklouznout. Ale když draci přiletěli blíž, Thelvyn a jeho společníci viděli, že oba vedoucí draci jsou dost velcí, takže zřejmě budou i starší. Stříbrné měsíční světlo se odráželo od jejich pancířů a jeho záře prozradila, že jeden z nich je dospělý rudý drak a druhý zlatý.
Thelvyn okamžitě vycítil, že toto setkání bude nejspíš znamenat mnohem víc než jen výzvu hlídky střežící hranice Vysočiny. Zpomalil a v očekávání začal v širokém oblouku kroužit těsně podél temné stěny strmé hory. Kharendaen ho následovala. Když se draci přiblížili, byl překvapen, protože v dracích poznal Marthaena a Jherdara.
"Dračí králi!" zavolal na něho Marthaen, když zvolna proletěli kolem něj. Jherdar se tvářil jaksi nespokojeně, jako by mu užívání Thelvynova titulu vadilo.
"Najděte místo, kde budeme moci pokojně přenocovat," požádal je Thelvyn. "Musíme vám něco vysvětlit."
Udělali si tábor v úzkém zalesněném údolí, daleko za ohybem jednoho z nižších hřebenů pohoří Kolos, kde byla záře jejich ohňů skryta před zvědavýma očima farmářů na západě. Marthaen nařídil svým ochráncům, skupině zlatých draků, aby jim ulovili večeři. Když byli sami, Kharendaen jim rychle povyprávěla o jejich rozhovoru s Mocným a o tom, co doposud zjistili při svém pátrání po náhrdelníku. Neřekla však nic o tajemství, které se týkalo Thelvynova otce, protože věděla, že Jherdara by taková zpráva vyvedla z míry.
"Černý král renegátů se zlatou náušnicí v uchu..." opakoval si Jherdar pomalu sám pro sebe a pátral ve své paměti. "Něco mi to připomíná."
Marthaen mezitím pohlédl na svého dobrého přítele a tvářil se pobaveně. "Když hlídky, které jsme nechali tady v horách, oznámily, že jste na cestě do Stříbřiny a že jste během další noci navštívili Vysočinu, rozhodli jsme se, že bychom měli zjistit, co se děje, a případně vám poskytnout pomoc."

"Ušetřili jste nám dlouhou cestu do Větroboru," řekla mu Kharendaen. "Měli jsme tam namířeno, abychom se s vámi poradili o té záhadě."
"Zlatá náušnice," opakoval si pro sebe Jherdar, krk měl vyklenutý do strnulého oblouku a pohled zabodnutý do země, jak si usilovně snažil vzpomenout. Náhle zvedl hlavu a sklopil uši. "Ano, vím o takovém drakovi. Černý drak, kterého hledáte, je Murodhir, a je to pěkný ničema. Ovšem nazývat ho králem renegátů, to by pro něj bylo příliš lichotivé označení. Podle toho, co jsem o něm slyšel naposledy, měl jenom dva nebo tři komplice, ačkoliv Thelvyn asi jednoho z nich loni zabil. Má také pár přisluhovačů z řad skřetů. Jeho skutečná síla spočívá v jeho kouzelnickém umění, protože jinak na něm není nic, čím by se mohl chlubit. Murodhir žije někde na severním břehu jezera Amsorak, na jihovýchodní hranici Vysočiny."
"Murodhir?" zeptal se Sir George nevěřícně. "Ten je postrachem všech drakonů v Darokinu a Traladaře."
"Pak se nám určitě bude hodit," prohlásil Marthaen, který se starým rytířem začal ztrácet trpělivost. "Když znáš Murodhira, tak proč jsi, proboha, vloni hledal draka, který ukradl náhrdelník, všude jinde po světě?"
"Protože Murodhir je také hrozný zbabělec," bránil se Sir George. "Bojí se jediné věci - jiných draků - a nahánějí mu takovou hrůzu, že bych si ho jen stěží dovedl představit, jak letí do Větroboru pro náhrdelník. Nějak se mi tomu nechce věřit."
"V tom případě bychom se měli přesvědčit na vlastní oči," poznamenal chladně Marthaen. "Navrhuji, abychom ráno zaskočili k Murodhirovi na malou návštěvu. Jherdare, nechtěl by ses přidat?"
"Ovšemže ano," odpověděl rudý drak dychtivě. Marthaenův návrh přijal s neskrývaným potěšením.
"Vy byste mi byli ochotni pomoci?" zeptal se užaslý Thelvyn.
Jherdar na něj pohlédl. "Nejsem nijak nadšený vyhlídkou na to, že budeš mým králem, a postavím se proti tobě vždycky, když nebudu souhlasit s tvými názory a tvým jednáním. Ale rozhodně nejsem zrádce a nemám slitování se žádným drakem, který zradí svůj vlastní národ. Chci, aby byl Náhrdelník draků nalezen, i když to budeš ty, kdo jej bude nosit."
Thelvyn si dával dobrý pozor, aby skryl své pobavení nad tím, jak zdrženlivě mu Jherdar vyjádřil svou podporu. Ale bylo to víc, než čekal od rudého draka, kterého kdysi jako Pán draků porazil v bitvě.

* * *

Aby se nemuseli obávat, že budou spatřeni, opustili draci pohoří Kolos ještě před rozbřeskem a namířili si to rovnou přes Vysočinu. Cesta k jezeru Amsorak nebyla příliš dlouhá a zabrala odpočinutým a spěchajícím drakům asi tři hodiny přímého letu. K jezeru Amsorak dorazili časně ráno a tam se obrátili směrem k západu a vydali se podél severního břehu, kde chtěli pátrat po své oběti.
Amsorak bylo největší jezero v téhle části světa, možná i na celém světě. Svou ohromnou rozlohou připomínalo spíš vnitrozemské moře, ačkoliv voda v něm byla sladká, zásobovaná ledovou vodou, ve kterou se měnil tající sníh z mohutného hřebene pohoří Amsorak na severu. I když věděli, že Murodhirovo doupě je někde na severním břehu, znamenalo to, že budou muset prohledat asi dvě stě mil téhle odlehlé oblasti. Stejně tak bylo možné, že se doupě bude nacházet někde v horách, vzdáleno jen několik mil od jezera. Přestože byli draci, dokonce i pro ně mohlo být obtížné najít skrýš krále renegátů.
Nakonec ale polohu skrytého doupěte prozradili Murodhirovi vlastní společníci. Draci hledali jen chvíli, když Marthaen svýma bystrýma očima zahlédl dvojici černých draků, kteří mířili k severu a letěli, jak nejrychleji mohli. Drželi se nízko nad korunami stromů lemujících břeh řeky Amsorak, která se vinula k horám na severu. Černí draci je spatřili jako první a teď se hnali chránit své doupě, protože věděli, že jejich protivníci jsou v drtivé převaze. Marthaen okamžitě zaujal místo v čele skupiny pronásledovatelů.
"Nepodaří se nám je dohonit dřív, než se dostanou domů," řekl Jherdar, který se ze všech sil snažil udržet se zlatými draky krok.
"Zatím je ještě nechceme chytit," řekl na to Marthaen. "Necháme je, ať nás dovedou k doupěti. Jinak bychom mohli hledáním strávit celé dny."
Draci zvýšili rychlost, jak nejvíc to šlo, odhodláni neztratit svou kořist z dohledu. A skutečně se ke dvojici postrašených černých draků pomalu přibližovali, přestože když doletěli k úpatí hor, byli stále ještě skoro o míli pozadu. Najít Murodhirovo doupě bylo snazší, než čekali. Pod širokým, mechem pokrytým kamenným převisem na západním břehu řeky, do kterého se hluboko zakusovala voda hrnoucí se z výšin, se náhle objevila prostorná tmavá jeskyně. Zadní a nižší část vchodu do jeskyně byla oddělena vysokou stěnou z tmavého kamene, masivní, ale neuměle postavenou, zatímco v přední části byl ponechán prostor pro přistávající draky.
Oba černí draci vletěli přímo do temného otvoru, rychle přistáli a složili křídla. Pak se obrátili, přikrčili se za zdí a s vystrčenými hlavami vykukovali ven. Zdálo se, že nebudou schopni příliš vzdorovat, ale nebyli sami. Na vršku zdi se poklusem začala řadit kompanie skřetů a většina z nich si teprve nasazovala své brnění a přilbu. Celkem se tam shromáždilo asi sto skřetů ozbrojených velkými samostříly.
Protože Marthaen byl stále v čele, rozhodl se dovést své společníky dolů na otevřené prostranství před jeskyní, těsně mimo dostřel samostřílů. Skřeti zůstali na svých místech a vyčkávali. Jakmile Kharendaen dosedla na zem, seskočil Sir George ze sedla a utíkal drakům z cesty. Zdálo se, že obránci nemají v bitvě vůbec žádnou naději. Kromě Thelvyna a Kharendaen, měli s sebou Marthaen a Jherdar také své ochránce, asi tucet mladých draků. Ale přesto se neodvážili zaútočit proti tolika samostřílům.
Marthaen vstal a natáhl se dozadu pro veliký meč, který vždycky nosíval s sebou. Kdyby draci provedli náhlý výpad proti zdi, nebude jim pravděpodobně při jejím překonávání hrozit nějaké vážnější nebezpečí. A pak už bude snadné

rozprášit skřety a zajmout dva černé draky.
"Počkejte chvíli," řekl Thelvyn. "Dovolte mi, ať se pokusím tu jejich pevnůstku rozbít. Pak je můžete bez námahy vytáhnout ven."
"Předpokládám, že Pán draků má takovou moc," poznamenal Jherdar.
"Nejspíš ano," souhlasil Thelvyn. "Ale myslím, že nadešel čas, abychom se přesvědčili, co dokáže Dračí král. Potřebuji, abyste v okamžiku, kdy udeřím, byli všichni připraveni vyrazit."
"Až půjdeme dovnitř, ty počkej tady," řekl mu Marthaen. "To není práce pro Dračího krále. Renegáty ti přivedeme sem."
Thelvynovi vyhovovalo, že se nemusí spolu s ostatními ponořit do té tmavé vlhké díry. Rozhodně to nebylo proto, že by se bál. Měl v úmyslu rozehnat skřety dřív, než budou mít možnost použít své samostříly. Poslední, co by si přál vidět, bylo, jak ostré špice střel pronikají Kharendaeniným hladkým pancířem. Postavil se na zadní nohy, pozvedl horní končetiny s napůl rozevřenými křídly a soustřeďoval v sobě sílu, na kterou měl jako syn Nesmrtelného právo.
Jeho vlastní účast v boji byla krátká, i když poskytla skutečně velkolepou podívanou. Když v sobě shromažďoval absolutní ničivou sílu, začalo jeho tělo zářit měkkým, jasně stříbrným světlem. Pak z něj vystřelily mocné rychlé blesky, osm nebo deset silných ran následujících rychle jedna za druhou, a za hromového rachotu proletěly přes otevřené prostranství. Každá rána zasáhla jednu část hrubě opracované zdi, prostupujíc celou svou délkou skrz zeď. Střely trhaly kámen a spolu s velkými kusy kamene a ostrými úlomky vyhazovaly do vzduchu i spálená těla obránců.
Hřmění ještě doznívalo, a draci se už vrhli vpřed a dlouhými rychlými skoky se hnali přes mýtinu před jeskyní. Jherdar dychtící po boji předběhl své společníky, čekal ho však větší zápas, než jaký si představoval. Když skákal přes zničenou zeď, předpokládal, že se střetne jen se dvěma vyděšenými černými draky. Místo toho byl náhle stržen k zemi pěti renegáty, kteří tam na něj číhali. Úplně ho zavalili svými těly, takže vůbec neměl možnost se bránit. Cítil, jak svými drápy trhají jeho pancíř a jak se mu ostrými tesáky pokoušejí sevřít hrdlo.
Útočníci svým počtem černé draky převyšovali a Jherdar by vlastně neměl mít žádný zvláštní důvod k panice, ale úzký prostor jeskynního vchodu bránil jeho druhům, aby mu přišli na pomoc. Marthaen vylezl na nejvyšší část rozbité zdi v zoufalé snaze zachránit svého přítele ještě dřív, než se odpadlíkům podaří sevřít Jherdarův krk smrtícím stiskem. Prostor za zdí byl zavalený roztříštěnými kameny. Jen chvílemi zahlédl pod spletí černých těl rudý pancíř. Marthaen již nevěděl, co jiného by mohl podniknout, a tak vyklenul hřbet a se zuřivostí připomínající sílu blesku se vrhl rovnou doprostřed zápasu a celou vahou dopadl na záda jednoho z černých draků. Ani na okamžik se neodvážil zastavit a razil si cestu mezi odpadlíky, srážeje přitom menší černé draky stranou, aby měl Jherdar možnost probojovat se ven.
Dva z Jherdarových ochránců přelezli zeď a zuřivě se vrhli na renegáty. - Po chvíli se Jherdar osvobodil ze sevření svých nepřátel, popadl jednoho z černých draků za krk a přitiskl ho k zemi. Tři renegáti, kteří přežili, se pokusili vyprostit a uniknout do tmavé hlubiny jeskyně a zbývající rudí a zlatí draci začali skákat přes rozbitou zeď, aby je pronásledovali. Marthaen se zarazil, protože ucítil podivný tlak, jako by do pancíře na jeho břiše a nohách narážely nějaké tupé střely. Když se podíval dolů, skoro ho rozesmál pohled na malou armádu skřetů, kteří po něm šplhali a zoufale se snažili zabodnout svá kopí a meče mezi spojovací články jeho pancíře. Vypořádal se s nimi velmi rychle - otočil se a svým dlouhým ocasem skřety rozehnal jako obtížný hmyz.
Stačilo už jenom několik okamžiků a bylo po útoku. Marthaen následoval ostatní dolů do jeskyně a dva ze svých ochránců zanechal venku, aby pochytali zbývající skřety. O chvíli později byla z jeskyně vyhozena těla dvou renegátů se zlomeným vazem.
Ale Marthaen a Jherdar zatím z jeskyně nevyšli. Měli tam dole ještě nějaké řízení s černým drakem se zlatou náušnicí v uchu. Thelvyn jen doufal, že nezapomenou na to, jak lstivý by mohl být renegátský král ve vlastním doupěti. Složil křídla a přistoupil k doutnajícím troskám, pokrytým prachem. - Kharendaen se mu rychle postavila po boku.
Marthaenovi ochránci, odklízející část té spouště, odházeli rozbité kameny stranou, aby mohla být těla černých draků vyvlečena na volné prostranství. Za pár minut se Marthaen vynořil z temnoty jeskyně. Jherdarovi to trvalo trochu déle, protože za ocas táhl renegátského krále z jeho vlastního brlohu. Murodhirovi pomalu kapala z uší krev.
"Bylo to docela působivé představení," řekl Thelvynovi Jherdar, když vytáhl odpadlíka ven na mýtinu a pustil jeho ocas. Černý drak ochable ležel na udupané trávě a těžce oddychoval.
"Zdá se, že jsme na Murodhira udělali dojem," prohlásil Thelvyn, který přistoupil k renegátovi a posadil se, takže mohl černého draka uchopit za jeden roh a nadzdvihnout mu hlavu. "Zdravím tě, Murodhire. Nevadí ti, že jsme k tobě tak vtrhli, že ne? Chceme si trochu popovídat o Náhrdelníku draků."
Murodhir se zhluboka nadechl, ale Thelvyn byl na něj příliš rychlý a sevřel mu čumák. Na rozdíl od větších plemen vydechovali černí draci spíše smrtící kyselinu než plameny, ta však jako zbraň nebyla většinou proti ostatním drakům účinná. Thelvynovi by to ale škaredě ublížilo, kdyby byl na tak malou vzdálenost zasažen do tváře.
"Tak, a teď vydechni," nařídil Thelvyn renegátovi, protože věděl, že černí draci nemají schopnost používat své zbraně skrz nozdry. "Chceš, aby se na tebe Jherdar na můj rozkaz posadil?"
Murodhir se uklidnil. "A bude v tom pro mne nějaký rozdíl? Nečekám, že mě necháte naživu."
"Už tak jsi mi dlužen za těžké zranění, které jsi způsobil mé přítelkyni Solveig Bělozlaté," řekl mu na to Thelvyn. "Ale co se s tebou stane, to záleží jen na tvém rozhodnutí. Buď teď odpovíš na mé otázky, nebo se vrátíš zpátky do Větroboru a budeš se před draky zodpovídat z krádeže náhrdelníku."
Černý drak ztichl a začal se třást strachem. Nejhorší ze všeho, co by se mu nyní mohlo přihodit, bylo být odveden do Větroboru a postaven před soud. Draci by nepochybně byli při potrestání největšího zrádce, který se po dlouhé době v jejich národě objevil, obzvláště vynalézaví.
"Má otázka je opravdu docela jednoduchá," pokračoval Thelvyn a nechal Murodhirovi chvilku, aby se zamyslel nad svou situací a možnostmi, které má. "Byl jsi to ty, kdo pro ohňové čaroděje ukradl Náhrdelník draků? Ano, nebo ne?

Murodhir si hlasitě povzdechl. "Znal jsem ohňové čaroděje od té doby, kdy před sto lety přišli do Vysočiny. Vždycky mi za moje zprávy dobře zaplatili, zvláště za ty o dracích. Kalestraan mi navrhl dohodu, podle které měl s mou pomocí získat moc, po které toužil, aby mohl vládnout všem lidem na světě, a on mi měl na oplátku poskytnout takovou sílu, abych mohl ovládnout draky. Říkal, že všechno zařídí tak, abych mohl ukradnout náhrdelník a porazit Pána draků. A až by náhrdelník využil ve svůj prospěch, tak by mi jej vrátil, abych se mohl prohlásit Dračím králem."
"Byl jsi to tedy ty, kdo mu řekl, kde je náhrdelník ukryt?" naléhal Thelvyn.
"Ne, to už věděl," odporoval mu renegát. "Dal mi kouzelný amulet, díky kterému jsem bezpečně prošel bariérami, které chránily náhrdelník."
"Takže ty nevíš, jak se Kalestraan dozvěděl o existenci náhrdelníku a o tom, kde je uložen? Opravdu se to nedověděl od tebe?" naléhal Thelvyn.
"Ne, to přísahám," řekl Murodhir a znělo to upřímně. "Náhrdelník jsem mu přinesl do lesů nedaleko města Braastaru. Tenkrát jsem náhrdelník viděl naposledy a víckrát jsem už o něm neslyšel. O několik měsíců později mi poslal zprávu, ve které byl uveden den, kdy jsem měl napadnout Pána draků, i přesný čas přepadení, ale útok se nezdařil. Neupozornil mě totiž na to, že ovládáš ještě jiná kouzla, než jsou kouzla tvého brnění."
"Víš něco o tom, co Kalestraan s náhrdelníkem udělal?" ptal se dál Thelvyn.
"Ne, snažil jsem se to zjistit, abych si na náhrdelník mohl dělat nárok, kdyby se mne Kalestraan pokusil podvést. Ale vím jen to, že jsem náhrdelník položil na korbu nějakého vozu, čarodějové ho pak přikryli plachtou a odjeli s ním do noci. Snažil jsem se je sledovat, ale když ujeli asi míli, najednou se pod stromy zablesklo, a potom už jsem je nikdy neviděl."
"Máme tedy alespoň nějakou stopu," prohlásil Thelvyn. "Předpokládám, že nás na to místo můžeš zavést, je to tak?"
Murodhir náhle zpanikařil, jako by ho něco, o čem ostatní nevěděli, naplnilo hrůzou. Začal se divoce kroutit a snažil se skrčit nohy pod sebe, aby se mohl vyprostit, přestože ho Thelvyn stále pevně držel za rohy. Když pochopil, že nemá naději na únik, ztratil renegát všechen rozum a stalo se z něho divoké zvíře, zuřivě vrčel a bil kolem sebe. Nebyl schopen se svému vězniteli vytrhnout, a proto náhle vyrazil vpřed.
Thelvyna to nezastihlo úplně nepřipraveného, ale byl v nevýhodné pozici. Protože seděl, nedokázal udržet rovnováhu, když se černý drak celou svou vahou vrhl proti němu. Ztěžka dopadl na záda a v příštím okamžiku byl už Murodhir na něm a ostrými zuby chňapal těsně vedle jeho hrdla. Veden instinktem ubránit se za každou cenu, odtlačil Thelvyn Murodhirovu hlavu doleva, protože stejnou rukou ještě stále svíral renegátův roh. S velikým úsilím natáhl i pravou ruku, až se mu podařilo pevně uchopit také druhý Murodhirův roh. Pak ostře trhl. Renegátský král okamžitě ochabl a se zlomeným vazem se zhroutil k zemi.
"Škoda, že jsi ho musel zabít," řekl Marthaen, když odtahoval tělo černého draka, aby se Thelvyn mohl postavit. "Nevím, jestli bez něj dokážeme najít místo, kam ohňoví čarodějové odvezli náhrdelník."
"Neřekl bych, že na tom tolik záleží," pronesl Thelvyn. "Kdyby bylo v lesích kolem Braastaru něco ukryto, Murodhir by to už dávno našel. A kdyby tušil, kde náhrdelník je, tak by jej určitě ukradl pro sebe poté, co Kalestraan loni v létě zemřel."
"To je pravda," souhlasil Jherdar a tvářil se sklesle. "Co teď?"
"Nejdřív musíme prohledat každý koutek Murodhirova doupěte," odpověděl Thelvyn. "Víme, že ohňoví čarodějové mu za jeho malou výpomoc a zprávy něco platili. Některý z jejich darů by nám mohl napovědět, kde hledat jejich tajnou pevnost. Po pravdě řečeno, doufal jsem, že Murodhir byl po Kalestraanově smrti ve spojení se zbývajícími zrádnými čaroději a bude vědět, kde jsou. Věřím však, že byl příliš vyděšený, než aby nám to řekl."
"A co když tu nic nenajdeš?" zeptal se Marthaen.
"V tom případě se vrátíme do Braejru," prohlásil Sir George, který se k nim připojil. "Alessa Vyledaarová na tom problému stále pracuje. Možná se jí už podařilo něco zjistit."

Kapitola 3

NA JIŽNÍM POBŘEŽÍ MALÉHO ALFATIJSKÉHO kontinentu, u klidných vod Bellisarijského moře stálo město Archport, kterému Alfatijští říkali Přístav přístavů. Své jméno si vskutku zasloužilo - byl to rušný obchodní přístav, který sloužil pro obchodování mezi velkým ostrovem Bellisaria na východě, ostrovem Dawn na západě a menšími ostrovy roztroušenými v moři směrem na jih. U mola se vždy pohupovaly zakotvené nebo uvázané velké kupecké lodě z různých zemí, lodě z takové dálky, jako bylo mořské království Ierendi daleko na západě nebo z divokého a málo známého kontinentu Skothar na vzdáleném východě.
Archport byl v té době pro alfatijské námořnictvo jedním z nejdůležitějších přístavů a bylo zde zakotveno mnoho elegantních alfatijských galér i důkladných a pevných válečných lodí. Díky své poloze bylo město stejně důležité jak pro obchodní zájmy Alfatie, tak pro dobyvačné choutky ostrovního kontinentu. Vzhledem k předchozímu chybnému rozhodnutí vést válku s draky, řady alfatijského námořnictva značně prořídly a neobvyklý nedostatek vojenských plavidel v přístavu toho byl jasným dokladem.
Většina cizinců buď nevěděla, nebo často zapomínala na to, že Alfatii netvoří jediný národ, ale skupina osmi zpola nezávislých království, které spojovala chamtivost a neukojitelná touha dobývat. Alfatijci byli národem čarodějů, byla to země, kde aristokracii představovali kouzelníci a prostý lid měl jen malá práva a nevelký majetek. Jako první se v zemi usadili odvěcí nepřátelé Flaemů a kontinent byl doposud ovládán potomky oněch prvních Alfatijců. Avšak během následujících století se zde usazovali elfové a trpaslíci, kteří si už osvojili mnoho ze zvyků a tužeb původního alfatijského národa.
Útok přišel uprostřed nejhlubší noci a došlo k němu zcela bez varování. Lodě, které stály nebo kotvily u mola, náhle vzplály, některé začaly hořet tak rychle a prudce, že doslova explodovaly. Po nepříteli nebylo nikde ani stopy, proto se mnozí zprvu domnívali, že přístav zachvátil sice ničivý, ale jinak docela obyčejný požár, který šířily kousky hořících plachet roznášených ostrým mořským větrem. Ale výskyt ohně nebyl náhodný, zachvacoval především rychlé galéry a jiná válečná plavidla a také pevnůstky, které střežily přístav.
Obránci spěchali na svá stanoviště, ale stále nebylo vidět žádného nepřítele. Po moři nepluly žádné cizí válečné lodě a v městských ulicích se neobjevili žádní dobyvatelé. Útok byl rychlý a skončil za několik minut. Teprve až bylo po všem, mluvili někteří obránci o tom, že v bezměsíčné noci spatřili obrovské temné siluety, rýsující se proti obloze poseté hvězdami, stvoření se širokými křídly, dlouhým krkem a ocasem.
Tu samou noc byly podobným způsobem napadeny další dva velké alfatijské přístavy. Útok byl v obou případech zaměřen, i když ne zcela omezen, na lodě a vybavení alfatijského námořnictva. Pokaždé mluvili lidé o temných postavách, které v noci viděli letět nad sebou. Nikdo samozřejmě nepochyboval, že útok mají na svědomí draci. V minulém roce byli draci vyprovokováni k válce s Alfatií; Alfatijští věrolomně porušili své vlastní příměří tehdy, když si mysleli, že draci jsou příliš zaměstnáni Pánem draků na západě. Ale od té doby, co draci zničili poslední lodě s útočícími Alfatijci, drželi se zpátky a Alfatijští neměli důvod očekávat další útok.
Bezprostředně po útoku proto úředníci ze všeho nejdřív zjišťovali, jestli draky znovu nevyprovokoval někdo z Alfatijských. Alfatijští byli ve své touze dobývat velmi houževnatí, a neustoupili, i když je čekala jistá pohroma. Navíc v tak rozsáhlé říši, jakou Alfatie byla, měla jedna část vlády nebo armádního velení problém zjistit, co se děje v částech zbývajících.
Draci pro ně bohužel zůstávali záhadnými tvory. V minulosti útočili, jen když byli vyprovokováni, proto museli Alfatijští přemýšlet, jestli oni sami neudělali nějakou chybu. Jako součást svého prvního smíru s Alfatijskými požadovali draci právo hledat v jejich zemi jakýsi kouzelný předmět, který jim byl ukraden. Alfatijští špehové hlásili, že totéž draci žádali od Flaemů daleko na západě. Ať šlo o cokoli, zdálo se, že se draci vrátili, aby se tu znovu porozhlédli. A bez ohledu na příčinu útoků, ať už to byla odpověď na vyhrožování, odplata za nějaký přestupek nebo jen podivná dračí zábava, jediné, co Alfatijští mohli udělat, bylo připravit se, jak nejlépe dovedou, a čekat.

* * *

Tu stejnou noc vál neutuchající chladný vítr úzkým Sardalským průsmykem v horách na jihu Skalní domoviny, která byla královstvím trpaslíků. Vítr poškubával praporci vlajícími nad hradem Karrakem. Byl to jediný zvuk, který rušil noční ticho. Ale mocná pevnost Karrak nebyla ponořena ve spánku, protože byla jednou ze tří pevností, které střežily průsmyky Skalní domoviny. - Pardalský průsmyk představoval nejpřímější cestu do pouštní krajiny Ylaruamu a do Thyatisu ležícího za ním. Hlídky střežily pěší cesty vedoucí průsmykem a hlídkovaly na cimbuří mohutného hradu. Trpaslíci hlídali své hranice jakoby v neustálém očekávání útoku a byli pyšní na to, že je téměř nikdy nedokázalo nic překvapit.
Té noci však byli zaskočeni dokonce i trpaslíci.
Z jedné z hlavních, vysokých štíhlých věží hradu vyšlehly plameny, vypadalo to, jako by náhle explodovala. Výbuch rozmetal tašky na kuželovité střeše věže na všechny strany. Byly to velké pláty břidlice, které měly odrážet ohnivé šípy a také dračí oheň. Trámy a dřevěné podlahy uvnitř věže začaly prudce hořet a nesmírným horkem dokonce popraskaly i některé kameny ve vnější zdi a začaly se uvolňovat. Hlídky ani nemusely zvonit na strážní zvony a vyhlašovat poplach; výbuch otřásl hradem až k základům. Oddíly trpasličích válečníků vyskočily z postelí a trvalo jim jen chvíli, než popadly své brnění a zbraně a spěchaly bránit hrad.
I vrchol druhé věže v hlavní části hradu vybuchl v plamenech. Pak bylo několik menších věží lemujících vnější zeď nad průsmykem rozmetáno náhlými ohnivými explozemi. Mohutná věž nad kulatou vstupní pevnůstkou se ukázala být odolnější než ostatní, vydržela tři zásahy, než začala hořet jako obrovská pochodeň. Trpaslíkům trvalo jen krátkou chvíli, než po prvním útoku přispěchali nahoru na hradby, připraveni k bitvě. Žádný nepřítel se však neukázal. Zdálo se, že útok na hrad Karrak skončil.
Tak rychle v noci zaútočit a pak se zase stáhnout, to dokázal jen jediný nepřítel. Hlídky, které byly svědky útoku, ukazovaly k obloze a mluvily o velkých okřídlených bytostech, které jako blesk prolétly pod hvězdami v bezměsíčné noci a hnaly se dál nad svahy průsmyku.
Náhlý a podle všeho nevyprovokovaný útok byl pro Dorika, syna Kurikova a mladého velitele posádky hradu Karraku, obrovskou záhadou. Zpočátku mohl jen zařídit, aby byl uhašen oheň a aby se začalo s opravou poškozených věží, jinak se nedalo dělat nic. Posádka zůstala v plné bojové pohotovosti; katapulty a velké samostříly a všechny podobné zbraně, které měli k dispozici, byly dopraveny na hradby a tam připraveny k boji. Ale Dorik pochyboval, že k dalšímu útoku dojde v brzké době. Toto zřejmě nebyl pokus dobýt a zničit hrad. Škody na obranných prostředcích pevnosti byly minimální a nedošlo k žádným ztrátám na životech. Spíš měl pocit, že šlo o varování, ačkoliv nechápal jeho význam.
Trpaslíci sice považovali draky za své úhlavní nepřátele a již od narození žili v přesvědčení, že každý drak na světě touží po hlubokých jeskyních a obrovském bohatství trpaslíků, ale ke skutečným konfliktům docházelo zřídka. Přestože renegáti často napadali karavany přijíždějící do Skalní domoviny nebo opouštějící království trpaslíků, ani velký renegátský král Kardyer se nikdy neodvážil zaútočit na některé z trpasličích měst. V měsících, které následovaly potom, co Pán draků zabil Kardyera a jeho družinu, všechno loupení skončilo. Navíc plameny, které zničily hradní věže, byly mnohem silnější než obvyklý dračí oheň. Alespoň tolik věděl o dracích i Dorik.
Jen armáda draků by si dovolila napadnout hlavní obrannou tvrz trpaslíků a jen největší z draků na světě by dokázal vytvořit kouzelné plameny o takové síle. Dorik si vzpomněl na dobu těsně předtím, než přišel Pán draků, kdy byla Skalní domovina obléhána armádami renegátů, kteří hlídkovali nad severními zeměmi. Teď, když tu Pán draků už nebyl, aby udržoval mír, začali možná draci, povzbuzení snadným vítězstvím nad Alfatií, spřádat dobyvačné plány.
S blížícím se ránem bylo nutné, aby se Dorik rychle rozhodl. Cítil, že bude muset volit mezi dvěma velmi důležitými povinnostmi. Pokud byl útok jenom předehrou k invazi, bylo třeba udělat všechno pro to, aby udržel hrad Karrak proti drakům, jakkoli se to zdálo nemožné. Zároveň však také potřeboval okamžitě varovat trpaslíky v Dengaru, aby mohli začít s přípravami na obranu celé Skalní domoviny. Rozhodl se, že Dengar je nyní důležitější; když se ihned vydá na cestu, mohl by být do večera zítřejšího dne zpátky a jeho pobočník dokáže zatím velet posádce a postarat se o hrad stejně dobře jako on.
Protože rychlost teď byla rozhodující, rozhodl se jet na jednom z několika koní, které trpaslíci používali pro vyřizování naléhavých zpráv. Cestou do Dengaru tak získal několik hodin času a mohl přemýšlet o nových událostech, a výjimečně byl rád tomu, že v takové době vedou Skalní Domovinu Korinn Medvědobijec a trpaslíci z rodu Syrklistů. Dorik sám sice patřil k válečnickému klanu Torkrestů, byl však na trpaslíka stále dosti mlád a v minulosti byl společníkem a dokonce i přítelem Dorinna, staršího syna krále Darobana, tehdy jasného dědice trůnu. Když byl Dorinn v bitvě proti skřetům na západě zraněn, Dorik mu pomohl dostat se zpátky domů. Od té doby si Dorik začal vážit a také důvěřovat mladšímu synovi krále Darobana Korinnovi, který byl nyní považován za hrdinu a pravděpodobného následníka trůnu.
Když vystoupal k bráně horního Dengaru, pochopil, že jeho varování před dračím útokem přichází pozdě. Několik menších hlídkových věží podél mohutné zdi bylo sežehnuto plameny a některé byly zcela rozmetány. Skupiny trpaslíků již opravovaly škody, ale největší pozornost byla věnována přípravě města na druhý a nejspíš i daleko nebezpečnější útok. Dorik se sám sebe ptal, kolik pevností a měst Skalní domoviny bylo asi předešlé noci zasaženo.
Nechal svého koně ve stájích posádky poblíž vnitřní brány a spěchal dolů do dolního města představit se v paláci. Za těchto okolností ho nepřekvapilo, když našel královský trůnní sál zaplněn více než stem trpaslíků, zástupců všech rodů, a mnoha vojenskými vůdci. Všichni mezi sebou rozčileně hovořili v malých skupinkách. Jakmile vstoupil, uviděl ho jeho starý přítel Dorinn a spěchal mu vstříc, nevítal ho však radostně, protože předpokládal, že Dorik nepřináší dobrou zprávu.
"Karrak také?" zeptal se Dorinn a těžce si povzdechl. "Musíš si hned promluvit s mým otcem."

Dorinn ho vedl davem a při chůzi stále kulhal. Byl to následek zranění utrpěných před lety v bitvě. Nesl se však poněkud víc zpříma a nezdál se být tak hubený a vyčerpaný jako dřív. Nevedl Dorika k trůnu, ale do tichého koutku, kde jeho bratr Korinn a král Daroban tiše hovořili s vysokým mladým mužem v uniformě thyatiského důstojníka. Dorik si všiml, že král vypadá starší a křehčí, víc než kdy dřív; od jeho poslední návštěvy Dengaru loni na podzim hodně zestárl. Ačkoliv Dorik pocházel ze soupeřícího rodu, uvědomil si, že sám doufá, že král zůstane při síle tak dlouho, dokud Korinn nedospěje a právo na jeho následnictví bude nesporné. Skalní domovina by těžko přežila válku s draky, kdyby trpaslíci mezi sebou zápasili o korunu.
Daroban se k němu obrátil. "Obávali jsme se, že hrad Karrak byl také zasažen."
"Škody byly jen povrchní," řekl Dorik. "Nebylo to horší než nahoře ve městě. Netušil jsem však, že draci udeřili i jinde, a proto jsem vás chtěl co nejrychleji varovat."
"Dobře že jsi přišel," řekl král a pak pohlédl zpět na muže v důstojnické uniformě. "Veliteli Doriku, toto je kapitán Darius Glantri z Thyatisu. Dorazil dnes ráno na gryfovi. Je na cestě do Flaemské říše, kde má jednat se Solveig Bělozlatou. Byl tak laskav, že se tu zdržel, aby nám jeho dva jezdci na gryfech pomohli zjistit rozsah škod ve Skalní domovině."
Darius se zdvořile uklonil. "Obávám se, že tato záležitost se týká nás všech. Loděnice thyatiské flotily byly také zasaženy a škody tam jsou poněkud vážnější. Draci byli minulou noc opravdu velice pilní. Rád bych věděl, koho dalšího ještě mohli napadnout."
"To je pravda, koho ještě?" ptal se Dorik. "Vzhledem k tomu, že skutečných škod bylo málo, jsem získal dojem, že nás jen varovali."
"Pravděpodobně to bylo jen varování," souhlasil Darius. "Jenže varování, kterého se nám dostalo v Thyatisu, bylo mnohem důraznější než to, které si připravili pro vás. Nic se tím však nevysvětluje. Jestli to bylo varování, že nás napadnou znovu a s větší silou, tak proč nás vůbec varovali? A jestli to byla pomsta, pak za co, co jsme udělali?"
"Podle našich legend mají draci své vlastní způsoby jednání, které jsou nám často nepochopitelné," řekl král Daroban. "Když nás před příchodem Pána draků napadli rudí draci, zdálo se, že nás svými útoky jen schválně znepokojují, jako by si byli tehdy svou silou tak jistí, že zkoušeli zničit své nepřátele pouhým pomalým, dlouhotrvajícím trápením. Nyní, když už není žádný Pán draků, který by je zastavil, se možná znovu cítí mocní a jistí. Avšak jestli jde o pomstu, mohlo by to být kvůli ponížení, které draci utrpěli, neboť Pán draků je pokořil, když nás bránil."
"Pokud je mi známo, Thelvyn je stále Pánem draků," řekl Korinn. "O to ho draci nemohli připravit. Oni jen probudili naši vlastní nenávist a nedůvěru, a proto jsme ho od sebe odehnali."
"Říkáš to tak, jako bychom za to mohli my," poznamenal Dorik, nebyl rozhněván, spíš jen zmaten. "Ale neopustil nás Pán draků z vlastní vůle, když se dověděl, že je drak, a chtěl se vrátit ke svému vlastnímu národu?"
"Pořád je Pánem draků," přesvědčoval je Korinn. "Nezapomínejte, že jsem s ním byl od začátku. Vím, že jeho povinností bylo chránit nás všechny, dokonce i draky, před válkou. Nedovolí jim teď jít do války, tím jsem si jist. Draci si možná myslí, že jim nemůže nebo nebude bránit, ale podle mě na ně čeká překvapení."
"Jsem stejného názoru," řekl Darius Glantri. "Znám Pána draků dobře a nikdy jsem mu nepřestal věřit. Císař se mnou v této věci souhlasí. Vypravil jsem se k Solveig Bělozlaté a chci zjistit, jestli neví, jak Pána draků najít a zavolat ho zpátky, aby nás bránil. Pokud král Daroban nebude proti, myslím, že by Korinn Medvědobijec měl jít se mnou."
Daroban ještě váhal. "Uvěřím, že Pán draků je stále náš ochránce, až se skutečně vrátí a bude nás bránit a draky zažene zpátky do zemí na severu. Po celou historii našeho národa nás budily ze spaní hrozné sny plné draků, a já drakům nebudu nikdy důvěřovat. Není pro mne snadné uvěřit Pánu draků."
"Máme snad na vybranou?" zeptal se Korinn. "Pokud s námi chtějí draci válčit, nemůžeme proti tomu skoro nic dělat. Jsou příliš silní, rychlí a mocní ve svých kouzlech. Objevila se kromě Pána draků v dějinách našeho národa nějaká síla, která by se proti nim mohla postavit?"
Dorinn se zamračil. "Otče, Korinn má pravdu. Pán draků nás chránil pět let a nemohli jsme si stěžovat. Pokud je stále ochoten nás bránit, pak bude pro nás nejlepší, když mu to dovolíme. Neznamená to, že bychom neměli připravovat naši obranu nebo že bychom se neměli radit se sousedy, jako je Thyatis, o obraně proti společnému nepříteli."
To se dotklo Dorikovy hrdosti a začal protestovat. Ale pravdou bylo, že se Skalní domovina nemohla nikdy dračímu národu postavit sama, i kdyby se trpaslíci uzavřeli ve svých nejhlubších jeskyních.
Král Daroban nakonec velmi neochotně souhlasil. "Nemáme jinou možnost. Přestože ve svém srdci nemohu nikdy důvěřovat drakovi nebo doufat, že nás Pán draků bude bránit proti svému vlastnímu národu, nemohu popřít, že ho potřebujeme. Korinne, jestli ty a Solveig dokážete najít svého starého přítele, pak udělejte všechno, co je ve vašich silách, abyste ho sem co nejdřív přivedli."

* * *

Byla hluboká, chladná a tichá noc a nejtemnější stíny zahalily ulice a průchody města Braejru. - Solveig zaslechla známý zvuk velkých silných křídel, mohutně mávajících a klesajících na dvůr. Hned si pomyslela, že se z nějakého důvodu vrátili Thelvyn a Kharendaen, ačkoliv byli pryč sotva hodinu, a proto spěchala ke dveřím v očekávání, že na dvoře najde draky. Ale ještě předtím, než došla na dvůr, zaslechla divoký křik gryfa, a tak ještě dřív, než zvíře uviděla, věděla, že návštěvník je posel z Thyatisu.
Solveig hned poznala, že jezdec je Darius Glantri, ale překvapilo a zmátlo ji, že jeho spolucestujícím je trpaslík. Do této chvíle by si nikdy nepomyslela, že by se trpaslík dal někdy přesvědčit, aby vylezl na gryfa, zvláště když měl být v tak nebezpečné pozici, musel totiž sedět těsně za jezdcem a pevně se ho držet. Darius se snažil uklidnit tvrdohlavé zvíře a trpaslík měl zatím dost času seskočit z gryfova zadku a uskočit stranou. Jakmile byl bezpečně na zemi, začal se mladý trpaslík ztuhle pohybovat a vrávoral až k okraji kamenného dláždění dvora, kde čekala Solveig.

"Korinn Medvědobijec!" zvolala, když poznala, kdo to je. "Kdybych se musela sázet, jestli se nějaký trpaslík odváží jet na gryfovi, vsadila bych na tebe."
"Není mi zrovna do smíchu, pokud ti to nevadí," řekl trpaslík, stále rozmrzelý tím, jak dopadl jeho příjezd. "Město vypadá docela pokojně, takže vidím, že draci tady ještě nezaútočili."
"Ne... to tedy ne," odpověděla Solveig, natolik tou větou zaskočená, že nevěděla, co si o tom má myslet.
"Myslel jsem si, že Braejr napadnou nejdřív," řekl Korinn a otřásl se. "Možná jen nechtějí, aby se zdálo, že se jejich činy dají předem odhadnout."
Solveig na ně jen v úžasu hleděla. Napadlo ji, že se její dva staří přátelé asi snaží zažertovat si na její účet, a doufala, že se nemýlí. Nové dračí útoky by byly v této době tou nejhorší možnou zprávou, nejen kvůli jejím plánům na sjednocení Vysočiny, ale také kvůli Thelvynově snaze sjednotit draky. Darius odváděl gryfa do skladiště.
Rozhodla se jít za ním. Korinn musel běžet, aby stačil chůzi jejích dlouhých nohou. Jeho nohy odmítaly po hodinách sezení na zadku letícího gryfa tak rychlý pohyb.
"Co znamenají tyhle řeči o útocích?" žádala Solveig vysvětlení. "Jestli draci útočí, musím hned teď připravit obranu Vysočiny."
Korinn ji se značným úsilím dohonil. "Draci napadli včera v noci Skalní domovinu i Thyatis, škody však byly natolik malé, že to vypadalo jen jako varování. Kapitán Glantri poslal jezdce na gryfech i do Alfheimu a Darokinu, aby zjistili, jestli draci řádili i tam."
Solveig se náhle zastavila.
"Pomůžeš Dariovi s gryfem a dovedeš kapitána do pracovny, hned jak skončíte," řekla a obrátila se zpátky k domu. "Musím zařídit obranu města."
Bylo pozdě v noci, takže Solveig mohla poslat jen Taeryna, aby rozhlásil její zprávu, a ten se mohl pokaždé vydat jen jedním směrem. Nejlepší, co mohla podniknout, bylo nechat ho osedlat jednoho koně ze stájí a rozhlásit zprávu po ulicích. Nařídila mu, aby šel nejdřív do Akademie a zavolal Alessu, potom měl jít za posádkou u severní brány a upozornit kapitána Harla Gairstaana, který byl nyní velitelem vysočinské armády.
Poté co zaopatřili gryfa na noc, vešli Darius a Korinn do domu. Sešli se se Solveig v pracovně, kde jí sdělili, co se zatím dozvěděli o útocích. Během hovoru dostali něco k jídlu a k pití. Darius poslal své ochránce, jezdce na gryfech, do Darokinu, Alfheimu a Traladary, aby zjistili, jestli tam draci také zaútočili. Solveig seděla v křesle naproti nim a poslouchala. Hleděla bezcílně na podlahu, zřejmě hluboko zabraná do svých vlastních myšlenek, a jen kroutila hlavou.
"Nedává to smysl," řekla nakonec. "Myslím, že byste měli vědět, že Thelvyn, Kharendaen a Sir George byli tady. Odletěli vlastně jen hodinu před vaším příchodem. Není třeba říkat, že pátrají po Náhrdelníku draků."
"Je to pravda, že z Thelvyna je nyní drak?" zeptal se Korinn.
"Stal se z něj drak krátce potom, co odtud loni v létě odešel," vysvětlovala. "Ve skutečnosti o svých záležitostech příliš nemluvili, řekli jen, že je Mocný poslal hledat náhrdelník. Thelvyn se má patrně stát Dračím králem, jakousi legendární postavou z dračích pověstí, která má vládnout všem drakům na světě. Náhrdelník byl pro Dračího krále určen již dávno, aby ho draci mohli poznat a uznali ho za svého prvního skutečného krále."
Darius ji pozorně sledoval. "Je možné, že Thelvyn teď potřebuje náhrdelník proto, aby mohl přivést tyhle odbojné draky k poslušnosti?"
"To nevím," odpověděla Solveig. "Thelvyn nepobýval mezi draky, a tak možná neví, co dělají. Tato situace mi připomíná útoky bojechtivých draků před šesti lety. Mladí draci, zvláště ti svéhlaví rudí, možná nechtějí, aby se Thelvyn stal Dračím králem, a jsou přesvědčeni, že s tím musí sami něco udělat, dokud je čas. Tyto útoky by mohli mít na svědomí spíše neposlušní mladí draci. Pochybuji, že je to vyhlášení války od celého Národa draků."
"Je to pro nás vůbec důležité?" zeptal se trpce Korinn.
"Jistěže je," ujistila ho. "Vlastně by to mohlo vysvětlovat, proč se útoky zdají být pouhým varováním. Odbojní draci mají možná strach začít otevřenou válku. Proto snad jen takříkajíc hodili Pánu draků rukavici, aby ho donutili jednat."
"Pak je tedy Thelvyn stále Pánem draků?" zeptal se překvapeně Darius. "Ale jak je to možné, když je teď sám drakem?"
"Tak jsem to aspoň pochopila," odpověděla Solveig. "Víte, oba, on i Kharendaen, mají schopnost měnit svou podobu."
"Pak opravdu zbývá jediná, poslední otázka," prohlásil Korinn a nevypadal přitom příliš šťastně. "Je možné, že nás Thelvyn zradil pro svůj vlastní národ? Ne že bych měl z něčeho takového strach, ale jsem si jistý, že ostatním to bude dělat starosti. Můj otec mě poslal, abych Pána draků našel, pokud to bude možné, a požádal ho o ochranu, ale příliš nedoufá, že drak se postaví na naši stranu proti vlastnímu lidu. Ani Pán draků ne."
Solveig se opřela o opěradlo své židle a mračila se. "To je tedy báječné. Všichni, kdo Pána draků před pár měsíci vyhnali, ho budou prosit, aby se vrátil a zachránil je. Já jsem si však jistá, že Pán draků, nebo bych snad měla říct Dračí král, udělá co nejdřív všechno pro to, aby vzpurné draky postavil zase do latě."
"Jak ho ale najdeme?" zeptal se trpaslík.
"Právě teď se zabývá, svými vlastními záležitostmi," vysvětlovala Solveig, "ale brzy by se měl vrátit sem. My teď můžeme jen čekat."
Alessu přivezl kočár o několik minut později a kapitán Gairstaan přijel spolu s Taerynem na koni chvilku po ní. Vysvětlili jim situaci, tedy alespoň to, co věděli. Gairstaan slíbil, že udělá, co bude moci, a připraví obranu Vysočiny proti dalšímu útoku draků. K zajištění lepší spolupráce a na podporu všech sil připravujících obranu země měla Alessa přimět ohňové čaroděje, aby použili své moci a spojili se se všemi členy svého řádu po celé říši. Stále nebylo jisté, jestli draci Vysočinu vůbec napadnou, zvláště pokud by mohl Thelvyn včas zasáhnout. Ale všem se zdálo nejrozumnější, aby byli připraveni na nejhorší.
"Myslím, že se budu v této věci řídit Solveižinou radou," řekl Darius. "Pokud mi to mé povinnosti dovolí, tak tu pár dní

počkám na Thelvynův návrat."
Alessa stála sama stranou a přitahovala si svůj čarodějnický plášť k tělu. "Jste si jistí, že nás Pán draků bude chránit?"
Solveig se na ni překvapeně zahleděla. - "Co tím myslíš?"
"Jen jsem přemýšlela, proč vlastně chce získat Náhrdelník draků," vysvětlovala. "Jak tomu rozumím já, získá jeho prostřednictvím moc vládnout drakům. Zastaví je pak v jejich válce proti světu, nebo je povede proti nám?"
"Pokud jde o mne, já mu bezvýhradně věřím. Proč nepočkáme, abychom se přesvědčili," řekl jí Darius a v jeho hlase bylo znát, že s ní rozhodně nesouhlasí.
"Nejde právě o tohle?" přesvědčovala je Alessa. "Už předtím, než nás požádá o pomoc, se musíme rozhodnout, jestli mu, až bude mít náhrdelník, můžeme věřit."
"Neudělal nikdy nic, čím by zradil naši důvěru," trval na svém Darius. - "A myslím, že nemáme jinou možnost než chopit se této příležitosti. Když nás nebude chránit, ani ty, ani já toho na naši obranu proti drakům nedokážeme mnoho udělat."
Solveig pokrčila rameny. "Vím, že vám bude určitě připadat, že mezi Flaemy žiji už moc dlouho, když vůbec na něco takového myslím, ale napadá mě, jestli by s těmi útoky nemohli mít něco společného Alfatijští. Minulý rok se pokusili s draky bojovat a na celé čáře to prohráli. Jsem přesvědčená, že draky nemají moc v lásce, a samozřejmě nikdy neměli rádi nikoho z nás. Zdá se mi, že si ty draky nikdo dobře neprohlédl. Všechny popisy, které jsem slyšela, se zmiňují o tmavých postavách na nočním nebi. Musím myslet na to, jestli by ty postavy nemohly být jen čarodějné obrazy vytvořené Alfatijskými."
Dariovi se ten nápad zamlouval. "Koneckonců, jsou to větrní čarodějové. Mohli by být schopni vytvořit něco, co vypadá jako drak, a zařídit, aby to lítalo."
Alessa už neměla víc času o té záležitosti debatovat, protože se musela ihned vrátit do Akademie a zařídit, aby čarodějové rozhlásili varování před útokem a připravili Vysočinu na možné napadení. Zkušení čarodějové z Akademie si nebudou stěžovat, že byli vytaženi z postele nebo odvedeni od svého studia. Síla Záření velmi účinně zprostředkovávala komunikaci mezi krystaly podřízenými jeho moci. Ale čaroděj musel být vzhůru a blízko svého krystalu, aby věděl, že je volán. Většina venkovských čarodějů šla však pravděpodobně spát hodně brzy.
Naštěstí síť spojení pracovala oběma směry. Pokud by někde jinde v říši došlo v noci k útoku, čarodějové v Braejru by se to dověděli téměř okamžitě.
Alessa byla po krátké rozmluvě se svými společníky nespokojená a nahněvaná. Jak Solveig podotkla, teď když potřebují ochranu, lidé rychle zapomenou, jak hluboce Pánu draků nedůvěřovali, a ona měla malou naději, že by mohla znovu jejich nedůvěru probudit. Hlas ji přesvědčil, že osud Flaemů by měl být v jejich vlastních rukou. Proto ji naplňoval němý vztek, když viděla, že o věcech rozhodují cizinci jako Thelvyn a Solveig, zatímco ona je sotva víc než jejich sluha, poslaný plnit určené úkoly. Byla ještě víc pobouřena, když pochopila, že díky tomu, že jeho draci sami vyvolali tak napjatou situaci, Thelvyn znovu získal roli hrdiny, která mu dovolovala dělat si nárok na moc a vládu nad jinými národy.
Snad by jí hlas v kameni mohl pomoci najít způsob, jak všem připomenout, že Pán draků není hrdina, ale drak a zrádce, kterému se nedá věřit. Snad existuje nějaký způsob, jak Thelvynovi zabránit, aby našel Náhrdelník draků. Dokud náhrdelník nevlastní, nemá moc drakům vládnout. Když byli čarodějové ve Vysočině seznámeni s dračími útoky a situace v Akademii se trochu uklidnila, odešla Alessa do svého pokoje a chystala se k spánku. Svou knihu kouzel, kterou předtím nechala otevřenou na židli, odložila stranou. Samotnou ji překvapila vlastní neopatrnost; čarodějové měli obvykle velice silný smysl pro ochranu své knihy kouzel a nikdy ji nenechali jen tak ležet. To dokazovalo, jak moc ji problémy s draky a Pánem draků rozrušily. Přichystala se k spánku, zamkla dveře a ujistila se, že okna jsou zabezpečena. Brzy usnula, a po chvíli se jí začaly zdát sny.
Spíš? zeptal se jí stejný, známý hlas. Ve snu viděla jen temnotu noci a nejasný obraz dlouhé úzké dračí tváře.
Sni dál, má čarodějko, a ve svých snech mi řekni všechno, co jsi slyšela dnes v noci.
Alessa vzpomínala na své setkání s Korinnem Medvědobijcem a mladým kapitánem z Thyatisu v Solveižině domě. V této skupině nebyl nikdo, koho by mohla nazvat svým spojencem. Solveig a Korinn byli prvními Thelvynovými společníky na jeho výpravách, které nakonec skončily tím, že se stal Pánem draků. Nikdy by nepřestali svému starému příteli věřit, stejně jako Darius Glantri, který si vždy Pána draků velmi cenil. Bylo pravděpodobné, že strach z draků vzbudí k Pánu draků znovu ve všech důvěru. Lidé neměli na vybranou, museli se spolehnout na Thelvyna, jak to udělal již král trpaslíků, protože věděli, že se sami proti drakům neubrání. Nikdo nepochyboval, že za útoky stojí draci. Hlas ji uklidnil, že i tak je vše v pořádku. Ani sám Thelvyn by nemohl vyvrátit možnost, že za útoky jsou odbojní a neposlušní draci. Dokud nezíská Náhrdelník draků, nebude se moci s draky setkat a zjistit, že draci příměří neporušili. Nemůže uhodnout, kdo je jeho pravý nepřítel. Jen Mocný by mu to mohl říct, ale na to už bude příliš pozdě. Když se budou všichni draků bát a obviňovat je, pak se nebudou schopni postavit svému pravému nepříteli. Dokonce ani Thelvyn ne. Jeho moc jako Pána draků je stále otřesena a jako Dračí král ještě žádnou moc nemá.
Sni, a ve svých snech mi řekni, co víš o pátrání Thelvyna Liščí oko po Náhrdelníku draků.
Alessa se nad tím zamyslela, ale zjistila, že neví nic nového. Thelvyn hledal renegáta, který ukradl náhrdelník, ale to mu nepomůže. Alessa mu řekla, aby hledal černého draka se zlatou náušnicí, jak jí hlas nařídil. Thelvynovi to může nějaký čas trvat, než draka najde, a i kdyby se mu to podařilo, renegát by mu náhrdelník nemohl dát, ani mu nemohl říct, co Thelvyn potřeboval vědět.
Všechno je v pořádku, řekl hlas v jejím snu. Černý drak Murodhir je můj služebník. Jestli ho Pán draků najde, Murodhir udělá nebo řekne jen to, co se od něj očekává. Ale já vím, že Murodhir je zbabělec a blázen. Pokud by byl donucen říct víc, než by měl, musí zemřít. Bude snadné v krátkém okamžiku zatemnit jeho mysl a strachem ho dohnat k šílenství. Pak udělá cokoliv, aby uprchl nebo zabil své uchvatitele, a tím je donutí, aby oni zabili jeho.

Všechno pokračuje dobře. Snad lépe, než by se kdo nadál. Jestli je Pán draků jediný nepřítel, který pro nás znamená možné nebezpečí, pak by snad bylo nejlepší vyřadit Thelvyna Liščí oko ze hry dřív, než se stane Dračím králem. Náhrdelník je dokonalá návnada. Pokud se Thelvyn vrátí do Braejru hledat další možnosti, jak najít náhrdelník, pak je snad načase říci mu, co chce vědět. Thelvyn, jak se zdá, se vždy touží dovědět věci, které pro něj nejsou dobré.
Alessa byla zmatena, nevěděla, co by jen Pánu draků měla říct.
Není třeba říkat mu všechno, vysvětloval hlas, stačí mu říct jenom tolik, aby nakonec sám vletěl do pasti, která na něj čeká. Snaží se objevit místo, kde leží tajná pevnost zrádných čarodějů, a představuje si, že se tam setká jen s hrstkou bláznivých starých čarodějů, skrývajících se ve vyhnanství, ustrašených a bezmocných. Právě o tom by měl být přesvědčen. Přes všechnu jeho moc, ať už jeho vlastní nebo síly Pána draků, není Thelvyn nic víc než nevinné a nezkušené dítě. Bude opravdu snadné na toho mladého draka vyzrát.
Spíš? zeptal se hlas Alessy naposledy. Pak sni, a ve svých snech se dozvíš vše, co máš udělat a říci, až se Thelvyn vrátí.
Ale Alessiny nejhlubší sny byly nepokojné. Hluboko v její mysli bylo místo, kam tajemný hlas nepronikl, a nepatrná částečka vlastní vůle, která jí zbyla, se mu vzpírala, neboť Alessa si uvědomovala, jaké budou důsledky toho, co jí bylo řečeno, a nevěděla, jak by mohl Thelvyn uniknout pasti, která na něj byla nastražena.

Kapitola 4

THELVYN SE OPATRNĚ PROTAHOVAL ÚZKÝmi chodbami hluboké jeskyně, která bývala doupětem renegátského krále Murodhira, a následoval své společníky, kteří stoupali k východu z jeskyně. Celý den strávili důkladným prohledáváním doupěte a nesli s sebou nejen Murodhirovy poklady, ale i všechno ostatní, co tam našli. Zrádní ohňoví čarodějové platili Murodhirovi za rozličné služby, z nichž nejvíce ocenili krádež Náhrdelníku draků a pokus o vraždu Thelvyna a Solveig. Thelvyn doufal, že jej něco, co čarodějové dali Murodhirovi, přivede na stopu jejich tajné pevnosti, ale nenašel nic. Samozřejmě si příliš velké naděje nedělal, a proto ani nebyl moc zklamán. Byen Kalestraan nepatřil k těm, kdo se na potkání svěřují se svým tajemstvím.
Podle dosti skromného Murodhirova pokladu se dalo soudit, že mu ohňoví čarodějové příliš dobře neplatili. Murodhira zabil Thelvyn a mohl si nyní činit nárok na jeho poklad a doupě, mezi draky však bylo také zvykem dělit se o poklad s tím, kdo jej pomáhal vybojovat. Thelvyn dal tedy Kharendaen, Marthaenovi a Jherdarovi po třetině pokladu. Oba dračí samci byli vůdcové svých družin a rozdělili část své třetiny mezi mladé draky, kteří sloužili jako jejich ochránci. Dračí kněží neměli ve zvyku hromadit bohatství, a často k tomu neměli ani příležitost, proto i Kharendaen uvítala svůj díl. Thelvyn již dříve získal velké bohatství a doupě, které patřilo renegátskému králi Kardyerovi, a tak byl spokojen.
"Tady je to pro mne vyřízeno," řekl poté, co vyšel před vchod do jeskyně a následoval své společníky na paseku za rozbořenou zdí, která chránila doupě. "Vy se teď vydáte na východ?"
"To záleží na tom, jaké jsou tvoje další plány," odpověděl Marthaen.
"No, tady jsem se toho skutečně moc nedověděl," poznamenal Thelvyn, když se usadil na měkkou trávu čelem k ostatním. "Bylo jasné, že Murodhir vůbec nevěděl, co ohňoví čarodějové s náhrdelníkem udělali. A myslím, že to málo, co nám musel říct, nemusí být pravda."
"Jsi si tím jistý?" zeptal se Jherdar. "Měl jsem takový dojem, že má příliš velký strach na to, aby lhal."
"Ne, jistotu nemám," řekl na to Thelvyn. "Stále myslím na to, jak náhle zešílel strachem a napadl mě, když jsem navrhl, aby nás zavedl na to místo v divočině blízko Braastaru. Mělo to v něm probudit naději, že nebude usmrcen a že by

mohl mít příležitost utéct. Nesnažil se ode mne osvobodit, ale namísto toho mě napadl."
"To nutí vážně k zamyšlení," souhlasil Marthaen. "Proč by nosil ohňovým čarodějům náhrdelník do divočiny?"
"To je jedna z mála částí téhle historie, která se zdá být pravdivá," řekl Sir George a přistoupil blíž, aby s draky promluvil. "Když Flaemové přišli poprvé do tohoto světa, objevili se někde poblíž Braastaru. Tam také postavili svoje první pevnosti. Později se čarodějové přestěhovali do Braejru, aby mohli zkoumat a střežit Záření. Vždycky jsem uvažoval o tom, jestli jejich tajná pevnost není někde blízko Braastaru."
Thelvyn najednou zdvihl hlavu a pohlédl na Marthaena. "Vyprávěj mi o tom, jak jsi pátral po náhrdelníku v Alfatii.Vzpomínám si, že vaší podmínkou pro první příměří s Alfatií bylo, že budete moci náhrdelník hledat. Hledali jste asi čtrnáct dní, to se mi však zdá být dost krátká doba na důkladné prohledání Alfatie."
"Pátrání řídili naši čarodějové," vysvětloval Marthaen. "Když se dostanou dost blízko, mají prostředky, které odhalí přítomnost náhrdelníku, i kdyby byl chráněn kouzly nebo uzavřen v nějakém tajném meziprostoru. - Stejným způsobem jsme s určitostí zjistili, že náhrdelník už není ani ve Vysočině."
Sir George se tvářil rozhořčeně. "Tím chceš říct, že jste mne nechali kvůli té věci prohledávat půlku světa, a přitom jste mi mohli ušetřit spoustu práce?"
Marthaen na něj shlédl z výšky. "Nevěděli jsme, že není v Alfatii, až do té doby, než jsme vpadli do Vysočiny. A vy jste hledali všude, jen Vysočinu jste vynechali, takže na tom sotva záleželo."
Thelvyn se nad tím krátce zamyslel. "Mám dojem, že tím se potvrzuje naše podezření, že pevnost zrádných čarodějů není ve Vysočině. Přesně to jsem vždycky předpokládal. A tím je to pro mne také rozhodnuto. Uvažoval jsem, že půjdu do lesů blízko Braastaru hledat místo, které popsal Murodhir, ale teď se to zdá zbytečné. Jediná další možnost je návrat do Braejru, kde zjistím, jestli se Alessa dověděla něco nového."
Později téhož dne, když daleko na západě již slunce zapadalo nad divočinou, roztáhli draci svá křídla a vznesli se k temnějícímu nebi. Zatímco se ostatní vraceli do Větroboru, Thelvyn a Kharendaen vzali Sira George a vydali se na svůj poměrně krátký let do Braejru. Měli letět přes rozsáhlé východní roviny a nepříliš husté lesy střední Vysočiny, nejobydlenější oblast říše. Zatímco severní hranice byla zemí lesů a dolů, na východě byly pastviny, kde se klidně pásly krávy a ovce, a pole se vlnila v lehkém vánku, typickém pro mírné podnebí Vysočiny.
Thelvyn nevěděl, jestli má vůbec doufat, že se od Alessy dozví něco, co by mu pomohlo v jeho pátrání po Náhrdelníku draků. Alessa měla zkoumat nové stopy, on však neměl ani tušení, o jaké objevy jde, a tak nemohl posoudit, jestli budou k něčemu užitečné. Věděl jen, že Solveig teď Alesse plně důvěřuje, a Thelvyn zase věřil Solveig. Ale musel připustit, že čarodějka si jeho naprostou důvěru nezískala.
Když oba draci bezhlučně plachtili nad zářícími světly Braejru, Thelvyn zjistil, že jeho schopnost rozeznávat polohu mu už konečně začíná sloužit lépe. Ačkoliv tmavé budovy vypadaly shora všechny stejně, pocítil, že je neomylně přitahován k jedné části města. Kharendaen zůstala v čele a vedla ho, ale on si pomyslel, že by býval našel starý dům i bez její pomoci.
Avšak radost z jeho nové schopnosti netrvala dlouho. Když draci rychle klesali nocí na dlážděný dvůr, překvapilo je zjištění, že staré skladiště je patrně plné gryfů. Zvířata si draky také uvědomovala, zmítala sebou a divoce a zuřivě řvala, když se přiblížil jejich přirozený nepřítel. Jakmile Kharendaen dosedla na zem, Sir George rychle seskočil ze sedla a oba draci se ve spěchu zbavovali svých popruhů, aby mohli změnit podobu a ukončit tu vřavu ve skladišti.
Thelvyn odhodil svou výstroj stranou a okamžitě začal měnit svůj vzhled, ve spěchu se však těsně před proměnou zapomněl postavit na zadní nohy. Když nabyl lidskou podobu, ocitl se najednou ve velkých rozpacích, protože se rukama a koleny opíral o prašnou dlažbu dvora. Kharendaen se proměnila důstojnějším způsobem o chvilku později a gryfové uvnitř skladiště se začali neochotně uklidňovat.
Když se Thelvyn obrátil, uviděl Solveig a Korinna Medvědobijce, jak běží přes dvůr, aby je uvítali. Nejdřív myslel hlavně na to, jaký to byl trapas, když ho viděli zvedat se ze země, pak si ale s podivem uvědomil, že Korinn je v Braejru. Hned ho napadlo, že tak významná událost nemůže znamenat dobré zprávy, a navíc tu bylo skladiště plné gryfů,což byla věc zcela nevídaná. Poslové se zřejmě slétali do Braejru v hejnech.
"Nečekala jsem vás zpátky tak brzo," řekla Solveig a zbytečně mu pomáhala vstát. "Našli jste černého draka se zlatou náušnicí?"
"Našli, a všechno jsme náležitě vyřídili," řekl Thelvyn trochu trpce. "Máte tu nějaké potíže?"
"To nejhorší, co nás mohlo potkat," řekl Korinn. "Ale stejně jsem rád, že tě zase vidím. A dvojnásob rád za těchto okolností."
"Vysvětlení nám zabere nějakých pár minut," poznamenala Solveig. "Dala by se přitom zvládnout i rychlá večeře. Jedli jste něco?"
"Od včerejší noci nic," odpověděl Thelvyn stále zmaten.
Solveig poslala Taeryna a dalšího sluhu posbírat dračí sedlo a Thelvynovu výstroj a uložit je v komoře. Protože ty věci byly nasáklé dračím pachem, nemohly zůstat v blízkosti gryfů ani ve stájích s koňmi. Potom vzal Korinn vak Sira George a Solveig je všechny odvedla kuchyňskými dveřmi do domu. Teprve když přišli na světlo, všiml si Thelvyn, že jeho ruce a šaty jsou pokryty tlustou vrstvou šedého prachu, což byl důsledek jeho nedůstojné proměny. Oprášil si ruce a přitom se zvedl malý oblak prachu.
"Co to bylo?" zeptal se Korinn a podezíravě začichal, jako kdyby ucítil nějaká kouzla.
"Skřítkovský prach," řekl mrzutě Thelvyn.
"Ale," zatvářil se rozpačitě trpaslík. "Kde jsi našel skřítkovský prach?"
"Když jsem rozemílal sušené skřítky," odpověděl Thelvyn netrpělivě.
"Večeři pro vás budu mít za chvilku," řekla Solveig a tiše se bavila. "A kdyby byl náš dobrý trpasličí přítel tak hodný, mohl by z pracovny přinést láhev třešňového likéru."

Sir George se spokojeně usmál. "Dítě moje, ty jsi nezapomněla."
Korinn se s lahví třešňového likéru a dalšími, méně výraznými nápoji pro ostatní vrátil dokonce dřív, než bylo prostřeno. Thelvyn se odešel umýt, a když se vrátil, zjistil, že se k ostatním u stolu přidal Darius Glantri. Zatímco ostatní tiše jedli, vyprávěli Darius a Korinn o útocích na Thyatis a Skalní domovinu před dvěma dny. Ještě než dojedli večeři, přijela na koni Alessa. Vysvětlovala, že většina Braejru zaslechla křik gryfů, a ona usoudila, že to byla odezva na příchod draků.
"Také jsem poslal jezdce na gryfech, kteří mě doprovázejí, aby zjistili, jestli útoky nehlásily i jiné země," uzavřel Darius. - "Během téže noci došlo k útokům v Darokinu a v Alfheimu, ačkoliv Traladara, jak se zdá, byla ušetřena. Nebo možná přehlédnuta. Ve všech případech mluví svědkové o tmavých postavách draků na nočním nebi."
Solveig pochmurně přikývla. "Útočníky nikdo neviděl příliš jasně, proto mě nejdřív napadlo, jestli to není nějaký pokus Alfatijských vnést mezi draky a Vysočinu nedůvěru. Ale dnes dorazil jezdec na gryfovi z Thyatisu se zprávou, že Alfatie byla napadena ve stejnou dobu."
"Mohu tě ujistit, že tyto útoky nevzešly z Národa draků," přidala se Kharendaen. "Od minulé noci až do dnešního pozdního odpoledne jsme byli ve společnosti Prvního mluvčího Marthaena a Jherdara, vůdce rudých draků. Kdyby se něco mezi draky dělo, věděli by o tom. A myslím si, že to nebyla ani práce vzpurných mladých draků."
"Ale nemáme jistotu, že do toho draci nejsou zapleteni," odporovala Alessa. "Mohla to klidně udělat skupina renegátů."
Kharendaen pokrčila bezradně rameny. "Nemohu vyvrátit, že to nebyli draci. Jen si to prostě nemyslím."
"Je nám známo několik věcí, o kterých zatím nic nevíte," začal opatrně Thelvyn a myslel na svá tajemství a na to, které z nich by teď měl ostatním sdělit. "Sám Mocný mi uložil hledat Náhrdelník draků a řekl mi, že draky čeká doba plná velkých těžkostí způsobených neočekávaným nepřítelem. Tyto útoky mohly být jeho dílem."
"Jaká byla přesná slova proroctví Mocného týkající se tebe?" zeptala se Solveig.
"Nešlo přesně o proroctví," vysvětloval Thelvyn. "Mocný s námi rozmlouval a řekl nám tyto věci obyčejným jazykem. Nebyly to žádné hádanky. Žádná nejasná varování, která nedávají smysl, dokud se nenaplní. Nemohl mi zatím říct, co přesně stojí proti nám, ale chtěl nás zcela jistě varovat. Já vám mohu jen říct, že Mocný podnikl nějaké velmi významné a drastické kroky, aby se na tuto hrozbu, kterou zřejmě léta očekával, připravil."
"Ale pořád máme jen tvoje slovo," trvala na svém Alessa.
"Thelvynovo slovo stačí většině z nás," prohlásil Korinn nazlobeně.
"To teď skoro není podstatné," řekl Sir George. "Ať útočí kdokoliv, může ho zastavit jen Dračí král, a k tomu potřebuje Náhrdelník draků."
Alessa se na chvilku odmlčela, jako kdyby přemýšlela. Snad se jen snažila zarazit své vlastní obavy a podezření, protože když vzhlédla, vypadala mnohem klidněji a rozumněji. "Ale ovšemže ano. Vlastně jsem objevila právě to, co hledáte. Zvláštní je, že vždycky víme, kde máme hledat, stačí jen se nad tím trochu zamyslet. Jak víte, předtím než se Flaemové usadili zde, putovali po staletí mezi světy. Některými místy naši předkové jen prošli, někde zůstali po celá desetiletí, ale sotva žili ve stanech jako Ethengarští."
"Flaemové o době svého putování nějak moc nemluví," poznamenal Thelvyn, kterému to vždycky připadalo poněkud zvláštní.
"Ano, hodili jsme to za sebe, hned jak jsme se rozhodli usadit zde," vysvětlovala. "Ale čarodějové chránili záznamy o těch dobách. Podle těchto záznamů přišli Flaemové do tohoto světa skrze bránu, která byla otevřena v divočině poblíž města Braastaru."
Sir George vzhlédl. "To je místo, kam Murodhir zanesl Náhrdelník draků, potom co ho ukradl."
"To by mohlo potvrdit mé podezření," pronesla Alessa. "Čarodějové měli v posledním světě, ve kterém pobývali, svou vlastní pevnost blízko místa, kde otevřeli bránu. A tam Kalestraan určitě náhrdelník ukryl."
"Potom tam budou také zbývající spiklenci?" zeptal se Thelvyn.
"Ano, to předpokládám," řekla. "Ale myslím si, že nebudou schopni vám zabránit náhrdelník najít a odnést ho s sebou do našeho světa. Obávám se, že víc opravdu nevím. Jestli dokážeš bránu najít, měl bys být schopen ji donutit, aby se podřídila tvé vůli. Nevím ale, co tě na druhé straně může čekat."
Vzhledem k tomu, jak byla situace vzhledem k novým útokům vážná, chtěl Thelvyn odejít hned. Kharendaen by se k němu okamžitě beze slova přidala, ale Sir George prosil o noc ve skutečné posteli, zvlášť když už bylo tak pozdě. Kharendaen byla stále trochu nazlobená na Solveig za to, že změnila její příbytek ve stáj pro gryfy. Neříkala však nic. Thelvyn věděl, že by raději spala ve své pravé podobě.
Sir George a oba draci opustili Braejr za úsvitu příštího dne. Odletěli brzy, protože než změnili svou podobu, museli vyjít do ulic, aby nerozzuřili gryfy. Darius Glantri se měl ještě ten den vrátit do Thyatisu a po cestě měl vysadit Korinna v Dengaru. Darius se chtěl okamžitě, jak podá zprávy císaři Korneliovi, vrátit zpět. Korinn měl použít všechny prostředky, aby uklidnil trpalíky a ujistil je, že se draci nechystají s nimi válčit.
Přesto měl Korinn pochybnosti, jestli bude král Daroban připraven i za takových okolností Pánu draků důvěřovat. Většina trpaslíků nebude ochotna Pánu draků věřit, dokud jejich důvěru nepodpoří skutky, které budou moci vidět na vlastní oči, a budou naléhat na krále Darobana, aby pokračoval v přípravách na válku.
Let severním směrem podél řeky Aalban k Braastaru netrval dlouho. V minulosti - během těch pěti let, kdy Kharendaen sloužila jako společnice Pána draků, létala často při svém ranním lovu až sem. Kopcovité území na východní straně řeky bylo hodně lesnaté a stále dost divoké a jediná obydlená místa byla blízko Braastaru. O území, které se táhlo dál na jih na východním břehu řeky, se říkalo, že patří elfům, přestože i Kharendaen zahlédla v těchto drsných lesích elfy jen zřídka. Země ve stínu pohoří Kolos byla divoká a ne zcela bezpečná, dál na jih to bylo vzhledem ke zlověstnému sousedství Země pahorků ještě horší.

Brzy dorazili k zalesněné oblasti na jih od Braastaru, kam byli posláni hledat bránu. Draci klesali, dokud se nedostali těsně nad vrcholky stromů. Pak snížili rychlost a nechali se nést chladným ranním větrem. Sir George se hodně vyklonil ze sedla a hleděl dolů z Kharendaenina krku.
"Jak máme tu věc najít?" zeptal se Thelvyn. "Ty jsi dost často létala nad tímhle lesem, všimla sis někdy něčeho neobvyklého?"
"Pokud si pamatuji, tak ne," odpověděla Kharendaen. "Sám víš, že po celém kontinentě je mnoho míst ovládaných starou magií. Některá jsou dobrá, jiná zlá, a některá jsou prostě tak stará a zapomenutá, že jsou už jen pouhým stínem své bývalé moci. Draci během letu vycítí mnoho takových věcí, a je jich tolik, že si jich prostě nemůžeš všímat, pokud nejsou nebezpečné. Brány světů jsou vzácné, je lépe nechat je na pokoji, a s povinnostmi kněží nemají obvykle co dělat. Nemám s nimi zkušenosti."
"Jestli je ohňoví čarodějové stále užívají, pak musí existovat nějaký způsob, jak se k nim dostat," řekl Thelvyn. "Murodhir říkal, že uložil náhrdelník do vozu, který nachystali ohňoví čarodějové, a pak se je pokusil sledovat. Takže je jasné, že nejdřív musíme najít tu cestu."
Po chvíli létání sem a tam nad korunami stromů se dostali nad starou lesní cestu, která vypadala přesně jako ta, kterou jim popsal Murodhir. Thelvyn byl překvapen, protože renegáta podezíral z toho, že nemluvil pravdu. Sledovali cestu pár mil směrem na východ a ta je vedla hlouběji do divokého drsného území pod vysokým pohořím Kolos. Když draci poprvé zahlédli cestu mezi stromy, viděli jen blátivou stezku rozježděnou koňmi a koly vozů, zřejmě jen málo užívanou, ale dosud nezarostlou lesem. Vzhledem k tomu, že tak daleko na východ od Braastaru nebyli žádní osadníci, neexistoval žádný důvod, proč by tu cesta měla být.
Thelvyn náhle pocítil slabé působení kouzla někde dole na zemi a ostře se obrátil, aby zakroužil zpět. I když cesta pokračovala směrem k horám, pomyslel si, že by měli předtím, než budou hledat ještě dál v divočině, to místo prozkoumat. Nebylo tam nic vidět, ani malá mýtina v lese, která by prozrazovala, že by to asi mohlo být místo, kudy do Vysočiny dorazil z jiného světa celý putující národ. Nicméně brána byla otevřena z druhé strany a čarodějové používající svá kouzla nevěděli, kam jejich průchod povede, a tak bylo docela dobře možné, že ji otevřeli právě tady, uprostřed lesa, stejně jako ji mohli otevřít kdekoliv jinde.
"Myslím, že by to mohlo být ono," řekl Thelvyn svým společníkům.
Rychle sestoupil tam, kde mu to lesní porost dovoloval, a uhnul Kharendaen z cesty, aby ho mohla dolů následovat. Složili křídla, ostražitě se přiblížili k místu, kde cítili cizí kouzlo, a pak se zastavili, dokud byli ještě v bezpečné vzdálenosti. Cesta udělala najednou nevysvětlitelnou kličku, aby nemusela procházet pod širokými větvemi jediného obrovského dubu. Několik yardů od stromu stála dvojice podivných sloupů z otesaného šedého kamene, ne nepodobných milníkům, které byly napůl ukryté v husté trávě pod spadaným listím a roštím.
"V létání se zlepšuješ," všiml si Sir George, který neměl očividně žádný zájem opustit své místo v Kharendaenině sedle.
"Mám spoustu příležitostí to procvičovat," řekl Thelvyn nepřítomně, a pak se pomalu přiblížil ke dvojici malých kamenných sloupků. "Jestli je tohle brána, pak by to mohly být ukazatele nebo dokonce část průchodu."
"Brána byla patrně otevřena z druhé strany, předtím než byly kameny postaveny na své místo," objasňovala jeho družka, která stála za ním na cestě se Sirem Georgem. - "Možná je postavili proto, aby určovaly nebo ukazovaly, kde se brána mezi světy nachází, poté co byla otevřena. První věc, kterou musíme udělat, je zjistit, jak se dá brána otevřít."
Thelvyn pokročil trochu odvážněji dopředu a stál tak, že měl prostor mezi kameny přímo proti sobě. Opatrně čichal v trávě. "Nedávno tady někdo prošel, možná v posledních pár dnech. Nějaký Flaem, řekl bych. Ti mají výraznou vůni."
"Opravdu se učíš rychle," řekla Kharendaen souhlasně.
"Pořád si ještě zvykám na tak ostrý čich," řekl na to Thelvyn a pak obrátil hlavu a podíval se na ni. "Nemám obavy, že bychom se nedostali skrz bránu. Alessa řekla, že bude pravděpodobně reagovat na naši vůli, a mám chuť jí tohle věřit. Mé obavy se týkají toho, co možná najdeme na druhé straně. Jestli nás zrádní čarodějové očekávají, pak jistě nastražili past pro případ, že by jejich tajemství mohlo být odhaleno."
"Jaká past by mohla ublížit drakovi?" zeptal se Sir George.
"Nemám vůbec chuť to vyzkoušet," řekl Thelvyn, když přešel na jednu stranu, aby si prohlédl kamenný sloupek. "Když zvážíme, že mají pravděpodobně Náhrdelník draků na druhé straně brány, dovedu si představit, že si určitě dávají dobrý pozor na draka, který by se za nimi chtěl vypravit."
"Mohli bychom poslat Sira George skrz jako prvního - a počkat, co se stane," navrhla Kharendaen. "Nebo bychom mohli bránu otevřít a pokusili bychom se pasti odhalit."
"Otevři tu bránu," řekl Sir George, když seskočil ze sedla. "Nezapomínej, že jsem kdysi býval mistrem zlodějů. Schopnost odhalovat pasti je má druhá přirozenost."
Thelvyn otočil hlavu, aby byl tváří k prostoru mezi dvěma šedými kameny. O vteřinu později se ze stínu pod stromem vynořil velký ovál temnoty. Druhý konec brány byl vidět hluboko uvnitř temného oválu, jako kdyby to byl tunel k nějakému jinému místu, ale velmi vzdálenému a nezřetelnému, a jakoby nahlíženému přes opačný konec skládacího dalekohledu. Sir George poslal oba draky do bezpečné vzdálenosti a pak přistoupil ke středu brány a stál bez pohnutí, jako by hluboce přemýšlel.
Po chvíli se začal Sir George k bráně velmi pomalu a opatrně přibližovat a natahoval pravou paži před sebe, jako by si svou jedinou rukou hledal cestu. Právě když měl vkročit do temnoty brány, nějaká neznámá síla ho uchopila a táhla prudce vpřed. Vzpíral se proti té síle a jen s velkým úsilím se mu podařilo ji zlomit. Pak byl hozen zpět do hluboké trávy. Jakmile se ocitl na zemi, raději zůstal ležet, překulil se a zakryl si hlavu. V dalším momentě vyšlehl z brány velký ohnivý plamen a stočil se nahoru do větví mohutného dubu. Naštěstí byl strom příliš zelený, než aby se rychle vzňal, ale brzy by z něj byla veliká plamenná pochodeň, kdyby Thelvyn nepoužil kouzla potlačujícího plameny, které olizovaly konce větví.

"Zdá se, že tohle byla jediná past," prohlásil Sir George, zvedl se a vrátil se ke středu brány. "Teď je průchod bezpečný."
Aby dokázal svá slova, vkročil do brány světů a nechal tajemnou sílu, aby ho vtáhla do temnoty.
Thelvyn tiše zaklel a skočil do brány ve strachu, s čím by se starý rytíř mohl sám setkat. Tatáž síla ho zdvihla a táhla rychle dopředu. Natolik mu to připomínalo létání, že se musel bránit potřebě roztáhnout křídla a získat rovnováhu. O chvilku později se temnota rozplynula a on zjistil, že se nachází v místě naprosto odlišném od toho, které právě opustil. Předtím než se odvážil rozhlédnout kolem, ustoupil nejdřív rychle stranou, aby mohla Kharendaen za ním projít.
Ještě před krátkou chvílí stál v hlubokém lese za něžného jarního rána. Teď měl nad sebou noční nebe v zemi plné hrubého, holého kamení. Studený vítr hnal nad zemí mračna bodajícího pouštního písku. - Stál mezi balvany a hlubokými stržemi blízko hrbolatého břehu nějakého velkého jezera, obklopeného ostrými vysokými štíty a hřebeny mrtvých pohoří. Na kamenitém břehu, asi tři míle od místa, kde stál, se tyčila obrovská tmavá tvrz, šeré nakupení vysokých zdí a věží, skoro tak velká jako nějaké město. Byla postavena na vršku vysokého útesu nad jezerem.
Toto určitě musí být pevnost ohňových čarodějů z Vysočiny. A vypadalo to, že zrádní čarodějové jsou doma, protože pár vzdálených oken svítilo bledým světlem. Thelvyn zahlédl na jezeře pod útesy, které podpíraly tmavé hradby tvrze, něco podivného. Jako by vysoké vlny zmrzly právě v okamžiku, kdy měly vytvořit hřeben. Viděl, že vlny jsou ve skutečnosti duny mrtvého písku, které částečně kryla mračna větrem hnaného prachu.
Kharendaen přistoupila k němu a lehce otřela svou tvář po straně jeho dlouhého krku. V minulosti zůstávala tváří v tvář mnoha nebezpečím, která je potkala, klidná a statečná, ale tato neplodná země byla tak nepřátelská, že zneklidňovala i ji. Studený vítr se znovu přehnal kolem nich a donutil je zdvihnout hlavy nad mračna letícího písku. Sir George se musel vyšplhat zpátky do svého sedla, aby unikl tomu nejhoršímu prachu.
"Aspoň si nemusíme dělat starosti s místem, kde jsme nechali bránu," řekl, když se ohlédl zpět na velký kamenný portál ohraničující bránu mezi světy.
"Má kněžská moc mě opustila," varovala Kharendaen své společníky. "Dostala jsem se příliš daleko od působení Mocného."
"Já necítím žádný rozdíl," řekl Thelvyn, zkoumající pro jistotu své vlastní schopnosti.
"Tvá moc nepochází od Mocného," vysvětlovala. "Je tvoje vlastní. Samozřejmě, jako drak ovládám kouzla čarodějů, a jsou to kouzla dost vysokého stupně. Ale stejně se bojím, že snad jen ty bys nás mohl ubránit proti nepřátelské magii"
"Mohli bychom se s tím vypořádat rychle?" zeptal se netrpělivě Sir George. "Vám obrněným ještěrům možná nevadí tenhle písek a studený vítr, já na tom ale nejsem moc dobře. Pojďme vyhnat čaroděje z toho jejich pelechu, abychom na večeři mohli být zpátky v Braejru."
Vyhánění ohňových čarodějů z pelechu byl opravdu velmi dobrý nápad, ale Thelvyn si nebyl tolik jist jako jeho starý přítel, že to bude tak snadné. Obránci temné tvrze jsou pravděpodobně vyburcováni pokaždé, když někdo projde jejich branou mezi světy, zvláště když Sir George nechal vybuchnout jejich past. Draci mohli pevnost prostě přímo napadnout, ale domluvili se, že bude nejlepší nevěřit Alesse Vyledaarové, která se domnívala, že pevnost má jen slabou obranu. Pokud mělo dojít k boji, chtěli si pro něj zvolit své vlastní podmínky.
Místo aby letěli do vzdálené tvrze, rozhodli se pro chůzi a schovávali se, jak jen to bylo možné, v hlubokých stínech strží a velkých balvanů.
Kromě toho, že místní klima očividně nevyhovovalo Siru Georgovi, i draci chtěli mít tuhle výpravu rychle za sebou a opustit toto místo, protože větrem hnaný písek jim vnikal do velkých očí a uší. Země byla pustá a bez života a Thelvyn si těžko představoval Flaemy, jak žijí v takovém bezútěšném místě. Rád by věděl, jestli tahle písečná bouře byla něčím vzácným nebo jestli k ní docházelo každý den.
Náhle Thelvyna zasáhl na prsou těsně pod krkem drtivý úder, který ho nesmírnou silou srazil na záda do písku. Sotva byl schopen všimnout si útočníka, tmavé postavy, která se na něj najednou vrhla ze stínu pod velkým balvanem. Silné paráty sevřely jeho vlastní zápěstí a násilím roztáhly jeho paže, zatímco ho váha soupeře tiskla k zemi. Jeho krk byl uvězněn v drtících čelistech, které mu nedovolovaly znovu popadnout vyražený dech. Zmocnil se ho jediný nepřítel, kterého v tomto místě nečekal. Viděl dost, aby věděl, že útočníkem je drak.
Thelvyn byl zoufalý, protože se nebyl schopen bránit. Určitě by byl v momentě mrtev, ale jeho protivník zřejmě nevěděl, že Thelvyn není sám. Když se Kharendaen sama vzpamatovala z náhlého překvapení, rychle proběhla kolem a koncem svého ocasu prudce udeřila cizího draka do tváře. Polekán a napůl ranou omráčen uvolnil drak sevření Thelvynova krku a stáhl se zpátky. Pak se zapřel nohama a nahrbil hřbet, přičemž vzteky vrčel. Ale Kharendaen byla připravena, protože se celá otočila a znovu stála tváří v tvář nepřátelskému drakovi. Vychrlila na něj obrovský ohnivý plamen.
Thelvyn, ačkoliv stále popadal dech, využil příležitosti, aby se postavil na nohy. Obrátil se čelem k útočníkovi. Nezdálo se sice, že by cizímu drakovi Kharendaenin ohnivý dech uškodil, ale přesto byl stále otřesen úderem jejího ocasu a rozhodl se, že toho má dost. Očividně vůbec nečekal, že se setká se dvěma draky. Obrátil se a utíkal, skákaje přes větrem ošlehané kameny směrem k tvrzi. Když si byl jistý, že ho nesledují, zastavil se na vršku kopce, otočil se zpět a díval se na ně.
"Drak," vydechl konečně Thelvyn. "Dostal se někdo k náhrdelníku dřív než my?"
"To není drak z našeho světa," řekla Kharendaen pevně.
Zmlkla a hleděla na další tři draky, kteří náhle vyskočili zpoza vrcholu kopce a stáli teď v řadě. Jejich postavy se nejasně rýsovaly proti temnému nebi. Pak se hnuli vpřed a řítili se nad kamenitou půdou a vířili velká mračna prachu z návějí nahromaděných v závětří balvanů. Thelvyn a Kharendaen se obrátili a běželi, jak nejrychleji mohli, směrem k bráně světů.
"Zůstávej v naší stopě," varoval Thelvyn během útěku a dával si pozor, aby nemluvil hlasitě pro případ, že by jej

pronásledovatelé zaslechli. "Jestli se nám podaří ztratit se jim z očí, mohli by sledovat naši stopu a minout nás."
Běželi co nejrychleji, i když běh byl pro draky daleko méně přirozený než létání. Za minutu se dostali ke strži, kterou si Thelvyn pamatoval z předchozí cesty. Když uviděl hluboký výklenek ve stěně z našedlého kamene, náhle se zarazil a Kharendaen do něj zezadu skoro narazila. Urychleně ji postrčil k temnému otvoru, ale ona se chovala zmateně.
"Tady se nemůžeme schovat," protestovala. "Jsme moc velcí. Určitě nás uvidí."
"Ne, pokud změníme podobu," řekl rychle. "Pospěš, než si nás všimnou."
Kharendaen se tak překotně proměnila, že sedlo propadlo kolem ní, pak spěchala do hluboké pukliny. Thelvyn nejdřív hodil sedlo za ní, a potom vzal na sebe svou eldarskou podobu, přičemž z něj odpadly popruhy jeho výstroje. Znovu se změnil v draka, jen aby zatáhl popruhy do stínu výklenku, a hned znovu změnil podobu.
Puklina byla hlubší, než čekal, a skoro vytvářela ve stěně strže malou jeskyni. Uvnitř byla naváta tlustá vrstva písku, která se směrem k úzkému konci skrýše zvyšovala. Thelvyn na sebe přivolal zbroj Pána draků, která zůstala v měsících, kdy se stal drakem, bezpečně skryta a téměř zapomenuta na svém kouzelném místě. V této chvíli to byla daleko lepší ochrana než jeho vlastní schopnosti nebo přirozené dračí zbraně. Vytasil mohutný kouzelný meč a obrátil se čelem k otvoru pukliny. Jen o okamžik později se kolem prohnali nepřátelští draci, tak zaujatí pronásledováním, že se ve svém skákavém běhu ani na moment nezastavili.
Thelvyn opatrně přistoupil k otvoru, aby se podíval do strže, a právě včas zahlédl posledního z draků, jak mizí za vzdálenou hromadou velkých kulatých balvanů. Vyšel ven z otvoru, odeslal kouzelné brnění a okamžitě se vrátil do dračí podoby. Pak se natáhl do úkrytu, aby vytáhl odložené sedlo a výstroj.
"Teď rychle," řekl své družce. "Myslí si, že se vracíme zpět k bráně světů. Jestli si pospíšíme, můžeme pokračovat k pevnosti a vzít si Náhrdelník draků, dokud na nás budou čekat u brány."
"Ale oni budou určitě bránu střežit," řekla Kharendaen, když si urychleně nasazovala popruhy sedla. "Vědí, že nakonec musíme jít touto cestou."
"S tím se musíme vypořádat později," řekl spěšně Thelvyn. "Moc Pána draků by na ně měla stačit. Když budeme mít štěstí, mohli by pochopit, že jsme si šli vzít náhrdelník, a mohli by opustit bránu, právě když ji budeme potřebovat použít."
"Pokud na nás v pevnosti nečekají další draci," řekla Kharendaen trpce.
Thelvyn vzhlédl. "Mimochodem, co tady draci vůbec dělají? Mohli renegáti najít tohle místo dřív než my?"
Kharendaen rozhodně zavrtěla hlavou. "Ne, to nejsou draci z našeho světa. Ten, který tě napadl, vypadal nejdřív jako velký rudý drak, ale všimla jsem si, že pláty jeho brnění nebyly přirozené, jako by byly vytvořeny ze skutečného rubínu. A jeho rysy se lišily od všech dračích druhů, které znám. Asi sis ho nemohl ani jednou dobře prohlédnout. Myslím, že není z našeho světa. Jeho vzhled byl opravdu tak pozoruhodný, že ani nevím, jestli to je skutečně živý drak nebo nějaké podivné stvoření obživlé pomocí kouzel."
"Možná ano," souhlasil Thelvyn a pak se rozhlédl. "Kde je Sir George?"
Kharendaen se vyhnula jeho pohledu. "Určitě jsem ho shodila na místě, kde jsi byl napaden, a pak jsem na něj v tom zmatku zapomněla. Naštěstí, jak se zdá, si ho ti cizí draci nevšimli."
"Můžeme ho vyzvednout cestou do pevnosti," řekl Thelvyn. "Jen doufám, že se mu během toho zápasu nic nestalo."

Kapitola 5

THELVYN VĚDĚL, ŽE BUDE MÍT JEN MÁLO ČAsu na to, aby doletěl k pevnosti a našel Náhrdelník draků. Dříve nebo později těm čtyřem podivným drakům dojde, že se on a Kharendaen vydali zpět do té nehostinné krajiny. Nedokázal odhadnout, jestli se ihned vrátí do pevnosti, nebo zůstanou u brány, dobře vědouce, že se tam Thelvyn se svými společníky nakonec stejně objeví, protože brána pro ně znamenala jedinou cestu domů.

Thelvyna to naštěstí úplně nezaskočilo. Předpokládal, že jejich úkol nebude tak snadný, jak se zpočátku zdálo, ale nečekal, že bude muset v tomto světě bojovat s draky. Teď už netušil, kdo je jejich skutečný nepřítel, jestli ohňoví čarodějové nebo draci z jiného světa. Nedokázal také odhadnout, jestli všichni nepřátelští draci, kteří hlídají pevnost, jsou nyní někde v divočině, která ho obklopovala, nebo jestli v pevnosti čekají ještě další. Bude muset být opatrný, ale také se potřeboval pohybovat tak rychle, jak se jen odvážil.
Alespoň že se včas podařilo odhalit první léčku, kterou jim chystali. Kdyby všichni čtyři nepřátelští draci zaútočili najednou, ani on, ani Kharendaen by pravděpodobně neunikli. Ale kdo byli ti podivní draci? Poslouchali ohňové čaroděje? Očekávali ho? A měli na svědomí nedávné útoky v jeho vlastním světě? Kladl si mnoho otázek a neměl ani trochu času, aby mohl přemýšlet nad odpověďmi, ale tušil, že už brzy bude spoustu věcí chápat mnohem jasněji. A pokud se jeho podezření ukáže být pravdivým, bude žádat vysvětlení.
Sledoval stopy v písku, které se zvolna začínaly ztrácet vlivem neustávajícího větru, a rychle se vrátil na místo prvního útoku. Na chvíli se zastavil, aby měl Sir George možnost ho spatřit, protože předpokládal, že se rytíř bude chtít ujistit o tom, jestli před ním stojí přítel nebo nepřítel, než vyjde z úkrytu. Také se chtěl rozhlédnout kolem, protože bylo možné, že nalezne mrtvé tělo starého rytíře. Za moment se před ním objevil Sir George, který vystoupil z hlubokého stínu mezi balvany.
"Jsem rád, že sis na mě konečně vzpomněl," postěžoval si a pospíchal ke Kharendaen.
"Pravděpodobně jsi tu byl ve větším bezpečí, než kdybys letěl s námi," řekl mu Thelvyn. "Ale teď si musíme pospíšit. Nepřátelští draci na nás asi číhají u brány do našeho světa, ale nebudou čekat dlouho."
"Nebudeme se ale s nimi muset nakonec střetnout?" zeptal se Sir George, když se vyšplhal do sedla.
"Ne, pokud se tomu dokážeme nějak vyhnout. Doufám, že se nám podaří proniknout do jejich pevnosti, zatímco budou hlídat bránu, a pak tou branou uprchnout, až se vydají hledat nás do pevnosti."
Sir George vypadal, jako že o tom vážně pochybuje, ale neřekl nic. Thelvyn musel souhlasit s poněkud pohrdavým hodnocením svého společníka. Věděl, že cokoliv může jeho plán překazit, ale přesto doufal, že vyjde. Jen na chvíli se zastavil a postavil se na zadní nohy a zvedl hlavu, aby se mohl rozhlédnout. Byl zvědav, jestli nepřátelští draci vzlétnou, aby po nich pátrali, ale neviděl nic. Pevnost byla vzdálena něco přes míli od místa, kde právě stáli. Doufal, že se brzy dostanou do jejích hrozivých zdí.
Draci se na zemi pohybovali jenom velmi těžkopádně, ale dokázali kráčet rychlým tempem a překvapivě tiše, když bylo třeba. Země se pomalu zvedala, když se přiblížili k vyvýšenině, na které stála pevnost. Museli přejít přes otevřený, nechráněný úsek, než se dostali do členitého terénu posledních několik stovek yardů před pevností. Tam, v těsné blízkosti pevnosti, budou alespoň kryti, než do ní vstoupí. Thelvyn byl překvapen a současně to v něm vzbudilo podezření, když uviděl, že hlavní brána do pevnosti je otevřená, dřevěný padací most spuštěn a železem lemovaná vrata rozevřená, takže měkké zlatavé světlo lamp se rozlévalo do noci.
Naznačil Kharendaen, aby ho následovala v bezpečné vzdálenosti, a pomalu, krok za krokem, urazil posledních pár yardů cesty, než se opatrně přiblížil k otevřené bráně. Plížil se jako ohromná kočka, s nohama skrčenýma pod sebou, takže se jeho mohutná hruď skoro dotýkala země. Pomalu se sunul vpřed, až se jeho štíhlý čenich téměř dotkl průchodu v otevřené bráně, jako by měl v úmyslu nakouknout dovnitř. Pak se mohutným skokem nečekaně vrhl dopředu, odrážeje se svýma silnýma zadníma nohama. Skočil tak daleko, že byl mimo dosah jakéhokoli nepřítele, který na něj mohl za bránou číhat.
Thelvyn přistál na hladké kamenné podlaze rozlehlé síně za branou a rychle se otočil a rozhlížel se po nepříteli, který by se již mohl vzpamatovat z překvapení a zaútočit na něj. Nebylo mu hned jasné, k jakému účelu síň slouží. Připomínala spíše velkou předsíň nebo přijímací komnatu než nádvoří nebo ohrazené stáje. Bylo tam několik kusů nábytku a z kouzelných lamp umístěných podél stěn vycházelo světlo. Schodiště na obou stranách vedla vzhůru na široký balkon v prvním patře. Schody byly neobyčejně široké, dlouhé a nízké. Ale nikde nebylo ani známky po nějakém obránci.
Vzápětí proklouzla branou i Kharendaen a zvedla hlavu, aby se mohla rozhlédnout.
"Zdá se, že všechno tu bylo postaveno podle dračích měřítek," řekl Thelvyn. "Podívej na ty schody, dveře, výšku stropu. Začínám být přesvědčen o tom, že ti podivní draci jsou skutečnými vládci tohoto světa."
"Ale Alessa neříkala nic o tom, že by jeho původními obyvateli byli draci," poznamenal Sir George. "To není něco, co by mohla jednoduše přehlédnout. Řekla jenom to, že tato pevnost patří ohňovým čarodějům."
"Ano, máš pravdu," souhlasil zamyšleně Thelvyn. "Takže proč si myslíš, že se zapomněla o něčem takovém zmínit? Trochu si s Alessou Vyledaarovou popovídáme, až se vrátíme do našeho světa. Ale teď bychom měli najít náhrdelník a vypadnout odsud."
"Náhrdelník je přímo před námi," řekla Kharendaen, hledíc upřeně směrem k široké chodbě, která začínala přímo za branou. "Cítím jeho kouzlo a vzpomínám si také na zvláštní přítomnost síly náhrdelníku z dob, kdy jsem jej viděla ve Větroboru."
"Skoro mě překvapuje, že je náhrdelník doposud tady, vzhledem k tomu, jak se změnily okolnosti," poznamenal Thelvyn, který rovněž pocítil kouzelnou moc náhrdelníku, o které mluvila Kharendaen. "Pojďte za mnou. Pořád ještě nevíme, kdo by se tu kolem ještě mohl potulovat."
"Přinejmenším tu nenarazíme na ty proradné ohňové čaroděje," poznamenal Sir George.
Nebyl učiněn žádný pokus ukrýt nebo zabezpečit Náhrdelník draků. Thelvyn následoval vyzařování jeho pozoruhodného kouzla přímo do srdce pevnosti, rychle procházeje mnoha spoře osvětlenými síněmi ohromných rozměrů. Podle toho, co viděl, nebylo pochyb, že obrovská budova není nic jiného než pevnost. Všechno bylo vybudováno podle dračích měřítek, bylo tam jenom málo kusů nábytku, žádné koberce na studené kamenné podlaze a na holých zdech nevisely žádné goblény ani jiné ozdoby. Dokonce i ve spartánském duchu zařízené pevnosti trpaslíků byly mnohem pohostinnější. Thelvyn se pro sebe usmál, přemýšleje o tom, že dokonce i flaemští ohňoví čarodějové

mají lepší vkus.
Jeho průzkumná cesta skončila rychle, protože široká chodba vedla ke dveřím největší síně, jakou dosud spatřil, v blízkosti samého středu pevnosti. Thelvyn zpomalil a opatrně se přibližoval k prostoru dveří. Zastavil se těsně před síní a rozhlédl se. Síň byla svými rozměry skutečně ohromná. Její strop byl tak vysoký, že by ji Thelvyn mohl obletět. Odhadoval, že na tomto místě se vyučují a procvičují kouzla, protože stěny síně lemovaly velké police s knihami a byly tam pohovky a čtenářské stojany, podobající se těm, které používali draci ve Stínomíru. Na policích stály také předměty, o kterých věděl, že se používají v magii, a na zdech visely zbraně a exempláře vzácných rostlin a zachovaných těl zvláštních stvoření, podivné trofeje z cest nebo možná dobyvatelských výprav.
Uprostřed místnosti stál jednoduchý stojan z tmavého kamene. Byl to vlastně jenom dlouhý válec z hladkého mramoru, podepřený masivním dřevěným rámem. Na vrcholu válce byl umístěn Náhrdelník draků. - Thelvyn náhrdelník nikdy neviděl ani neslyšel jeho podrobnější popis, ale okamžitě věděl, že právě toto je cíl jejich výpravy. Náhrdelník byl zhotoven z velkých zlatých plátů navzájem spojených, takže mohl měnit svůj tvar podle pohybů dračího krku. Řada velkých, dutých trojúhelníkovitých plátů v horní části náhrdelníku byla tvarována tak, aby seděly na dračím hřebenu. Pláty byly zdobeny spoustou drahých kamenů.
Thelvyn se ubránil nutkání vrhnout se vpřed a zmocnit se náhrdelníku. Postřehl, že jeden z cizích draků se plíží ke zdi za dveřmi po jeho pravici, připraven vyskočit v okamžiku, kdy vkročí dovnitř. Thelvyn předstíral, že ho nezpozoroval, a vzbuzoval tak dojem, že všechna jeho pozornost je soustředěna na náhrdelník. Vyčkával v dlouhém, napjatém okamžiku, nechávaje svého nepřítele v nejistotě. Pak vyrazil vpřed prudkým, nečekaným pohybem, chytil cizího draka za krk a srazil jej k zemi.
Thelvyn ten boj málem prohrál stejně tak rychle, jak rychle se mu podařilo získat počáteční výhodu. Měl jen malou zkušenost s bojem v dračí podobě a neuvědomil si, že měl protivníkův krk sevřít svými čelistmi a nechat si tak ruce volné, aby jimi sevřel paže druhého draka a zabránil mu tak, aby sebou házel a vytrhl se mu. Cizí drak se už téměř vykroutil z Thelvynova sevření, když se Kharendaen vrhla vpřed, zatáhla ho za ocas a připravila jej tak o rovnováhu, takže Thelvyn ho mohl sevřít pevněji. Sir George včas seskočil ze sedla, takže Kharendaen mohla pomoci v přemožení jejich nepřítele, aniž by si musela dělat starosti o rytířovu bezpečnost.
Cizího draka zjevně překvapilo, že musí čelit dvěma protivníkům, a v okamžení se přestal bránit. Ležel nehnutě na zádech a lapal po dechu. Thelvyn spočíval celou svou vahou na nepřítelově hrudi, aby mu zabránil použít jeho dechu jako zbraně. Zatímco první z těch zvláštních draků, se kterým bojovali, měl brnění, které vypadalo jako rubínové pláty, tenhle vypadal, jako by byl udělán z jantaru. Byl také větší, určitě tak velký jako Thelvyn, který byl na mladého zlatého draka dost velký. Nezdálo se, že by to bylo stvoření vytvořené a oživené pomocí kouzla; s určitostí mohli poznat, že je to samec, a u umělé bytosti by existence pohlaví byla naprosto vyloučena.
"Promluv k nám," řekl přísným hlasem Thelvyn. "Zřejmě jsi měl co do činění s mým světem, takže předpokládám, že znáš jazyk draků nebo Flaemů."
"Já znám tvou řeč," odpověděl cizí drak. Mluvil dračí řečí, ale se zvláštním přízvukem. "Znám tebe jako Pána draků, který byl, a jako Dračího krále, který nikdy nebude. Ale já nesmím tobě říci nic."
"To je velmi stará podoba dračího jazyka," řekla Kharendaen tiše a vypadala velmi překvapeně.
"Dragemaci neměli žádnou blízkost s tvým obyčejným plemenem po dlouhý věk světa mého či tvého," pokračoval jejich zajatec.
"Dragemaci?" opakoval Thelvyn. "Jste pány tohoto místa a ne služebníky Flaemů?"
"Ve skutečnosti my známi jsme co Komandéři," prohlásil pevně dragemak. Zdálo se, že ho urazila zmínka o tom, že je flaemským služebníkem. "My nikomu jinému nesloužíme, než jen samotnému Vládci. Všichni ostatní zde jsou otroci."
"Snaží se nás zdržet," varovala Kharendaen. "Už přivolal na pomoc ostatní. Nesmíme ztrácet čas mluvením, ať je jak chce důležité znát odpovědi na tyto záhady."
"Neodhalím tobě, co bys přál si vědět ze všeho nejvíce," dodal cizí drak a hněvivě se na ně díval. "Ačkoliveˇk znalost ta by tobě nijak neposloužila, neboť ty a společníci tvoji nikdy neodejdete z tohoto místa."
A vskutku se již zdrželi příliš dlouho. Thelvyn byl přistižen zcela nepřipraven, když jeho rameno a zadní část jeho širokého krku náhle zasáhla ohnivá koule. Jeho pancíř ho uchránil před skutečným zraněním, ale zásah byl natolik bolestivý, že to odvedlo jeho pozornost, a síla úderu ho připravila o rovnováhu. Využívaje situace, jeho zajatec se dokázal osvobodit. Jantarový drak vyskočil a pak se rychle obrátil k útoku. Vrhl se vpřed, čelisti doširoka otevřené, aby smrtícím stiskem sevřel Thelvynovo nechráněné hrdlo. Kharendaen vyskočila k jeho obraně a jako kopím udeřila svou hlavou a krkem jantarového draka do hrdla a pak se svýma silnýma zadníma nohama vrhla vpřed a srazila svého většího protivníka na záda.
Kharendaen zaútočila dřív, než mohl Thelvyn zareagovat. Podlehla slepé dračí zuřivosti, když viděla svého druha poraněného. Skočila na jantarového draka, který se marně snažil postavit na nohy, a udeřila jej do hrudi tak prudce, že jej odhodila dozadu. Na kamenné podlaze, na místě, kde ještě před momentem stála, vybuchla druhá ohnivá koule, ale zdálo se, že Kharendaen si toho nevšimla, připravujíc se znovu zaútočit. Jantarový drak narazil na kamennou podlahu, a v příštím okamžiku už Kharendaen přistála na jeho hrudi a celou svou vahou jej přibila k zemi. Využila toho, že je jantarový drak bezmocný, a natáhla čenich, aby svými čelistmi sevřela jeho krk v smrtícím sevření.
Thelvyn se konečně vzpamatoval ze svého pádu a pospíchal na pomoc Kharendaen, obávaje se o její bezpečnost. Její pozornost byla zcela soustředěna na jantarového draka, ale Thelvyn zpozoroval dalšího nepřítele, druhého rubínového draka, který vcházel do síně dveřmi na vzdálené straně místnosti. Následovalo jej pět lidských postav, které se ihned ukryly. Přestože Thelvyn vyskočil směrem k němu, rubínový drak natáhl krk, prudce vyrazil hlavou a vyslal další ohnivou kouli, která zasáhla Kharendaenino levé rameno v místě, kde k němu bylo připojeno křídlo. Kharendaen ihned uvolnila stisk, kterým svírala hrdlo jantarového draka, a zařvala bolestí. Rána, která zasáhla její křídlo, byla velmi

bolestivá, takže dračice zvedla hlavu a vykřikla.
Tentokrát to byl Thelvyn, kdo pocítil temnou zuřivost, když viděl svou družku trpět. Viděl, že společníci rubínového draka vycházejí z úkrytu, aby se připravili k vlastnímu útoku. Podle jejich typických oděvů s vysokými, tuhými límci pochopil, že to musí být ohňoví čarodějové. Zoufale toužil ochránit svou družku, proto se k ní vrhl a zaštítil ji svým těžkým pancířem, který chránil jeho ramena a záda, proti útočníkům. Jeho pancíř, zcela nepoškozen, odrazil krupobití kouzelných střel, ale dvě z nich pronikly mnohem zranitelnějšími, složenými křídly. Byl bojem příliš rozběsněn, než aby si uvědomil palčivou bolest, a jen otočil hlavu, aby před kouzelnými střelami chránil oči.
Poslední z neviditelných úderů odskočil od jeho pancíře a Thelvyn okamžitě zvedl hlavu v očekávání dalšího útoku. Rubínový drak stáhl hlavu a nabíral dech, aby mohl vyšlehnout plameny. - Thelvyn hněvivě zařval, vyskočil a pádil k dragemakovi, jak nejrychleji mohl. Zavřel oči a v poslední chvíli uhnul hlavou, když jej zahalil mohutný plamen dračího ohně. Jenom rychle přivolané kouzlo, kterým odrazil oheň, ho ochránilo před ničivým plamenem.
S hlavou nataženou vpřed narazil do svého nepřítele, využívaje svou rychlost a váhu, aby rubínového draka přitiskl ke kamenné zdi za ním, přestože plameny jeho protivníka bolestivě poznamenaly jeho krk. Se skloněnou hlavou zabořil své rohy hluboko do hrudi rubínového draka, až byly zaklíněny mezi drakovými žebry. Thelvyn ztratil rovnováhu a narazil do zdi, dlouhý krk neobratně stočený. S nesmírným úsilím se narovnal a konečně uvolnil své rohy, takže mohl pokračovat v útoku, ale rubínový drak byl již mrtev.
Bylo po boji. Sir George, na kterého, jak se zdálo, všichni vždycky při boji zapomněli, tiše vyklouzl postranní chodbou, místnost obešel a dostal se tak zrádným ohňovým čarodějům do zad. Zatímco Thelvyn bojoval s posledním z nepřátelských draků, Sir George se znenadání vynořil a zabil dvojici čarodějů ještě dřív, než si stačili uvědomit, co se vlastně děje. Zbývající tři čarodějové se náhle ocitli mezi plameny a Kharendaeninym hněvem. Seděla vzpřímeně na kamenné podlaze a v každé ruce pevně svírala jednoho čaroděje. Třetí ležel na zemi a Kharendaenin ocas jej tiskl k zemi.
"Škoda, že jsem z té bitvy neviděl víc," řekl Sir George. "Je mi potěšením, že se nacházím ve společnosti takových jemných, mírumilovných kněží."
"Dračích kněží," podotkla chladně Kharendaen, i když její slova patřila spíše zajatým ohňovým čarodějům. Ti dva, které držela, vypadali tak, že to na ně velmi zapůsobilo, a tvářili se vyděšeně; zdálo se, že ten, který ležel pod jejím ocasem, omdlel. Nejmladší z nich byl vysoký muž středního věku, s bílými prameny v ohnivě červených vlasech a vousech. Další dva byli mnohem starší a vypadali dosti křehce.
"A nyní dobře poslouchejte, ohňoví čarodějové," řekl flaemsky Thelvyn. "Nabídnu vám dvě možnosti. Když mi řeknete, co chci vědět, nechám vás běžet zpátky k vašim pánům. Jinak zakroutím vašimi jemnými krčky. Rozhodněte se teď."
"Ne... ne, Pane draků," odpověděl nejmladší z čarodějů, namáhavě oddechuje. Zdálo se, že všichni tři jsou zachváceni hrůzou. Dokonce i ten, který ležel na podlaze, se vzpamatoval a začal křičet. "Komandéři nám nikdy nedovolí, abychom promluvili. To nás spíš zahubí, zemřeme nějakou nevýslovně strašlivou smrtí."
"Ale vaši Komandéři tady nejsou, že ne?" zeptal se Thelvyn. "A naneštěstí pro vás, já tu jsem. Teď mi řekněte, poslouchají všichni ohňoví čarodějové jejich rozkazy?"
"Ne!" pronikavě zaječel nejmladší čaroděj a držel hlavu v dlaních, jako by ji náhle naplnila krutá bolest. Vypadalo to, že ostatní dva jsou zasaženi také. "Komandéři vidí a slyší všechno, co vidíme a slyšíme my, a trestají rychle. Více už nemohu říci!"
Thelvyn se zamračil, pohnut k neochotné lítosti. "Pusť je." Kharendaen rychle postavila oba čaroděje na zem, ale byli již stiženi tak silnou bolestí, že těžce klesli na kolena a namáhavě lapali po dechu. Už nedokázali déle potlačovat výkřiky svých muk. Jejich tváře začaly modrat a z uší, nosu a úst se jim začala řinout krev.
"Musíte... musíte osvobodit náš lid," vykřikl nejmladší čaroděj a pak vydal děsivý výkřik, jako by byl zasažen plamenem dračího ohně. Všichni tři se mrtvi zhroutili na podlahu. Komandéři se rozhodli umlčet je rychlou smrtí.
"Myslím, že jsem z tohoto místa viděla už dost," řekla tiše Kharendaen, přitiskla se k boku svého druha a otřela se tváří o jeho krk.
"Máš pravdu, už jsme se tu zdrželi dost dlouho," souhlasil Thelvyn. Přistoupil ke stojanu, na kterém byl umístěn Náhrdelník draků. "Protože se zdá, že Komandéři skutečně vědí, co jejich služebníci vidí, pak z toho vyplývá, že určitě vědí, kde jsme."
"Počkej chvilku," zastavila jej Kharendaen, když se posadil a chystal se natáhnout po náhrdelníku. "Tohle se opravdu nezdá být vhodný čas a místo pro to, aby Dračí král získal symbol své moci. Ale nedá se nic dělat. Situace nám umožňuje jen symbolický obřad. Proto mi dovol jako nejvyšší kněžce Mocného položit Náhrdelník draků kolem krku Dračího krále, abys tak dostal to, co pro tebe přichystal tvůj otec v téměř zapomenuté minulosti."
Pohybujíc se rychle, ale rozhodně, Kharendaen uvolnila spony, kterými byl náhrdelník sepnut, a zvedla jej ze stojanu. Potom položila náhrdelník kolem Thelvynova krku, upravila jej tak, aby přesně zapadl mezi pláty jeho hřebenu, a zapjala spony. Thelvyn se ani nepohnul. Váha náhrdelníku pro něj byla něčím nezvyklým, ale pláty náhrdelníku se dokonale přizpůsobovaly každému pohybu jeho krku. Vypadalo to, jako by náhrdelník byl zhotoven právě pro něj. Kharendaen sklonila hlavu a něžně se tváří otřela o jeho mohutnou hruď.
Sir George, který stál trochu stranou, byl dojat k slzám. On, pokorný drakon, byl svědkem toho, jak Dračí král přijal Náhrdelník draků. Znamenalo to pro něj víc, než by se kdy nadál.
"Obřad neobřad, musíme jít," řekl Thelvyn. "Doufám, že Komandéři jsou již na cestě sem, aby bránili svou pevnost, a nechali tak bránu mezi světy nestřeženou. Nejpravděpodobnější je, že se vrátí hlavní branou, a to znamená, že musíme najít jinou cestu vedoucí z pevnosti. Jestli budeme muset znovu bojovat, nezapomeňte, že dokud mám na sobě náhrdelník, nemohu se přeměnit v Pána draků."

"Podle toho, co jsem zatím viděl, už Pána draků víckrát potřebovat nebudeš," řekl Sir George, když se vyšplhal do Kharendaenina sedla.
"Jestli se znovu rozdělíme, vy se vydejte k bráně mezi světy," řekl mu přísně Thelvyn.
Thelvyn je vedl dveřmi v zadní části síně. Malá tmavá chodba, ve které se ocitli, nebyla tak přímá jako chodba, která je přivedla do středu pevnosti. Neměl žádnou představu o tom, kam jít nejdřív, kromě toho, že musí směřovat ven z pevnosti, dokud nepřijdou ke dveřím nebo jinému velkému otvoru, kterým by mohli uniknout z tohoto místa. Problém byl v tom, že pevnost byla obrovská, a Thelvyn si vybavil, že zvenčí viděl jen několik málo oken a jednu hlavní bránu. Ale když se náhle dostal k širokému schodišti vedoucímu vzhůru, dostal nápad, jak by mohl najít nejrychlejší a pravděpodobně nejneočekávanější cestu ven. Nezbývalo mu než věřit, že bude schopen objevit cestu z pevnosti někde nahoře, protože jinak by mohli uvíznout v pasti na tom nejhorším ze všech možných míst.
Když vystoupali sedm poschodí, dostali se do široké, temné síně s okny a dveřmi, které se otevíraly na zastřešený balkon. Thelvyn si zprvu neuvědomil, k čemu takové místo slouží. Bylo jako hluboká kapsa vytesaná v boku pevnosti více než sto stop nad zemí. Nebylo tam žádné zábradlí ani parapet, který by poskytoval ochranu před útokem. Kharendaen ale hned poznala, že je to římsa, na které mohou přistávat draci nebo se z ní odrážet do vzduchu. Rozhodně to pro ně tedy nebylo nejbezpečnější místo.
Oba draci se opatrně přiblížili k okraji římsy a rozhlédli se po zpustošené zemi obklopující pevnost. - Římsa byla obrácená k jihu a jejich pronikavé oči poznaly kamenný oblouk brány mezi světy. Kolem brány se kupily balvany a byla obklopena průrvami na vrcholu útesu nad mořem písku na východě. Zahlédli také několik dragemaků letících směrem k pevnosti, kteří tak zareagovali na vniknutí vetřelců do pevnosti. Naštěstí směřovali k hlavní bráně, přesně tak, jak to předpověděl Thelvyn, i když si všiml, že těch podivných draků bylo víc než jen čtyři, kteří je pronásledovali předtím.
"Jakmile se ocitnou v pevnosti, budeme mít příležitost nepozorovaně uniknout," řekl Thelvyn. "Bude třeba, abychom letěli velmi nízko a velmi rychle. Dokážeš to?"
"Nejsem zraněná," ujišťovala jej Kharendaen. "Ale dělám si starosti o tebe. Neublížily ti ty plameny?"
"Ne, nejsem popálený," řekl Thelvyn ohýbaje krk, aby se prohlédl. Ty části jeho pancíře, které byly zasaženy dračím ohněm, vypadaly sice poškozeně, ale zjevně to byly jen saze a prach. "Ty kouzelné střely mi na několika místech proděravěly křídla. Může to nějak ovlivnit mou schopnost létat?"
"Nemělo by. Pokud to není příliš bolestivé."
Thelvyn byl tak zaměstnán tím, co se kolem něj dělo, že si bolest vůbec neuvědomil. Nyní cítil, že malé trhlinky v jeho křídlech trochu pálí. Opatrně vystrčil hlavu daleko přes okraj římsy, avšak dragemaky už před pevností nezahlédl.
"Musíme letět, a rychle. Drž se těsně za mnou."
S částečně rozepjatými křídly vyskočil Thelvyn z výstupku, pak čenichem zamířil k zemi, takže klesal téměř kolmo a pádem získával rychlost. Přestože jeho zkušenosti a sebedůvěra při létání rostly rychle, stále se nemohl zbavit náhlého záchvěvu strachu. V posledním okamžiku roztáhl křídla a ukončil tak svůj prudký sestup. Uháněl těsně nad vrcholky písečných dun ve stínu útesu. Krátce se ohlédl a viděl, že Kharendaen ho následuje ve vzdálenosti přibližně dvou délek jeho ocasu a Sir George se ze všech sil drží sedla, s hákem na levém zápěstí zachyceným za okraj sedla.
Thelvyn zapomněl na prudký vítr, který neustále skučel nad dunami, a oba draci teď museli zápolit s náhlými poryvy větru, který hrozil, že jimi mrští o útes. Jejich let naštěstí netrval dlouho, aspoň ne při takové rychlosti. Thelvyn se řídil svým pudovým smyslem pro směr. Zvedl křídla, aby do nich nabral vítr, který ho prudce vynesl na okraj útesu, odkud se mohl podívat na kamenný oblouk pod sebou.
Doufal, že jeho rychlost mu při útoku zajistí moment překvapení, protože tušil, že dragemaci nenechají bránu mezi světy zcela bez ochrany. Ukázalo se, že jeho instinkt byl správný; vrhl se přes útes tak blízko kamenného oblouku, jak jen to bylo možné, a prudce stoupal, aby si udělal místo k útočnému letu předtím, než prudce slétl směrem k dvojici nepřátelských draků, kteří zůstali u brány, aby ji střežili. Bližší z obou draků, s brněním podobajícím se jantaru, uviděl Thelvyna v posledním okamžiku, když se na něj střemhlav vrhl z oblohy jako orel snášející se na svou oběť, všechny čtyři nohy napjaté strnule k úderu. Zlatý drak dopadl celou svou vahou doprostřed dlouhých zad jantarového draka a zlomil svému sokovi páteř a rozdrtil jeho žebra. Thelvyn zaútočil stejně jako v pevnosti, ale poučil se ze svých chyb a naklonil se dopředu, aby sevřel hrdlo jantarového draka smrtícím stiskem.
Kharendaen se během Thelvynova útoku držela, jak nejlépe to šlo, i když se nemohla vrhnout na druhého nepřátelského draka jako Thelvyn, protože v sedle na jejích zádech seděl Sir George. Místo toho mu rychle přeletěla těsně nad hlavou a udeřila jej do tváře šlehnutím svého ocasu. Úder byl dostatečně silný, aby přiměl draka s pancířem podobajícím se křišťálu vrávoravě ustoupit, zatímco si držel tvář v pařátech v prvním okamžiku oslepující bolesti. Kharendaen tak získala čas, který potřebovala k tomu, aby zakroužila nazpátek a přistála kousek od něj. Složila křídla a Sir George seskočil z jejího sedla a běžel se ukrýt mezi blízké balvany.
Křišťálový drak mrkal a chvilku mu trvalo, než se mu podařilo zaměřit se na Kharendaen. Stála čelem k němu ve vzdálenosti několika yardů, přikrčila se na všech čtyřech s hlavou nízko skloněnou a v hrdle jí rachotilo temné vrčení. Křišťálový drak zareagoval na hrozbu tak, že se postavil na všechny čtyři, ale stále byl trochu omráčený a nejistý. Zlatá dračice toho okamžiku využila a vrhla se jako šipka vpřed. Hlavou zamířila pod jeho hruď a přehodila si jej přes rameno, pak využila síly svých zadních nohou a mrštila jím vzad. Byla to stejná taktika, kterou úspěšně použila nedávno v pevnosti. Draci byli zranitelní v okamžiku poté, co byli sraženi na záda, a ukázalo se, že to platí i pro tento cizí druh draků. Křišťálový drak se snažil odkutálet pryč, ale Kharendaen se na něj vrhla a svou vahou ho přibila k zemi. Neviděný a zapomenutý během těch posledních zoufalých okamžiků, Thelvyn se vynořil, aby mu rozdrtil krk.
"Ah, díky," řekla Kharendaen, když opatrně slezla z těla křišťálového draka a poodstoupila. Vypadala velmi unaveně.
"Sire Georgi! Už je čas vydat se domů," zavolal Thelvyn a otočil hlavu, když starý rytíř vystoupil zpoza balvanu. "Jak se dá ta brána zavřít, aby už ji nemohli znovu použít?"

"To nejde," vysvětloval Sir George. "Samozřejmě tuhle bránu zničit můžeš, ale oni si mohou kdykoliv otevřít novou někde jinde."
"Předpokládám, že už mají mnoho bran, které vedou do našeho světa," řekl Thelvyn. "Ale budu se cítit líp, když tuhle za námi uzavřu, i když to bude jen na krátký čas."
"Můžeš ji zničit z druhé strany?" zeptala se Kharendaen.
"Mohu to zkusit. Teď jí projdi. Slibuji, že půjdu hned za tebou."
Podíval se směrem ke kamennému oblouku a brána okamžitě zareagovala na jeho vůli. Černá díra uprostřed velkého oválu z šedého kamene, kterou mohli v dálce zahlédnout sluneční paprsky tančící na svěží jarní trávě pod stromy. Kharendaen postoupila do temnoty, a náhle se jako vzdálený obraz vynořila pod stromy. Jenom krátce se ohlédla a pak rychle ustoupila z cesty.
Varován jakýmsi nejasným smyslem pro nebezpečí, Thelvyn se ohlédl přes rameno a uviděl nejméně půl tuctu dragemaků, kteří se k němu rychle blížili mocnými údery křídel, rychle se ženouce nad kamenitou, větrem ošlehanou zemí. Za několik okamžiků budou u něj, a to znamenalo, že bude mít jen jednu šanci uzavřít bránu a uprchnout. Ještě usilovněji soustředil svou vůli na bránu, dokud neucítil, že ovládl přirozené kouzlo, které umožňovalo spojení mezi oběma světy. Potom vstoupil do brány.
Průchod s ním od prvního okamžiku sváděl boj, nepostrkoval jej sice zpátky do světa, který právě opustil, ale zdálo se, že není ochotný pustit ho dál. Na moment pocítil záchvěv paniky, když mu prolétlo hlavou, že se dragemaci možná pokoušejí zadržet jej pomocí kouzel, pak v něm ale narůstala jistota, že ono váhání bylo v bráně samotné. Bránila se tomu, aby byla za ním rozbita. Nyní mohl jen čekat a zahánět strach z toho, že se průchod zřítí příliš brzy a on zůstane uvězněn mezi světy.
V posledním okamžiku byl náhle silou vržen vpřed, skoro jako by se ho brána pokoušela vyplivnout. Byl vržen do svého světa takovou silou, že ho to odhodilo notný kus na trávu pod stromy. Ztratil rovnováhu a těžce dopadl na zem. Těsně nad jeho hlavou vyšlehl mohutný záblesk plamenů a kusy roztříštěného kamene byly rozházeny po lese až do vzdálenosti sta yardů. Zřícení brány mezi světy rozmetalo kamenný oblouk a přitáhlo sutiny průchodem v okamžiku, když se uzavřela.
Thelvyn otevřel oči a pohlédl vzhůru a neodvažoval se pohnout. Mohutný dub, který se klenul nad tím, co dříve bylo jedním koncem brány mezi světy, byl zasažen zábleskem ohně a listy nejbližších větví hořely. Kharendaen vyslovila kouzlo, aby uhasila plameny. Po druhém útoku začal strom vypadat poněkud omšele. Thelvyn se posadil a zatřepal hlavou. Pak se ohlédl po své družce. Naštěstí ustoupila k jedné straně brány, aby mu udělala místo, a zničení brány ji nezasáhlo.
"No, fungovalo to," pronesl Sir George, když seskočil ze sedla. Zdálo se, že mu ta výprava do cizího světa neublížila o nic víc než jeho dračím společníkům.
Thelvyn se zhluboka nadechl a těžce si povzdychl. "Myslím, že bychom tu měli ještě chvíli zůstat, abychom se ujistili, že se dragemaci nepokoušejí proniknout do našeho světa."
"Stejně nemám sílu někam letět," souhlasila Kharendaen, když se posadila a unaveně svěsila krk.
"Kdybych měl dost sil, chytil bych Alessu Vyledaarovou a zaživa ji stáhl tupým nožem," řekl temně Thelvyn, uši stažené dozadu. Potom bezmocně pokrčil rameny. "Ne že by na tom záleželo. Vzhledem k tomu, co jsme viděli u těch čarodějů, kteří nás napadli, domnívám se, že Alessa nevládne svobodnou vůlí."
"Nebyla jsem si jistá, jestli se ten čaroděj pokoušel odpovědět na tvou otázku nebo jestli jenom vykřikl," řekla Kharendaen, když společně pomalu kráčeli k blízkému stromu, aby se usadili v jeho stínu. "Je jasné, že ti čarodějové byli ovládáni těmi podivnými draky, kterým říkali Komandéři. Ale neřekl, že všichni čarodějové nejsou pod jejich vlivem?"
"Právě že to řekl," odpověděl Thelvyn. "Jsem si jist, že jejich vlivu podléhal i Byen Kalestraan, ať už si toho byl vědom, nebo nebyl. To samo o sobě nyní vysvětluje, proč si jeho jednání často odporovalo, což jsem dřív nemohl nikdy pochopit. Myslím, že smrt tolika čarodějů a útěk těch, kteří zbyli, způsobil vážnou trhlinu v plánech Komandérů, protože už neměli v Braejru nikoho, kdo by podléhal jejich vlivu. Podle mého názoru se Alessa pod jejich nadvládu dostala teprve nedávno, právě včas, aby nás poslala do pasti, kterou na nás nastražili."
"Podle čeho tak usuzuješ?" zeptal se Sir George, který ještě pořád vytřepával písek ze svého oblečení.
"Protože to objasňuje tu druhou záhadu," odpověděl Thelvyn. "Solveig se nám dušovala, že Alessa přešla na naši stranu, a já nemám důvod, abych o Solveižině úsudku pochyboval. Ale později jsme zjistili, že Alessa je stejně podezřívavá a proradná intrikánka jako všichni ohňoví čarodějové."
"Ale proč se nikdy nepokusili ovládnout i nás?" chtěl vědět Sir George.
"Jediný důvod, který dokážu vymyslet, je skutečnost, že všichni tři pocházíme z dračího rodu," řekl Thelvyn a vypadal velmi překvapeně. "Mám jisté pochybnosti o skutečné historii Flaemů. Domnívám se, že kdysi, v daleké minulosti, putovali do země dragemaků - nebo tam byli přivedeni - a dostali se do vlivu Komandérů. A také se domnívám, že Flaemové neputovali dál do našeho světa ze své vlastní vůle. Myslím, že je sem poslali Komandéři jako vyzvědače. Flaemové byli jejich předvoj. Měli se zabydlet ve Vysočině, zabezpečit a zjistit, jak mocné je Záření, a zjistit sílu jejich nepřátel v našem světě."
Kharendaen pomalu přemítavě zavrtěla hlavou. - "Komandéři znali starobylou podobu dračí řeči. Je zřejmé, že před dlouhou dobou byli v kontaktu s naším světem."
"Dokážeš odhadnout, jak je to asi dlouho?" zeptal se Thelvyn.
"Ne přesně," připustila. "Přinejmenším před třemi tisíci lety. Je možné, že to bylo před pěti tisíci lety nebo ještě dřív."
"To je mrzuté," souhlasil Thelvyn s pohledem upřeným do země, ponořen v myšlenkách. Zamračil se. "Zajímalo by mě, jestli byli dragemaci někdy spřízněni s draky z našeho světa a potom se působením kouzla z cizího světa změnili. Kromě

svého pozoruhodného pancíře se nám svým tvarem více méně podobají."
"To se mi nezdá příliš pravděpodobné, ale není to vyloučeno," řekla Kharendaen a ten nápad ji viditelně znepokojil. "Museli by se opravdu hodně změnit ve velmi krátkém čase, aby to bylo možné. Pokud se s nimi nestalo něco velmi podivného."
"Komandéři toho nepochybně vědí o dracích z Mystary hodně," podotkl Sir George. "Protože nebyl nikdy žádným způsobem použit, měla krádež náhrdelníku zabránit příchodu Dračího krále? Ten drak o tobě mluvil jako o Pánu draků, který byl, a Dračím králi, který nikdy nebude, tedy v případě, pokud se jeho lidu podaří prosadit svou. A oni zaměřili veškeré úsilí Byena Kalestraana na to, aby tě zničili. Připadá mi logické, že ti chtějí zabránit v tom, aby ses spolčil s draky. Proč? Protože pouze draci mají moc odvrátit jejich vpád do našeho světa?"
"Teď se to zdá být rozumné vysvětlení," souhlasila Kharendaen. "Sám Mocný nás před tím varoval, není-liž pravda? Řekl, že jedině Dračí král dokáže sjednotit draky proti nepříteli, se kterým mohou bojovat jenom oni. Zdálo by se, že předvídal příchod Komandérů, protože stvořil Náhrdelník draků pro Dračího krále již před více než třemi tisíci lety, což je také doba, kdy dragemaci mohli přijít do našeho světa."
"Začíná se nám vyjasňovat spousta věcí," řekl Thelvyn. "Zdá se, že teď, když mám Náhrdelník draků a mohu vyžadovat moc příslušející Dračímu králi, máme dvě možnosti. Měli bychom se bez meškání vydat do Větroboru a přimět draky, aby okamžitě začali s přípravami na válku? Nebo se máme vrátit zpět do Braejru, když jsme teď tak blízko, odhalit spiknutí Komandérů, zlomit jejich nadvládu nad Flaemy a vysvětlit, že nedávné útoky nebyly dílem draků?"
"Navrhuji, abychom ihned vyrazili do Větroboru," řekla Kharendaen. "Přišel čas, aby si Dračí král vydobyl místo v čele Dračího národa. Získáš tak moc, abys mohl čelit Komandérům. A myslím, že bychom si měli být zcela jisti sami sebou a svými možnostmi dřív, než se vrátíme do Braejru. Komandéři už jednou Flaemy využili k tomu, aby nás překvapili. Možná k nám Mocný znovu promluví a sdělí nám další fakta, která bychom měli znát."
Thelvyn přikývl, i když měl pochybnosti o tom, jestli dokáže čelit drakům na jejich půdě. Ale bylo to střetnutí, které už nemohl déle odkládat, zvláště nyní, když nastala tak zoufalá situace.
"Dnes v noci tedy poletíme do Větroboru. Ale nejdřív si musíme odpočinout a něco ulovit. Mám takový hlad, že bych dokázal sníst celého koně," poznamenal a pak si uvědomil, co právě řekl. Otočil hlavu a pohlédl na Sira George. "Neopovažuj se něco říct."
Starý rytíř zavřel pusu a snažil se tvářit nevinně.

Kapitola 6

MARTHAEN NEOCHOTNĚ POOTEVŘEL JEDNO oko, pak ho znovu zavřel a otočil hlavu na druhou stranu. Byla ještě hluboká noc a on neměl nejmenší chuť nechat se vytáhnout z teplé postele. Ale Daresha, jeho družka, do něj znovu strčila, takže otevřel oči a spatřil její úzkou tvář, která se nad ním skláněla.
"Na tvém výstupku přistávají draci," vysvětlovala mu.
"Tak jim řekni, ať přijdou až ráno," protestoval ospale.
"Řekni jim to sám," nedala se odbýt Daresha a vytrvale do něj strkala. "Vstávej, ty líná ještěrko. Vypadá to, že svět je znovu na pokraji války. Copak by někdo klepal na tvoje dveře v takovou dobu, kdyby to nebylo naléhavé?"
A opravdu skoro v témže okamžiku se ozvalo netrpělivé klepání na dveře. Marthaen zvedl hlavu a mohutně zazíval, potom vylezl z postele a vykolébal se do hlavní síně svého příbytku. Pootevřel dveře jen tolik, aby mohl vykouknout na výstupek, a byl jaksepatří překvapen, když se jeho pohled střetl s pohledem Sira George.
"No nazdar," zamumlal drak a povzdychl si. "Ty jsi ten poslední člověk, kterého bych čekal šmejdit na mé římse. Předpokládám, že tví společníci jsou hned za tebou."
Marthaen ustoupil, takže Sir Geroge mohl rychle vejít se svými cestovními vaky a Kharendaen a Thelvyn ho těsně následovali. I když byl navenek v nepříliš pohostinné náladě, Marthaen si uvědomoval, že bylo důležité, aby Dračí král vstoupil, aniž by ho někdo spatřil. Kharendaen se na chvíli zastavila, aby se svou tváří otřela o bratrovu, jako by se snažila dodat mu lepší náladu. Thelvyn vešel jako poslední a nesl se důstojně a hrdě, jak se na krále všech draků slušelo. Marthaen byl tak překvapen, když uviděl Náhrdelník draků pověšený kolem Thelvynova krku, že na něho jen mlčky zíral.
"Dračí král," vydechla Daresha, která stála ve dveřích vedoucích do ložnice a v uctivém gestu sklonila hlavu.
"Takže jste našli náhrdelník," řekl Marthaen a pospíchal zavřít dveře. "Vím, že je noc, ale copak jsi musel do Větroboru přiletět bez ohlášení, s tou věcí na krku jako nějaký dobyvatel?"
"Obávám se, že nemám dost velkou kapsu, do které bych ho mohl schovat," bránil se Thelvyn.
"Ale přesto si draci nejdřív musí zvyknout na to, že Dračí král skutečně existuje, než budou schopni smířit se s tvou přítomností ve Větroboru," řekl Marthaen. "Vím, že Jherdar už ví, že pátráš po náhrdelníku, ale byl bych raději, kdyby měl víc času zvyknout si na to, že jsi ho už našel. A pokusil bych se znovu získat jeho podporu, než bys sem dorazil."
"Souhlasím s tím, co říkáš," řekl Thelvyn. "Ale mnohé se změnilo a situace je teď mnohem zoufalejší, než si vůbec dovedeš představit."
"Vím o útocích, o kterých se všichni domnívají, že je spáchali draci," řekl netrpělivě První mluvčí. "Vzhledem k tomu je ale naše situace ve Větroboru o to nejistější. Draci jsou připraveni rozpoutat válku, a tvoje náhlá přítomnost jenom způsobí ještě větší zmatek."
"Už nemáme ani trochu času nazbyt," řekl Thelvyn pevně. Promluvil s klidnou autoritou, která ukončila veškeré dohadování. "Nejsem tu kvůli slávě ani kvůli moci. Vždycky jsem byl ochráncem, a tím také zůstanu."
Marthaen se zarazil, jako by náhle porozuměl. I on sklonil hlavu na znamení úcty. Thelvyn už nebyl neobratným vyhnancem pod Marthaenovou ochranou, jak tomu bylo od okamžiku, kdy se loni v zimě poprvé proměnil v draka. Teď byl Dračí král, moudrý a sebejistý, a žádal autoritu, která mu právem náležela. I když mohl Marthaenovi důvěřovat jako svému rádci a příteli, nyní byl jeho vládcem.
"Je toho hodně, co ještě nevíš," řekl mu Thelvyn. "Varování, které jsme dostali od Mocného, se ukázalo být pravdivým. Náš svět teď čeká válka, kterou mohou vybojovat jedině draci, a musíme jednat velmi rychle. Kharendaen a já jsme v boji zabili čtyři draky, abychom získali náhrdelník."
"Draky?" Marthaen prudce vzhlédl. Ta zpráva ho vylekala. "Renegáty?"
"Náhrdelník draků jsme našli v jiném světě, ve světě, ve kterém pobývali Flaemové, než přišli do Mystary," vysvětloval. "Vlastnili jej draci, kteří nepocházeli z našeho národa.
Thelvyn a Kharendaen rychle popsali události své krátké cesty do světa Komandérů. Řekli Marthaenovi všechno, co věděli, všechno, co si mohli domyslet nebo co o dragemacích jen tušili. Zlatý drak jim mlčky naslouchal a hleděl na podlahu, uši stažené nazad.
"Já chápu vaše znepokojení," připustil, když skončili. "A souhlasím s tím, že ti podivní draci byli v minulosti určitě v kontaktu s naším národem. Ale jestli si kněží o takové věci nic nepamatují, pak nevím, co na to říci."
"Promluvím o tom se Saernou co možná nejdřív," řekla Kharendaen. "Je nejstarším žijícím drakem na světě. Možná si dokáže vzpomenout na něco, co není zaznamenáno v žádné knize, nějakou legendu z doby jejího dětství. Cokoliv by nám mohlo být užitečné."
"Víc by nám pomohlo, kdyby se mnou o té záležitosti promluvil Mocný," řekl Thelvyn. "Určitě ví mnohem víc než my."
"Samozřejmě nemůžeme počítat s tím, že bude ochoten to udělat," prohlásil Marthaen a pohlédl na Dračího krále.
"Souhlasím s tebou v tom, že je nutno jednat rychle, ale přesto doporučuji jednat opatrně. Mnoho dračích vůdců se možná bude zdráhat tě podpořit, když se jedním dechem prohlásíš za Dračího krále a vzápětí je vyzveš, aby tě následovali do války. Hlavně proto, že je budeš žádat, aby v té válce bránili svět, který se jich bojí a odmítá je. Ráno je svolám do parlamentu, aby měli aspoň trochu času přemýšlet o tom, co se stalo."
Thelvyn musel souhlasit s tím, že Marthaenův plán je rozumný, částečně i proto, že už neměl sílu se o té záležitosti dál přít. Čas, který se svými společníky strávil ve světě Komandérů, byl docela krátký, vlastně to bylo něco přes hodinu, ale on i Kharendaen byli po boji s cizími draky velmi unaveni. Odpočívali jen krátce ve vzdáleném Norwoldu, než podnikli vysilující let z Vysočiny do Větroboru, když se na dlouhou cestu vydali hned po poledni a dorazili dvě hodiny po půlnoci.

Marthaen si, bohužel, nevěděl rady, kde by je měl ukrýt po zbytek noci. Kharendaen neměla ve Větroboru vlastní příbytek už více než sto let. Dopadlo to tak, že Daresha měla tu čest, aby Dračího krále s jeho družkou ubytovala ve svém doupěti, ke kterému se dalo rychle dojít podzemními vnitřními chodbami vybudovanými v kruhové zdi kolem města. Sir George se musel spokojit s polštářem pohozeným na podlaze v hlavní síni příbytku, ale polštář dračí velikosti byl dost velký, aby mu nahradil postel.
Druhý den ráno probudilo oba draky klepání na dveře. Naštěstí to nebylo příliš brzy. Oba byli trochu překvapeni, když zjistili, že Sir George někam odešel; během jejich cesty měl možnost se trochu prospat v sedle a nebyl tak unavený jako jeho společníci. Protože už byl pryč, mohli jenom doufat, že se do něčeho nezaplete. Pokud šlo o Thelvyna, zdálo se být nejmoudřejší, aby jeho přítomnost ve městě zůstala zatím utajena, takže to byla Kharendaen, kdo šel otevřít dveře. Jejich návštěvníky nebyli draci, ale elfové z rodu, o kterém se Thelvyn kdysi domníval, že z něj pochází. Byli to dva muži a na elfy byli dost vysocí, urostlé postavy, měli černé vlasy, tmavé oči a lehce zašpičatělé uši. Hned si uvědomil, že to musí být Eldarové, nejstarší elfí rod na světě. Než na sebe vzal svou skutečnou, tedy dračí podobu, vypadal právě jako eldarští elfové. Mladší z obou elfů tlačil vozík, na kterém byly tácy s pečeným masem, chleba, sýr a něco k pití.
"Poslal nás tvůj bratr Marthaen," vysvětlil prostě starší z nich. "Známe vaše tajemství a budeme je držet v tajnosti."
Kharendaen ustoupila a oba Eldarové vešli. Vozík táhli za sebou. Zastavili se a v hluboké úctě se poklonili, když vzadu v místnosti uviděli Thelvyna. Poznali ho, přestože už neměl kolem krku Náhrdelník draků. Mladší elf se ještě jednou uklonil, tentokrát ke všem ostatním v síni, a beze slova se vzdálil.
"Jsem kouzelník Alendhae, Marthaenův dlouholetý přítel," řekl na vysvětlenou starší elf. "Také mám tu čest čas od času sloužit jako jeho rádce, proto považoval za nejlepší poslat mě za vámi, abych splnil všechna vaše přání, zatímco bude zaneprázdněn v parlamentu."
"Ano, vzpomínám si na tebe," řekla Kharendaen. "Byla jsem velmi mladá, když jsem tě viděla naposledy. Už to musí být skoro sto padesát let."
"Zlatá dámo, ty jsi stále velmi mladá," řekl jí Alendhae s jemným pobavením starého muže. Obrátil se k Thelvynovi. "Dračí králi, pocházím z rodu Eldarů, kteří byli předkové elfů. Možná jsi o nás slyšel."
"Dozvěděl jsem se o vás teprve nedávno," řekl Thelvyn. "Ale svým způsobem znám tvůj národ velmi dobře, protože jsem až donedávna vypadal jako vy. Náš svět na vás už dávno zapomněl."
"Ano, dokonce samotní elfové si nás pamatují už jen jako nejasnou legendu zapomenuté minulosti," řekl Alendhae smutně. "Představujeme vše, co zbylo z vymírajícího národa. Zbývá nás jen několik, ale tak tomu je už po dlouhý čas. Všichni, kdo z našeho národa zbyli, žijí ve Větroboru od založení města před třemi tisíci lety."
"Ale proč jste se rozhodli, že budete žít s draky?" zeptal se Thelvyn.
"Ty to nevíš?" zeptal se Alendhae. "Říká se, že mezi Eldary a draky je velmi silné pouto."
Alendhae trval na tom, že oba draky nejdřív obslouží, než jim bude vyprávět legendu o Eldarech a původu draků, a položil před ně tácy s jídlem. Zatímco jedli, nalil jim do velkých pohárů ovocné víno a začal vyprávět svůj příběh.
"Je to velmi stará legenda a může a nemusí být pravdivá," začal. "Eldarové žili před mnoha tisíci lety. Vybudovali jsme naše vlastní mocné království v době, kdy jsme byli na světě úplně sami, dlouho před příchodem lidí a trpaslíků. Byli jsme národem mocných kouzelníků, v kouzlení mnohem silnějších, než jsou dnešní elfové. Za čas jsme se stali bytostmi zčásti kouzelnými a zčásti smrtelnými, stejně jako draci.
Když naše civilizace dosáhla vrcholu, náš národ se stal tak silný v kouzlech a naši čarodějové vládli tak velkou mocí, že už jsme to kouzlo dál nedokázali udržet mezi sebou. Postihl nás čas velké bouře a celý náš národ byl roztržen vedví naším vlastním kouzlem. Mnoho z našich mocných kouzelníků se postupně přeměnilo v národ draků, což bylo důvodem, proč si vyšší dračí formy zachovávají schopnost vzít na sebe eldarskou podobu, stejně jako se mnoho Eldarů může proměnit v malého šedého draka. To by, jak se zdá, mohlo vysvětlit i původ drakonů jako přechodové formy.
Ale když se z části našeho národa stali draci, ostatní členové našeho národa byli připraveni o svou kouzelnou moc, a ti se stali novodobými elfy, se zmenšenou mocí, postavou, a zkrátila se i délka jejich života, protože dnešní elfové žijí jen několik set let, zatímco Eldarové, stejně jako draci, žijí tisíce let. Jenom malé jádro našeho národa si zachovalo svou původní podobu, a to jádro dosud přežívá ve Větroboru. Nemohu říci, kolik pravdy je na této legendě, i když existuje hodně důkazů, které ji potvrzují. Jak dračí, tak elfí obyvatelé Větroboru mají ten příběh rádi, a většina mu věří, protože váže civilizované draky a Eldary téměř bratrskými pouty."
"I sám Mocný uznává silnou pravděpodobnost tohoto pouta, přestože k tomu došlo dlouho předtím, než se stal Nesmrtelným," dodala Kharendaen. "Ale svazek mezi draky a elfy se zachoval dodnes. To je důvod, proč mnoho elfů uznává ochranu Mocného a někteří mu dokonce slouží jako jeho kněží. Z tohoto důvodu se draci také zdržují mimo území elfů a nezasahují do jejich záležitostí. Dokonce i renegáti je obvykle nechávají na pokoji."
Když se oba draci najedli, Alendhae je zavedl ke koupelovým nádržím, hlouběji v hoře. Každá z nádrží byla dost velká pro tři nebo čtyři draky, takže pro oba draky tam bylo dostatek místa, aby si v pohodlí odpočinuli. Kharendaen se okamžitě ponořila, z vody jí vyčuhoval jenom čenich, ale Thelvyn se jen pomalu nořil do vody, ze které vystupovala pára. Trvalo ještě několik minut, než se příjemně teplé vodě podařilo proniknout jeho tvrdým pancířem a uvolnila svaly, které dosud bolely po nedávných bojích a vysilujícím letu.
Thelvyn se ještě nikdy nekoupal v tak teplé vodě, alespoň ne jako drak. Nikdy by si nedokázal představit, že by voda v lázni mohla být tak horká. Sám dával doposud přednost chladným koupelím v ledových horských jezerech. Ale život v dračím pancíři byl méně nepříjemný, než se dřív obával, a teplá koupel byla velmi uklidňující. Po chvíli se uchýlil do rohu nádrže, kde byla voda dost hluboká, aby se mohl posadit a zároveň držet hlavu těsně nad vodou. Kharendaen se ve vodě posunula a těsně se k němu přitiskla. Objal ji a pevně ji držel v náručí.

"Ještě máš nějaké námitky proti tomu být drakem?" zeptala se.
"Copak jsem si někdy stěžoval?" odpověděl jí otázkou. "Znamenalo to být s tebou. Vždycky jsem byl přesvědčen o tom, že jsi ta nejkrásnější a nejpůvabnější dáma, kterou jsem kdy viděl. Tyhle pocity mě samozřejmě poněkud mátly těch pět let, co jsme byli spolu předtím, než jsem se dozvěděl, že jsem drak."
Kharendaen se škádlivé usmála. "I když jsem neměla tak dlouhé nohy jako Solveig?"
"No, ona zase nemá tvůj dlouhý krk."
Thelvyn náhle zvedl hlavu a jeho uši se napřímily. Otočil hlavu, jako by naslouchal nějakému vzdálenému hlasu. Kharendaen ztichla a také vztyčila uši, jako by rovněž dokázala zachytit zvuk toho hlasu, i když nerozuměla jednotlivým slovům.
"Byli jsme zavoláni," řekl konečně Thelvyn a obrátil tvář ke své družce. "Je toho hodně, co si Mocný přeje, abych věděl, než předstoupím před Dračí parlament. Sir George má přijít s námi. Zajímalo by mě, kam se vypařil."
"Brzy ráno se šel vykoupat," odpověděl mu Alendhae, který stál blízko dveří a teď k nim přistoupil. "Nyní je ve společnosti Eldarů, ale můžeme ho ihned přivolat."
Draci vylezli z nádrže, spěšně se osušili a pospíchali zpátky do Dareshina příbytku. Kharendaen si rychle připevnila své sedlo a Thelvyn považoval za vhodné navléknout si Náhrdelník draků. Když byli připraveni k odletu, dvojice Eldarů, kteří byli určeni, aby posloužili starému rytíři, přivedla Sira George.
"Kampak se vydáme?" zeptal se, když si nasadil klobouk a vyšplhal se do sedla.
"Čeká nás setkání s Mocným," odpověděl Thelvyn, potom se zarazil a zatvářil se překvapeně. "Ale kde? Právě jsem si uvědomil, že nemám ani tušení, kam bychom měli letět."
"Posvátné sídlo Mocného tady ve Větroboruje na vrcholu jeho paláce," vysvětlila Kharendaen a přes rameno pohlédla na Sira George. "Možná ta cesta pro tebe nebude moc příjemná, ale pokusíme se dopravit tě nahoru bezpečně."
"Pokusíte se?" zeptal se Sir George, ale draci mezitím vyrazili k výstupku, takže Sir George se už dál nemohl ptát.
Na výstupku se na chvíli zastavili, aby se mohli rozhlédnout. Thelvyn měl nyní poprvé příležitost dobře si prohlédnout skryté město Větrobor, protože předcházejícího dne tam doletěli v noční tmě. Většina dračích příbytků, jejichž obyvatelé ve městě žili nebo je pravidelně navštěvovali, byla umístěna podél prudké strmé vnitřní stěny vyhaslé sopky a Thelvyn viděl přinejmenším dva tisíce výstupků podobných tomu, na kterém právě stáli. Doupata draků vypadala jako dračí, ale rozlehlé město s mnoha vysokými budovami na dně vulkánu se vůbec nepodobalo městu, které si představoval.
Později, když měl dost času na prohlídku města, dozvěděl se jména a účel mnoha budov, které spatřil. V jedné části města stála možná největší univerzita na světě, určitě co se velikosti týkalo, když ne počtem studentů. Byla to také škola magie, a čarodějové z jiných národů by určitě dali vše, co měli, aby mohli studovat pod vedením dračích kouzelníků, kteří ovládali čarodějné praktiky mnohem lépe než kdokoliv jiný, kdyby ovšem věděli, že takové místo vůbec existuje. - Byla tam velká knihovna plná knih, které byly shromažďovány po tisíce let, mnoho jich pocházelo z časů před Ohnivým deštěm, prastaré texty ze sta nebo dokonce i více národů, které vznikly a zanikly v průběhu let, některé již zapomenuté okolním světem.
To, co Thelvyna překvapilo nejvíc - aspoň ze začátku - byla skutečnost, že Větrobor měl stejně jako všechna jiná města rozlehlé plochy vyhrazené pro obchody a tržiště. Elfové ve Wendaru, v divokých, zalesněných horách obklopujících Větrobor, byli pod ochranou draků a svobodně s nimi obchodovali. Neobchodovali jenom s jídlem, ale také se dřevem, kovy a drahými kameny pro nejrozmanitější účely. Dračí řemeslníci měli dílny v mnoha částech města, kde vyráběli takové věci, jako byl nábytek do jejich příbytků, zbraně a kožené řemeny a další předměty, které draci potřebovali nebo měli v oblibě. Jedním z nejběžnějších řemesel, která tu byla provozována, bylo zhotovování šperků a klenotů, protože draci z celého světa sem často přinášeli části svých pokladů a nechávali je přeměnit z lidské, elfí nebo trpasličí podoby do klenotů podle vlastního vkusu a dračích proporcí. - Klenotníci ve Větroboru patřili k nejdovednějším v celém světě, mnozí zdokonalovali své umění již stovky let.
Ve Větroboru bylo vždycky přítomno několik set draků. Podle přání Mocného zůstávali dokonce i draci, kteří dokázali měnit svou podobu, v dračí podobě, pokud pobývali ve městě. Větrobor byl místem vzácné úcty a důvěry mezi draky. Mnoho stálých obyvatel nechávalo svá obydlí jen minimálně střežena, beze strachu z krádeže, a rvačky a souboje mezi draky byly přísně zakázány. Byly tolerovány pouze ojedinělé půtky nejvyšší politické důležitosti, a takové boje se musely odehrávat za zdmi města.
Drakoni a další příbuzní draků měli do města přístup, pokud pocházeli z inteligentního druhu, ale těmto dračím příbuzným naháněla společnost draků strach. Renegátům nedůvěřovali a do města jim nebylo dovoleno vstoupit. Byli by téměř jistě zabiti, kdyby se o to pokusili, zvláště po krádeži Náhrdelníku draků, protože draci, kteří se nepodřídili dračímu zákonu, nebyli ve městě trpěni. Žádné jiné národy do Větroboru nesměly. Lidé, elfové, trpaslíci, gnómové a jiné bytosti, které se k němu přiblížily s čistými úmysly, by byly odehnány, zatímco zloději a dobrodruzi a jiná zlá stvoření by byli zabiti. Jedinou výjimkou byli Eldarové. Divoké elfy z Wendaru draci nechávali na pokoji.
Nejúžasnější a nejpozoruhodnější stavbou ve Větroboru byl Palác Mocného. Tyčil se do výše více než dvanácti set stop nad dnem vyhaslé sopky - impozantní strmá stavba z hladkého bílého kamene byla nejvyšší na světě. Oba draci se odrazili z výstupku, a letíce nad střechami města nabírali rychlost. Pak začali v širokém kruhu prudce stoupat kolem Paláce Mocného. - V nejnižších patrech byla Pokladnice Národa draků, kde byly uloženy nejdůležitější a nejcennější předměty a poklady draků, které byly po staletí nashromážděny. Náhrdelník draků, jejich nejvzácnější dědictví, tady byl uložen již celá staletí, od doby založení Větroboru. Pár poschodí nad pokladnicí bylo vyhrazeno Dračímu parlamentu a byly tu i soukromé síně členů parlamentu.
Celá horní polovina Paláce Mocného byla udržována jako sídlo jeho kněží. Byly tam jejich příbytky, učebny a studovny. Kharendaen letěla jako první, stoupajíc stále výše a výše, až se dostali vysoko nad vnější městskou zeď.

Skoro vždycky tady vanul silný vítr a oba draci museli bojovat se zesilujícími prudkými bočními větry. Zvláště si dávali pozor, aby nebyli větrem vrženi proti zdi obrovské stavby. Jak stoupali vzhůru, Palác Mocného se s přibývajícími poschodími postupně zužoval a kruh, ve kterém se draci pohybovali, se zmenšoval.
Brzy se přiblížili k vrcholu a rychle prolétali mezi nejvyššími z mohutných věžiček a věží Paláce Mocného. Když se Kharendaen přiblížila ke skupině nejvyšších věží, jako šipka zamířila k širokému výstupku z bílého kamene umístěnému na vnější zdi těsně pod strmou kuželovitou střechou nejvyšší věže. Prudce zatočila, aby mohla přistát na výstupku, který nebyl příliš velký, takže Thelvyn se tam vedle ní jen tak tak vešel. Neobratně přistál na opačném konci. Výstupek byl jen jednoduchou římsou z hladkého kamene, nebylo tam ani zábradlí, ani zídka. V zadní části výstupku byl nevelký výklenek, který poskytoval aspoň částečnou ochranu před zrádným větrem. Odtud vedly velké dveře po stranách lemované velkými skleněnými okny.
Sir George seskočil ze sedla a ustoupil do výklenku, jak nejdál od okraje výstupku to šlo. Těla obou draků ho trochu chránila před ledovým větrem, který byl tak prudký, že by je dokázal shodit z výstupku. Dokonce i draci museli rychle složit křídla a přikrčit se.
Pohybujíc se velmi opatrně, Kharendaen se přiblížila ke dveřím. Zvenčí nebylo vidět žádnou kliku ani závoru, dokonce ani klíčovou dírku. Přesto se dveře začaly samy otevírat, když se před ně postavila. Dveřmi prošli do ohromné síně, tak velké, že zaplňovala celé jedno patro věže, i když bylo obtížné přesně odhadnout její rozměry. Většinu síně naplňovaly hluboké stíny, černé jako noc, které porušovaly jen záblesky světla, linoucího se z několika oken umístěných daleko od sebe. Mohutné sloupy z hladkého bílého kamene stály jako strašidelná hlídka na rozhraní světla a tmy. Draci pomalu sestoupili po širokých schodech do rozlehlého výklenku uprostřed místnosti, jediné prostory, která byla dostatečně osvětlena.
"Přistup blíž i ty, Sire Georgi," ozval se čísi hlas. "Nemusíš se ničeho obávat."
Prudce se otočili a spatřili Mocného, který na ně trpělivě čekal na malé plošině připomínající jednoduché jeviště nad výklenkem, ve kterém stáli. Nezjevil se jim ve své nejmajestátnější podobě jako obrovský tříhlavý drak, ale ve své méně hrozivé podobě jako starší šedý drak nějakého menšího druhu se zlatavým nádechem, který už před dávnou dobou zmizel ze světa. Tato podoba byla pravděpodobně blízká tomu, jak za života skutečně vypadal. Sir George bezradně vykročil a sestoupil po schodech, aby se připojil ke svým společníkům.
"Našli jste náhrdelník a odhalili jste vaše skutečné nepřátele," začal Mocný. "Vskutku jste si nemohli vést lépe. Dragemaci se z toho střetnutí poučili. Už vědí, že Dračí král nebude lehký protivník. A stejně tak nebudou podceňovat draky z tohoto světa, nad které se sami tolik povyšovali. Obávám se, že musíte očekávat, že budou v budoucnu lépe připraveni."
"Zdá se, že o tom víš hodně," poznamenal Thelvyn.
"Nečekejte, že pro vás budu mít nějaké mimořádné zprávy," upozorňoval je Mocný. "Vím jen to, co víte vy, co jsem zaslechl, když jste mluvili mezi sebou a také s Marthaenem, protože jsem často s vámi, dokonce i tehdy, když mě nevidíte. Znám dragemaky, protože jsem s nimi kdysi dávno bojoval. Ale to, co vím, se nevztahuje na jejich svět."
"Ale je zřejmé, že jsi mnohé věděl nebo tušil," řekl Thelvyn s nádechem netrpělivosti v hlase. "Mohl ses vyjádřit trochu jasněji, když jsme s tebou mluvili ve Stříbřině."
"Ano, to jsem mohl," připustil Mocný. "A kdyby záleželo jenom na mně, důkladněji bych vás upozornil na to, co můžete očekávat. Ale příprava vyvoleného, který ochrání náš svět, nebyla jen mou záležitostí. Mnoho Nesmrtelných se stalo mými spojenci v této věci, ale vždy bylo třeba, abychom jednali obezřetně a stále měli na mysli omezení, která musíme respektovat, abychom dodrželi rovnováhu mezi dobrem a zlem."
"Vždycky pro nás bylo nejlepší, abychom při jednání se smrtelníky jednali opatrně," ozval se z temnoty hluboký, zvučný ženský hlas. Byla to nesmrtelná Terra, jíž hlas patřil, i když draci zahlédli jen její vzdálenou podobu stojící v nejhlubším stínu. "Thelvyne, nesmíš zapomínat, že jsi dosud velmi mladý, zvláště pokud uvážíme, z jakého národa pocházíš. Jsem přesvědčena, že bylo rozumnější být v tvém případě opatrný."
"Opatrný?" zeptal se Thelvyn nedůvěřivě, přestože jeho dva společníci trnuli v obavách nad tím, že s Nesmrtelnými jednal tak přímo. "Dovolili jste, abychom byli naprosto nepřipraveni vysláni do pevnosti dragemaků."
"Nadešel čas, kdy s tebou mohu o té záležitosti mluvit otevřeně," řekl Mocný. "Vše, co o dragemacích víš a co sis o nich domyslel, je správné, i když situace je mnohem složitější, než si možná myslíš. Z jednoho důvodu. Přestože si říkají Komandéři, nejsou skutečnými strůjci těchto událostí."
"Jeden z nich řekl, že dragemaci slouží někomu, kdo si říká Vládce," odpověděl Thelvyn. "Nic víc už bohužel nevím."
"Já také ne. Je pravda, že jsou skutečně schopni ovládat Alessu Vyledaarovou, a přesně, jak jsi odhadl, získali tuto nadvládu teprve nedávno. Ale musíš si uvědomit, že mohou ovládat vůli kteréhokoli draka, stejně jako ovládali Murodhira a draky v jeho družině, i když to byl zrádce Byen Kalestraan, kdo Komandérům pomohl zmocnit se nadvlády nad jejich jednáním. Nesmíte zapomínat ani na to, že v minulosti ovládali a doposud jsou schopni ovládat flaemský lid a že je v jejich silách zase získat nadvládu nad Flaemy. Jejich moc v tomto světě však zatím není naštěstí až tak velká."
"Ale kdo vlastně dragemaci jsou?" zeptal se Thelvyn. "Znají pradávnou podobu dračí řeči, takže se domníváme, že kdysi museli mít s tímto světem nějaký kontakt. Je možné, že to není poprvé, kdy se pokoušejí dobýt Mystaru?"
"Opravdu to není poprvé," odpověděl Mocný. "Vyprávěli ti o Eldarech a původu draků? To ti pomůže lépe pochopit dragemaky."
Mocný se na chvíli odmlčel a natáhl se na plošině, stále obrácen čelem k nim. "Přišel čas, kdybyste se měli dozvědět skutečný příběh o prvním Pánu draků, který neznají dokonce ani sami draci. V dobách starověkého Blackmooru neexistoval žádný dračí Nesmrtelný, který by draky vedl a chránil. Draci postupně získávali moc a vědomosti a jejich druhy se stále vyvíjely a draci se stávali mohutnějšími a moudřejšími. Kouzlo se stalo podstatnou částí jejich bytí."
Mocný se na okamžik zamyslel a pak pokračoval. "V té době existovalo společenství mocných dračích kouzelníků,

kterým se zdálo, že se jejich národ rozvíjí pomalu, a toužili nashromáždit a řídit kouzlo, které potřebovali k urychlení přirozeného procesu. Přáli si přejít ve vyšší formu, a nechtěli se spokojit s čekáním na své potomky, kteří zdědí moc a moudrost už při svém narození."
Mocný se odmlčel a odvrátil hlavu. "Musím se přiznat, že jsem byl zpočátku členem tohoto společenství, protože jsem byl knězem ve službách nesmrtelné Terry, a podporoval jsem všechno, z čeho by draci mohli mít nějaký prospěch. Jejich touhy byly zpočátku nezáludné a šlechetné. Avšak časem nabyli přesvědčení, že by se mohli stát Nesmrtelnými, a to se stalo jejich konečným cílem. Přel jsem se s nimi, varoval je, že očekávají příliš mnoho, ale neposlouchali mě. A proto jsem odmítl dál sdílet jejich společenství.
Dračí kouzelníci se snažili v sobě vyvolat ohromnou kouzelnou moc, ale jejich pokus se nezdařil. Nestali se z nich opravdoví Nesmrtelní, ale místo toho se přeměnili v dragemaky, mnohem mocnější než kterýkoli drak, který v té době žil, dokonce ještě mocnější než většina dnešních zlatých a rudých draků. Byli přesvědčeni, že mají - coby nejmocnější bytosti tohoto světa - tomu světu vládnout, a proto začali nutit menší národy, aby se podřídily jejich vůli. Nakonec rozpoutali válku proti Blackmooru.
Tenkrát došlo k prvnímu nedorozumění, protože lidé z Blackmooru věřili, že proti nim bojují všichni draci, a nechápali, že jde pouze o dragemaky. Vypadalo to, že Blackmoor bude poražen, a proto se jeho obyvatelé v zoufalství pokusili vytvořit zbraň, proti které by draci byli bezmocní. Výsledkem byl první Pán draků vytvořený čaroději z Blackmooru. Byl to omyl, když začal válčit proti všem drakům a téměř je zničil, zatímco dragemaci uprchli a svou vlastní válku vedli dál potajmu."
Mocný se najednou posadil, jako by v něm ta vzpomínka na dávné časy stále budila obavy. "Tenkrát došli Nesmrtelní, a zvláště pak Terra, k přesvědčení, že musí zasáhnout, že musí válku ukončit, aby zachránili draky. Odešel jsem do prastarých lesů jako kněz nesmrtelné Terry. Terra vymyslela plán, který byl podle ní jedinou nadějí pro ukončení konfliktu. Terra mě podpořila a v celkem krátké době se jí podařilo udělat ze mě prvního dračího Nesmrtelného. Abych to zkrátil, nakonec jsem porazil prvního Pána draků, což byl jediný způsob, jak ho přimět, aby mě vyslechl, a potom jsme se spojili s blackmoorskými čaroději proti dragemakům. Díky tomu byli dragemaci poraženi a uprchli branou mezi světy.
Od začátku jsme věděli, že dragemaci pouze ustoupili, a tušili jsme, že se stáhnou jen na tak dlouho, dokud nenaberou nových sil, a pak se vrátí. Museli jsme si být jisti, že draci budou vždy připraveni jim čelit. Čarodějové z Blackmooru zhotovili Náhrdelník draků a já jsem vyslovil proroctví, aby v případě, že se dragemaci opravdu vrátí, mohl mnou vybraný bojovník náhrdelník použít, až bude žádat podporu všech draků, a aby nikdo nemohl jeho nárok zpochybnit."
"Přesto bych neřekl, že jejich podpora je bezvýhradná," poznamenal Thelvyn.
"Obávám se, že máš pravdu," souhlasil Mocný pln lítosti. "Vždycky jsme počítali s tím, že až přijde čas, budou oba, Dračí král i nový Pán draků, vybráni, ale nepředvídatelné potíže způsobily, že bylo nevyhnutelné, aby ses Dračím králem i Pánem draků stal ty sám. Podezíral jsem Flaemy od té doby, kdy prvně přišli do Mystary. Když jsem se ujistil, že jsou tajnými vyzvědači dragemaků, a získal podporu Terry a dalších nám nakloněných Nesmrtelných, podnikl jsem opatření, abych mohl svého vyvoleného hrdinu přivést do tohoto světa. Tvé síly se téměř rovnají síle a schopnostem Nesmrtelných: jsou to síly, které jsi zdědil po mně, dále nejmocnější kouzla pradávného Blackmooru a moc Dračího krále.
Od té doby, co dragemaci opustili náš svět, snaží se obnovit ztracenou moc, sbírají nové síly a shromažďují otroky z mnoha světů. Flaemů se určitě zmocnili při jejich putování z jednoho světa do druhého a doufali, že se jim podaří využít nepřátelství mezi Flaemy a Alfatijskými jako prostředku k přípravě jejich vpádu do Mystary a také k tomu, aby si pojistili moc obsaženou v Záření. O Záření už věděli delší čas a byli zklamáni, když zjistili, že dosah jeho moci je značně omezený."
Mocný se odmlčel a zvedl se na zadní nohy, takže stál nad nimi. "Sire Georgi Kirbey, vyzývám tě, abys přede mne předstoupil."
Na okamžik se Sir George podobal dítěti, které bylo přistiženo při nějaké lumpárně. Oba draci ustoupili stranou, aby se mohl přiblížit k Mocnému, ale bylo na něm vidět, s jakou neochotou a nesmírnou bázní příkaz Mocného plní.
"Ničeho se neboj," řekl Mocný. "Vždycky jsi věrně sloužil, ale tvůj nynější stav nám poněkud komplikuje situaci. Je vyloučeno, abys doprovázel Thelvyna mezi draky v lidské podobě, a jako drakon neschopný letu mu také nemůžeš nijak prospět. Proto mám pro tebe dar, který přijmi jako odměnu za služby, které jsi mi prokázal, přestože to nebylo tvou povinností."
Sir George si najednou uvědomil podivný pocit v levé paži, na okraji zápěstí, kde mu byla velmi dávno uťata ruka. To, co cítil, nebyla skutečná bolest, ale spíše jakési silné bodání, pocit, který ho často přiváděl k zoufalství v prvních měsících poté, co přišel o ruku. Ve strachu, že něco není v pořádku, snažil se odepnout přezky a uvolnit popruhy, kterými byla k jeho zápěstí připevněna kožená manžeta s hákem. Potom jen v úžasu pozoroval, jak se konec jeho paže začíná prodlužovat a postupně se mění v novou ruku. Jakmile nepříjemné pocity odezněly, prohlížel si zvědavě a s potěšením svou ruku, která pomalu začínala reagovat na jeho vůli.
"Teď už musíš jít," řekl Mocný Thelvynovi. "Parlament tě očekává. Nadešel čas, aby ses mu představil jako právoplatný Dračí král. Buď ve svých požadavcích rozhodný a neústupný, protože doba kompromisů nenávratně skončila."

* * *

Marthaen stál na okraji svého výstupku před shromážděným parlamentem a pozoroval draky, kteří se mezi sebou dohadovali. Věděl, že jako První mluvčí by měl něco udělat, aby zachoval pořádek, ale parlament se téměř vymkl jeho

kontrole, a Marthaen si pomyslel, že bude nejlepší, když dovolí jeho členům, aby dali průchod svému rozčilení, než je opět vyzve k zachování pořádku. Uvědomoval si, že jeho sestra Kharendaen stojí za ním; ze všech sil se snažil nevšímat si jí, jak dlouho to jen bylo možné.
Ale věděl, že nakonec bude nucen ustoupit. Konečně se otočil a následoval Kharendaen dolů krátkým průchodem vedoucím z jeho výstupku do hlavní chodby. Čekal tam na ně Thelvyn, který si odvážně pověsil kolem krku Náhrdelník draků už v samotném Paláci Mocného. Poblíž stál Sir George Kirbey a vypadal zároveň vyděšený a spokojený sám se sebou.
"Nevím, jestli teď je ta správná doba," řekl Marthaen, než mohl někdo z ostatních promluvit. "Jak jsem čekal, draci váhají. Stále mají strach z Dračího krále, který je zároveň Pánem draků, tedy jejich nejobávanějším nepřítelem. A zdráhají se válčit na obranu jiných. Znepokojuje je také skutečnost, že Komandéři jsou, jak se ukázalo, z dračího rodu. Obávám se, že budu potřebovat víc času, abych je přesvědčil, aby tě přijali jako Dračího krále."
"Nejsem si jistý, že by se ti někdy mohlo podařit je přesvědčit," řekl mu Thelvyn. "Pokud budou někdy ochotni přijmout mé vedení, budu to muset být já, kdo je přesvědčí."
"Možná máš pravdu," velmi neochotně souhlasil Marthaen. "Běž dolů po schodech a projdi chodbou, která je skoro přesně pod místem, kde teď stojíme. Zavede tě do Parlamentní síně a dál přímo k řečnickému stupínku. Odtud můžeš promluvit k parlamentu."
Obrátil se a vklouzl zpátky na svůj výstupek, ponechávaje Thelvyna, aby našel cestu do Parlamentní síně. Draci se stále rozčileně dohadovali a Marthaenovi připadalo zhola nemožné, aby se někdy zbavili svého strachu a podezření, kterým tak dlouho naslouchali. Ale doba byla příliš vážná a na takové nesmysly nebyl čas. Jestli Nesmrtelní vynaložili tolik úsilí, aby z Thelvyna Liščí oko udělali Dračího krále, nehodlal proti tomu nic namítat.
"Utište se!" zvolal a přerušil tak diskutující draky. Obrátili se k němu. "Říkám ticho! Žádám vás, abyste přestali tlachat a vykřikovat jako polekaní wyverni a zachovali důstojnost a moudrost, které přísluší tomuto shromáždění."
Draci ještě chvíli reptali, ale nakonec ztichli a v úžasu hleděli před sebe, když uviděli Thelvyna, který vstoupil do síně a kráčel k řečnickému stupínku. Kolem krku měl Náhrdelník draků, a to samo o sobě jimi otřáslo a ubralo jim na jistotě. Jedna z nejstarších a nejvýznamnějších legend jejich národa se měla stát skutečností, protože přímo před nimi stál Dračí král. Thelvyn kráčel důstojně a jistě, se sebedůvěrou, kterou draci vždy instinktivně ctili, aby jim dokázal, že si zaslouží právo nosit náhrdelník.
Marthaen se posadil a se zadostiučiněním se pro sebe usmál. Teď, když draci na vlastní oči viděli Thelvyna stát před sebou, museli si uvědomit, že legenda o Dračím králi přestala být otázkou nekonečných pří a stala se skutečností. Již nemohli déle popírat jeho existenci. – Marthaen pozorně sledoval rudé draky a bylo mu jasné, že Jherdar rozhodně nepřipustí, aby ta záležitost byla vyřešena příliš snadno. Rudý drak si bude bezpochyby myslet, že si nenáviděný Pán draků bude dělat nárok na místo náležející toužebně očekávanému Dračímu králi.
Thelvyn došel až k řečnickému stupínku a posadil se, zaujímaje důstojnou pózu. Seděl vzpřímeně, s dlouhým ocasem ovinutým kolem nohou. Krk stáhl nazad v hrdé, půvabné křivce. Dlouhou chvíli seděl bez pohnutí a teprve potom promluvil. "Marthaen vám pověděl o dragemacích, kteří kdysi patřili k našemu národu. Mocný mi vyprávěl, jak před dávnými lety společně s prvním Pánem draků proti dragemakům bojoval a vyhnal je z našeho světa. Řekl mi, že dragemaci se již celá staletí připravují na vpád do našeho světa a že Nesmrtelní naplánovali protiútok, ve kterém já, současně Pán draků a Dračí král, povedu draky na obranu našeho světa."
"Víš, že jsem s tebou bojoval proti zrádci Murodhirovi," řekl Jherdar, který začal být netrpělivý. "Tenkrát jsem ti řekl, že bych raději viděl, že nosíš Náhrdelník draků, než aby zůstal ztracený. Ale nemohu se lehce smířit s tím, že nás tak nadšeně chceš vést do války, když ještě nevíme, jak je náš nepřítel silný a jaké jsou jeho záměry."
"Zatím jsem draky nevyzval, aby se shromáždili k boji," připomněl mu Thelvyn. "Ale musíme být připraveni, protože je velmi pravděpodobné, že k boji dojde."
"Dragemaci možná napadli náš svět, ale ještě nám nezpůsobili žádné škody," odpověděl rudý drak.
"Opravdu žádné?" zeptal se s důrazem Thelvyn. "Komandéři se pokusili zneužít nás ke svým útokům na jiné země a snažili se přimět nás, abychom válčili s těmi, kdo ve skutečnosti nejsou naši nepřátelé. To Komandéři měli na svědomí krádež Náhrdelníku draků. Vzpomínám si na dobu, kdy jsi byl velmi horlivý a toužil jsi potrestat zloděje, ale zdá se mi, že nyní už tak horlivý nejsi. Sympatizuješ snad s našimi nepřáteli, teď když víš, kdo jsou, nebo je to v tom, že z nich máš strach?"
Mezi draky se ozvalo mumlání a reptání, když uslyšeli Thelvynova odvážná obvinění. Marthaen to sledoval s obavami. Thelvyn rozhodně nebyl ochoten dělat ústupky, aby si rudého draka usmířil. Nemohl si to dovolit. Musel získat podporu draků, i kdyby měl o ni s Jherdarem bojovat.
"Nesympatizuji s našimi nepřáteli," odpověděl Jherdar chladně. "Ani z nich nemám strach. Jsi mladý a ještě ani pořádně nevíš, co to je být drakem. Příliš toužíš jít do války."
"Nepřeji si válku," ujišťoval ho Thelvyn. "A nenavrhuji, abychom rozpoutali válku v jejich světě. Byli bychom ve velké nevýhodě, kdybychom se pokusili bojovat s nimi na jejich vlastní půdě. Ale bezesporu je můžeme dostat do nevýhodné pozice, až zaútočí na náš svět. Musíme být připraveni bránit nejen sami sebe, ale i náš svět, a to všude, kde Komandéři zaútočí. Jestli budeme čekat, až se náš nepřítel obrátí přímo proti nám, budeme ztraceni."
"Nikdy!" vykřikl Jherdar a v zuřivosti se přikrčil na okraji svého výstupku. "Když nepřátelé zaútočí na nás, pak s nimi budeme bojovat, abychom ubránili sami sebe, ale nikdy ne proto, abychom chránili svět, který nás nenávidí a opovrhuje námi."
Marthaen napjatě strnul a pak se posunul blíž k okraji svého výstupku. Viděl, že Jherdar zmítající se mezi hněvem, který cítil k ostatním národům, a strachem z Dračího krále, byl natolik zoufalý, že byl schopen vyzvat Thelvyna k boji o vůdčí místo mezi draky. Draci měli zakázáno bojovat uvnitř hradeb Větroboru a souboje mezi sebou si museli vyřizovat v

divočině, ale Jherdar se zdál být příliš rozlícený, než aby na ten zákon pamatoval. V minulosti už se to stalo, a povinností Marthaena jako Prvního mluvčího bylo zabezpečit, že na půdě parlamentu k žádným potyčkám nedojde.
"Ano, budeme bojovat, abychom ochránili i ostatní národy tohoto světa," pronesl trpělivě, ale rozhodně Thelvyn. "Nemáme na vybranou. Jakou budeme mít naději, když Komandérům dovolíme, aby z národů, které by měly být našimi spojenci, udělali své otroky? Máme čekat, až začnou obléhat Větrobor? Co bychom měli podle tebe dělat?"
"Byli bychom hlupáci, kdybychom bojovali pro ty, kteří nás nenávidí," trval Jherdar tvrdohlavě na svém.
"A myslíš, že já jsem nadšený tím, že máme něco takového podniknout?" zeptal se Thelvyn. "Pět let jsem byl jejich oblíbencem, a pak mě od sebe zahnali a opovrhovali mnou. A teď žebrají o mou ochranu. Jestli má někdo důvod zlobit se na tenhle svět, pak jsem to určitě já. Ale stejně jej budu bránit, protože když to udělám, bude to nejlepší způsob, jak zároveň chránit i draky."
"Pak si tedy ten svět braň sám," řekl chladně Jherdar. "Je to úkol speciálně pro tebe. Nesmrtelní ti dali všechnu moc, kterou potřebuješ jako Pán draků i Dračí král."
"Jestli budu muset bojovat sám, udělám to," odpověděl Thelvyn hlasem studeným a tvrdým jako led. "Myslíš, že jsem zapomněl na zranění, která mi způsobili draci, když jsem byl nucen postavit se ve vašem zájmu proti vám? Budu vás chránit, když budu moci, ale jestli dáváš přednost tomu, chovat se jako zbabělec, pak si zasloužíš být zotročen."
Jherdara se to očividně nesmírně dotklo. Draci jako by zapomněli na cenu, kterou musel Thelvyn zaplatit, aby mohl dostát své povinnosti, především na zármutek a bolest, kterou mu způsobili oni sami. Avšak Jherdar nemohl nechat Thelvynův útok na svou hrdost bez odezvy. V chladné zuřivosti se vymrštil. "Ani ty se mnou nesmíš mluvit takovým způsobem."
"Pak tedy přestaň marnit můj čas svým hloupým klábosením," neohroženě mu odpověděl Thelvyn. "Neslyšel jsem od tebe nic jiného než jen slova plná zbabělosti a nezodpovědnosti. Vyzvi mě k boji, nebo mě následuj jako svého právoplatného krále. Jiná možnost pro nikoho z vás neexistuje."
Rozhostilo se naprosté ticho, ve kterém draci napjatě čekali. Všechny argumenty byly vyřčeny a Jherdarovi nezbývalo nic jiného, než přijmout Dračího krále, nebo jej vyzvat k boji. Thelvyn viděl, že spor mohl skončit buď ústupkem z jeho strany, nebo výzvou jeho autority. Proto se rozhodl zvolit nejdřív výzvu, což byl odvážný krok, který draky překvapil a nesmírně na ně zapůsobil. Thelvyn bojoval a porazil dragemaky, a věděl, že dokáže porazit i Jherdara.
Klidně čekal na jeho odpověď. Nakonec to zřejmě byla jeho sebedůvěra, co Jherdara přesvědčilo. Rudý drak stáhl uši nazad a posadil se. "Nejsem zbabělec a nebudu se protivit vůli Mocného, který ode mě žádá, abych sloužil tomu, koho vybral. Když nás povedeš dobře a moudře, budu tě následovat. Řekni nám, co musíme udělat."
Jherdarova kapitulace ostatní draky ohromila. Zvedli hlavy a posunuli se k okrajům svých výstupků, odkud ohromeně hleděli na scénu nečekaného vyústění sporu. Ale strach a hněv je opustil a teď už jen zvědavě čekali na odpověď Dračího krále.
"Řekl jsi, že nevím, jak silný je náš nepřítel," začal Thelvyn. "Ale mohu usoudit přinejmenším toto: Komandéři se už jednou pokusili dobýt tento svět, a jenom díky tomu, že Pán draků a Nesmrtelní spojili své síly, podařilo se jim Komandéry vyhnat. Měli tisíce let na to, aby obnovili svou sílu, a teď se vrátili, v době, kdy mají pocit, že jsou připraveni. Naší jedinou výhodou je, že s námi musejí bojovat tady, v našem světě, ve kterém nemají žádné vlastní pevnosti. A my jim nesmíme dovolit, aby nad námi třeba jen jedinkrát zvítězili."
Draci mezi sebou opět vzrušeně debatovali, ale Marthaen si pomyslel, že se Thelvynovi konečně podařilo přimět je, aby si uvědomili, jak velké je nebezpečí, kterému musí čelit. Nesmrtelní je vybrali, aby bránili svůj svět, protože jedině draci měli nějakou naději, že porazí takového nepřítele. Neměli na vybranou. Buď budou ze všech sil bojovat proti nepříteli, který se možná ukáže být příliš silným soupeřem, nebo je porazí jejich vlastní tvrdohlavost.
"Ať už nám štěstí bude přát, nebo ne, alespoň se na ně můžeme připravit," pokračoval Thelvyn. - "Chceme-li být připraveni na nejhorší, pak navrhuji spojenectví mezi draky a ostatními národy tohoto světa proti vetřelcům."
Jherdar otevřel pusu a chystal se protestovat, ale potom stáhl uši nazad, když se nad tím zamyslel, a znovu se posadil. Ohlédl se na Marthaena.
Zlatý drak pomalu přikývl. "On je Dračí král. Já ho budu následovat."
Jherdar zvážil Marthaenova slova a přikývl. Otázka důvěry byla vyřešena a draci se podvolí vedení Dračího krále. Pochybovali, že ví, co to vlastně znamená být drakem, ale přesvědčil je, když se dokázal Jherdarovi postavit jako drak drakovi. Marthaen si až teď uvědomil, že střetnutí, kterému se stále snažil vyhnout, bylo jediným způsobem, jak mohl Thelvyn draky přesvědčit, že je dokáže vést.
Rozhodl se, že Thelvynovi nikdy neřekne, že zástupci rudých, zelených a černých draků Jherdara nutili, aby Thelvyna vyzval k souboji. Koneckonců, možná by ho ani nepřekvapilo, kdyby o tom Thelvyn věděl. Vypadalo to, že nový Dračí král ví o tom, co je to být drakem, mnohem víc, než Marthaen čekal.

Kapitola 7

KHARENDAEN POMOHLA THELVYNOVI SUNdat Náhrdelník draků a vrátit jej na jeho místo v Paláci Mocného, kde po staletí čekal na návrat Dračího krále. Marthaen, Jherdar a Sir George Kirbey je mlčky pozorovali od stupínku, jehož dva schody vedly ke stojanu. Vzhledem k postavení Prvního mluvčího měl Marthaen, stejně jako Kharendaen, právo přiblížit se k náhrdelníku, ale jeho dva společníci se neodvážili překročit kouzelnou bariéru, která šperk chránila. Říkalo se, že ochranná kouzla okamžitě usmrtí každého, komu nebyl povolen přístup k náhrdelníku.
"Měl bych lepší pocit, kdyby sis náhrdelník nechal u sebe," řekl Marthaen Thelvynovi. "Nemám tušení, jak velkou moc ti může zajistit, ale byl bych raději, kdyby tě chránil."
"Když budu mít náhrdelník na krku, mohu se dostat do situace, kdy jej budu muset sejmout, abych mohl změnit svou podobu. Kdyby se něco takového stalo, nikdy bych nemohl mít jistotu, že je náhrdelník v bezpečí. Toto je jediné místo, kde se jej odvážím nechat. Stále ještě vládnu mocí Pána draků, která mě bude chránit."
Když Thelvyn s Kharendaen zabezpečili náhrdelník na stojanu, sestoupili ze stupínku. Měli v plánu ihned se vydat na západ a oba byli připraveni na cestu. Kharendaen nesla sedlo, protože Sir George je měl doprovázet. Thelvyn si navlékl svou zbroj, ke které nyní náležel i dvousečný meč dračích rozměrů, s ostřím více než pět yardů dlouhým, velmi podobný meči, který na svých cestách nosil Marthaen. Byl to právě Marthaen, kdo trval na tom, aby si Thelvyn meč vzal. Řekl mu, že taková zbraň ke skutečnému vůdci draků patří. Ve své eldarské podobě byl Thelvyn v používání meče dobře trénovaný, ale nevěděl, jestli mu tato dovednost zůstane i v dračí podobě.
"Předpokládáme, že pozdě v noci dorazíme do Braejru," vysvětloval Thelvyn Marthaenovi a Jherdarovi, když společně kráčeli ke schodišti. "Vzhledem k situaci pro nás bude nejlepší, když do města přiletíme za tmy. Myslím, že nejrozumnější bude svolat do Braejru zástupce různých národů prostřednictvím thyatiských poslů na gryfech, abychom mohli všechny ujistit o tom, že nejsme jejich nepřátelé."
"Na co asi bude takové spojenectví dobré," zavrčel Jherdar. "Pořád mi není jasné, co vlastně mohou ostatní národy udělat, aby nám pomohly v boji proti Komandérům."
"Když nic jiného, tak alespoň budou muset nést odpovědnost za svou obranu," prohlásil pevným hlasem Thelvyn. "Kdybychom vyslali draky na obranu každého většího města v této části světa, nezbyl by nikdo, kdo by bojoval s Komandéry. Naším prvním úkolem je ukázat všem, kdo je skutečně náš nepřítel, aby se draci mohli volně pohybovat a přesunovat, kamkoli budou chtít, beze strachu, že je lidé, které se pokusíme bránit, napadnou."
Všichni mlčky sestupovali po širokém točitém schodišti vedoucím dolů do přízemní části Paláce Mocného. Drakům se vzhledem k jejich tělesné konstituci nescházelo ze schodů snadno, takže museli jít velmi opatrně, jeden za druhým.
"Ihned začneme svolávat draky a dávat jim pokyny," řekl Marthaen, když konečně sešli dolů a zamířili k hlavním dveřím. "Skupiny draků v divočině dostanou za úkol pátrat po jakékoli známce toho, že je nepřítel nablízku, a bude svoláno a připraveno dračí vojsko. Ale v každém případě by draci byli mnohem ochotnější sloužit, kdyby viděli Dračího krále na vlastní oči."
"Kharendaen a já můžeme jet do Braejru místo tebe," navrhl Thelvynovi Sir George.
"Díky za tu nabídku, ale je tu ještě zrádce, který musí být napraven," řekl Thelvyn. "Chci se pokusit zlomit moc, kterou mají Komandéři nad Alessou Vyledaarovou, aby nám mohla říci, co ví. A to je pravděpodobně něco, co mohu udělat jen já."
"Buď opatrný," varoval ho Marthaen. "Než se ti podaří zlomit jejich moc, budou Komandéři vědět, kde jsi a co děláš. V tu chvíli pro ně budeš nejzranitelnější."

"Neříkal jsi, že příslušníci dračího národa jsou proti jejich vlivu imunní?" zeptal se Jherdar.
"Zpočátku jsme si to mysleli," odpověděla Kharendaen. "Když jsme byli v jejich světě, Komandéři se nepokusili nikoho z nás ovládnout. Ale měli moc nad dračím odpadlíkem Murodhirem."
"Domnívám se, že Komandéři přiměli ohňové čaroděje, aby ho nějak chytili do pasti. Musím si dát pozor, jestli nenastražili nějakou i na mě."
Opět zmlkli, když vyšli z hlavních dveří Síně Mocného, sestupujíce po širokých schodech na nádvoří vydlážděné hladkými kameny. Thelvyn zvedl hlavu a nadechl se chladného ranního vzduchu. Slunce ještě nezačalo stoupat nad okraj kráteru a město bylo stále ponořeno v hlubokém stínu. Spatřil několik draků, kteří se nechávali unášet ranním větrem nad tyčícími se budovami a paláci Větroboru, jejichž hladký bílý kámen měl ve stínu šedavý nádech. Další draci, které zahlédl, posedávali nebo odpočívali na římsách před svými příbytky, lemujícími vnitřní stěnu prastarého vulkánu.
"Vím, že je mě tu zapotřebí," řekl Thelvyn, když se obrátil zpět k ostatním. "Budeme zpátky za pár dní, to vám slibuji."
Přikrčil se, s rozepjatými křídly vyskočil k obloze a dlouhými, rychlými údery křídel nabíral vítr. Za několik okamžiků získal rychlost, kterou potřeboval k obratu, začal kroužit a čekal, až se k němu připojí jeho přítelkyně. Kharendaen přilétla až k němu a bok po boku letěli nad městem směrem na západ. Nabírali rychlost, aby mohli začít stoupat v široké spirále a nakonec přeletět vnější hradbu Větroboru. Byli právě nad jejím rozeklaným okrajem, když vlétli do ranního slunce, hřejivého a jasného nad kupami bílých mraků, které zakrývaly většinu wendarské divočiny hluboko dole.
Vzhledem k tomu, že se na cestu vydali časně zrána, doufali, že do Braejru dorazí dvě nebo tři hodiny po soumraku. Byl to dlouhý, obtížný let, hlavně proto, že stejnou cestu podnikli v opačném směru teprve přede dvěma dny. Oba draci se před odletem najedli srnčího s teplým chlebem, takže jim nehrozilo, že je bude trápit hlad.
Thelvyn musel připustit, že by byl rád měl trochu víc času, aby prozkoumal Větrobor, protože na to, aby se porozhlédl po městě, měl jen část odpoledne. Zjistil, že dračí společnost se mu zamlouvala mnohem víc, než by si byl kdy pomyslel, alespoň teď, když už jej přestali považovat za smrtelně nebezpečného nepřítele. Skutečně, draci všech druhů byli nyní dychtiví mu sloužit a splnit jeho přání, přestože většina z nich musela stále skrývat takřka instinktivní strach, který v nich vzbuzoval. Měl teď dokonce i vlastní příbytek, nikoli ve vnějším prstenci města, ale vysoko ve věžích Paláce Mocného, blízko příbytků kněží jeho řádu. Prostory, které mu byly poskytnuty k obývání, byly vlastně vskutku královské, byla to celá řada místností, a mladí dračí kněží a jeden Eldar byli připraveni posloužit jemu i jeho družce.
Teď když byl Thelvyn více méně oficiálně uznán Dračím králem, začínal pociťovat váhu té zodpovědnosti, stejně jako když se stal loni v létě králem Vysočiny. Necítil se příliš jako pán a vládce národa, spíš se cítil být tím, kým vždycky byl, ochráncem. Neviděl žádný velký rozdíl mezi povinnostmi Dračího krále a povinnostmi, které měl jako Pán draků. Rozdíl byl jenom v tom, že nyní měl mnohem větší autoritu, když řídil ostatní, aby mu pomáhali. Rozhodně si nedělal nárok na to, aby sám vládl Národu draků, i když se zdálo, že tato pravomoc byla součástí práv, která jako Dračí král měl. Už prohlásil, že od parlamentu očekává, že se ujme své autority vládnoucího úřadu Národa draků, přestože se nyní sám stal členem parlamentu.
Uvědomoval si velikost i důležitost úkolu, který před ním ležel, zorganizovat obranu svého světa proti nepříteli, kterého se obávali i Nesmrtelní. Podařilo se mu přesvědčit draky, aby se podřídili jeho vedení, a teď bude muset přesvědčit ještě ostatní národy světa, aby také oni přijali Dračího krále za svého vůdce. Lekalo ho, že jeho vláda, vláda Dračího krále, musí začít v tak temné době, ale takové už bylo jeho poslání, vyvolený ochránce v okamžiku největší nouze. Stát se Dračím králem nebyl dar, ze kterého by se mohl radovat, byla to veliká zodpovědnost, a on byl zrozen pro to, aby jí dostál.
Už dávno padl soumrak, když oba draci slétli nad Braejr. Thelvyn letěl jako první, spoléhaje na svůj vyvíjející se smysl pro směr, a tiše přistál v temné ulici právě před Solveižiným domem. - Doufal, že se tak vyhne tomu, aby poplašil gryfy, kteří mohli být ustájeni ve skladišti. Ve stájích byl opravdu jeden gryf, a když draci přistáli, několikrát rozzlobeně zafrkal, ale ve srovnání s dřívějšími situacemi to nic nebylo. Jejich přílet byl ve skutečnosti tak tichý, že ani Solveig nevyšla z domu, aby zjistila, co se děje. Zastihla je v okamžiku, když byli téměř hotovi se sundáváním sedla a zbroje. Vzápětí se k ní připojil Darius Glantri.
"Tak už ses konečně přistěhoval?" zeptal se Thelvyn mladého muže z Thyatisu.
"Ne. Vlastně jsem čekal na váš návrat," vysvětloval Darius. "Předpokládám, že nám máte hodně co říci."
"Mnohem víc, než by ses kdy nadál," řekl Thelvyn, kterému chvilku trvalo, než bezpečně uložil svůj meč a popruhy, aby mohl změnit svou podobu. Jenom drak totiž dokázal ten meč uzvednout. "Ale můžeme si o tom promluvit vevnitř. Letěli jsme celý den a rádi bychom si užili trochu pohostinnosti."
"Ano, samozřejmě," souhlasila Solveig a pospíšila pomoci Siru Georgovi s jeho cestovním vakem. "Dovol, abych ti pomohla."
"Cením si tvé ochoty, ale už tvou pomoc vlastně nepotřebuji," řekl Sir George a ukázal jí svou znovuzískanou levou ruku.
"No páni," uklouzlo překvapeně Solveig. "Jak se ti to podařilo?"
"Podle všeho je to dar od Mocného za to, co jsem vykonal pro dračí lid."
Solveig je zavedla do pracovny a poslala Taeryna, aby jim přinesl z kuchyně nějaké jídlo. Ve skříňce dokonce objevila láhev třešňového likéru pro Sira George. Velmi ho to potěšilo a postěžoval si, že největším nedostatkem dobrodružného života je, že se musí obejít bez řady vymožeností civilizace. Ve Větroboru si vlastně užíval pohodlí, protože Eldarové s radostí přinesli cokoli, o co je společník Dračího krále požádal, ale nebyl tam žádný třešňový likér.
"Podařilo se vám tedy vypátrat náhrdelník Dračího krále?" zeptala se netrpělivě Solveig, jakmile se všichni posadili.
"Oh, ano. Nakonec jsme náhrdelník přece jenom našli," řekl Thelvyn. "Zatím jsem jej ponechal v péči draků z Větroboru."
"Byl na místě, o kterém mluvila Alessa?"

"Ano, byl tam," odpověděl Thelvyn velice opatrně. "Ale poslala nás rovnou do pasti. Naštěstí pro nás, past sklapla o chvilku dříve, než měla. Podařilo se nám objevit náhrdelník a uprchnout, i když jsme si cestu zpátky museli probojovat."
"Past?" Solveig byla očividně zmatená a znepokojená. "Alessa vám nastražila léčku? Je spolčená se zrádnými čaroději?"
"Přišli jsme na to, kdo měl na svědomí útoky v této části světa před několika dny. Ovládají její mysl a vůli, stejně jako před Alessou ovládali Byena Kalestraana. Pravda se má tak, že předtím, než přišli Flaemové do tohoto světa, byl celý flaemský národ jejich otrokem."
Thelvyn viděl, že je čas na podrobné vyprávění o všem, co během několika posledních dnů objevili, i když se spokojil s tím, že vylíčení všech událostí přenechal Siru Georgovi. Cítil, že starý rytíř prošpikoval líčení jejich půtek s dragemaky přehnaně hrdinskými výrazy, ale odolal nutkání zasahovat do vyprávění. Solveig i Darius si plně uvědomovali význam toho, co se právě dozvěděli. Tvářili se velmi znepokojeně, a dokonce i trochu vyděšeně.
"Nu, to jistě vysvětluje mnohé," poznamenala Solveig, když Sir George skončil. "Domnívám se, že první věcí, kterou je třeba udělat, je poslat městskou stráž pro Alessu a ostatní vyšší čaroděje, dřív než se jim podaří někam zmizet."
"Ne, to ne, s tím bych ještě počkal," trval na svém Thelvyn. "Komandéři ji nepovažují za spojence, ale za otroka, zdroj informací, který bude využíván tak dlouho, dokud pro ně bude užitečná, a potom ji odvrhnou. Není pochyb o tom, že chtějí, aby vyzvěděla pokud možno vše, co jsem o Komandérech zjistil a jaké jsou moje plány. S trochou štěstí by se mi mohlo podařit využít jí k tomu, abych Komandéry nakrmil falešnými informacemi, které by mohly zapracovat v náš prospěch. Potom bych se chtěl pokusit zlomit moc, kterou nad ní mají, a zjistit tak, jestli nám může říci něco, co by nám mohlo nějak prospět."
"Jsem ochotná vyjít ti vstříc ve všem, co navrhneš," souhlasila Solveig. "Jaký je tvůj plán?"
"Chtěl bych, abys sem ihned povolala Alessu a kapitána Gairstaana," žádal Thelvyn. "Tak bychom mohli nachytat Alessu i Komandéry nepřipravené. Budu znovu vyprávět příběh, který jste právě vyslechli, ale několik podrobností úplně změním. Potřebuji, abyste se mnou spolupracovali a chovali se tak, jako byste to slyšeli poprvé. Pak se uvidí, jak bude Alessa reagovat."
"Můžeme udělat ještě něco?" zeptala se Solveig.
"Jsou tu k dispozici nějací jezdci na gryfech, které byste mohli postrádat?"
"Teď ne, ale během zítřka by se měl přinejmenším jeden vrátit," řekl Darius.
"Budu potřebovat dostatečný počet jezdců na gryfech, abych po nich mohl poslat zprávu každému národu v této části světa," řekl Thelvyn. "Dokonce i do Alfatie. Chci, aby všichni věděli, kdo je naším skutečným nepřítelem, a aby bylo všem jasné, že jim draci pomohou s obranou. Budou ale také muset udělat všechno, co bude v jejich silách, aby si pomohli sami. Přeji si, aby se zde během několika dní shromáždili zástupci všech národů, do kterých vyšleme posly, a zúčastnili se válečné rady."

* * *

Kapitán Gairstaan dorazil za několik minut. Přijel na koni z palácových stájí. Alessa přijela drožkou chvíli po něm. Vypadala zmateně a nejistě, jako by ji tím náhlým pozváním zaskočili. Thelvyn byl zvědav, jestli bude překvapená jeho náhlým návratem, protože předpokládá, že se s ním Komandéři už dávno vypořádali. Také ho zajímalo, jestli se Komandéři obtěžovali oznámit jí, že unikl z jejich léčky a zmocnil se Náhrdelníku draků. Svůj návrat do Braejru považoval za logický následující krok, ale Alessa zjevně něco takového nepředpokládala.
Vyprávěl o událostech, které provázely nalezení Náhrdelníku draků, o jejich útěku ze světa Komandérů a zničení brány mezi světy. Tuto část svého vyprávění mohl jen stěží změnit, protože Komandéři věděli o všem, co se na jejich území událo. Ale přesto si dával pozor, aby neodhalil, kolik si toho byl schopen o Komandérech a jejich schopnostech domyslet podle toho, co viděl. A Komandéři nebudou vědět nic o jeho pobytu ve Větroboru, nebo v to alespoň doufal. Už uvažoval i o možnosti, že mají pod svou nadvládou další draky, přestože se to zdálo nepravděpodobné. Jestli přece jenom ovládali další draky, Mocný by o tom nejspíš věděl a Thelvynovi by o tom řekl.
"Možná to byla hloupost jít rovnou mezi draky," pokračoval a trochu zvolnil tempo vyprávění, jako by této části výpravy litoval. "Věděl jsem jenom to, že je málo času na nějaké přípravy, a potřeboval jsem draky, aby mi pomohli porazit vetřelce. V každém případě to na draky příliš nezapůsobilo. Prozatím nám odmítli pomoci. Navíc mě přinutili odletět a trvali na tom, abych jim nechal Náhrdelník draků. Možná mají v plánu využít náhrdelník k tomu, aby jmenovali Dračího krále podle vlastního výběru."
"Jsou to hlupáci," podotkla znechuceně Kharendaen, která hrála svou roli dokonale.
"Ale co můžeme udělat my?" pohotově jí sekundovala Solveig.
"Nevím přesně, co můžeme dokázat," pronesl bezmocně Thelvyn. "Ještě stále vládnu mocí Pána draků. - Vím, že ostatní národy tohoto světa mi nevěří o nic víc než draci, ale potřebují mou pomoc, stejně jako já potřebuji jejich."
Darius v zoufalém gestu pokrčil rameny. "Všechno, co mohu udělat, je vyslat ráno k císaři Korneliovi posla na gryfovi. Pokud bude ochoten nabídnout nám svou pomoc, pak mohou poslové tlumočit tvůj návrh každému, kdo bude ochoten naslouchat."
"Myslím, že můžete počítat s tím, že vás Flaemové podpoří," nadhodila Alessa a upřeně Thelvyna pozorovala. "Byen Kalestraan byl podle všeho spojencem těchto bytostí a zdá se, že bude jen spravedlivé, aby ohňoví čarodějové udělali v rámci svých možností vše k odčinění jeho zrady."
"Teď, když už víš, co Kalestraan prováděl, nenapadá tě, kde hledat další vysvětlení té záhady?" zeptal se Thelvyn. "O těch Komandérech nevím prakticky nic, takže cokoli, co by ses mohla dozvědět, by znamenalo velkou pomoc."

"Mohu se o to pokusit," souhlasila a chystala se k odchodu. "Pokud mě omluvíte, začala bych s hledáním okamžitě. Udělám všechno, co je v mé moci, abych vám pomohla, i za tu cenu, že probdím celou noc a vyburcuji každého čaroděje v Akademii, aby mi pomohl."
Taeryn si pospíšil, aby jí přinesl šál, a od dveří pracovny ji doprovodil k jejímu kočáru. Sir George začal se Solveig diskutovat o dalších plánech dokonce ještě předtím, než Alessa opustila místnost. Usuzoval, že tak bude jejich setkání působit přirozeně. Vypadalo to, že Alessa zatím nic netuší, a on si přál, aby jejich lest neprohlédla.
"Bylo to lehčí, než jsem si myslel," poznamenal Thelvyn, když zaslechl, že se venkovní dveře konečně zavřely. "Obával jsem se, že tu naši hru budeme možná muset hrát dlouho do noci, ale zdá se, že Alessa nějak pospíchala domů. Buď má v plánu si neprodleně promluvit s Komandéry, nebo viděli a slyšeli všechno, co Alessa dělá, a chtějí jí dát nějaké pokyny dřív, než se přihodí něco dalšího."
Kapitán Gairstaan překvapeně vzhlédl. On jediný nebyl do jejich plánu zasvěcen, ale už vytušil, že Alessu podezírají z toho, že je ve spojení s Komandéry.
"A co teď?" zeptala se Solveig.
"Teď musím jít za ní," řekl Thelvyn. "A nechci se příliš zdržet pro případ, že udělá něco nečekaného. Sire Georgi, potřebuji tvou pomoc jako šikovného zloděje, abych se do Alessina příbytku dostal nezpozorován."
"Na tom by nemělo být nic těžkého," odpověděl Sir George a vstal, aby Thelvyna doprovodil.
"Až bude po všem, přivedu Alessu sem," upozornil je ještě rychle Thelvyn. "Zatím by měl někdo seznámit kapitána Gairstaana s tím, co se tu děje."

* * *

Sir George navrhl jednoduchý plán, jak se nepozorovaně dostat do rezidence čarodějů v Akademii. Vejdou hlavní branou, pokud možno nenápadně, projdou chodbami a vyjdou po schodech, jako by tam sami bydleli. Koneckonců, oba měli být považováni za přátele a spojence, a nebylo pravděpodobné, že by je někdo napadl nebo strhl poplach, kdyby je zahlédli. Thelvyn byl rád, že se Akademií nebudou muset krást jako zloději. Ve své eldarské podobě se už necítil úplně jistý a nebyl tak hbitý jako dřív. Sir George zdůraznil, že je hodně pozdě, takže nejspíš nenarazí na nikoho, kdo by se potuloval po spoře osvětlených chodbách.
Thelvyna znepokojovalo, že by mohly nastat nějaké komplikace, až se pokusí zlomit moc Komandérů nad Alessou. Z jednoho důvodu - mohou ji přinutit, aby s ním bojovala. Také mu dělalo starosti, že by se mohli pokusit ovládnout i jeho, i když cítil, že síly, kterými vládne jako kněz, by mu měly být dostatečnou ochranou. Ať už měl podobu draka nebo Pána draků, ohňoví čarodějové mu prakticky nemohli nijak ublížit. Nejvíc se bál toho, že by Komandéři mohli Alessu zabít, než aby riskovali a nechali ji jít, a ona by tak mohla prozradit některá z tajemství, která znala. Až Thelvyn přeruší jejich spojení s Alessou, bude muset jednat rychle, aby ji ochránil.
Sir George ho přivedl, bez překážek a aniž by je někdo zpozoroval, ke dveřím Alessiných komnat. Starý rytíř se zdržel jen tak dlouho, aby paklíčem odemkl zámek, a pak jej Thelvyn poslal hlídat do chodby a udělat cokoli, co bude třeba, aby případnému vetřelci zabránil vstoupit. Hrozilo tu velké nebezpečí, že sám Sir George bude vystaven moci Komandérů nebo pomstě, kterou by Alessa na jejich příkaz zaútočila na Thelvyna. Bylo to pro Sira George bezpečnější a pro Thelvyna jednodušší, když se starý rytíř bude držet zpátky.
Thelvyn chviličku naslouchal u dveří, jistý, že někde uvnitř slyší tiše rozprávějící hlasy. Opatrně otevřel dveře, zámek cvakl, a Thelvyn se znovu na okamžik zarazil a naslouchal. Slyšel Alessin hlas a také hlas někoho jiného, tichý hlas, který téměř přecházel v hluboké, hrdelní mumlání, hlas, jaký se naučil spojovat s draky. Ale cizí hlas se zdál zastřený a vzdálený, něčím tlumený, což Thelvyna nepřekvapilo, protože jen těžko mohl být v místnosti dragemak.
Ještě trochu víc pootevřel dveře a nakoukl dovnitř. Podle jeho očekávání byla Alessa sama. Jediné světlo v potemnělé komnatě vycházelo z lampy. Alessa stála vedle ní, tiše a bez pohnutí, a zdálo se, že upřeně hledí z okna do noci. Její pravá ruka byla pozdvižena, aby se mohla lehce dotýkat rudého kamene ve šperku, který měla připjatý ke svému čarodějnickému šatu. Thelvyn jej neviděl zcela jasně, protože Alessa k němu byla téměř otočena zády, ale vybavilo se mu, že to byl čarodějnický amulet, laciná brož zhotovená z něčeho, co vypadalo jako barevné sklo. Alessa promluvila, její vlastní hlas byl bezvýrazný a vzdálený, a potom jí odpověděl cizí hlas linoucí se jakoby ze vzduchu někde blízko ní. Thelvynovi se zdálo, jako by mluvil někde uvnitř jeho hlavy.
Není důvod se znepokojovat, říkal jí hlas. Udělala jsi, co bylo v tvých silách. Není to tvoje chyba, že unikl z naší léčky.
"Sloužit je mojí povinností," řekla Alessa. Její hlas byl bezbarvý a nezúčastněný, a Thelvyn nemohl rozeznat, jestli její slova znamenala slib nebo obhajobu.
Tvá služba pro nás teď, bohužel, musí skončit, pokračoval neviditelný mluvčí. Domníval jsem se, že tě nepodezírají, ale zdá se, že jsem se mýlil. Jediný způsob, jak mi nyní můžeš sloužit, je uchovat má tajemství.
Thelvyn dobře věděl, co to znamená, protože viděl, jak Komandéři usmrtili čaroděje, aby je nemohli prozradit. Uvědomoval si, že musí jednat rychle. Měl v plánu najít nějaký kouzelný prostředek, kterým by zlomil nadvládu Komandérů nad Alessou, ale teď se rozhodl, jako Sir George, pro mnohem jednodušší řešení. Před pár lety ho Sir George naučil zaklínadlo, způsob obrany, ale ještě nikdy je nepoužil, protože vyžadovalo fyzický kontakt s osobou, kterou chtěl omráčit. S rychlostí a hbitostí zkušeného šermíře se skokem dostal k Alesse a popadl ji za krk. Ve stejném okamžiku zamumlal slova zaklínadla. Upadla do bezvědomí, aniž by si uvědomila jeho přítomnost.
Protože nevěřil, že by zaklínadlo stačilo na to, aby Alessu vymanilo z moci Komandérů, sevřel šperk do dlaně a utrhl jej z jejího čarodějnického šatu. Zároveň zaplavil brož svou vůlí a snažil se odrazit sílu, která jí vládla, až byl schopen pronést další zaklínadlo, aby kámen zbavil všech kouzelných vlivů. Bledé světlo uvnitř krystalu náhle na okamžik zazářilo a pak rychle zhaslo, když kámen sevřel v dlani.

Napjal všechny své síly, protože věděl, že přijde útok. Po chvíli se cizí síla vrátila do krystalu a pokusila se prosadit svou vůli. Thelvyn něco takového čekal. Kdyby se jim podařilo ho ovládnout, mohli by ho přimět, aby zradil sám sebe i své přátele, nebo by ho dokonce mohli zničit stejně, jako zabili zotročené čaroděje ve svém vlastním světě. Od začátku si všechna tahle nebezpečí uvědomoval, ale musel podstoupit střetnutí vůle své s vůlí Komandérů, aby zjistil, jestli se jim dokáže postavit v jejich vlastních kouzlech.
Útok se hrnul vpřed s takovou sebejistotou, že se Thelvyn připravil na nejhorší. Soustředil se na moc své vůle, ale přesto měl co dělat, aby se v těch prvních okamžicích udržel a veškerou moc, kterou vládl, vydal na boj s cizí silou. Nakonec bylo probuzeno kouzlo ukryté v hlubinách jeho bytosti, které postavilo neproniknutelnou bariéru moci, aby uchránilo Thelvynovu vůli před záhadným útočníkem. Na okamžik cítil, že vetřelec na něj naléhá, a vycítil, že se jeho neviditelný protivník ze všech sil snaží vydolovat poslední zbytky své moci, aby ji mohl vrhnout proti Thelvynovi. Náhle se vetřelcova síla rychle vytratila, zeslábla a zmizela.
"Už jsi skončil?" zeptal se krystalu, protože si nebyl jistý, co by měl vlastně říct.
Skončil jsem s tebou... prozatím, zazněl v jeho hlavě cizí hlas. Zřejmě jsem tě podcenil. Neočekával jsem, že budeš tak chytrý.
"A že budu mít takové štěstí," řekl Thelvyn, který se nechtěl nechat vtáhnout do žádné debaty.
A nepochybně nesmírné štěstí, souhlasil cizí hlas. Zdálo by se, že jsme oba v nevýhodě, protože každý z nás ví jen velmi málo o schopnostech toho druhého. Avšak já vím o hodně víc o tobě, než ty víš o mně. Začal jsem tě sledovat už dávno předtím, než jsi vůbec zjistil, že existuji.
"To může být pravda," odpověděl Thelvyn opatrně, "ale jak také jistě víš, vše, co jsem, celá má bytost byla stvořena k tomu, aby s tebou bojovala. Tvůj návrat je očekáván již celá staletí. Nezastihneš mne nepřipraveného."
Možná na tom je něco pravdy, ale jen něco. Pokoušíš, se mě zastrašit, ale přesto tvoje slova jenom dokazují, jak málo toho vlastně víš a jak nepřipravený ve skutečnosti jsi.
"To zní velmi sebejistě," řekl Thelvyn klidně. "Zdá se, že jsi rozhodnutý dělat stále stejnou chybu, a já nevidím důvod, proč bych tě měl opravovat. Ale musím ti připomenout, že Pán draků a Mocný tě už jednou porazili."
Ať už se před dávným časem stalo cokoli, mě se to netýkalo a nic si z toho nedělám, odpověděl hlas pohrdlivě. Nemůžeš se mi postavit bez podpory draků. A nemáš ani potuchy o mé síle.
"To se ještě uvidí," odpověděl vyhýbavě Thelvyn. Narůstalo v něm podezření, že protivník chystá nové léčky, zvláště když byl jeho nepřítel ochoten mluvit s ním tak dlouho potom, co ztratil kontrolu nad červeným krystalem. Zdálo se mu, že teď je vhodná chvíle, aby nejenom přerušil spojení, ale také zničil šperk, než bude moci napáchat další škodu. Poté, co se rychle porozhlédl po komnatě, odnesl šperk k vyhaslému krbu, položil jej na kovový rošt a pak ustoupil. I když měl málo zkušeností s řízením vlastní vůle, ovládat krystal mu zatím nedělalo žádné potíže. Silná reakce byla zřejmě nezbytná pro takový kouzelný předmět, jehož prostřednictvím byla ve spojení mysl jeho uživatelů z různých světů. Malý křišťál náhle zazářil jasným červeným světlem a pak z něj vyšlehly oslepující bílé záblesky. Křišťál se rozpadl v prach a zlatá brož se zčásti roztavila.
Pobídnut náhlým zábleskem světla, Sir George si pospíšil do komnaty, aby zjistil, co se stalo, ale mezi dveřmi se zarazil. Thelvyn byl skloněn nad krbem a pohrabáčem rýpal do zbytků křišťálu. Alessa ještě stále spočívala jako zhroucená hromádka na podlaze.
"Jsi v pořádku?" zeptal se Sir George.
"Je mi dobře," ujistil ho Thelvyn, odkládaje pohrabáč. "Teď se podíváme, jestli je naše spící kráska připravena se probrat a prohodit s námi pár slov."
Alesse trvalo nějaký čas, než přišla k sobě. Sir George se k ní sklonil a pár minut se jí věnoval. Když konečně začala reagovat, vzpamatovala se docela rychle. Sir George jí pomohl posadit se a čarodějka si protřela oči.
"Můj bože, točí se mi hlava," postěžovala si.
"To by mělo rychle přejít," řekl jí starý rytíř. "Jinak se tvojí hlavě daří dobře?"
"Dá se to vydržet," ujišťovala ho chabě. "Udeřil mě někdo?"
"Byl to jediný způsob, jak ti zachránit život," řekl jí Thelvyn. "Komandéři nějak dokáží, že jejich oběti na jejich rozkaz zemřou - ve velkých mukách, měl bych dodat. Viděl jsem na vlastní oči, jak se to stalo některým ztraceným členům tvého řádu. Musel jsem tě v okamžení dostat do stavu, ve kterém jsi nebyla schopna reagovat na jejich rozkazy."
"Ah, bože," řekla Alessa, užaslá a zkroušená, když jí začalo docházet, co se s ní vlastně dělo. "Myslím, že bych vám měla poděkovat."
"Když nebudeš proti, myslím, že bychom se měli vrátit do Solveižina domu," řekl Thelvyn. "Cestou ti můžeme vysvětlit pár věcí."
Alessin kočár se znovu vydal k Solveižinu domu a Sir George využil zpáteční cesty k tomu, aby vysvětlil, jak se věci mají. Čím víc se Alessa dozvídala o nastalé situaci, tím víc také byla rozzlobená. Odjakživa brala své postavení v roli ochránce Flaemů velmi vážně. Sir George a Thelvyn neměli zatím možnost přesvědčit se o tom na vlastní oči, protože když se vrátili do Braejru, byla už pod kontrolou Komandérů. Avšak nyní byla Alessa, jak se zdálo, každým coulem tak čestná a svědomitá, jak o ní vždycky tvrdila Solveig. Vědomí, že Flaemové byli zotročeni a ovládáni Komandéry, ji nanejvýš roztrpčilo a rozhněvalo.
Přivedli Alessu do kuchyně, kde ji posadili ke stolu a dali jí něco teplého k pití. Rozbolela ji hlava a Sir George rychle odešel pro malou lahvičku ze své sbírky lektvarů a kouzelných nápojů. Vrátil se s malou hnědou lahvičkou, kterou otevřel bouchnutím zátky. Pak Alesse nařídil, aby si přičichla k bílému obláčku, který vyplul z nádobky. Téměř okamžitě pocítila úlevu.
"Tohle je lektvar proti kocovině, který jsem dostal před několika lety od Perrantina," vysvětlil. "Sám jsem ho nikdy nepotřeboval, ale řekl jsem si, že tobě by mohl posloužit."

"Měla bych být vděčná, že to nebyl jed," poznamenala hořce Alessa.
"Nesmysl. Chceme, abys mluvila, než tě zabijeme," poškádlil ji Thelvyn. "Vyprávěj nám o Komandérech."
"Přála bych si, abych vám mohla říct víc," povzdychla si. "Naneštěstí jsem nebyla nikdy zasvěcená do jejich tajemství. Nepotřebovali mi nic vysvětlovat, jenom ode mě chtěli informace a dávali mi pokyny. Nikdy mě ani nenapadlo se na něco ptát. Toužila jsem jen po tom jim sloužit, protože se mnou mluvil takovým způsobem, že to vypadalo, jako bych napomáhala správné věci."
"Kdo je Vládce? Vím o Komandéreh a jeden z těch nešťastných čarodějů se zmínil o nějakém Vládci, ale to je taky vše, co vím. Předpokládám, že to byl právě on, s kým jsem dnes v noci mluvil."
"Možné to je," řekla Alessa. "O Komandérech nevím skoro nic, protože mé úkoly se jich nikdy netýkaly. Domnívám se, že Komandéři slouží Vládci, protože on mluvil tak, jako by byl každý jeho otrokem."
"Je jedním z dragemaků?"
Alessa rozhodně zavrtěla hlavou, s očima široce otevřenýma. "Ne. Viděla jsem dragemaky ve svých snech, kdy se mnou Vládce obvykle hovořil. Když promluvil v mých snech, mívala jsem někdy vidění, které vzdáleně připomínalo draka, ale bylo mnohem strašlivější."
Kharendaen se zatvářila zmateně. "Co je na drakovi strašného?"
"Ve tvých snech?" zeptal se Thelvyn, nevšímaje si Kharendaeniny otázky. "Zdálo se ti o opuštěném světě, kde stále vane studený vítr a obloha je pořád temná?"
"Proč se ptáš? Ano, bylo to přesně tak," souhlasila Alessa překvapeně. "Jsem přesvědčená, že to je svět, ve kterém Flaemové žili předtím, než jsme přišli sem. Kde jsme žili po mnoho let jako otroci s ostatními národy a shromažďovala se tam podivná zvířata z mnoha světů. Přinutili nás obdělávat pole, chráněná vysokými horami před větrem a pískem, a v ponurých pevnostech jsme sestrojovali podivná kovová zařízení. Viděla jsem taková místa ve svých snech. Připadají mi spíše jako vzpomínky, které byly uvězněny v našich myslích, když jsme byli posláni sem jako nevědomí otroci, kteří měli připravit půdu pro jejich vpád."
Thelvyn přikývl. "Myslím si totéž."
"Ta pevnost, kterou jste popsali a ve které jste našli Náhrdelník draků," pokračovala Alessa, "to není nic jiného než jen předsunutá hlídka. Ve svých snech jsem již viděla mnohem větší pevnosti, někde na severu a na západě onoho světa... rozsáhlý shluk mohutných kamenných budov, kde Komandéři žijí mezi armádami svých otroků. To je Vládcovo sídlo."
"To by mohla být užitečná informace," podotkl Thelvyn. Sir George se zatvářil znepokojeně.
"Je ještě několik věcí, o kterých ti mohu něco říct, ale musíš si uvědomit, že teď jenom hádám," upozornila ho Alessa. "Domnívám se, že někde v našem světě je ještě další, dokonce větší brána mezi světy, taková, která odpovídá bráně v hlavní pevnosti Komandérů a ze které chtějí vyslat své vojsko. Myslím si, že mají také mnoho bran otevírajících se do různých částí našeho světa."
"To mě také napadlo," souhlasil Thelvyn. "To vysvětluje, proč mohli najednou napadnout tolik míst v našem světě a zase zmizet. Komandéři tento svět určitě důkladně prozkoumali, než provedli svůj první útok. Vždy mě zajímalo, proč ohňoví čarodějové strávili tolik času a vyvinuli takové úsilí, aby shromáždili svou obrovskou knihovnu. Nikdy se nezdálo, že by jim to bylo k něčemu dobré. Teď bych řekl, že jejím skutečným účelem bylo poskytovat informace Komandérům."
Sir George pokrčil rameny. "To zní celkem rozumně. Dozvěděl ses něco ze svého kratičkého rozhovoru s Vládcem?"
Thelvyn se zatvářil, jako by byl velmi spokojený sám se sebou. "Ano, myslím, že ano... rozhodně víc než Vládce zamýšlel. Řekl mi několik věcí, které až do této chvíle nedávaly smysl. Prohlásil, že se neúčastnil prvního pokusu dragemaků dobýt náš svět, a Alessa se domnívá, že on sám není dragemakem. Zajímalo by mě, jestli se dragemaci, potom co uprchli z tohoto světa, setkali s Vládcem a on je ovládl. Mohou být jen dalším z jeho zotročených národů a stejně jako Alessa si to ještě neuvědomili."
"Je možné najít způsob, jak jeho moc zlomit?" zeptala se Solveig. "Kdyby se nám to podařilo, možná bychom mohli obrátit jeho vlastní armády proti němu."
"To by mohlo vyjít," souhlasil opatrně Thelvyn. "Když zablokujeme jeho vůli nebo když ho zničím, pak budeme mít po starostech. Jinak pochybuji, že se nám podaří Vládce zastavit, pokud neporazíme jeho armády."
"Jak vůbec můžeme s dragemaky bojovat?" zeptala se Alessa, která byla ještě očividně rozrušena tím, co se stalo. "Obzvlášť bez podpory draků."
"Podle toho, jak se věci vyvinuly, jsme jejich podporu získali," oznámil jí Thelvyn. "Když jsem ti řekl, že mě draci odmítli, bylo to jen proto, aby od tebe Komandéři získali mylnou informaci."
Alessa se vzpřímeně posadila a upřeně se na něj zahleděla. "Co tím chceš říct?"
"Thelvyn je Dračí král," vysvětlila jí Kharendaen. "Národ draků ho podpoří a draci se připravují na válku. Komandéři nás podcenili, a my bychom je v tom omylu rádi nechali."
"Budeme muset jednat rychle, abychom využili naší momentální výhody," řekl Thelvyn, potom pohlédl na Solveig. "Nechceme tě nijak obtěžovat, ale nemohla bys ustájit gryfy někde jinde a přeměnit skladiště zpět na obydlí pro Kharendaen?"
"Jestli chceš, mohu to nechat provést hned zítra," souhlasila Solveig. "Proč?"
"Protože nastal čas, abych se opět stal drakem. Až skončí dnešní noc, už na sebe nebudu brát tuto podobu, pokud to nebude nevyhnutelné."

Kapitola 8

PRVNÍ ZPRÁVY O POTÍŽÍCH PŘIŠLY OD HLÍdek na severní hranici Skalní domoviny, odkud měli strážní ze svých stanovišť v horách rozhled přes Ethengarskou step. Nejdřív si mysleli, že ve stepi vypukl požár, přestože už začaly jarní deště. Viděli závěs temného kouře právě nad horizontem a po čase stáda vyděšených koní, ženoucích se jako bouře přes pláň, prchajících před nějakou hrůzou na severu. Za stády se objevily kmeny Ethengarských, kteří rovněž ustupovali přes step, a pro tu chvíli zapomněli na odvěké vzájemné soupeření v zoufalé touze uprchnout před společným nebezpečím. Ještě byli stále hluboko ve stepi, ale prchali, jak nejrychleji to bylo možné. A nic nenaznačovalo tomu, že by se zastavili dřív, než nechají zemi trávy za sebou, protože směřovali přímo do hor.
Brzy ze stepi vyjelo ethengarské poselstvo, sedm mladých bojovníků, každý z jiného kmene, ale jeli pohromadě, protože je spojovala stejná starost. Každý jezdec vedl dva náhradní koně, takže jejich zvířata byla neustále odpočatá a dokázala udržovat rychlé, vyrovnané tempo. Muži vyjeli přímo k hlavní pevnosti trpaslíků, k pevnosti Fort Denwarf, a žádali o povolení k jízdě do Dengaru. Prohlásili, že nesou důležité zprávy pro trpaslíky a současně chtějí tlumočit prosbu svého lidu. Poté, co si rychle promluvili s kapitánem pevnosti, byly jim vydány zvláštní listiny pro bezpečný přechod a bylo jim dovoleno projet.
Ethengarští jeli dlouho do noci a pravidelně měnili koně, až ani jedno z těch ubohých zvířat nebylo schopno běžet dál. Až pak na krátko přerušili jízdu a uprostřed nejhlubší noci postavili jednoduchý tábor. Již před svítáním byli opět na cestě, takže ráno je zastihlo, když se blížili k dengarské bráně. Muži z posádky ještě pracovali na hradbách a opravovali škody, způsobené v noci útoku. Jezdci se přihlásili u vojáků, kteří střežili bránu, a předložili listiny, které získali předchozí den ve Fort Denwarf. Bez otálení je provedli městem ke stájím hlavní posádky, kde se postarali o jejich koně. Většina jezdců se rozhodla zůstat se svými zvířaty, ale jejich mluvčí a dva další muži byli ihned dlouhou, vinoucí se chodbou eskortováni do podzemního města.
Hluboké chodby Dengaru připadaly Ethengarským velmi tmavé a uzavřené, protože to byli jezdci a válečníci širokých dálav, navyklí na moře trávy vlnící se ve větru, na slunce a hvězdy. Jediná střecha, pod kterou kdy spali, nebyla pevnější než plátno a kůže jejich stanů. Kočovníci nebyli skutečně polekáni svou přítomností na tak cizím místě, ale každou chvíli se neklidně rozhlédli po chodbách, kterými kráčeli. Ale protože nezapomněli na svou hrdost, pochodovali za svými průvodci a snažili se vypadat klidně a bezstarostně celou cestu přes podzemní město až do paláce.
Když byli přivedeni do trůnního sálu, zjistili, že přijeli v rušné době. Král Daroban seděl na trůně. Oba jeho synové mu stáli nablízku a před trůnem se shromáždilo také mnoho vojenských hodnostářů a poradců. Všichni naslouchali zprávě cizího posla, thyatiského kapitána soudě podle jeho uniformy, zatímco král zároveň procházel psané poselství. Všichni se otočili a sledovali stráž, která ohlásila nové návštěvníky u dvora.
Mluvčí Ethengarských přistoupil k trůnu a po způsobu svého lidu poklekl na jedno koleno. "Velký králi Skalní

domoviny, jsem Kaihatu z kmene Rudého oře. Se svými společníky jsem opustil náš lid v čase největší nouze, abych ti přinesl zprávy o velkém nebezpečí. Pocházíme z různých kmenů, dříve nepřátelé, nyní bratři, které spojila naléhavá potřeba, protože mezi nás vtrhli vetřelci a získali vládu nad stepi.
Po chvíli Kaihatu pokračoval. "K prvním útokům došlo před třemi dny, když se stvoření podobná drakům vrhla na naše kmeny jako orlové střemhlav letící na svou kořist. Rozprášili naše stáda a zapálili ohně mezi našimi vozy a jurtami. Řekl jsem, že se tvarem a velikostí podobali drakům, ale svým vzhledem se od draků odlišovali. Neskrývali se před denním světlem, ale rychle letěli nad stepí a rozsévali hrůzu a zkázu. Jejich pancíře byly jako broušené vzácné drahokamy, některé se podobaly rubínům nebo safírům, nebo vypadaly jako jantar či bílý křišťál nebo tmavý onyx. Nikdy jsme o takových dracích neslyšeli."
"Dragemaci," řekl král Daroban a pomalu pokýval hlavou. Pak pohlédl na posla z Thyatisu. "Dračí král mluvil pravdu. Rozhodně jsem nechtěl pochybovat o zprávě, kterou jsi přinesl od Dračího krále, ale jsem si jist, že dokonce ani on neočekával útok tak brzy."
"Zřejmě ne," řekl Darius Glantri. "Komandéři vědí, že byli odhaleni a jejich pokus zasít strach a nedůvěru k drakům selhal. Teď, když čas jejich utajení minul, jsou možná přesvědčeni o tom, že pro ně bude nejlepší, když rychle zaútočí, než se dokážeme připravit k obraně. Dračí král možná něco takového předpokládal, ale co víc mohl dělat?"
"V tom máš pravdu," souhlasil Daroban a pak se znovu obrátil k Ethengarským. "Toto je Darius Glantri, který se dnes brzy ráno vydal do Thyatisu a nese poselství Dračího krále, který varuje před dragemaky. Byl tak laskavý, že se tady chvíli zdržel, aby se o tu zprávu s námi podělil, aniž by věděl, jak důležitá ta zpráva bude. Alespoň teď máme jasno v mnoha věcech, které by se jinak pro nás mohly stát v nadcházejících dnech záhadou."
"Nazval jsi je Komandéry," řekl Kaihatu. "To jméno se k nim opravdu hodí, protože brzy po nich přišli další útočníci, lidé a také mnoho podivných bytostí, které se nepodobaly ani lidem, ani elfům nebo trpaslíkům. - Do stepi byly vyhnány hordy děsivých příšer, aby tam vzbuzovaly hrůzu. Komandéři řídili a ovládali všechny ostatní."
"To byly zotročené národy, podřízené vůli Komandérů," vysvětloval Darius. "Máte nějakou představu o počtu těch Komandérů a jejich bojovníků?"
Kaihatu mohl jenom zavrtět hlavou. "Pohybovali se příliš rychle a jsou roztroušeni napříč severní stepí od východu k západu, ale jsou silní a naše kmeny nemají na vybranou, zbývá jim jen prchat před nimi. A jejich počet? Je to jako počítat stébla trávy. Dragemaků jsou desítky, ale myslím, že dohromady jich není víc než stovka. Jejich bojovníci jsou seskupeni v armádách, asi pět tisíc v každé, a víme o nejméně pěti takových armádách. Dále na východ a na západ jich může být ještě mnohem víc, tam, kam naše kmeny už nedohlédnou."
Daroban si povzdychl. "Co můžeme dělat? Váš nepřítel je nepřítelem všech lidí v našem světě a my se mu společně s vámi postavíme. I když nemáme dost sil, abychom vašim kmenům pomohli vyhnat vetřelce ze stepi."
"Step je už ztracena," řekl mu Kaihatu. "Kmeny prchají před vetřelci. Přišel jsem jen proto, abych vám přinesl toto varování, protože se ještě nedá říci, jestli se spokojí s obsazením stepi, nebo pojedou na jih do vaší země. Nejlepší, co teď můžete udělat, je soustředit všechny síly, které máte, na obranu hranice. Chci vás požádat jen o jediné, protože vzhledem k situaci kmeny nemohou zůstat ve stepi. Všichni by tam zahynuli. Dovol našim lidem, aby nalezli útočiště v divokých krajích vaší země, aby se ukryli ve vašich severních horách."
Král o té prosbě na kratičkou chvíli zauvažoval a potom přikývl. "Ať se tak stane. Zaveď svůj lid do hor, ať už tam najdou bezpečí kdekoliv. Může se stát, že už brzy budeme společně čelit nepřátelským hordám."
"Draci se zavázali, že i oni budou bojovat proti stejnému nepříteli," ujišťoval je Darius. "Až odjedete, okamžitě se vrátím do Braejru, abych varoval Dračího krále. Bude potřebovat nějaký čas, aby shromáždil draky a přivedl je sem, takže musíte být připraveni, abyste se pár dní udrželi."
Ethengarští poděkovali trpaslíkům a odešli spolu s Dariem Glantrim, rychle se vracejíce do horního Dengaru. - Král Daroban ani nepočkal, až vyjdou ze sálu, vstal, a když odložil svou korunu na trůn, začal neklidně přecházet sem a tam a přemýšlel o problému, který představovala obrana Skalní domoviny.
"Připadá mi to beznadějné," řekl po chvíli. "Dragemaci mohou přicházet a odcházet, jak se jim zlíbí, a obávám se, že od začátku budou naším největším problémem. Křídla je rychle zanesou, kam budou chtít, a plameny mohou zničit naše pevnosti. Ale bude pro ně obtížné dostat se do našich podzemních měst. V našich chodbách jim bude jejich velikost na překážku. Musíme se připravit k okamžitému uzavření všech horních měst. Všechno zboží, které se dá převážet, všechny děti a také příliš staří nebo slabí a neschopní boje, dokonce i cizinci, kteří žijí mezi námi a rozhodnou se zůstat, ti všichni musí být ihned odvedeni do podzemních chodeb. Nevzdáme se našich horních měst a pevností bez boje, ale naše hlavní obrana bude pod zemí."
Korinn přikývl. "Tak získáme čas, abychom se udrželi, dokud nepřiletí draci."
Daroban se k němu otočil. "Ještě stále věříš tomu, že tvůj dobrý přítel dokáže přesvědčit draky, aby pro nás bojovali? Nechápej mě špatně; doufám, že se nemýlíš. Ale jenom doufám, a nic víc. Nemohu uvěřit drakům, dokud to neuvidím na vlastní oči."
"Oni přijdou," trval na svém Korinn. "Ale za Komandéry budou následovat celé armády, a může se jim podařit prorazit naši obranu a vpadnout do našich podzemních pevností. Až budou ty armády vycházet ze stepi, do Skalní domoviny budou muset vstoupit Styrdalským průsmykem. - Zdá se mi výhodnější, když jim budeme bránit, aby vešli na území Skalní domoviny, tak dlouho, jak jen to bude možné. Rád bych odvedl všechny vojáky, které můžeme postrádat, abych posílil posádku pevnosti Fort Denwarf."
"Ano, také jsem na to myslel," souhlasil Daroban. "Okamžitě se tam musíš vydat. Co nejdříve pošleme všechny vojáky a zásoby, které můžeme postrádat. Ale nesmíme zapomenout ani na Fort Evekarr na severovýchodě a také na nechráněný průsmyk na řece Hrap. Tvůj bratr Dorinn připraví obranu Dengaru."
Dorinn překvapeně vzhlédl, když to uslyšel. A jeho duše byla plná tiché vděčnosti. Nevelel vojsku od svého zranění

před několika lety a zatímco se zotavoval, sloužil svému otci v Dengaru jako rádce. Mít na povel obranu Dengaru pro něj znamenalo být ušetřen nutnosti rychle uhánět na koni nebo podstoupit dlouhé, namáhavé pochody, v čemž mu bránil jeho zdravotní stav. Protože potřeboval dorazit do Fort Denwarf co možná nejdřív, Korinn vyslal za Ethengarskými posla se žádostí, aby chvíli počkali a on mohl jet na sever s nimi. Jen drak nebo gryf by dokázali putovat rychleji než muži z ethengarských kmenů, dokonce i v horách Skalní domoviny. Korinn si rychle navlékl svůj pancíř a vzal své zbraně a pak se chodbami rozběhl do horního Dengaru. Takže nakonec dorazil ke stájím posádky jenom chvíli po Ethengarských.
Vzhledem k vývoji situace byli mladí válečníci jeho společností potěšeni. Že jim trpaslíci dovolili ukrýt se v horách Skalní domoviny, považovali za velmi šlechetné gesto, protože byli připraveni na to, že budou odmítnuti. Proto byli nesmírně vděční a doprovodili by ho kamkoli, i když Korinn věděl, že se nemohou dočkat, až se vrátí ke svým a posílí jejich obranu. Slíbil tedy, že je cestou nebude zdržovat. Ve stájích posádky si pro sebe vybral dva nejlepší koně z těch, na kterých jinak jezdili spěšní poslové, a za několik minut už odjížděl s Ethengarskými.
Na rozdíl od většiny trpaslíků byl Korinn nejen zvyklý jezdit na koni, ale dokonce si v sedle vedl docela dobře. Naučil se to během svého putování se Solveig Bělozlatou a Sirem Georgem Kirbeym. Ale zároveň nebyl zvyklý udržovat tak rychlé tempo a při jízdě s kočovníky se musel mnohem víc soustředit. Ale i přesto se mohl několik hodin věnovat svým myšlenkám a starostem.
To, že Thelvyn Liščí oko nalezl Náhrdelník draků, a jeho nástup na pomyslný trůn Dračího krále, se přihodilo, pokud šlo o trpaslíky, právě včas. Korinn ani na okamžik nezapochyboval, že Thelvyn shromáždí draky a přijde Skalní domovině na pomoc, ale stále musel myslet na to, jestli to bude stačit. Ethengarští byli nuceni před novým nepřítelem uprchnout a neměli žádnou představu o skutečné velikosti a síle útočícího nepřítele. Korinn přemýšlel, kolik draků může být celkem v jeho světě, draků, kteří uposlechnou výzvu Dračího krále. Určitě ne víc než pár tisíc.
Právě z toho důvodu byl zvědav, jak rychle bude Dračí král schopen sebrat armádu draků a přivést ji do Skalní domoviny. Přinejmenším několik dní, a Korinn si už nebyl jistý, jestli si mohou dovolit tak dlouho čekat. Obrana Styrdalského průsmyku byla beznadějným podnikem, to si nyní uvědomil. Možná se mu podaří útočící armádu na chvíli zdržet, ale vítězství Komandérů bylo neodvratné. Dragemaci se mohou slétnout na pevnost Fort Denwarf a v několika minutách ji zanechat v troskách, když si zamanou. Začal souhlasit s králem, že jedinou nadějí pro trpaslíky bude opevnit se v podzemních městech a dělat všechno, co bude v jejich silách, aby útočníky odráželi tak dlouho, dokud jim draci nepřiletí na pomoc.
Korinn se celý den snažil přijít na něco, co by mohlo zpomalit vpád nepřítele do Skalní domoviny, ale nic zvláštního ho nenapadlo. Nepřátelé měli zkrátka příliš mnoho výhod. Jeho jedinou opravdovou nadějí bylo, že Komandéři se zdrží při zabezpečování své nadvlády ve stepi, než budou pokračovat dál do Skalní domoviny. Možná se ani nevydají na jih, ale místo toho se obrátí na východ, do Flaemské říše, a znovu si budou dělat nárok na lid, který byl kdysi jejich otroky. Ale v to příliš nedoufal.
Do pevnosti Fort Denwarf dorazili až dlouho po soumraku, ale Korinn byl rád, že se jim cestu podařilo urazit za jeden den. Stráže u brány ho poznaly dřív, než měl možnost prokázat svou totožnost, a velitel pevnosti vyšel ven, aby ho pozdravil. Korinn požádal o zásoby a ubytování pro Ethengarské a píci pro jejich koně. Svá zvířata svěřil do péče štolbů.
Korinn stál na nádvoří pevnosti, jež byla ozářená lampami, a rychle vysvětloval situaci veliteli pevnosti, statnému staršímu trpaslíkovi z rodu Torkrestů, Balarovi, který byl synem Balikovým. Po celodenní jízdě se Korinn potřeboval trochu rozhýbat a rozejít, než se pokusil zasednout k večeři.
"Vlastně jsme se nedozvěděli nic nového," řekl mu Balar. "Kmeny pokračují v ústupu naším směrem a některé už touhle dobou jistě dorazily do hor. Jen nerad jsem jim dovolil překročit naši hranici a nemám nejlepší pocit z králova rozhodnutí, zaručit jim bezpečný vstup do naší země."
"Je to ve prospěch naší věci," řekl mu Korinn, odpovídaje způsobem, který velitel oceňoval. "Zrovna teď nikdo nenávidí útočníky více než Ethengarští, kteří již ztratili svou zemi a stáda. Pokud se nepřátelé pokusí vyhnout Styrdalskému průsmyku a proklouznout horami, budou se muset utkat s Ethengarskými."
S přípravami pevnosti Fort Denwarf na bitvu se již začalo. Během prvního útoku dragemaků před několika dny utrpěla pevnost jenom malou škodu. Nejvyšší věži chyběla střecha, protože její výška znesnadňovala opravu. Korinn si přál, aby bylo v pevnosti víc katapultů, protože si pamatoval, že to byly jediné zbraně, které se loni při přepadení Vysočiny osvědčily v boji proti drakům. Celá pevnost byla postavena tak, aby odrazovala útok mnohem obyčejnějšího nepřítele - zvláště nájezdné skupiny ethengarských bojovníků. Avšak bude téměř nemožné bojovat s dragemaky.
Druhý den brzy ráno vystoupal Korinn průsmykem na vysoký kopec, odkud se mohl rozhlédnout po vlnící se stepi. Kam až oko dohlédlo, ležel nad plání příkrov tmavého kouře, jako by se Komandéři pokoušeli spálit celou step jediným mohutným plamenem. Její obyvatelé byli podle všeho už v bezpečí v kopcích, protože podél jižní hranice nikde nezpozoroval ve stepi žádný pohyb. Nebylo vidět ani nepřítele na severu, i když si Korinn nebyl jistý, jestli clonou kouře nezahlédl záblesky vzdálených těl dragemaků.
Vypadalo to, že mají tak dva dny, než se vetřelci dostanou k horám Skalní domoviny. Později téhož dne dorazily první náklady se zásobami a vojáci, kteří byli vysláni, aby posílili posádku hraniční pevnosti. Měli, bohužel, jen málo katapultů a těžkých samostřílů, které dokázaly proniknout dračím pancířem. Vlastně ani nevěděl, jestli mají dragemaci stejný pancíř jako draci z jeho světa. Trpaslíci měli mnoho důmyslně sestrojených balist a dalších podobných zařízení k vrhání kamenů a těžkých předmětů, avšak nebylo pravděpodobné, že pomocí takových strojů budou schopni zasáhnout draka v letu.
V noci byla z vysokých věží pevnosti jasně vidět rudá záře ohňů pochodujících na jih stepí a celý další den veliká zeď temného kouře postupně mohutněla. Přímo ze severu vál k západu vítr, hnal před sebou plameny, a směrem k jihu, přes

hory Skalní domoviny, nesl obrovský závěs černého dýmu. Kouř jako bouřkové mraky nad hlavou vrhal na hory temný stín, a jen sem tam jím pronikl sluneční paprsek skulinou, vytvořenou větrem. Kouř byl hustý a těžký a jeho pach dusivý.
Během dne dorazili další vojáci a zásoby. Vzhledem k tomu, že Korinn změnil své plány na obranu Skalní domoviny, rozhodl se poslat část posil a většinu zásob zpátky na jih, kde budou více zapotřebí. Zároveň s nimi poslal psané příkazy, ve kterých uvedl své důvody, proč nemá být už nic dalšího do pevnosti posláno. Až dragemaci skutečně zaútočí, obránci budou nuceni Fort Denwarf opustit, protože jejich počet nebo zbraně nebudou rozhodující.
V noci to vypadalo, jako by ohně sežehující step jako nastávající příliv vytrvale pochodovaly k úpatí hor Skalní domoviny. Hrozivé světlo plamenů se mihotalo na holém kameni vrcholků a hřebenů a na zdech pevnosti. Za úsvitu se na horizontu od východu až k západu rozprostřela černá kouřová stěna a jako děsivý přízrak dosahovala větší výše než štíty sousedního pohoří Altan Tepes. Ohně zapálené na mnoho místech jako řada plamenů začaly olizovat kapradí a zakrslé stromky na níže položených svazích úpatí hor. Ale zatím se neobjevilo nic, co by svědčilo o přítomnosti vetřelců. Jejich armády nejspíš pochodovaly ukryté někde vzadu za zdí plamenů a kouře, rozdmýchávali plameny udržujíce ohnivou čáru a hnali je před sebou.
Korinn rozkázal, aby si obránci pevnosti navlékli pancíře a připravili zbraně, protože útok na Skalní domovinu mohl začít každým okamžikem. Jejich jedinou nadějí bylo, že se útočníci v poslední chvíli obrátí jiným směrem. Ohnivá čára se začala pohybovat vzhůru po svazích kopců, nenasytně se vrhala na řídký lesní porost a téměř současně se rychle tříštila na mnoho menších ohňů a uhasínala. Horské svahy byly příliš skalnaté a holé a skupinky nízkých stromů navzájem příliš vzdálené. Toho jara v horách hodně pršelo, dokonce i na severních úbočích, a stromy vzdorovaly plamenům.
Stěna černého kouře zhoustla, byla jako temný mrak visící nad horami. Konečně se kouř začal neochotně zvedat, když dohořely poslední ohně. Teď měli trpaslíci poprvé možnost spatřit, co plameny napáchaly ve stepi. Ohromeně hleděli na mrtvou, pustou zemi, jejíž mírně se vlnící povrch byl černý a holý v místech, kde se odjakživa zelenalo moře trávy. Nad zpustošenou zemí visela šedivá kouřová mlha. Téměř na dosah bylo několik malých armád, které se na březích řeky Styrdal slévaly v jedinou útočící jednotku nesmírné velikosti a síly. Nebylo pochyb o tom, že se chystají k útoku na průsmyk.
Korinn vyšel z průsmyku, aby viděl víc a mohl se pokusit alespoň odhadnout velikost síly, které již brzy budou muset čelit. Ze západu se blížily čtyři oddělené kompanie vojáků - každá o síle pěti tisíc bojovníků - se zásobovacími vozy a zbraněmi určenými k obléhání. Přinejmenším pět dalších kompanií se táhlo v řadě směrem na východ tak daleko, kam až dohlédl. Ještě více ho ale znepokojilo, když zjistil, že nepřátelské vojsko bylo sebráno z příslušníků mnoha různých národů, z nichž někteří se nepodobali ničemu, co zatím v životě viděl, a dokonce ani vzdáleně nepřipomínali lidské bytosti.
Když nic jiného, alespoň nyní Korinn získal odpovědi na všechny své otázky. Útok na Skalní domovinu se stal jistotou, a Korinn věděl, že útočící síla, představující na padesát tisíc bojovníků, byla cele soustředěna na průsmyk. Byl si celkem jistý, že se nepokusí dobýt průsmyk ještě toho dne, a možná ani pozítří. Nepřátelské síly byly dosud příliš rozptýlené, a trpaslík si se škodolibým zadostiučiněním uměl představit, že musejí být ve zbídačeném stavu po pochodu napříč celou stepí ve všem tom popelu, prachu a dusivém kouři. Byl si docela jistý i tím, že dokáže ubránit Fort Denwarf před dobytím po mnoho dní, pokud se ovšem zteče na pevnost nezúčastní sami Komandéři. Ale dragemaci se zatím z nějakých záhadných důvodů ani neukázali.
Korinna nepřítomnost těch draků znepokojovala. Obával se, že už nepozorovaně pronikli přes hory a beztrestně řádí v jižních městech a osadách Skalní domoviny. Ale i tato otázka byla pozdě v noci zodpovězena, protože se dragemaci začali objevovat a po jednom nebo v malých skupinách prolétli nad průsmykem, těsně mimo dosah zbraní v pevnosti. Bylo zřejmé, že letí na jih, a zdálo se, že prozatím hodlají zcela ignorovat hraniční pevnost.
Korinn měl tak poprvé příležitost vidět dragemaky na vlastní oči. Byl zvědavý, jak moc se podobají drakům z jeho vlastního světa. Pomyslel si, že jsou větší než většina draků, které kdy viděl, tvar jejich hlavy a hřbetního hřebene byly jiné než u ostatních plemen, která znal. Jejich pancíře jako by byly z drahých kamenů, a to jim dodávalo velmi pozoruhodného vzezření, jako by ani nebyli živoucími bytostmi, ale spíš sochami vytesanými z kamene nebo vybroušenými z drahokamů, které někdo přivedl k životu. Pozoroval je, když se nocí hnali kolem něj, a myslel na to, kam letí a jaké jsou jejich plány. Mohl jenom doufat, že trpaslíci ve Skalní domovině byli už v bezpečí podzemních úkrytů.
Noc naplněná strachem minula, ale nový den jenom popostrčil trpasličí obránce blíž k nevyhnutelnému útoku.
Uprostřed dopoledne opustily stráže svá stanoviště dole v průsmyku a stáhly se do pevnosti. Přinesly varování, že útočící armády začaly svůj pomalý pochod po silnici vedoucí do hor, přestože se k hlavní nepřátelské síle musí připojit ještě dva oddíly vojska, které jsou nyní na východě. Za soumraku už bude pevnost Fort Denwarf v obležení.
Snad posté už Korinn v duchu zkoumal své plány na bitvu, ve které chtěl udržet Styrdalský průsmyk. Jeden plán se týkal obrany, pokud vetřelci zaútočí jako první, a druhý, úplně jiný, měl přichystaný pro případ, že je napadnou dragemaci. Bylo mu jasné, že dříve či později budou nuceni dragemakům čelit, zvláště když se jim podaří nepřátelské vojsko odrazit. Jediný plán, o kterém neuvažoval, byl ten, že jim Thelvyn Liščí oko a jeho draci přijdou v poslední chvíli na pomoc. Nepochyboval, že draci přiletí, ale věděl, že budou potřebovat čas. Thelvyn byl příliš moudrý na to, aby se nepřipravený vydal do války; bude čekat tak dlouho, dokud nebude mít dostatečně silné dračí vojsko, které by se mohlo postavit Komandérům a jejich armádě.
Pozdě odpoledne, když slunce začalo zacházet za horami na západě, přední voje nepřátel vystoupaly průsmykem a zastavily se kousek před branou do Fort Denwarf. Zaujaly pozice mimo dostřel většiny dlouhých luků a lehkých samostřílů a mezi sebe a pevnost postavily obléhací zbraně a vozy se zásobami, aby posílily svou bezpečnost. Potom, jak se zdálo, připravovaly tábor na noc, jako by nechtěly začít bitvu ve tmě. Bylo to pro ně svým způsobem

nevýhodné, když se všechny jejich oddíly shromáždily před pevností, protože před branou byl jen malý otevřený prostor.
Vetřelci byli vlastně nuceni rozbít tábor přímo na silnici, protože poslední tři míle cesty do Fort Denwarf byly vytesány do skalnaté východní stěny hluboké průrvy, vytvořené řekou Styrdal. Na východní straně silnice byly kolmé útesy a prudké srázy, které se nedaly slézt. Západní strana cesty, lemovaná mohutným kamenným obrubníkem, se ztrácela v temnotě průrvy. I když se zdálo, že stavba silnice byla přizpůsobena okolí, trpaslíci si jen málokdy nechali uniknout něco, co by se mohlo ukázat jako důležité při obraně jejich měst a pokladů.
Už dávno padl soumrak, a Korinn vyčkával, dopřávaje vetřelcům čas, aby si zbudovali tábor a utábořili se na noc. Stál na hradbách pevnosti a nějakou dobu je pozoroval. Snadno si tak mohl ověřit zprávu, že jsou to otroci, jejichž mysl a vůle podléhá nadvládě Komandérů. Sotva mezi sebou promluvili, a když, tak velmi tiše, že je ani nebylo slyšet, nezpívali, nezasmáli se, ani nepopichovali obránce. Pouze vykonávali své úkoly, jakoby bezmyšlenkovitě, s úsilím postrádajícím jakoukoli životnost.
"Jak vám jde hraní kuželek?" zeptal se Korinn velitele Balara.
"Moji mládenci si vedou velmi dobře," odpověděl starší trpaslík. "Zahrajeme si dnes v noci?"
"Zdá se, že právě teď je příhodná doba, když tu nejsou Komandéři, takže nás nebudou rušit."
Za pár minut se obránci Fort Denwarf pustili do "hry". Mohutná balista vymrštila svůj náklad s nevýrazným, těžkým zapraskáním a skřípěním trámů a obrovský kámen byl zdánlivě pomalu vyzdvižen nad zeď obklopující nádvoří. Trpaslíci byli při této činnosti neobyčejně zruční a kámen letěl nad silnicí dobrých sto yardů, než se zřítil na nejbližší obléhací stroj, který si vetřelci přitáhli s sebou. Kámen rozmačkal základnu malé věže, která se postupně sesula a pak se zřítila vpřed. Těžký kámen se valil dál, nabíral rychlost na strmém svahu cesty a nemilosrdně drtil na kousky zásobovací vozy.
Tpaslíci byli při promýšlení svých plánů velmi pečliví a počítali i s takovou situací. V průběhu let otesávali kameny, jejichž váha se pohybovala v rozmezí od několika set liber do několika tun, do tvaru dokonale kulatých koulí pro balisty. Samozřejmě ani trpaslíci nedokázali mrštit kamenem na vzdálenost větší než nějakých dvě stě yardů, a silnice se ztrácela v zatáčce jenom o malý kousek dál. Ale trpaslíci vymysleli způsob, jak svým zbraním přidat na účinnosti. Cesta byla široká, ohraničená stěnou skalního útesu na jedné a vysokým kamenným obrubníkem na druhé straně, a postupně klesala ke strážnímu stanovišti na opačné straně, téměř tři míle od pevnosti. Klesání bylo natolik prudké, že umožňovalo, aby se i mohutný balvan valil smrtícím tempem celou tuhle vzdálenost.
Během dne přesunuli trpaslíci všechny balisty na nádvoří a s nimi i bohatou zásobu kamenných střel, takže mohli vrhat kameny přes zeď takovou rychlostí, jakou potřebovali k naládování. První tři tucty střel proměnily ochrannou bariéru nepřátel, postavenou z obléhacích strojů a zásobovacích vozů, v hromady trosek. Většina kamenů se valila dál po silnici a rozprášila ještě neutábořené vetřelce. První balvan skutečně velkou část armády překvapil; mnoho vojáků v prvním okamžiku vůbec nechápalo, co se děje, dokud se rychle za sebou neobjevily tři nebo čtyři valící se kameny. Zoufale se snažili před kamennými střelami uniknout, ale neměli kam. Na silnici byli v pasti, zbývající se pokoušeli uhýbat, když balvany poskakovaly sem a tam mezi vnitřní stěnou a obrubníkem.
Na chvíli ovládli obránci pevnosti situaci. Nepřátelé zaskočení na cestě mezi troskami vlastních zbraní, neschopní se bránit, o boji ani nemluvě. Avšak Korinn dobře věděl, jak rychle se může štěstí od trpaslíků odvrátit. Útočili tak dlouho, dokud to šlo. Skupiny trpaslíků přitahovaly zpět k sobě ramena balist a chystaly další kámen, jak nejrychleji uměly. Náhle, bez varování, vybuchla v plamenech jedna z vysokých věží pevnosti a zřítila se v hořící ruinu. Obránci se podívali vzhůru a uviděli temné siluety rychle se pohybující po noční obloze, které se v ničivém úderu jako šipky vrhaly vpřed a chrlily oheň.
Trpaslíky to avšak příliš nepřekvapilo. Korinn věděl, že když trpaslíci zaútočí na nepřátelskou armádu, Komandéři se rychle vrátí, aby jim to překazili. Kromě vojáků obsluhujících balisty, už ostatní obránci na Korinnův rozkaz opustili tajnými stezkami Fort Denwarf, vydávajíce se na nevyhnutelný ústup směrem na jih, k Stahlu a Evemuru. To nyní, když bylo třeba spěšně opustit pevnost, velmi urychlilo a usnadnilo konečný ústup. Trpaslíci vystřelili poslední kamenné střely a chodbami vytesanými hluboko ve skále co nejrychleji sestupovali do hlubin pod hlavní částí pevnosti. Byly to pouhé minuty, během kterých zbývající obránci rychle a nehlučně jeden za druhým pospíchali podzemními cestami, dávajíce dobrý pozor, aby nezanechali po svém odchodu žádnou stopu. Zavčas dorazili k tajným dveřím ukrytým ve stínu v jedné ze zdí a jeden za druhým mizeli uvnitř.
Korinn Mědvědobijec a velitel Balar došli ke skrytým dveřím jako poslední. Aby prokázal poctu staršímu trpaslíkovi, který po léta vykonával svou službu v pevnosti, vklouzl Korinn dovnitř první a přenechal Balarovi, aby za sebou zavřel a zapečetil tajné dveře.
"Ještě před týdnem bych nevěřil, že by nás někdo mohl donutit opustit Denwarf, nepříteli napospas," řekl Balar, který se na okamžik zdržel u dveří a naslouchal. "Bolí mě, že musíme odejít, když zdi dosud stojí a brána je ještě nedotčená. Ale když tu jsou ti draci, kteří chrlí oheň na věže, nemá smysl pokoušet se pevnost ubránit. Jenom doufám, že ty bestie nerozcupují pevnost na kousíčky."
"Pochybuji, že by tím ztráceli čas i energii," ujistil jej Korinn. "Ať už zbude cokoli, postavíme ji znovu. Obávám se, že budeme mít hodně co přestavovat, než tohle všechno skončí."
Rychle nachystali poslední past. Kdyby se někdo pokusil projít dveřmi z druhé strany, mechanismus pasti by uvolnil mohutné kamenné kvádry, které by se sesuly a zatarasily tak chodbu. Potom se oba trpaslíci rychle vydali temnou chodbou. Asi po stech yardech sestupu tunelem přišli do jeskyně, kde na ně čekal malý oddíl vojáků s jejich zavazadly. Ostatní už byli daleko vpředu. Vojáci nesli kouzelné lampy, které jim svítily na cestu, přestože trpasličí schopnost vidět ve tmě jim umožňovala najít cestu i v téměř úplné tmě. Jakmile si Korinn a Balar navlékli popruhy svých cestovních vaků, družina vypochodovala do chodby na opačné straně jeskyně.

Korinn myslel na to, co se asi děje v pevnosti. Zjistili už Komandéři, že trpaslíci opustili Fort Denwarf? Doufal, že brzy zpozorují, že je pevnost prázdná, a zastaví je to v dalším ničení. Jediné, čeho Korinn opravdu litoval, bylo, že musel v pevnosti nechat své kurýrní koně. Byl sice mladý a silný, a pochod mu nedělal žádné potíže, ale koně by ho do Dengaru dopravili mnohem dřív. Jenže jízda na koni by, bohužel, byla příliš riskantní. Putování po silnicích už nebylo vzhledem k přítomnosti Komandérů bezpečné a města byla tou dobou pravděpodobně v obležení.
Pochopil, že nic víc se už asi udělat nedá. Trpaslíci z pevnosti Fort Denwarf té noci nejspíš bojovali v poslední bitvě svedené na obranu Skalní domoviny. Od této chvíle je jejich jedinou nadějí na přežití to, že se uzavřou, jak nejbezpečněji to půjde, ve svých podzemních městech a pevnostech a budou čekat, až dorazí Dračí král s posilami. Ale jak dlouho to bude trvat? S trochou štěstí mohou být draci už na cestě, i když se zdálo pravděpodobnější, že se neobjeví dřív než za tři nebo čtyři dny.
I kdyby tam už nemohl nijak pomoci, hned se chtěl vrátit do Dengaru. Pokud bude dolní rněsto ohroženo a padne do rukou nepřítele, chtěl být u toho.
Trpaslíci pochodovali svižným a vytrvalým tempem skoro dvě hodiny, než přišli do další jeskyně, kde si chvíli odpočinuli. Neodvažovali se zdržet příliš dlouho, protože už brzy budou muset vyjít do volné krajiny. Trpaslíci byli při prorážení chodeb pracovití a trpěliví, ale hloubení tunelů vyžadovalo mnoho času, dokonce i tak krátkých chodeb, jako byla ta, kterou procházeli.
Po krátkém odpočinku se vydali postranní chodbou, která je po několika stech yardech přivedla k tajným dveřím skrytým hluboko v průrvě, kterou protékala řeka Styrdal. Korinn se na moment zastavil a podíval se k severu, obávaje se, že uvidí Fort Denwarf v plamenech. Když zahlédl jen několik slabých žlutých světel mihotajících se v dálce, byl si jist, že pevnost nehoří. Jeho společníci už přecházeli přes jednoduchý provazový most, který tam byl připevněn teprve před pár dny. Když přešli, most opět odřízli. Až se rozední, nezbude po jejich nočním putování ani stopa.
Potom zamířili do hor západně od Styrdalského údolí a po úzkých, skrytých stezkách se pustili divočinou. Drželi se v hlubokých proláklinách nebo vyhledávali úkryt pod stromy, takže bylo téměř vyloučeno, že by je zahlédl drak letící nad krajem. Pevnost Fort Denwarf a město Stahl byly vzdáleny skoro čtyřicet pět mil, a dokonce ani zdatní trpaslíci by tu vzdálenost nedokázali ujít za jednu noc. Slunce už vykukovalo nad vrcholem Denwarfského štítu na východ od řeky, když konečně došli k dalším skrytým dveřím vedoucím do další chodby. Zastavili se, aby si odpočinuli, než se znovu vydají na pochod. Následujících deset mil půjdou opět chodbami, které je zavedou do města.
Trpaslíci sáhli až na dno svých sil, takže teprve po poledni vyrazili na další cestu. Po závěrečném odhodlaném pochodu chodbami vstoupili pozdě odpoledne do okrajových tunelů dolního města Stahl. Vojáci z Fort Denwarf sem postupně přicházeli během celého předcházejícího dne. Jeden z velitelů městské posádky na ně čekal, až se vynoří ze skrytého vchodu do tunelu.
"Korinn Medvědobijec," poznal ho okamžitě voják. "Je to tedy pravda, že pevnost Denwarf padla?"
"Komandéři nás přinutili opustit Denwarf," řekl Korinn, když ustoupil stranou, aby mohly být uzavřeny dveře do podzemní chodby. "Jaká je situace ve Stahlu? Už jste zapečetili vchod do horního města?"
"Už je to skoro hotovo. Už předminulou noc doráželi Komandéři na naši obranu, ale mezi jejich útoky se ještě snažíme přesunout potřebné zásoby sem dolů. Doufáme, že nebudeme muset horní město opustit, dokud nezačne skutečné obléhání."
Korinna zavedli do rezidence guvernéra Stahlu, kde se mohl umýt a po delší době také pořádně najíst. Nejvíce toužil po novinkách o útoku na Skalní domovinu, ale příliš se toho nedověděl. To jediné, co bylo většinou mezi městy a vesnicemi Skalní domoviny v pohybu, byli Komandéři. Silnice už byly uzavřeny a města v obležení.
Přítomnost silné posádky z pevnosti Fort Denwarf mohla hodně změnit způsob obrany Stahlu. S největší pravděpodobností zaútočí nepřítel nejdřív právě tady, a z toho vyplývalo, že Stahl bude muset odolávat obléhání déle než kterékoli jiné město ve Skalní domovině. Korinn se obával, že jedním z průsmyků na severovýchodě by mohla projít další nepřátelská armáda, a města na východě, možná i samotný Dengar, by tak byla bezprostředně ohrožena. Předpokládal, že Komandéři možná minou některá menší města a ze všeho nejdřív zaútočí na Dengar. Proto do Dengaru okamžitě poslal část denwarfské posádky.
Druhý den ráno začali vetřelci sestupovat průsmykem. Několik mil za pevností Denwarf překračovala silnice řeku Styrdal a ze západního břehu řeky bylo vidět pochodující nepřátelské vojsko, blížící se od hor. Korinn stál na městských hradbách blízko severní brány a pozoroval je. Měl dobrý výhled, a zdálo se, že s sebou nemají obléhací zbraně. To by mohlo jejich útok na Stahl zpomalit, pokud jim ovšem dragemaci nepřijdou na pomoc.
"Do večera by měli být tu," řekl velitel Balar. "Jsem zvědav, jestli se naučili udržovat si odstup po tom přivítání, které jsme jim uchystali ve Fort Denwarf."
"Teď už si budou dávat pozor, aby se nedali vlákat do pasti," odpověděl mu Korinn. "Mám jedinou otázku. Zaútočí ihned, nebo budou čekat na Komandéry?"
"Ubránit Stahl bude těžké," řekl guvernér Konar a probíral se svými dlouhými, bílými vousy. I když nebyl voják, zdálo se, že je odhodlaný k boji. "Naším problémem je ne méně než osm bran, které je třeba bránit, sedm z nich postavených přes řeku na západě a na východě, jedna obrácená k jihu."
Korinn si byl toho problému vědom. Stahl byl postaven na kopci u soutoku dvou řek. Řeky sice znesnadňovaly přístup k městským hradbám, ale bránit osm bran bylo skutečně příliš. Jestli se Komandéři vrhnou na město, pomyslel si hořce, bude pak přestavěno úplně jinak.
"Zůstaneš tady ve Stahlu?" zeptal se velitele Balara.
"Měl jsem to v plánu," odpověděl starší trpaslík. "Chci zůstat se svými mládenci, až to začne. A když já zůstanu tady, ty se můžeš vydat do Dengaru. Měl bys jít raději hned, než sem dorazí Komandéři."
Korinn přikývl. "Myslím, že už bych měl být na cestě. I když odejdu hned, v Dengaru nebudu dřív než pozítří. Když

budeme mít štěstí, mohli by nám tou dobou přijít na pomoc draci."

Kapitola 9

THELVYN A KHARENDAEN SE NEOHROŽENĚ blížili ke skrytému městu Větroboru a poprvé si nemuseli dělat starosti kvůli tomu, jaké přivítání jim draci uchystají. Přesto, když rychle stoupali podél městských hradeb, Thelvyna trochu znepokojovalo, jestli v době jeho nepřítomnosti nezměnili svůj názor a nebudou mu opět vzdorovat. Ale Kharendaen byla úplně klidná. Vlastně se tvářila velmi spokojeně, takže Thelvyn přestal dbát na své obavy a pokračoval v letu. Překvapilo jej, když asi tucet draků různých plemen společně zakroužilo kolem něj a jeho družky, aby je předhonili a mohli letět před nimi. Postupně se k nim přidávali další a další draci.
Až po chvíli pochopil, že je to improvizovaný čestný doprovod, který vítá navracejícího se Dračího krále. Ještě víc ho překvapilo, když si uvědomil, že ho takový projev oddanosti skutečně dojal a velmi na něj zapůsobil. Draci se mu totiž vždycky jevili jako samotářská a pyšná stvoření.
Thelvyn a Kharendaen následovali své průvodce, kteří již začali svůj pomalý sestup do Větroboru. Ponořili se do hlubokého stínu, který v pozdním odpoledni vrhala městská zeď. Siru Georgovi se ve tváři zračilo nesmírné potěšení. Kdyby to jen trochu šlo, určitě by se ve svém sedle postavil a určitě by mával praporkem nebo troubil na trubku, kdyby nějakou měl. Thelvyn si říkal, kam ho asi draci vedou, ale za chvíli už zpozoroval Prvního mluvčího Marthaena, který vylétl nahoru, aby se mohl zařadit vedle Thelvyna.
"Předpokládám, že draci se už dozvěděli o vpádu nepřátel do stepi," řekl Thelvyn, ohlížeje se přes rameno po zlatém drakovi.
"Tu zprávu jsme dostali včera v noci," odpověděl Marthaen, který sklonil křídla, aby zpomalil svůj let. "Byl jsem si jistý, že se vrátíš brzy, a dnes ráno jsem nařídil drakům, aby se začali připravovat na válku."
"To jsi udělal dobře," řekl Thelvyn. "Jak se zdá, už nemají nic proti tomu jít do války."
"Když jsi odletěl do Braejru, měli pár dnů, aby si mohli všechno srovnat v hlavě," vysvětloval starší drak. "Už si plně uvědomili, jak veliké je nebezpečí, kterému budeme muset čelit. A jak sám vidíš, konečně pochopili, že se tě nemusejí obávat."
Marthaen navrhl, aby se uchýlili do Thelvynova obydlí v Paláci Mocného, které bylo dost velké, aby se do něj vešla narychlo svolaná válečná rada. A ukázalo se, že to bylo moudré rozhodnutí. Ještě před přistáním, když kroužili kolem výstupku, se k nim připojil Jherdar, a během další půl hodiny přiletěli další dračí vůdci. Thelvyn a Kharendaen tak získali aspoň krátkou chvíli na odpočinek a najedli se pečeného losa, chleba a sýra.
"Cestou sem jsme se pokoušeli prohlédnout si naše nepřátele," řekl Thelvyn shromážděným drakům. "Nemohu říci, kolik je tam dragemaků, protože jsme museli být opatrní a udržovat bezpečnou vzdálenost, ale přivedli s sebou do našeho světa armádu o síle snad sta tisíc bojovníků. Jak už víte, vypalují step jedinou ohromnou ohnivou zdí. Nikdy jsem ještě nic podobného neviděl. Do zítřejšího večera bude step, kterou za sebou zanechají, úplně zničena."
"Vyslal jsem zvědy, aby se opatrně pokusili získat nějaké informace," oznámil mu Marthaen. "Už jsme dostali zprávy, že

tam možná je až dvě stě dragemaků. Ethengarští a divoké tlupy ze stepí uprchli do hor na severu Skalní domoviny, takže by měli přežít. Ale obávám se, že ještě nebudeme připraveni na střetnutí s nepřítelem ve chvíli, kdy zaútočí na Skalní domovinu."
"V tom máš pravdu," souhlasil Thelvyn. "Chci počkat na přesné zprávy o jejich počtu. Když se nám podaří zničit Komandéry nebo je přinutit k ústupu, vypořádat se sjejich armádou pak pro nás bude hračka."
"Opravdu si myslíš, že to bude tak snadné?" zeptal se Jherdar. "Komandéři určitě vědí, že jejich armádu dokážeme porazit. A teď, když se Dračí král vrátil s náhrdelníkem, musí jim být jasné, že na ně zaútočíme."
"Docela jasné to není," namítl Thelvyn. "Máme jednu velmi překvapující výhodu. Komandéři jsou přesvědčeni, že se draci odmítli podřídit mému vedení a nejsou ochotni jít do války. Vědí jen to, že Dračí králje ve vyhnanství a žebrá o pomoc všude, kde se dá. Myslím si, že to je důvod, proč se rozhodli zaútočit teď. Jsou si jisti, že zatím se v tomto světě nenašel nikdo, kdo by chtěl nebo byl schopen s nimi bojovat."
Zdálo se, že Jherdara to ohromilo. "Jak jsi dospěl k tak mylnému vysvětlení situace?"
"Vzpomínáš si na zvěda, kvůli kterému jsem letěl do Braejru, abych ho odhalil? Zásobil jsem tu špionku několika falešnými informacemi a teprve potom jsem přerušil spojení mezi ní a Komandéry. Dozvěděl jsem se, že ve skutečnosti slouží někomu, kdo si říká Vládce, a podle všeho to vůbec není drak. Domnívám se, že Komandéři jsou pouze jeho otroky, ale neuvědomují si to."
"Vypadá to, že jsme v mnohem výhodnější pozici, než bych se kdy nadál," poznamenal Marthaen.
"Nesmíme se nechat ukolébat," upozorňoval ho Thelvyn. "Možná jsem je oklamal, ale možná mi jen dovolili, abych si myslel, že jsem je přelstil. Komandéři jsou v dobývání světů odborníci. - Mohli zotročit celé národy, které nyní tvoří jejich armády. Mohli otevřít bránu mezi světy a skrze ni poslat do našeho světa sto tisíc bojovníků, kdykoliv a kdekoliv se jim zachtělo. Musíme být velmi opatrní, i kdyby to mělo znamenat, že Skalní domovina bude muset odolávat dlouhému obléhání, zatímco my budeme soustřeďovat naše síly. Jestliže máme opravdu v záloze moment překvapení, musíme si dát pozor, abychom svou šanci nepromarnili."
Ostatní vypadali zamyšleně, dokonce i trochu zkroceně. Teď, když Thelvyn získal jejich podporu, chtěl, aby pochopili, jak vážné je nebezpečí, kterému musí čelit. Přestože o tom nemluvil, dobře věděl, že draci nebyli zvyklí dělat něco ve velkém počtu, ačkoli před rokem ve válce s Alfatií spolupracovali docela dobře. Avšak největší starosti mu dělalo, že budou příliš sebevědomí. S výjimkou Pána draků draci nikdy nepoznali nepřítele, který by pro ně znamenal skutečnou hrozbu, který by pro ně byl rovnocenným soupeřem.
"Kolik draků se podaří shromáždit a poslat do Skalní domoviny nejpozději do týdne?" zeptal se Thelvyn.
Jherdar sklonil hlavu a zamyslel se nad odpovědí. "Dračí armádu dáváme dohromady od okamžiku, kdy ses před několika dny vydal na západ, a když jsme se dověděli o vpádu nepřátel do stepi, svolali jsme dračí království. Ale přesto je ve Větroboru jen něco málo přes tisíc bojeschopných draků. Během tří čtyř dnů sem dorazí další tisíc. A do konce týdne možná ještě jeden celý tisíc."
"Tolik draků nemůže být samozřejmě shromážděno na jednom místě příliš dlouho," dodal Marthaen. "Je vyloučeno zajistit jim všem potravu."
Thelvyn přikývl. "Jherdare, víš, kde leží prastaré město Darmouk?"
"Ne," odpověděl Jherdar a zdálo se, že ho ta otázka překvapila a zmátla. Darmouk byl Thelvynovým doupětem, jeho majetkem a obydlím pro jeho družinu, které získal v boji s renegátským králem Kardyerem. Žádný jiný drak by si nedovolil narušit soukromí jeho doupěte.
"Nebude pro tebe těžké ho najít," řekl Thelvyn. "To místo by se mohlo stát naší pevností. Přemýšlím o tom, že bych tě tam asi za dva dny poslal s částí dračího vojska."
"Možná je to příliš blízko Skalní domoviny," podotkla Kharendaen.
"To je pravda, jenže je to ideální místo pro dračí baštu nebo tvrz," namítl Thelvyn. Všiml si, že ostatní se ještě pořád tváří nejistě. Hořce se usmál. "Cením si, že si děláte starosti kvůli mému nároku na Darmouk, ale jinak to nejde. Tuhle bitvu možná vyhrajeme, ale ještě nás čeká dlouhý boj a to nejhorší teprve přijde. Potřebujeme pevnosti pro několik set draků v celé téhle části světa, od Vysočiny po Alfatii. Ať se Komandéři objeví kdekoliv, musíme být schopni rychle tam vyslat dračí oddíl. Nesmíme se nechat zaskočit."
Jherdar se uklonil. "Stane se, jak rozkážeš. A mohu tě ujistit, že moji vlastní ochránci dohlédnou na tvůj poklad."
"Jsem si jist, že to nebude nutné," poznamenal Sir George. "Myslíte, že by se snad našel blázen, který by se pokusil okrást Dračího krále?"
Jakmile byly plány dokončeny a povinnosti rozděleny, většina členů válečné rady spěchala dohlédnout na přípravy k bitvě. Sir George se uchýlil do svého pokoje, který byl jednou z komnat v obydlí Dračího krále. Eldarové zařídili všechno tak, aby to vyhovovalo jeho potřebám. Thelvyn už měl mnohem lepší pocit, pokud šlo o problém týkající se shromáždění dračí armády, protože všechno postupovalo mnohem rychleji a hladčeji, než čekal. Začínal mít také mnohem lepší mínění o dracích; vždycky měl vzhledem k vlastní zkušenosti dojem, že draci jsou obvykle tvrdohlaví, vzpurní a odhodlaní udělat všechno po svém. Bylo potřeba, aby byl schopen jim uvěřit, že mu budou sloužit ochotně a že budou jednat rozumně.
Thelvyn i Kharendaen byli vyčerpáni po dlouhém letu z Vysočiny a potřebovali si odpočinout. Když Marthaen vyprovodil ostatní draky a vrátil se do síně, našel Kharendaen, která se mezitím posadila těsně vedle Thelvyna, jak jej svou tváří hladí po hrudi a po krku.
"Musíte se vy dva pořád tak muchlovat?" zeptal se Marthaen a hlasitě si povzdychl.
Thelvyn věděl, že starší drak jenom žertuje. "Neber mi mou jedinou radost. Jak to vypadá s draky? Ještě stále jsou ochotni mne následovat?"
"Jsem o tom přesvědčen. Máš mé čestné slovo. Můžeš jim důvěřovat, půjdou za tebou," řekl Marthaen, když se

posadil proti zamilované dvojici. "Měli trochu času, aby se mohli zamyslet nad tím, co se dověděli o Komandérech, a byli nuceni připustit, že musí bránit tenhle svět, aby zachránili sami sebe. - Skutečnost, že dragemaci nesou odpovědnost za to, že jejich národ byl téměř zničen v době prvního Pána draků, probudila jejich touhu po pomstě. Také se obávají, že dragemaci je budou považovat za své podřízené, za snadno získatelné otroky. Jherdar a rudí draci jsou připraveni a ochotni jít do války a zlatí budou jednat podle tvých příkazů."
Thelvyn přikývl. Vypadal velmi unaveně. "Čekají nás těžké časy. Přál bych si, aby můj lid mohl zůstat v bezpečí, a ne abych ho musel vést do války, která se možná ani nedá vyhrát."
Marthaen zvedl hlavu. "Tvůj lid?"
"Začínám si zvykat na to, že jsem drak, a musím přiznat, že se mi to zamlouvá," odpověděl Thelvyn. "Byl bych rád, kdybych měl víc času a mohl si to pořádně užít, ale trpaslíci čekají. Korinn Medvědobijec jim určitě řekl, že přijdeme."
"Zdá se, že jsi přesvědčený, že Komandéři vtrhnou do Skalní domoviny," poznamenal Marthaen.
"Napadlo tě někdy, proč udeřili nejdřív ve stepi a jejich dalším krokem bude zřejmě útok na Skalní domovinu? Určitě za tím není snadné vítězství; nepochybně vědí, že vydolovat trpaslíky z jejich podzemních měst jim dá spoustu práce. Ale když ovládnou step a potom Skalní domovinu a nejspíš budou pokračovat do Alfheimu a Traladary, rozdělí tuto část světa na dvě části, a oni budou přesně uprostřed. Thyatis bude na jedné straně, zatímco Darokin a Vysočina na druhé. A tak bude znemožněna jejich spolupráce na společné obraně."
Marthaen přikývl. "Co se podle tebe stane, až zaútočíme my? Ustoupí Komandéři, nebo otevřou své brány mezi světy a nechají do našeho světa proudit své zálohy tak dlouho, až nás zaplaví?"
"Na mou duši, nevím, co se stane," musel přiznat Thelvyn. "Proto musíme nejdřív shromáždit všechnu naši sílu, než zaútočíme. Hned na začátku musíme udeřit tak silně, že nebudou mít jinou možnost než uprchnout. Jenom doufám, že v našich řadách nejsou žádní zrádci, kteří by je informovali o každém našem kroku."
Marthaena to na okamžik úplně uzemnilo. Cítil se nesmírně dotčený. "Je vyloučeno, aby Komandéři ovládali draky," řekl rezolutně.
"Nezapomeň, že ovládali Murodhira," připomněla mu Kharendaen. "Nikdy si nesmíme dovolit je podcenit, hlavně proto, že oni sami jsou, jak se zdá, ochotni podceňovat nás."

* * *

Za úsvitu opustil Korinn Medvědobijec Stahl stejným způsobem, jak do něj předcházejícího dne vstoupil - tajnými podzemními chodbami. Ale tentokrát šel sám, protože všichni vojáci, kteří byli posláni do Dengaru, už byli dávno na cestě. Zalitoval, že se nepokusil se svými kurýrními koňmi proklouznout dřív, než nepřátelé začali obléhat město. Teď bude muset jít pěšky a to znamenalo, že i když nasadí co nejrychlejší tempo, do Dengaru se dostane až druhý den k večeru.
Tajné průchody vedoucí na východ ze Stahlu do Dengaru patřily k nejzvláštnějším podzemním chodbám v celé Skalní domovině, a pokud šlo o hloubení tunelů, představovaly jeden z nejobtížnějších počinů, který se kdy trpaslíkům podařil. Chodba vedla téměř osm mil pod severním výběžkem jezera Stahl. Byla proražená ve skalním podkladu v hloubce sto yardů, v tunelu vymazaném jílem, který zabraňoval prosakování vody. Korinn touhle chodbou ještě nikdy nešel a myšlenka na procházku pod tunami jezerní vody ho nijak zvlášť nenadchla, ale nakonec mu ty dvě hodiny, během kterých tu část cesty urazil, připadaly stejné jako všechny ostatní strávené v podzemních průchodech.
Chodba končila více než dvanáct mil na východ od jezera a Korinn vyšel skrytými dveřmi v kamenitém povrchu do drsného, zalesněného kraje. Tajná stezka ho rychle zavedla na vrcholek nízkého, mechem porostlého skaliska, odkud se mezerou mezi stromy mohl podívat zpátky k západu. Bylo poledne a Korinn viděl, že ve Stahlu, od kterého jej dělilo mnoho mil jezera, se právě bojuje. Byl příliš daleko, než aby mohl vidět dost jasně, takže co se děje, mohl usoudit pouze z temné kouřové clony a sloupců dýmu, které stoupaly z města.
Když se rozhlédl po okolí, spatřil armádu pochodující po hlavní silnici. Nepřátelé tedy už přešli most přes řeku Styrdal a jejich přední řady se nyní pohybovaly pouhé dvě míle na severovýchod od místa, kde právě stál. Když nepřátelé předešlý večer připravovali obléhání Stahlu, Korinn se domníval, že se chtějí města zmocnit předtím, než budou dál postupovat Skalní domovinou. Avšak útočníci se rozdělili a téměř polovinu armády poslali na Dengar. Ukázalo se, že jeho rozhodnutí opustit Stahl bylo správné, protože teď může předběhnout nepřítele a s jednodenním náskokem přinést zprávu o chystaném útoku na Dengar.
Korinn si uvědomoval, že každá hodina, o kterou dorazí do Dengaru dřív než nepřátelská armáda pochodující stejným směrem, je důležitá. Dengar měl k obraně mnohem lepší podmínky než Stahl a horní město mohlo obyčejné armádě vzdorovat celé dny, ale bylo bezmocné proti útoku dragemaků. Korinn putoval lesem po stezce vedoucí na jih. Šel, jak nejrychleji mohl, po zbytek dne a pak až dlouho do noci. Jen nerad vzdal boj s tmou, když se asi dvě hodiny před půlnocí musel zastavit, protože v noci nemohl bezpečně sledovat stezku.
Brzy ráno pospíchal Korinn dál. Obloha začínala blednout, slunce mělo teprve vyjít za horami na východě. Šel necelou hodinu, když zpomalil a rozhlížel se kolem. Ocitl se v kraji, který znal ze svých předchozích návštěv. Po chvíli hledání našel shluk šedivých, mechem porostlých balvanů, které se skoro ztrácely v hluboké úžlabině mezi zalesněnými kopci. Uvědomil si, že v neproniknutelné tmě minulé noci by je určitě nedokázal najít. Musel sice ze zad shodit svůj cestovní vak, aby se mohl protáhnout za kameny, ale našel skryté dveře vedoucí do temné úzké chodby, která přímo jako šíp protínala skálu pod horami směrem k Dengaru. Podzemní tunel mu ušetřil více než dvanáct mil, které by jinak musel urazit, kdyby chtěl obejít jižní výběžek horského hřebenu u Evemuru.
Podzemní chodba byla tak přímá a rovná, že mohl uhánět rychlým tempem. V hluboké tmě chodby, ozářené jen slabým, stříbrným světlem jeho lampy, strávil mnoho hodin. Když konečně došel k tajným dveřím v jedné z bočních chodeb

Dolního Dengaru, nad světem se už dávno rozprostírala noc. Dával si pozor, aby nespustil žádnou ze skrytých léček, které zabezpečovaly dveře, a opatrně je otevřel. Dokonce i v době míru byly dveře zajištěny jednou nebo dvěma léčkami pro případ, že by byl tunel objeven nepřítelem nebo bandou zlodějů. Pouze nejvyšší velitelé znali tajemství, týkající se přípravy léček a otevírání dveří.
Město bylo zdánlivě velmi tiché, v ulicích bylo jen málo trpaslíků, takže Korinna cestou do paláce nikdo nezahlédl. Žádný z žijících obyvatel města si nepamatoval, že by byl Dengar kdy obléhán. Korinn si pomyslel, že ve městě panuje neobvyklá atmosféra, jako by bylo napjaté očekáváním, jako by se nikdo neodvažoval hlasitěji promluvit nebo vyjít ven. Když procházel tichými ulicemi, všiml si, že lidé na něj pokukují zpoza oken a úzce pootevřených dveří.
Samotný palác byl obzvláště tichý a tmavý, jako by právě panovala hluboká noc. Bylo sice už opravdu dost pozdě, ale Korinn si pomyslel, že někdo by měl být na stráži. Byl zvědav, jestli už začalo obléhání. I když věděl, že útočící armáda teprve dorazí, k Dengaru mohly dorazit nepřátelské jednotky i z jiné strany. Zrovna si říkal, jestli by neměl zajít do horní části města, když potkal Dorinna, vycházejícího z komnat jejich otce.
"Korinne!" zvolal jeho bratr překvapeně, když jej uviděl. "Kdy ses vrátil?"
"Právě jsem dorazil. Přišel jsem tajnou chodbou," odpověděl Korinn. "Je město v obležení?"
Dorinn smutně přikývl. "Před třemi dny prošla soutěskou u řeky Hrap armáda asi padesáti tisíc bojovníků. Dnes dopoledne došli až do údolí pod městem, ale zatím nic nepodnikli. A co Stahl? Několik hodin před tebou se vrátili poslední vojáci, které jsi poslal zpět. Proto jsem tě tu také nečekal tak brzy."
"Bylo třeba, abych si pospíšil," vysvětloval, když pomalu šel vedle bratra ke svému pokoji, aby odložil výstroj. "Nepřátelé, nebo přesněji jejich západní armáda, obsadili před dvěma dny Stahl. - Když jsem včera ráno opouštěl město, zjistil jsem, že se jejich jednotky posunují mým směrem."
Dorinn se zamračil. "Směřovali sem, nebo k Evemuru?"
"Myslím, že pochodovali směrem sem," odpověděl Korinn. Bratr mu podržel dveře a Korinn vešel do svého pokoje. Vyklouzl z popruhů svého cestovního vaku a položil jej ke dveřím. "Jistě, když mají padesátitisícovou útočnou sílu už tady, mohli by mířit k Evemuru. Bitva o Stahl už začala. Viděl jsem kouř stoupající z několika částí horního města. Ale bránit Stahl je ve srovnání s obranou Dengaru mnohem obtížnější, a podzemní město tam není příliš velké. Jestli je horní město touhle dobou už v rukou nepřátel, to záleží na tom, zda se útoku zúčastnili dragemaci."
"Na naší situaci mě nejvíc znepokojuje to, že obléhatelé čekají na Komandéry, aby prorazili naši obranu," řekl Dorinn. "To bych aspoň udělal já, kdybych byl na jejich místě. Armáda s padesáti tisíci bojovníky se zdá být dost velká, ale mohla by také utrpět nesmírné škody, kdyby se pokusila dobýt bránu horního města."
"Když Komandéři zaútočí, tak zaútočí," prohlásil Korinn klidně. "S tím nic nenaděláme. Proti nim horní město rozhodně dlouho neudržíme. Doufám, že draci dorazí dřív, než se objeví Komandéři. Anebo alespoň nejpozději během jejich útoku. Draci mohou přiletět každou chvíli."
"Ano, draci," zamumlal Dorinn a celý nesvůj se díval na podlahu. "Měl bych ti říct, že tvůj lid nevěří tomu, že nám draci přijdou na pomoc. Senát přiměl otce, aby připravil naši obranu způsobem, který s dračí pomocí vůbec nepočítá. Bylo mi řečeno, že horní město nesmí za žádnou cenu padnout."
"To je bláznovství," prohlásil rozhořčeně Korinn. "Trpaslíci jsou přece připraveni uzavřít vnitřní brány a přečkat útok v podzemí, kde jsme v bezpečí."
"Vycházíme z předpokladu, že nemáme naději přežít útok vedený Komandéry," vysvětloval Dorinn. "Většina trpaslíků se obává, že nás Komandéři mohou prostě vydolovat z podzemí jako honicí pes zajíce. A nikdo nevěří, že draci jsou ochotni nám pomoci. Zjistíš, že jsi najednou velmi nepopulární, když budeš trvat na tom, že Dračí král dodrží své slovo. Myslím, že ani otec už v něj nevkládá žádnou naději."
Korinn musel po zbytek noci odpočívat, aby měl další den dost sil a mohl být v očekávané bitvě co platný. Ale byl rozčarován tím, co se dověděl od bratra. Když se však nad tím zamyslel, musel připustit, že ho nepřekvapuje, že trpaslíci nevěří dračímu slibu. Nikdy se nestalo nic, co by alespoň trochu nasvědčovalo tomu, že draci přiletí bránit trpaslíky a jejich město. Ale nejvíc ho zlobilo to, že trpaslíci, jak se zdálo, ztratili důvěru nejen v draky, ale byla otřesena i jejich kdysi nezlomná víra, že se za jakýchkoli okolností dokážou udržet v bezpečí svého podzemního království.
Když o tom všem přemýšlel, musel si přiznat znepokojující skutečnost. - Věděl o nepříteli tolik, co všichni ostatní. Viděl hořící step a viděl Komandéry nad pevností Fort Denwarf. A bylo mu jasné, že trpaslíci nemají v téhle válce ani sebemenší naději na vítězství, pokud nebudou mít silné spojence. Jediný rozdíl mezi ním a ostatními trpaslíky byl v tom, že Thelvyn Liščí oko byl jeho přítel, a Korinn Dračímu králi důvěřoval.
Druhý den ráno, za úsvitu, navlékl Korinn svou zbroj a přichystal své zbraně. Promluvil si s otcem a potom stoupal dlouhou chodbou do horního města. Jeho bratr Dorinn vstal ještě časněji, aby byl v horním městě připraven velet, kdyby nepřítel začal svůj útok na Dengar. Král Daroban zůstal v podzemí. Obranu horního města svěřil svým synům a byl připraven převzít velení při obraně dolního města do svých rukou, kdyby se Dorinn s Korinnem nevrátili.
Korinn zastihl svého bratra na úseku hradeb, který se klenul nad branou. Slunce se ještě schovávalo za horami na východě a na údolí hluboko dole pod městem ležel temný stín, jako by se v lesích ještě procházela noc a nechtělo se jí odejít. Korinn zahlédl mezi stromy tisíce mihotajících se záblesků táborových ohňů. Byly vzdálené a maličké jako hvězdy před rozbřeskem. Viděl i to, že se nepřátelé chystají na výstup k branám Dengaru. Jejich kompanie se řadily do dlouhého zástupu na silnici před strmou rampou vedoucí k městu. Rychle přejel pohledem po obloze, ale nic zatím nenasvědčovalo tomu, že by Komandéři byli nablízku.
"Myslím, že dnes to začne," podotkl Dorinn. "Vzhledem k tvým zkušenostem bych měl předat velení horního města tobě."
Korinn rozhodně zavrtěl hlavou. "Ty jsi připravil obranu tohoto města a víš nejlíp, co dělat. Já nemám přehled o síle našeho vojska a nevím, jaké zbraně bych měl k dispozici. A ty jsi přece také zkušený bojovník."

"Cením si tvé důvěry," řekl mu bratr upřímně. "Ale abych pravdu řekl, mám ještě další důvody, proč ti předat velení. Jestli přiletí Komandéři, připadá mi zbytečné marnit životy našich vojáků ve snaze udržet horní město, když uhájit podzemní chodby je mnohem snazší. Mám v úmyslu neuposlechnout pokynů senátu a opustit horní město, ale obávám se, že mě budou považovat za zbabělce a obrana města bude svěřena někomu, kdo bude ochotnější dělat hloupá a zbytečná gesta. Kdybys velel ty, bylo by to něco jiného. Tebe by ze zbabělosti nepodezírali. Tvé rozkazy by přijali bez výhrad, jako jediné možné řešení situace."
"Rozumím tvým obavám," řekl vážně Korinn, "ale tvou nabídku nepřijmu. A plně podpořím tvá rozhodnutí. Nikdo se neodváží nazvat zbabělci nás oba."
Otočil se, ale Dorinn ho zastavil. "Oba víme, který z nás se stane příštím králem. Měl bys velet obraně, aby tobě připadla sláva vítězství."
"To se ještě uvidí, který z nás usedne na královský trůn," řekl pevným hlasem bratrovi Korinn. "Jsem přesvědčen, že královské koruně by pěkně slušela tvoje trpělivost a moudrost. Ale protože trpaslíci si často cení udatnosti víc než moudrosti, udělal bys dobře, kdybys čest a slávu, kterou nabízíš mně, vybojoval pro sebe."
Během dopoledne začali obléhatelé pomalu stoupat po příkré silnici vedoucí k branám Dengaru, ale zdálo se, že nemají nijak naspěch. Možná se poučili u Fort Denwarf, a proto postavili do čela důkladně vyzbrojenou bojovou jednotku. Před sebou tlačili pevné zátarasy, kterými z cesty odtlačovali kameny, a nad hlavami nesli ohromné štíty, aby se ochránili před kamennými střelami vrženými ze skal nad nimi. Korinn je sledoval z hradeb nad branou a pokoušel se uhodnout, co udělají, až budou na dostřel obránců města. Přemýšlel, jestli použijí své síly k útoku na město, když mají Komandéry, kteří by mohli prorazit obrannou hradbu trpaslíků mnohem rychleji a snadněji.
Také nezapomínal na to, že ještě ten večer může dorazit druhá nepřátelská armáda. To všechno v něm vyvolávalo řadu otázek, týkajících se záměrů nepřátel. Bojovníci blížící se k bráně působili dojmem, že se chystají k okamžitému útoku, ale oné druhé armádě bude trvat ještě několik hodin, než dorazí na bojiště. Útočníci buď chtěli zahájit obléhání města rozmístěním svých jednotek na plošině před dengarskou branou, nebo čekali, až se objeví Komandéři, a pak bude nevyhnutelné, že útok nepřátel skončí dobytím Horního Dengaru. Korinnovi připadalo rozumné být připraven na nejhorší.
Chvíli počkal, než jeho bratr promluvil s poslem, který měl vojákům doručit rozkaz, aby zaujali svá místa na hradbách. Když posel odešel, Korinn se postavil těsně vedle svého bratra, aby je nikdo nezaslechl.
"Možná je to jen moje domněnka, ale jsem přesvědčen, že se tu brzy objeví Komandéři," řekl Dorinnovi. "Když byly jejich jednotky u Fort Denwarf v úzkých, rychle tam přiletěli. Je sice pravda, že když byl obléhán Stahl, Komandéry jsem nad městem neviděl, ale tou dobou jsem byl už pěkných pár mil daleko."
"Nebudu se s tebou přít," řekl Dorinn a krátce pohlédl na přibližující se nepřátele. "Jaký je tvůj názor?"
"Domnívám se, že tyhle jednotky se snaží dostat co nejvýš, aby byly připraveny vtrhnout do města, až nás Komandéři zaženou z hradeb. Dostali jsme se tak do velmi těžké situace. Nesmíme těm jednotkám dovolit, aby vyšly po rampě až nahoru, ale je jasné, že Komandéři zasáhnou v případě, když budou mít jejich mládenci potíže."
Dorinn přikývl. "Pak jim tedy musíme způsobit co nejvíc škody v co možná nejkratším čase, ale musíme být také připraveni k rychlému ústupu do podzemí. Myslím, že to bychom měli zvládnout."
Dorinn okamžitě odešel, aby podle nového plánu vydal rozkazy. S pochodujícím nepřítelem na dosah ruky měli obránci Dengaru vskutku jen málo času na změny v taktice boje. Korinn přenechal veškeré jednání bratrovi, protože ten byl lépe obeznámen s rozmístěním svých vojáků i zbraní. Sám zůstal na hradbách, pozoroval blížícího se nepřítele a snažil se představit si, co se stane v několika dalších hodinách. Věděl, že Komandéři se mohou objevit kdykoliv, pravděpodobně ve chvíli, až se jejich armáda přiblíží k bráně. Byl si jist, že jakmile se trpaslíci pokusí zpomalit postup nepřátelského vojska, dragemaci přispěchají svým bojovníkům na pomoc.
Jakmile první bojovníci dosáhli poloviny dlouhé rampy, Korinn pocítil sílící napětí, nejen sám v sobě, ale také v řadách odhodlaných trpasličích vojáků, rozestavěných podél hradeb. Rampa se strmě, v serpentinách klikatila vzhůru. Z jedné její strany se naskýtal pohled na její zákruty, na druhé spadal dolů příkrý svah. První past obránců byla nastražena právě za místem, kde se nyní nacházela nepřátelská armáda. Byla to ta část rampy, kde nebylo dost volného prostoru, aby se útočníci mohli obrátit, a neměli také kam utéct. Útočníci se sunuli vpřed, až jejich přední voje pomalu, vytrvale vystoupaly nejdelší přímý úsek cesty vedoucí k bráně. Bylo to přímo uprostřed stoupám a blízko další ostré zatáčky. Hradbou, na které stál Korinn, otřásl dunivý rachot, jako by se sama hora zachvěla v základech. Ten záchvěv proťal i nejhlubší dengarské jeskyně. Nepřátelé na rampě se na chvíli zarazili a zasaženi náhlým strachem čekali, až chvění v kameni pod jejich nohama ustane. V momentě, kdy začali mít pocit, že nebezpečí minulo, a znovu se dali do pohybu, zdánlivě pevný kámen horského úbočí najednou pukl, celá střední část rampy se uvolnila a klouzavým pohybem se řítila dolů. Dlouhý zástup cizích bojovníků i s jejich zvířaty, zbrojí a mohutnými obléhacími stroji, to všechno se hrnulo ve vodopádu roztříštěného kamení dolů, smeteno z příkrého svahu smrtící lavinou, která s sebou strhávala i části útočící armády ze spodních úseků rampy.
Během několika okamžiků byla dolní část svahu zahalena velkým mračnem hnědého prachu, který v chuchvalcích vířil nad dengarským údolím, takže Korinn nemohl dohlédnout na jeho dno. I když polovina rampy zmizela pod oblakem prachu, slyšel nářek zraněných vojáků i hlasy štěkající pádné rozkazy. Trpaslíci na hradbách začali jásat a vykřikovat zuřivé kletby na adresu svých protivníků. Rychlý zničující úder, který při prvním útoku utrpělo nepřátelské vojsko, je neobyčejně povzbudil.
Korinn věděl, že jakákoli jiná armáda by byla v nesmírně nevýhodné pozici. Útočníci ztratili přinejmenším několik tisíc vojáků, ale dole v údolí čekaly v záloze desítky tisíc dalších. Byl zničen obrovský kus rampy, a ten teď představoval překážku, která by většinu armád zastavila na mnoho dní. Ale Korinn si byl jist, že Komandéři jsou někde poblíž, sledují situaci a vyčkávají.

Odpověď přišla téměř okamžitě. Trpaslíci ztichli, když jim přímo nad hlavou přelétly temné, hrozivé siluety draků, kteří patřili do jiného světa. Dragemaci slétli z vysoko položených úbočí štítu Everast. Trpaslíci je dokonce ani neviděli přibližovat se, protože všechnu svou pozornost zaměřili na nepřátele pod sebou. Bleskurychle přeletěli nad městem, těsně minuli hradby v téměř opovržlivém gestu a opisujíce stále menší kruhy, napjali křídla, aby mohli přistát v lese dole v údolí.
Korinn sledoval jejich dráhu letu, a naklonil se proto přes okraj hradeb, avšak jakmile dragemaci přistáli pod mračnem prachu, ztratil je z dohledu. I když se prach už začínal usazovat, nemohl si být jist tím, co mají Komandéři v úmyslu. Na okamžik se zdálo, že se cele věnují nastolení pořádku mezi svými jednotkami a připravují se na další útok. Kompanie vojáků byly opět sešikovány do zástupů a stály připraveny, ačkoli si Korinn nedokázal představit, co by teď mohly udělat. Rampa pro ně byla uzavřena. Pokud ovšem nebudou natolik pošetilí, aby se snažili přelézt sutiny uprostřed svahu ve smrtícím krupobití šípů a kamenů, které jim trpaslíci budou házet na hlavu.
Uplynulo mnoho nekonečně dlouhých, napjatých chvil, než se útočníci opět sešikovali. Zdálo se, že to, co zamýšlejí, zcela odporuje zdravému rozumu: nebyli seřazeni na silnici na začátku rampy, ale byli rozděleni do dvou velkých skupin po obou jejích stranách. Za každou skupinou vojáků se pohybovala dvojice cizích draků. Trpaslíci stáli na cimbuří vysokých hradeb, bez pohnutí a v naprostém tichu pozorovali nepřítele v údolí a s obavami čekali, co se bude dít.
Komandéři se náhle postavili na zadní nohy, pyšně natáhli dlouhý krk a rozprostřeli křídla, která jim pomáhala udržet rovnováhu. Obrátili se proti prudkému svahu a pozvedli paže v gestu, které bylo nepochybně součástí nějakého kouzelného zaříkávání.
Pancíře dragemaků podobající se nějakému drahokamu nebo polodrahokamu začaly zářit. Dva vypadali, jako by byli poseti rubíny, jeden se třpytil jako průzračný křišťál a čtvrtý byl temně zelený jako smaragd. Potom se najednou zablesklo a dragemaci zmizeli. Záblesk byl tak oslnivý, že Korinn musel odvrátit hlavu. Záře oslepujícího záblesku sice pomalu pohasínala, avšak světlo, které obklopovalo každého z dragemaků, nabralo podobu dlouhého oblouku dosahujícího až nahoru k městu. Jako by se snad dragemaci proměnili v duhu. Kompanie vojáků se ve spořádaných zástupech začaly hrnout kupředu a postupně se z nich vydělovaly dvojice bojovníků, které vstupovaly do proudů světla.
Po chvíli se začaly vynořovat na druhém konci světelných oblouků před městskými hradbami. - Nejdřív se útočníci rozmisťovali na otevřeném prostranství, aniž by se jim někdo postavil, a roztáčeli lana s háky na konci a vrhali je směrem k hradbám, snažíce se zachytit za jejich okraj. Trpaslíci se konečně začali vzpamatovávat z překvapení. Zaplavili nepřítele sprškou šípů a kamenů a odřezávali provazy, po kterých se útočníci snažili vyšplhat na dengarské hradby.
Ale trpaslíci byli od samého začátku v zoufalém postavení, protože vůbec nepočítali s tím, že by mohlo k bitvě dojít tak brzy a k tomu ještě přímo na hradbách. Mnoho trpasličích vojáků bylo dosud daleko od hradeb, na stanovištích určených k obraně rampy.
A to útok teprve začal. Spousta nepřátelských bojovníků dokonce ani vzdáleně nepřipomínala lidské bytosti. Byla to podivná stvoření. Někteří dokázali vyšplhat po laně dřív, než je trpaslíci stačili odříznout. Pohybovali se mezi nimi i mohutní bojovníci, jejichž kůže byla jako krunýř a odolávala téměř všem šípům a válečným sekyrám. Trpaslíky převyšovali rychlí, štíhlí válečníci s meči a pažemi tak dlouhými, že bylo téměř nemožné dostat se jim k tělu a zabít je. A nakonec se objevili Komandéři. Z hor slétala jedna vlna dragemaků za druhou.
Korinn zuřivě bojoval na hradbách nad branou a snažil se udržet své postavení. On a dvanáct bojovníků v jeho blízkosti odráželi hordy útočníků, kteří se chtěli dostat na hradby a otevřít bránu. Dorinna se mu nikde nepodařilo zahlédnout. Jeho bratr se pokoušel sehnat posily na pomoc obráncům na hradbách. Avšak podle Korinna už bylo na něco takového pozdě. Možná už bylo pozdě i na to, aby obránci hradeb ustoupili do chodeb v podzemním městě.
Přesto bojoval dál, s lítou zuřivostí rozdával rány, když se před ním objevil některý z nepřátelských bojovníků. Jeho sekyra se jen mihala, když usekával provazy od háků, které se, vržené nepřítelovou rukou, zachytily za cimbuří.
Náhle útočníci ustoupili od brány s takovou prudkostí, že se Korinn a jeho spolubojovníci jen překvapeně rozhlédli kolem sebe. Byli tak zaujatí bojem, že jim chvíli trvalo, než pochopili, co se děje. Korinn se prudce otočil a spatřil jednoho z největších dragemaků, jak se blíží k městské bráně. Jeho pancíř byl jako z nefritu. Zelenavá křídla rozrážela vzduch rychlými, prudkými údery, když dragemak přistával na horním konci rampy vedoucí do města. Drak si dával na čas. Zatímco skládal křídla, obklopila ho děsivá stvoření, která sloužila jako jeho ochránci. Vypadali jako štíhlí dvounozí draci, ne nepodobní wyvernům. Byli to rychlí letci, kteří se dokázali mihnout jako šipka, ale uměli také rychle uhánět po zemi na svých dlouhých nohách a svírat přitom v pařátech oštěpy se širokými hroty.
Nefritový drak se postavil na zadní nohy a bez varování se vrhl proti bráně. Místo na hradbách nad branou se náhle stalo velmi nebezpečným. Korinn a jeho vojáci prchali před přibližujícím se drakem, a proto nemohli jeho útok na bránu vidět. Břevna brány zasáhl jako blesk úder nesmírné síly. Trámy praskaly a obě půlky brány byly málem vyvráceny z pantů. Městské hradby se po zásahu otřásly v základech a v plošině, kterou hradby vytvářely nad branou, se objevily trhliny a zřítila se v krupobití roztříštěného kamene.
Přiletěli dva další dragemaci. Rovněž oni se zvedli na zadní, aby mohli popadnout poničená křídla brány a násilím je otevřít. Sutiny zřícené hradby odházeli na bok. Nefritový drak si prorazil cestu na nádvoří, odhodlaný rozbít i vnitřní bránu. V okamžiku, kdy vstoupil do brány, dlažba pod jeho nohama náhle povolila a netvor spadl do hluboké jámy, na jejímž dně na něho čekala kopí s ostrými hroty. Obě jámy sloužící jako pasti k polapení nepřítele byly vyhloubeny pod hlavním mostem a byly dost velké, aby se do nich vešel dokonce i drak. Dorinn nařídil, aby byly podpěry, na kterých spočívala odsunutelná část dlažby, záměrně zeslabeny. Nefritový drak zmizel ve tmě jámy a s děsivým výkřikem dopadl na hroty hluboko dole.
Někteří trpaslíci jásali, ale byl to jásot nesmělý, váhavý. Podařilo se jim sice zabít jednoho Komandéra, a to ještě téměř náhodou, ale nebylo pochyb o tom, že horní město padne během několika minut. Korinn už nečekal, aby viděl, jak

zareagují ostatní dragemaci, a popoháněl své zbývající spoluobránce směrem k městu. Musejí okamžitě opustit hradby, dřív než bude pozdě. Krátce se ohlédl přes rameno a měl dojem, že Komandéři jsou všude. Přinejmenším dvacet dragemaků se hrnulo do svahu a ničilo všechno, co trpaslíci vybudovali na ochranu hradeb, aby jejich jednotky mohly vniknout do města.
Pak zvuky bitevní vřavy náhle odumřely. Korinn se zastavil u dveří do věže stojící vedle brány a vzhlédl. Komandéři se zarazili ve svém pustošivém díle, natáhli své dlouhé krky a zadívali se k severu. A vzápětí začali vydávat strašlivé skřeky. V jejich řevu se mísila zuřivost se zklamáním, byl to jejich poslední a zároveň marný bojový pokřik. Neochotně se začali stahovat z dengarského opevnění, aby čelili nové hrozbě. Za moment se už vlna za vlnou od severu a východu slétali draci. Rudí, černí a zlatí draci z Mystary se na křídlech hněvu hnali do bitvy, rychlí jako sám vítr. Obránci Dengaru pozvedli štíty a zbraně a provolávali slávu svým nečekaným spojencům. Bylo to poprvé v dějinách jejich národa, kdy trpaslíci jásali a šťastně se smáli, když viděli, jak se draci snášejí na jejich město, a plakali radostí, protože snad poprvé vnímali půvab a krásu těchto králů větrné říše.

Kapitola 10

NA SVAHU POD DENGAREM SE SHROMÁŽDIlo necelých dvacet dragemaků. Vypadalo to, že jsou odhodláni neustoupit, přestože se z východu a severu rychle blížily celé kompanie draků s několika sty bojovníky. Alespoň ochabl útok na městské hradby, protože útočící armáda nyní postrádala vedení a vojáci nebyli schopni sami rozhodnout, jestli mají pokračovat v dobývání hradeb nebo se připojit ke svým Komandérům.
Thelvyn letěl v čele dračího vojska a Náhrdelník draků mu opět zářil na krku. - Využil svého ostrého zraku, aby prozkoumal dějiště bitvy. Rozhodl se rychle. Otočil hlavu k Marthaenovi, který letěl po jeho pravici, a přikývl. První mluvčí odpověděl rovněž přikývnutím, obrátil se a přes hory zamířil k západu. Většina dračích bojovníků ho následovala, dohromady asi osm set draků. S Thelvynem jich zůstalo přibližně dvě stě. Marthaen povede své oddíly proti vetřelcům v západní části Skalní domoviny; Jherdar velí dalšímu tisíci draků, letících do Skalní domoviny z východu. Ze všeho nejdřív chtěl Thelvyn osvobodit Dengar a pomoci trpaslíkům, aby mohli ve své zemi obnovit pořádek.
Útočící draci zakroužili nad údolím, potom se obrátili, aby mohli rychle klouzavým letem sestoupit na svah hory. Plachtili s roztaženými křídly, ocasní perutě mírně sklopené, aby zmírnili rychlost klesání. Kharendaen se přesunula na jednu stranu dračí letky, připravená vést větší skupinu draků proti čtyřem Komandérům dole v údolí. - Thelvyn vedl zbývající draky proti Komandérům nahoře před městem. Jeho terčem se stal největší z jantarových draků, pyšný válečník přibližně jeho velikosti, který stál před rozbořenou bránou.
Thelvyn letěl střemhlav k zemi a chystal se přistát na horním konci rampy. Chtěl využít rychlosti letu a po přistání okamžitě přejít do rychlého běhu, a tak se vrhnout do boje. Poprvé po dlouhé době ho zradila jeho nezkušenost. Draci nebyli na zemi tak pohybliví, jak předpokládal. Protože jeho přední končetiny byly kratší než silné nohy, při druhém kroku uklouzl a ztěžka dopadl na mohutnou hruď. Jantarový drak se k němu několika kroky přiblížil, popadl jej a odmrštil nazad s takovou silou, že Thelvyna málem shodil ze svahu. Když zkoušel vstát, zvedl hlavu a uviděl dva mladší zlaté draky ze svého doprovodu, kteří se vrhli na jantarového draka. Dragemak je bez nesnází chytil a odhodil od sebe.
Thelvynovi těch několik chvil stačilo, aby se vzpamatoval. Přikrčil se v hrozivém gestu a pak se celý naježil, pláty hřbetního hřebene vztyčené, aby svého protivníka odradil od okamžitého útoku. Potřeboval jen moment na promyšlení vhodné taktiky. Připadalo mu, že tady něco nehraje. Něco nebylo v pořádku. Když s dragemaky bojoval v jejich vlastním světě, Komandéři se nezdáli být o nic mocnější než draci z jeho světa, ať už šlo o kouzelnické schopnosti nebo jejich přirozenou sílu a rychlost. Ale teď byli určitě alespoň třikrát silnější. Vzpomněl si, že Mystara je vlastně jejich skutečným domovem, světem, ve kterém jejich druh před stoletími vznikl. Ať už to bylo proto, že se ocitli v zemi svého původu, nebo to způsobila nějaká kouzla, dragemaci byli najednou mnohem silnější a také mnohem nebezpečnější.
Thelvynovi blesklo hlavou, jestli nepřecenil své síly, protože v dračí podobě měl s bojem jen málo zkušeností. Stále zaujímal výhružný postoj a pomalu začal obcházet jantarového draka, aby získal pár chvil navíc a mohl promyslet svůj další krok. První, co ho napadlo, byl trik, který úspěšně použila Kharendaen, když srazila na záda dragemaka. Bez varování se vymrštil proti svému protivníkovi. V posledním okamžiku vyklenul krk a nahrbil ramena a hlavou prudce narazil do hrudi jantarového draka. Vzápětí vyskočil do vzduchu.
Nevěděl, co bylo dál, jen si uvědomil, že byl náhle sražen k zemi s takovou silou, že mu to vyrazilo dech a na dlouhou chvíli se mu zatmělo před očima. Ani si pořádně nedokázal vybavit, co dělal předtím, než čelisti jantarového draka sevřely jeho hrdlo, aby jej usmrtily. Mohl jen chabě vzdorovat, zatímco se snažil popadnout dech. V tom okamžiku by se nedokázal ubránit sám.
Dva zlatí draci z Thelvynova doprovodu se znenadání vrhli na jantarového draka, každý z jedné strany, v zoufalé snaze

zachránit Dračího krále. Nemělo by pro ně být tak těžké dragemaka přemoci, i když byl větší než oni. Když zaťali paráty do jeho složených křídel, dragemak neochotně uvolnil smrtící sevření, vyklenul svůj dlouhý krk a zařval bolestí a vztekem. Potom ze sebe setřásl oba útočící draky a znovu je lehce odmrštil, takže přeletěli kus prostranství před dengarskou bránou. Nakonec se dragemak obrátil zpět k Dračímu králi, odhodlaný zničit svého úhlavního nepřítele, dokud to šlo.

Thelvyn ještě stále bojoval o dech a pokoušel se vstát, když se zničehonic uvolnil a rozhodně se vztyčil. Poprvé od okamžiku, kdy získal Náhrdelník draků, projevila se moc vzácného šperku a Thelvyn pocítil příliv energie. Vzpomněl si, že náhrdelník by měl zvětšit sílu toho, kdo jej nosí, ale nikdo mu nebyl schopen říct, co náhrdelník dokáže nebo jak se dá přivolat jeho moc. Teď už mu bylo jasné, že náhrdelník byl vytvořen právě pro takový okamžik, protože jeho tvůrci počítali s tímto nebezpečím. Náhrdelník tak posílil jeho schopnosti a Thelvyn se stal více než rovnocenným soupeřem i tomu největšímu z Komandérů.

Jantarový drak se zarazil, jako by ho zmátla Thelvynova náhlá sebejistota. Rozhodl se bez meškání zaútočit, protože doufal, že Thelvyna překvapí. Skokem se vrhl dopředu, hlavu skloněnou s úmyslem udeřit Dračího krále do hrudi a srazit jej dolů z prudkého svahu. Thelvyn se postavil na zadní nohy a drtivou ranou zasáhl hřbetem paže jantarového draka do hlavy. Úder byl tak silný, že dragemakovi vyrazil dech a omráčil ho, takže se drak s těžkým zaduněním sesul k zemi.

Jantarovému drakovi chvíli trvalo, než se probral, potom zatřásl hlavou a pokoušel se vstát. Znovu se obrátil proti Thelvynovi, ale v té chvíli dostal další ránu, po které zůstal bezvládně ležet. Tentokrát už Thelvyn nečekal, až se jeho nepřítel vzpamatuje, ale popošel k dragemakovi a chytil ho za ocas. Odvlekl jantarového draka, který nebyl schopen vymanit se z jeho sevření, k okraji svahu a shromáždil veškerou svou sílu k tomu, aby drakem mrštil daleko za okraj strmého skalního útesu, pak se zhluboka nadechl a vyšlehl mohutný plamen dračího ohně. Jantarový drak byl pohlcen obrovskou ohnivou explozí a kusy jeho těla padaly dolů, mezi stromy hluboko dole, narážejíce na výstupky útesu.

Thelvyn se rychle otočil, protože měl obavy o bezpečnost svých spolubojovníků, ale viděl, že nemá důvod se znepokojovat. Zdálo se, že ostatní dragemaci postrádají onu neobyčejnou sílu svého vůdce, a draci je úplně zaplavili. Komandéři dostávali pořádně na frak a smrt jejich vůdce je přesvědčila, že mají dost. Alespoň prozatím. Teď už bojovali, jen aby unikli drakům, kteří je nemilosrdně napadali. Odrazili se k letu a uháněli na sever, ale draci se nehodlali vzdát boje tak snadno a víc jak deset pronásledovalo prchající dragemaky i na obloze.

Thelvyn chvíli pozoroval ustupující nepřátele a přemýšlel, jestli by se také neměl vydat za nimi. Měl v plánu Komandéry překvapit a to se mu podle všeho podařilo. Chtěl je vyhnat nejen ze Skalní domoviny, ale z celé Mystary dřív, než shromáždí své síly a zorganizují protiútok. Rozhodl se, že si místo pronásledování dragemaků chvíli promluví s trpaslíky. Trpasličí obránci ještě bojovali na hradbách a odráželi poslední útočníky.

Thelvyn se otočil čelem k městu a překvapilo ho, když uviděl Korinna Medvědobijce, který na něj mával z hradeb u zničené brány. Trpaslíci stavěli nejvyšší hradby na světě a Thelvyn musel stát na napjatých zadních nohách, aby měl hlavu ve stejné výši, kde čekal mladý trpaslík. Vojáci na hradbách hlasitě jásali.

"Zdá se, že všichni jsou nadšeni tím, že mě vidí," poznamenal s úšklebkem. "Nemysleli si náhodou, že vůbec nepřiletím?"

"Ani na vteřinku," dušoval se Korinn. "Ne že bych si chtěl nějak stěžovat, ale mohli jste přiletět o chvilku dřív."

"Nešlo to," vysvětloval Thelvyn. "Musel jsem počkat, dokud se neshromáždí tolik draků, kolik bylo třeba ke zničení Komandérů nebo k jejich vyhnání z našeho světa dřív, než zorganizují protiúder. Co nejdřív se musím vydat za Komandéry, ale tady ještě zbylo velké vojsko, se kterým se musíme vypořádat. Myslíš, že si s tím poradíš, když teď odletím a nechám ti tu několik svých draků?"

"Samozřejmě," odpověděl bez váhání Korinn, protože si uvědomil, že draci zastanou většinu práce. "Tvoji draci vědí, že trpaslíci jsou nyní jejich spojenci, že ano?"

"Řekl bych, že s tím počítají."

Korinn se pro sebe usmál; - položil tu otázku žertem a doufal, že Thelvyn mu žertem odpoví. Pak se obrátil a zahlédl svého bratra, který právě vyšel z věže v místě, kde k hradbám přiléhala strážnice. Dorinn se pohyboval s většími obtížemi než obvykle, bylo zřejmé, že je téměř na konci svých sil, a jeho pošramocený pancíř byl němým důkazem toho, že ani Dorinn nezůstal během bitvy stranou. Zarazil se, protože ho v prvním okamžiku vyděsil pohled na hlavu zlatého draka, vzdálenou jen pár yardů od něj.

"Thelvyne Liščí oko, určitě si vzpomínáš na mého staršího bratra Dorinna," řekl rychle Korinn, aby Dorinnovi připomněl, že drak je jejich dávný přítel. "Předpokládám, že městu už nehrozí nebezpečí."

"Vojáci právě zahánějí poslední z útočníků, kterým se podařilo vylézt na hradby," vysvětloval situaci Dorinn, ještě pořád trochu nesvůj. "Hledal jsem tě. Bál jsem se, jestli se ti něco nestalo, když se zřítila brána."

"Potřebuji shromáždit silnou jednotku bojovníků a odvést je tajnými stezkami do údolí," oznámil mu rychle Korinn. "Draci pomohou zničit naše nepřátele, ale my na oplátku musíme pomoct jim, jakýmkoli možným způsobem."

"Ano, samozřejmě," souhlasil ochotně Dorinn. Trpaslíci se boji nikdy nevyhýbali a v bitvě chtěli hrát tak velkou roli, na jakou jim stačily síly. "Je třeba, abych to tady začal dávat do pořádku. Nejdůležitější je teď oprava silnice. A měl bych vyslat posla do dolního města, aby otec věděl, že už nejsme v nebezpečí. Tedy, aspoň doufám, že už nám nic nehrozí."

"Do půlnoci by mělo být po všem," řekl mu na to Thelvyn. "Ještě musíme dopadnout zbývající Komandéry a buď je zabít, nebo vyhnat z našeho světa. Do našeho světa nejspíš vstoupili někde v horách severně od stepi. Možná je budeme muset hnát celou cestu až tam. Pokud si tady můžeš vzít vše na starost sám, rád bych vzal Korinna s sebou."

"Mě?" zeptal se překvapený Korinn.

"Všechna města Skalní domoviny jsou v obležení. Jejich obyvatele určitě potěší, když uvidí, jak draci pobíjejí jejich

nepřátele, ale možná bude třeba ujistit je o tom, že draci se skutečně stali jejich spojenci."
Dorinn byl očividně potěšen tím, že bude dál plnit své povinnosti v roli velitele dengarských obránců, i když to znamenalo, že se svými vojáky půjde znovu do boje. To, že může být prospěšný v tak těžké době, pro něj bylo velmi důležité, natolik důležité, že dokázal pouhou vůlí překonat i fyzické nedostatky svého nemocí oslabeného těla. Kromě zbořené brány neutrpělo horní město během bitvy nijak velké škody, i když dragemaci znovu poškodili několik nejvyšších věží.
Bitva dole v údolí se pomalu chýlila ke konci. Draci již pobili nebo zahnali Komandéry a Kharendaen vedla dvacítku rudých draků proti nepřátelské armádě. Draci obklopili útočníky ze všech stran a hnali je do pasti ve slepém kaňonu několik mil severně od Dengaru. Největší starostí zlaté dračice zatím bylo bránit rudým drakům v tom, aby nebyli zbytečně krutí. Všichni zlatí draci, s výjimkou Thelvynových ochránců, odletěli honit Komandéry, protože díky své větší velikosti, rychlosti a kouzelnickým schopnostem mohli jen oni bojovat s dragemaky.
Thelvyn vybral jednoho ze zlatých dračích kněží ze svého doprovodu, aby velel mladým rudým drakům. Korinn Medvědobijec pak mohl vylézt do Kharendaenina sedla, které s sebou nesla právě pro takovou příležitost. Thelvyn a Kharendaen letěli, jak jen nejrychleji mohli, a obletěli všechna města ve Skalní domovině. Začali na východě v Kurdalu a Smaggeftu na březích jezera Klintest, potom pokračovali přes hory do Evemuru a ještě dále do Stahlu. Draci už vyhnali dragemaky ze všech měst, zanechávajíce všude malé dračí oddíly, které se měly vypořádat s opuštěnými vojsky Komandérů. Korinn si vždycky rychle promluvil s guvernérem a vojenským velitelem každého města a pak pospíchali dál.
Navečer dorazili k pevnosti Fort Denwarf. Korinn se obával toho, v jakém stavu najde pevnost, kterou byl nucen opustit, ale útočníci příliš spěchali dál do Skalní domoviny, takže nenadělali velkou škodu. Korinn měl v plánu přivolat sem během dvou dnů ze Stahlu malou posádku pod vedením velitele Balara, která by zajistila bezpečnost pevnosti a začala s nejnutnějšími opravami. Trpaslíci se rozhodně budou cítit mnohem lépe, až budou na hranici Skalní domoviny opět stráže. Draci pobili přes čtyřicet Komandérů. Ostatní uprchli přes step směrem ke své základně někde v horách Wendarského hřebenu na severu. Více než tisíc draků je v těsné blízkosti pronásledovalo.
Ethengarští na tom byli hůř. Byli roztroušeni v lesích na úpatích hor Skalní domoviny. Viděli úprk Komandérů i jejich dračí pronásledovatele, ale nechápali, co se děje. Draci jim naháněli stejný strach jako každý jiný nepřítel, a nebyli ochotni vyjít ze svého úkrytu a promluvit si s Thelvynem a Korinnem. Podle všeho se k nim nedostaly žádné zprávy, a teprve až se trpaslíci vrátí do Fort Denwarf, budou mít možnost něco se dozvědět. Korinn si uvědomoval, že budou muset zůstat ve Skalní domovině ještě nějaký čas. Step byla úplně zničená v celé šířce i délce, od severního okraje k jižnímu, od horských štítů na východě až k Vysočině na západě. Bude trvat týdny, možná dokonce měsíce, než se tam opět zazelená tráva a stáda dobytka se vrátí mezi ohořelé pahorky rozlehlé pláně.
Když se vrátili do Dengaru, byla už hluboká noc. Horní město bylo ozářeno zlatým světlem linoucím se z mnoha desítek lamp a plápolajících pochodní, protože trpaslíci již pilně pracovali na opravě škod. Nejdůležitější bylo opravit zhroucenou část rampy vedoucí k bráně a zničenou bránu, protože dokud byl přístup k městu zablokován, nebylo možné přivážet a odvážet zboží. Draci už vyzvedli tělo jantarového draka, který se zřítil do jámy nastražené pod branou, a pomáhali upevnit zpět pohyblivý díl dlažby, který se propadl pod nešťastným dragemakem.
"Tohle je tedy něco," poznamenal Korinn, když klesali a chystali se k přistání. "Nikdy by mě nenapadlo, že v životě uvidím něco takového. Draci pracují bok po boku s trpaslíky. Jak jsi to dokázal?"
"Řekl jsem jim, že každý trpaslík zaplatí drakům za ty trampoty sto zlaťáků," odpověděl Thelvyn vážně, a když to říkal, díval se přímo před sebe. Nakonec se ale neubránil úsměvu a podíval se na trpaslíka, aby zjistil, jestli mu Korinn uvěřil. "No, vlastně se draci zajímají především o Komandéry. A někomu pomáhat je pro ně tak nová zkušenost, že to probudilo jejich zájem."
Kharendaen na něj pohlédla, jako by chtěla něco namítnout proti jeho poslední poznámce o dracích, ale zjistila, že nemůže. Zlatí draci nabízeli ve vzácných případech pomoc dobrodruhům z jiných národů, když považovali jejich pohnutky a činy, které chtěli dokázat, za užitečné. Ale většinou byli draci jen málokdy ochotni poskytnout pomoc, dokonce i sobě navzájem.
Thelvyn opsal široký kruh a nechal Kharendaen rychle sestoupit na zem a usadit se na dláždění velkého tržiště před vchodem do dolního města. Bylo to místo čilého pracovního ruchu, protože trpaslíci při opravě města nezaháleli. Všichni utíkali drakům z cesty, když se dračí dvojice přiblížila, a udělali jim mnohem víc místa, než draci ve skutečnosti potřebovali. Thelvyn se dotkl země v okamžiku, kdy se Korinn už soukal ze sedla. Trpaslíci hlasitě zajásali, a když oba draci složili křídla, většina z nich se velmi rychle vrátila zpátky. Někteří se ale zarazili, když uviděli Thelvyna s Náhrdelníkem draků kolem krku. - Hleděli na něho s úctou a vzrušeně si mezi sebou šeptali. Thelvyna to pobavilo a moc rád by věděl, jestli jejich obdiv patří jemu samotnému, nebo bohatosti zlata a drahokamů na jeho náhrdelníku.
Korinn pozvedl pěst ve vítězném gestu směrem k shromážděnému davu. "Komandéři jsou pryč, jejich armády byly rozprášeny. Skalní domovina zase patří trpaslíkům. Draci nám vybojovali vítězství!"
Trpaslíci ještě jednou zajásali a potom začali skandovat jeho jméno. Thelvyn byl v tu chvíli velice vděčný, že drakům chybí schopnost červenat se. Kharendaen do něho jemně strčila nosem, připomínajíc mu tak, že by měl sedět vzpřímeně.
Potom se dav rozestoupil a blížil se k nim sám král Daroban se svým nejstarším synem. Daroban měl ještě na sobě zbroj, ale Dorinn se už převlékl do obyčejných šatů a budil dojem, že trochu odpočíval, možná i proti své vůli. Opíral se o hůl a bylo vidět, že ho chůze zmáhá. Zástup utichl, když Daroban přistoupil k Thelvynovi.
"Zdravím tě, Dračí králi, vládce větru," zvolal.
"Zdravím tě, Darobane, vládce jeskyní," odpověděl Thelvyn. "Rozhodně si nepřeji pronášet ve chvíli radosti a oslav nějaká zlověstná slova, ale nemohu zapomenout na to, že jsme vyhráli pouze první bitvu války, která bude strašlivá, a

pro nás možná beznadějná. Nyní už Komandéři vědí, co draci dokážou, a příště na nás budou připraveni mnohem lépe. My musíme být připraveni na ně."
Král Daroban chmurně přikývl. Trpaslíci tiše naslouchali. "Uvědomuji si důležitost tvého varování a slibuji ti, že trpaslíci přispějí všemi svými silami. Víme, že kdyby byli draci poraženi, padla by také Skalní domovina. Co máme udělat?"
"Povolal jsem do Braejru zástupce všech národů našeho světa a chci se tam s nimi sejít," říkal Thelvyn. "Potřebuji, abys vybral mezi svými poddanými někoho, kdo bude zastupovat trpaslíky ve válečné radě. Musí to být někdo, komu důvěřuješ natolik, že mu svěříš hlasování o významných záležitostech, a jehož rozhodnutí bude pro trpaslíky závazné. Musíš zapomenout na všechny dávné spory s těmi, kdož se nyní stanou tvými spojenci, alespoň do té doby, než bude poražen náš společný nepřítel. Teď musíme všichni držet pospolu, trpaslíci a elfové, lidé a draci, protože jinak tuhle válku prohrajeme."
Daroban přikývl. "Budiž. Pochopil jsem, že sami Nesmrtelní tě vybrali, aby ses stal naším vůdcem. Už jsi dokázal, že jsi oddán svému poslání, a já se podřídím tvému velení v záležitostech týkajících se naší společné obrany. Tímto jmenuji svého syna Korinna naším zástupcem ve válečné radě a nařizuji mu, aby podle svých sil sloužil Dračímu králi jako jeho společník a rádce."
"Výborně," pronesl spokojeně Thelvyn. "Nechám tady malý dračí oddíl, který se zdrží tak dlouho, dokud nebudou všichni nepřátelé pochytáni. I potom však ve městě zůstanou dva draci, aby mohli doručit důležité zprávy, když bude třeba. Budou hlídkovat nad vašimi horami pro případ, že by se objevili nepřátelé. Já teď musím rozdělit dračí armádu na stejně veliké oddíly a rozmístit je v různých částech světa, abychom byli připraveni rychle zareagovat na jejich další útok, ať už k němu dojde kdekoli. Ale už dost plánování a myšlenek na těžké chvíle, které nás čekají. Teď si zasloužíme malou oslavu a pak nás čeká velký kus práce."
Trpaslíci mu ještě jednou provolali slávu a pak se dav začal rozcházet, protože každý spěchal za svými povinnostmi. Thelvyn cítil nesmírnou úlevu. Jestliže byli trpaslíci schopni spolupracovat s draky a dokonce se podřídit jeho autoritě, měl dobrý důvod doufat, že tohle spojenectví bude úspěšné.
"Půjdeš do dolního města?" zeptal se Korinn.
Thelvyn zavrtěl hlavou. "Jsem Dračí král, a vzhledem k tomuto mému novému postavení bude vhodnější, když si zachovám dračí podobu. Musím se poohlédnout po svých rádcích a za úsvitu odletím do Braejru. Budeš připraven?"
"Najdeš mě tady."
Trpaslíci ustoupili, a když se oba draci odrazili k letu, opět je provázel jásot vděčných obránců Dengaru. Thelvyn letěl jako první. Rychle vystoupal k noční obloze nad osvětleným městem a pak se obrátil a pomalu plachtil dolů do údolí. Když se k němu blížil, viděl zář velkých ohňů tam, kde se draci, kteří měli zůstat v Dengaru, utábořili na noc. Doufal, že tam najde Marthaena nebo Jherdara, ale ještě se nevrátili, a tak na ně musel počkat. Mladí draci mezitím ochotně přinesli upečené maso pro něj i pro Kharendaen.
Marthaen dorazil až za několik hodin. Byla už skoro půlnoc. Kharendaen ležela stočená do klubíčka u ohně a spala, ale Thelvyn byl vzhůru. Seděl vedle spící dračice, upřeně hleděl na měsíc a v myšlenkách se toulal krajinou budoucnosti, ve které na něho čekala další střetnutí. Rychle uhnul stranou, aby měl starší drak na mýtině dost místa k přistání.
"Komandéři jsou pryč," oznámil mu Marthaen stručně, když složil křídla. "Jsou rychlí a pořádně nás prohnali, ale v horách Wendarského hřebene jsme měli v záloze asi sto draků a ti dragemakům zabránili v ústupu. Jen asi sedmi z nich se nakonec podařilo uprchnout. A zničili za sebou bránu mezi světy. Zřejmě užívali jenom tu jednu, protože nedaleko v hlubokém údolí ukrývali velkou základnu se zásobami. Podle toho, co jsme viděli, vyšly odtamtud desítky tisíc vojáků, kteří pak zbudovali menší tábory na úpatí hor předtím, než vyrazili do stepi a vytvořili jedinou linii dlouhou více než tři sta mil."
Thelvyn pomalu pokýval hlavou. "Trpaslíci se domnívali, že tam bylo asi dvě stě dragemaků, ale připustili, že jejich odhad nemusí odpovídat skutečnosti, protože neměli možnost zjistit to přesně."
"Myslím, že trpaslíci ve svém vzrušení jejich počet přecenili. Celkem jsme našli asi osmdesát dragemaků. Nás bylo mnohem víc, takže jsme neměli důvod se nějak znepokojovat."
"Nesmíme na to ale spoléhat," poznamenal Thelvyn. "Kolik draků jsme ztratili?"
"Draci utrpěli na dvě stě zranění, ale jen málo z nich bylo vážných," odpověděl Marthaen, a bylo na něm vidět, že je rád. "Avšak nevěřím, že bychom ztratili třeba jen jediného draka. Jak už jsem řekl, počtem jsme je převyšovali a navíc jsme je zaskočili. Zajímala by mě ale jedna věc. Když jste ty a Kharendaen s nimi bojovali v jejich světě, připadali vám tak silní? Pokud ano, tak jsem podceňoval nejen tebe, ale i svou malou sestřičku."
Thelvyn se tiše pousmál, ale Kharendaen vypadala rozzlobeně, když pyšně vypjala hruď. "Nesmíš zapomínat na to, že kněží Mocného jsou vycvičeni v boji. Avšak abych ukojila tvou zvědavost, musím říci, že mi Komandéři připadali v boji stejně rychlí a silní jako kterýkoli dospělý drak, ale nic víc."
"Zdá se, že v našem světě jsou mnohem silnější," řekl Thelvyn. "Jejich vůdce byl přinejmenším třikrát tak silný, než měl být, i když ostatní se zdáli být slabší. Moc rád bych věděl, proč jsou tady silnější - jestli je to snad působením nějakého kouzla nebo jestli jim v boji dodává sílu ten, kterého nazývají Vládcem. A taky by mě zajímalo, jestli jejich zmnohonásobená síla nějak souvisí s návratem do Mystary, tedy do světa, ze kterého pocházejí. Nezapomínej na to, že dragemaci vznikli při svém pokusu vyrovnat se Nesmrtelným. Sice se jim to nepodařilo, ale nevíme, jestli se během té dlouhé doby nějak nezměnili."
Na chvíli se odmlčel a pak pohlédl na Marthaena. "Alespoň už vím, co dokáže Náhrdelník draků. Velmi zvětšil mou sílu a schopnosti, když jsem bojoval s Komandéry."
"Legenda vždycky vyprávěla o tom, že náhrdelník má schopnost posílit Dračího krále," zdůraznila Kharendaen.
"Ano, ale nikdo mi neuměl říct, jak jeho moc funguje," trval na svém Thelvyn, pak se zamračil. "Zítra musím letět do

Braejru a pokusím se přesvědčit spoustu lidí, kteří spolu nijak zvlášť nevycházejí, že je nezbytně nutné, aby spolupracovali. Musím je také přesvědčit, aby dovolili několika stům draků utábořit se v jejich zemích."
"Nech Korinna Medvědobijce, aby jim vyprávěl o útoku na Skalní domovinu," navrhl Marthaen. "To by mělo zlepšit jejich mínění o dracích."

* * *

Thelvyn a Kharendaen odletěli brzy ráno. Vydali se přímo přes pohoří Altan Tepes a severní kraje Země pahorků do Braejru. Během celého letu znepokojovalo Thelvyna pomyšlení, že tato jejich cesta je možná jenom plýtváním času. Když před několika dny Braejr opouštěl, Darius Glantri se snažil využít svého značného vlivu thyatiského vyslance a zařídit vše potřebné pro první setkání zástupců národů, které se měly připojit k alianci. Thelvyn, bohužel, nevěděl, na kolik byl Darius úspěšný. Mohl jenom doufat, že se početní zástupci setkali a začali jednat navzdory všem vzájemným sporům, zapomínajíce na odvěké soupeření a neshody.
Bylo možné, že útok na Skalní domovinu je přiměl k zamyšlení. Thelvyn měl nyní podporu trpaslíků, a přitom se obával, že právě oni budou patřit k nejzatvrzelejším. Určitě k tomu přispěla i skutečnost, že na vlastní kůži zažili nebezpečí, které představovali Komandéři, a měli důvod být vděční. Thelvyn předpokládal, že většina ostatních delegátů bude při jednání mnohem opatrnější. Napadlo ho, jestli už nezačíná uvažovat příliš jako drak, ale musel připustit, že bylo mnohem snazší zabít nějakého nepřítele než se dohadovat se spojenci.
Když se objevili nad městem, nezaslechli žádné poplašné volání a výkřiky strachu. To ho znepokojilo, protože věděl, že Flaemové nemají o dracích zrovna nejlepší mínění. Už se mu stalo, že musel dokázat, že jeho pancířem šíp nepronikne. Měl nepříjemný pocit, když klesal na dvůr u Solveižina domu, protože čekal, že se každou chvíli ozve zuřivý křik gryfa. Když přistál na dvoře a složil křídla, aniž by uslyšel jediné zavřeštění, začal doufat, že stáje gryfů už byly přemístěny do jiné části města.
Thelvyn rychle poodešel ke kraji dvora, aby mohla přistát i Kharendaen. Oba byli překvapeni, když se vrata skladiště otevřela a vykoukla z nich hlava mladého zlatého draka, který se na ně upřeně zadíval. Thelvynovi chvilku trvalo, než si uvědomil, že mladý drak je jejich dobrý přítel, kněz Seldaek, který loni se Sirem Georgem pátral po Náhrdelníku draků. Za okamžik se z předních dveří domu vynořil i Sir George a za ním Solveig Bělozlatá a Darius Glantri.
"Korinne!" zvolala Solveig, když uviděla trpaslíka šplhajícího ze sedla. "Útok na Skalní domovinu byl tedy odražen?"
"Ano, díky Dračímu králi," odpověděl Korinn. "Komandéři byli téměř zničeni a jejich armády pobity a rozprášeny. Ale náš dobrý dračí přítel se jistě chystá honem mi připomenout, že tahle válka ještě zdaleka neskončila a to nejhorší máme teprve před sebou."
"Zdá se, že už ti to nemusím připomínat," poznamenal Thelvyn a pozoroval Kharendaen, která si sundávala sedlo. Obrátil se k mladému muži z Thyatisu. "Opravdu jsme vyhráli bitvu. Hlavně díky tomu, že se mi podařilo oklamat Vládce a věřil tomu, že mě draci odmítli následovat. Teď už ví, jak se věci mají, a čekám, že brzy zaútočí znovu, a ten úder bude ještě mnohem silnější. Musíme být připraveni. Doufám, že od tebe uslyším nějaké dobré zprávy. Snad jsi měl štěstí při svolávání rady, která bude jednat o spojenectví."
"V tom případě mám pro tebe něco, co přispěje k tvé dobré náladě," odpověděl Darius. "Pokud Korinn Medvědobijec přiletěl do Braejru jako zástupce trpaslíků, pak už jsou tu delegáti ze všech větších národů a ještě z několika menších. Svého zástupce vyslali dokonce i Alfatijští, a je to docela příjemný chlapík, velmi ochotný, i když trochu nervózní vzhledem k tomu, že se ocitl v říši Flaemů."
"Chtěl bych s nimi mluvit co nejdřív... tak asi za hodinu, jestli je to možné," řekl Thelvyn a otočil se k vratům vedoucím do skladiště, kde seděl Seldaek. "Vidím, že jsi už gryfy přestěhovala jinam."
"Jsou ve stájích u severní brány," vysvětlovala Solveig. "Dostali jsme se do situace, kdy se tu najednou sešlo příliš mnoho gryfů a nebylo možné je všechny ustájit tady. Nechala jsem dát skladiště do pořádku, aby vypadalo přesně tak, jako když jste tam loni bydleli. Postel možná nebude pro vás dva dost velká."
"Nepotřebujeme moc místa," řekla Kharendaen úsečně. "Ale tři draci se tam určitě nevejdou. Sire Georgi, budeš muset svého přítele ubytovat jinde."
"Chystáme nějaká obydlí pro dračí posly ve skladišti blízko paláce," řekla Solveig. "To místo je rezervováno jako příbytek pro Dračího krále a jeho družinu. Potřebuješ něco? Losa k obědu? Snad dvě panny?"
Thelvyn se zatvářil zmateně. "Co bych si počal s dvojicí panen?"
"Přece abys je snědl," řekla Kharendaen a zálibně se olízla.
Thelvyn vypadal na okamžik ještě vyplašeněji, než si uvědomil, že si z něj Kharendaen dělá legraci. Viditelně ho to rozladilo, což ostatní ještě více pobavilo.
"Nikdy jsi neslyšel ten starý příběh o dracích a pannách?" zeptal se Darius.
"Ujišťuji tě, že tady kolem bys mnoho panen nenašel," řekl Thelvyn, pak se zarazil u vchodu do skladiště a pohlédl na Kharendaen. "To samozřejmě neříkám z vlastní zkušenosti."
To malé poškádlení ladilo s Thelvynovou dobrou náladou. Věci se vyvíjely lépe, než se vůbec odvážil doufat. Většina delegátů, kteří se sešli kvůli navrhovanému spojenectví, byla očividně ochotna o té záležitosti jednat. Pouhý rok uplynul od té doby, kdy se král Jherridan zoufale pokoušel zorganizovat alianci proti Alfatijským a později proti drakům. Nyní byli Alfatijští i draci součástí nového spojenectví proti neočekávanému nepříteli. Loni byl Thelvyn více méně vyhnán z civilizovaných zemí a teď byl svět připraven podřídit se jeho vedení. Ani ho tak nepřekvapilo, jak moc se věci změnily, ale spíš skutečnost, jak rychle se ta změna udála.
Brzy po příletu kráčeli Thelvyn a Kharendaen ulicemi Braejru do paláce, kde byli v komnatách pro hosty ubytováni zástupci jednotlivých národů. Od minulého léta to bylo poprvé, kdy Thelvyn znovu spatřil palác. Loni ještě nebyly

opraveny rozsáhlé škody, které palác utrpěl v boji Pána draků se zrádnými čaroději. Nyní byla oprava paláce téměř hotova, i když Thelvyn mohl vzhledem k dračím rozměrům nahlédnout jen do hlavního sálu. S tímto místem byl spojen kus jeho minulosti. Strávil tu mnoho času jako rádce krále Jherridana ještě v době, kdy byl Pánem draků, a později také jako král Flaemské říše. Musel odolat náhlému popudu změnit svou podobu a prohlédnout si celou budovu.
Solveig odešla do paláce před nimi, aby svolala všechny delegáty. Protože draci nemohli vstoupit do žádné ze zasedacích místností v paláci, bylo rozhodnuto, že se sejdou na zahradě poblíž hlavní brány. Thelvyn seděl uprostřed dlážděného nádvoří, z něhož vedly vchody do přijímacího sálu. Na nádvoří stály kamenné lavičky pro ostatní delegáty. Kharendaen ležela pod stromy rostoucími u palácové zdi. Jakmile se všichni shromáždili, nejdřív si společně pohovořili, i když by bylo asi přesnější říct, že Thelvyn pověděl shromážděným zástupcům vše, co věděl o útočnících, a potom odpovídal na jejich otázky.
Pokud šlo o Thelvyna, pozorně delegáty sledoval a pečlivě zvažoval jejich slova. Pokoušel se odhadnout rozsah povinností, na něž budou národy schopny nebo ochotny přistoupit. Chtěl si také udělat představu o tom, nakolik se jednotlivé národy podvolí rozhodnutím, která učiní jejich zástupci. Jediní delegáti, na které se mohl stoprocentně spolehnout, byli Solveig a Darius Glantri, kteří měli velkou pravomoc, a Thelvyn si mohl být jist, že jejich rozhodnutí v této radě budou skutečně závazná. Zdálo se, že takovou pravomoc má i Korinn, ale Thelvyn se trochu obával, že ažvzpomínka na nepřátelský vpád do Skalní domoviny vybledne, trpaslíci už nebudou tak ochotní spolupracovat.
Pokud šlo o ostatní, král Celedril z Alfheimu mohl dělat svá vlastní rozhodnutí, aniž by mu doma někdo oponoval, a byl očividně stoupencem aliance. Lord Derrick z Darokinu také podporoval spojenectví. Podpora Darokinu se projevila už loni v létě. Delegát z Traladary nejspíš nerozuměl všemu, o čem se mluvilo, avšak při hlasování byl ochoten připojit se k většině. Možná proto, aby se vyhnul rozhodování v záležitostech, ve kterých se příliš nevyznal. Zástupci z emirátů v Ylaruamu a Jarldomové ze Severních držav byli stále poplašení tím, že oheň, který sežehl step, a vpád do Skalní domoviny se udály tak blízko jejich vlastních zemí. V jejich zemích vládly politické skupiny, které nebyly úzce spojeny, a často mezi nimi propukaly hádky kvůli dávným sporům a rivalitě. Proto přemýšlel Thelvyn o tom, jak silnou obranu budou tyto země schopny zorganizovat.
Heldanské země nevyslaly žádného zástupce. Thyatiskému poslovi se od Heldanských dostalo značně povýšené odpovědi - dokážou se prý ubránit sami. Delegát z Ierendi byl v otázce podpory velmi opatrný, protože byl přesvědčen, že jeho ostrovnímu království skutečné nebezpečí nehrozí. Zástupce Společenství států zvaného Minrothad též neměl o spojenectví velký zájem, ale vzhledem k politickým vztahům hlasoval stejně jako delegát z Thyatisu.
To všechno Thelvyn více méně předpokládal. Jedinou výjimkou byl velvyslanec Serran z Alfatie. Thelvyn naprosto nedokázal odhadnout, jak se alfatijský delegát zachová. Thelvynovi připadala jeho účast v alianci jako nejpřekvapivější. Jak mu již bylo řečeno, vevyslanec Serran byl velmi přátelský a dychtivý se zavděčit, a trval na tom, že jeho lid je ochoten bez váhání následovat Dračího krále. Thelvyna zajímalo, jestli Alfatijští prostě jenom snadněji než většina ostatních pochopili, jak zoufalá je ve skutečnosti jejich situace. - Před rokem bojovali s draky, když vyprovokovali dlouhou válku, ve které neměli sebemenší šanci na vítězství. A proto jim také jakýkoli nepřítel, kterého se obávali samotní draci, naháněl hrůzu.
Vzhledem k okolnostem nedalo Thelvynovi žádnou práci přesvědčit radu, aby se řídila jeho plány na obranu jejich světa. Už věděli, že sami budou muset udělat pro svou obranu vše, co bude v jejich silách. To znamenalo, že potřebovali být kdykoli připraveni odolat nečekanému útoku a udržet se tak dlouho, než se shromáždí dračí vojsko a přiletí jim na pomoc. Místa, kde chtěl Thelvyn rozmístit dračí posádky o počtu několika set draků, se nacházela právě v těch zemích, kde jich bylo nejvíc zapotřebí. Severovýchodní pevnost představoval samotný Větrobor. Další posádky byly umístěny v zapomenutém městě Darmouku a v horách na západě Thyatisu. Na Alfatii zbylo nějakých dvě stě draků.
Thelvyn si byl jistý, že k dalšímu útoku dojde na západě. Od té doby, co Flaemové poprvé přišli do tohoto světa, se Komandéři ve Vysočině náležitě činili. Thelvyn měl podezření, že Flaemové budou znovu hrát klíčovou roli v plánech Komandérů, v plánech na velký útok. Z toho důvodu hodlal přesunout několik set draků do hor na hranici Vysočiny a v jižním Wendaru. - Další posádka bude umístěna v divočině na severu Darokinu, nedaleko jezera Amsorak. Delegát z Darokinu prohlásil, že se pokusí zařídit, aby byli vojáci v jeho zemi posláni do pevností na severu a v případě útoku mohli pomoci Vysočině. Král Celedril z Alfheimu slíbil, že vyšle oddíl dvou tisíc elfů, kteří zaujmou pozice v elfích tvrzích na jihu Vysočiny.
"Ty opravdu věříš, že Komandéři budou další útok směřovat sem?" zeptala se tiše Solveig, když rada skončila jednání a ostatní delegáti se rozhovořili mezi sebou.
"Možná ne hned ten další," vysvětloval Thelvyn. "Mohli by podniknout jiné, menší výpady v ostatních částech světa, aby odčerpali naši sílu a mohli nás překvapit nepřipravené. Ale jsem si jist, že Komandéři zaútočí na Vysočinu brzy. Vysočina je v jejich plánech tím hlavním místem už více než sto let, dokonce jím byla ještě předtím, než do tohoto světa poslali Flaemy. A Vysočina byla hlavním bodem i v mém vlastním osudu, ještě než jsem se narodil. Komandéři se musí vypořádat se mnou, aby mohli ničím neohroženi dobývat tento svět, a najdou mě právě tady."
"To jsi mě opravdu uklidnil," poznamenala Solveig sarkasticky. "Zdá se, že Vysočina je tvým oblíbeným bitevním polem. Teď už si vzpomínám, proč jsme tě před rokem vyhnali."
"Flaemové mě potřebují," ujišťoval ji Thelvyn. "Pořád jsou mimořádně zranitelní a citliví vůči nadvládě Komandérů. Neuniknou tomu, že budou vtaženi do tohoto konfliktu, a jen draci a já je dokážeme ochránit. I kdybych odtud odešel, jsem si jist, že by Komandéři využili Flaemů, aby mě přitáhli zpět."
"Takže je mi jasné, jaké kroky mám za těchto okolností podniknout," dodala Solveig. Pohlédla na draka. "Když uvážíme, jak zatím Komandéři jednali, mám dobrý důvod se domnívat, že mezi sebou máme přinejmenším jednoho zrádce - pravděpodobně nebude v naší družině, ale bude dost blízko, aby mohl podávat zprávy o všech plánech, které začneme

uskutečňovat."
Thelvyn přikývl. "Souhlasím. A vlastně s tím počítám. Nastražil jsem stejnou past, jako byla ta, která nám už jednou posloužila - říkám věci, které mají Komandéři slyšet, vždycky když mám dojem, že je případný zrádce nablízku. Snažím se je nalákat, aby zaútočili tady ve Vysočině. Proč vystavovat další země zbytečnému pustošení, když se poslední bitva musí stejně odehrát zde? Chci, aby Komandéři věděli, že na ně čekám."
"Máš tušení, kdo by mohl být tím zrádcem?"
Rozhlédl se po okolostojících delegátech, kteří spolu rozmlouvali v malých skupinkách poblíž otevřených dveří do přijímacího sálu. "Podezírám velvyslance Serrana, nebo alespoň někoho, kdo má v Alfatii velkou moc. Nezapomínej, že Alfatijší, stejně jako Flaemové, nepocházejí z tohoto světa. To, že se mnohokrát pokoušeli dobýt cizí území, může být nyní vysvětleno jako předehra ke vpádu Komandérů. Napadlo tě někdy, proč byli loni tak odhodláni vést beznadějnou válku s draky, a zašli dokonce tak daleko, že poslali vstříc jisté zkáze válečnou flotilu poté, co byli už jednou přinuceni se vzdát? Vylákali draky z jejich úkrytu. Draci se vždycky drželi stranou okolního světa a jejich shromaždiště byla přísně střeženým tajemstvím. Jenže ve válce s Alfatii byla většina těchto tajemství prozrazena."

Kapitola 11

DENNÍHO SVĚTLA POMALU UBÝVALO, ZÁŘIvě modrá, safírová obloha temněla víc a víc, až byla tmavá jako indigo, které se změnilo v černě, když se na východě objevily první hvězdy. Zdálo se, jako by světlo ustupovalo z drsných, zalesněných kopců pod pohořím Kolos, jako by ustupovalo za sluncem, které už zapadlo za divokým krajem na západě.
Nejhlubší stíny rozprostřela noc nejdříve pod stromy - a nehybný, skoro záhadný poklid dne přeměnila v zadumanou, strach nahánějící noční tmu. Ale v divočině na východ od Braastaru, po jedné straně hrbolaté, dávno zapomenuté cesty, zářil jediný světelný bod, vydávající měkkou, stříbrnou záři jako hvězda, která spadla z nebe. Ukryty v temnotě pod košatým dubem, ztrácející se ve stínu stály dva otesané kameny, rovnoměrně vzdáleny od malého plamínku. Další kusy roztříštěného kamene ležely napůl zarostlé trávou a pokryté spadaným listím; - strom se teprve začínal vzpamatovávat z nedávné pohromy, kdy jej poničil oheň.
Světelný bod náhle zazářil a jeho světlo vytrysklo ve světélkujícím prstenci jako vlna, kterou udělal kámen hozený do jezera tekutého stříbra. Kruh světla se rychle rozšiřoval a nabýval podoby oválu, jakoby dveří do noční tmy. Portálem otřásl chladný vítr cizího světa, suchý a ztěžklý prachem. Pak se s náhlým závanem ledového větru vyřítila z hlubin

portálu temná postava. Nejdřív měla jen nejasný tvar a rychle se zvětšovala. V posledním okamžiku vyskočil z průchodu mezi světy jantarový drak, silný a obrovský, a jeho pancíř jako by tvořily průsvitné zlaté pláty.
Drak postoupil vpřed a udělal místo rubínovému drakovi, který ho těsně následoval. Potom druhý z dvojice dragemaků stál u brány na stráži a jantarový drak se zastavil na prostranství, které se rozevíralo v lese u cesty. Na okamžik se zarazil, hlavu vztyčenou, jako by naslouchal. Vzápětí se postavil na zadní nohy, mohutný krk natažený, jak nejvíc to šlo, a zvedl hlavu. Nejprve se podíval na jednu stranu, pak na druhou, a očima zkoumal noční oblohu. Konečně uspokojen klesl zpátky na všechny čtyři, obrátil se ke svému společníkovi a pokýval hlavou. Rubínový drak zmizel v bráně, v okamžení odtažen kouzelnou silou, zatímco se jeho jantarový druh rozhlížel kolem a naslouchal.
Uplynula pouhá chvíle, než branou začali přicházet další dragemaci, jeden za druhým v rychlém sledu. Ihned se rozdělili a rozlétli se na všechny strany, jako by se snažili bránu zachovat a ochránit ji před objevením a zničením. V krátkém čase prošel branou předvoj více než čtyřiceti dragemaků. Mnoho z nich vyskočilo k nebi, aby zaujali své pozice v oblasti obklopující bránu, tedy asi do vzdálenosti pěti mil. Potom se začaly objevovat kompanie vojáků. Vypochodovaly z brány ve spořádaných zástupech a pak se rozmístily po obou stranách cesty. Za nimi vyjížděly také vozy se zásobami, malé skupiny těžkých vozů tažených mohutnými koňmi, kteří byli téměř tak velcí, jako samotní draci.
Vůdce Komandérů poodstoupil od brány mezi světy a rychle ušel kus cesty, až se dostal k vyvýšenině, odkud se mohl podívat zpátky průlomem mezi stromy. Byl teď vzdálen několik set yardů od brány mezi světy a všeho, co se kolem ní dělo, a ten ruch ho už nerozptyloval. Seděl vzpřímeně - paže pozdviženy - a pomocí ocasu udržoval obrovské tělo v rovnováze. Potom tiše, neobyčejně důstojně po způsobu draků, začal kouzlit.
V noční tmě se začaly dít podivné věci, když se pohnuly hluboko skryté, prazákladní síly jako odpověď světa na mocná kouzla jantarového draka. Nebo se svět možná bránil dračímu kouzlu, které do něj vtrhlo z jiné roviny existence. Ale zaklínadla v sobě měla nesmírnou sílu a byla předem pečlivě připravena, takže jantarový drak potřeboval jen probudit kouzelné síly, které čekaly, až je někdo přivolá. Temnota noci nad kopcem, který stál hned za branou mezi světy, ještě zhoustla. Jako by to byla studna plná stínů, přitahující k sobě předivo noci.
Když kouzla dosáhla největší intenzity, studnice temnoty náhle vychrlila proud černé tmy. A když pak čerň vybledla, noc měla opět svůj obyčejný tmavý plášť, který zahaloval vysoký skalní útes tyčící se nad lesem a velikou pevnost stojící na samém vrcholu útesu. Nápadně připomínala pevnost, ve které Dračí král našel Náhrdelník draků, ale pokud to byla opravdu ona, potom musela být celá pevnost i se skálou, na které stála, přemístěna z jednoho světa do druhého.
Pevnost byla tichá a prázdná. Kámen a dřevo bylo možné přenést z jednoho světa do jiného pomocí kouzel, ale živoucí bytosti ne, dokonce ani dragemaky. Komandéři a jejich početní otroci museli proto jeden po druhém projít branou mezi světy a na krátký čas opustit pevnost, než bude přemístěna mezi světy. Nyní měli hotovou pevnost v zemi svých nepřátel, místo, odkud budou moci s jistotou a přesností zahájit svůj útok na Vysočinu. A s vlastní pevností mohli čelit hněvu draků z Mystary. Vojáci a zásobovací vozy, které se shromáždily na cestě, se rychle přesunovali směrem k pevnosti, aby udělali místo dalším bojovníkům, kteří proudili z brány mezi světy.
Ale přesto nebyli Komandéři se svými přípravami ještě hotovi. Jantarový drak a několik jeho společníků roztáhli křídla, vznesli se k noční obloze a rychle letěli do pevnosti, aby v jejích zdech rozestavili stráže a připravili ji k obydlení. Jedním z jejich prvních úkolů bude dokončit otevření druhé brány mezi světy, té, která bude ukryta hluboko uvnitř jejich vlastní pevnosti. Takovým způsobem budou moci udržovat spojení se svým světem, a to dokonce i v případě obležení, a podle potřeby přijímat posily, zbraně a zásoby.
Tentokrát už neudělají stejnou - a velmi hloupou - chybu a nebudou podceňovat Dračího krále. Měli v úmyslu dokázat mu, že jeho bandy polodivokých draků nejsou pro ně žádným soupeřem a že nemohou vzdorovat jejich velké síle a pečlivým plánům.
Komandéři a jejich služebníci pracovali celou noc, protože věděli, že pevnost musí být zabezpečena dřív, než ji objeví draci. Nyní, když byli draci v Braejru vzdáleném necelých sto mil směrem na jih, Komandéři si uvědomovali, že jejich brzké odhalení je nevyhnutelné, a možná k němu dojde už za úsvitu. Proto Komandéři udělali všemožná bezpečnostní opatření a své jednotky a vozy přesunovali v noci, pod rouškou tmy. Především museli dávat pozor, aby nebylo vidět žádné světlo v pevnosti, a zvláště pak se nesmělo objevit v oknech věže, obrácených na západ směrem k Braastaru. Sami mohli totiž spatřit světla ve městě, které bylo od pevnosti vzdáleno jen několik krátkých mil, a rozhodně nechtěli upozornit na svou přítomnost.
Strategie a plány Komandérů byly nedávno narušeny, protože je Dračí král překvapil a jejich dosavadní plány úplně rozmetal, a oni dosud nepochopili, jak se mu to podařilo. Věděli jen to, že jim Vládce oznámil, že draci odmítli svého krále. Jenže v tom se Vládce musel zmýlit, i když se to zdálo naprosto neuvěřitelné. Nebo se okolnosti možná změnily rychleji, než Vládce předpokládal, a draci se nakonec svému králi přece jen podřídili. To druhé vysvětlení bylo pro Komandéry přijatelnější, ale bylo jim jasné, že taková chyba se nesmí opakovat. Tentokrát budou oni o krok vepředu před svým nepřítelem.
Uplynuly jen dva dny od chvíle, kdy je Vládce upozornil, že nadešel jejich čas. Celé armády vojáků a zásob byly neprodleně přesunuty z nejbližších tvrzí do pevnosti, ze které bylo řízeno osídlení Vysočiny Flaemy. Byla postavena v době, kdy Flaemové byli drženi jako otroci ve Vládcově světě. Komandéři měli od první chvíle v plánu přenést svou pevnost do Mystary, aby ji mohli využívat ke svým záměrům, až konečně vstoupí do světa, který chtěli dobýt.
Dostali zprávu, že Dračí král se snaží vytvořit alianci proti nepříteli a že brzy přivede do Vysočiny stovky draků. Zdálo se, že Dračí král předpokládá, že k dalšímu útoku dojde ve Vysočině; teď vlastně závodili draci s Komandéry v tom, kdo dřív shromáždí ve Vysočině své vojsko, a Komandéři měli náskok. Nicméně draci už byli na cestě a Komandéři musí být se svými armádami v pevnosti dřív, než draci dorazí.
Když nastalo ráno, Komandéři byli opatrní a zůstali se svými otroky v pevnosti. Uzavřeli bránu mezi světy ukrytou v lese a od té chvíle se museli spolehnout už jen na bránu otevřenou uvnitř pevnosti. Snažili se být co možná nejmíň

nápadní a doufali, že se tak ještě nějaký čas vyhnou odhalení. Pořád měli aspoň malou naději, že draci, kteří zahlédnou jejich pevnost, nebudou tenhle kraj dobře znát a neuvědomí si, že na tom místě pevnost nikdy nestála. Stejně tak se ale mohlo stát, že budou brzy nuceni jednat, i za cenu toho, že bude prozrazeno jejich tajemství a přijdou o výhodu momentu překvapení. Pevnost nebyla tak velká, aby se v ní ukrylo celé, nesmírně početné vojsko Komandérů, a dragemaci budou muset zahájit útok, aby mohli do pevnosti přivést další zotročené bojovníky.
Komandéři byli přesvědčeni, že jsou připraveni na nejhorší, a jejich plány byly hned po rozbřesku podrobeny zkoušce. Země ještě spočívala v hlubokém stínu hor, když hlídky zpozorovaly draka, který letěl směrem k severu. Byl to mladý zlatý drak, nechal se unášet větrem a pátravě se rozhlížel po lese, protože byl na lovu. Zdálo se, že nejdřív si pevnosti Komandérů ani nevšiml, nebo alespoň nejevil žádný zájem o mohutnou stavbu z šedého kamene, která se temná, tichá a zdánlivě opuštěná tyčila nad lesem. Když ale přiletěl blíž, budova ho začala zajímat, ačkoli si dával pozor, aby se k ní nepřiblížil příliš blízko, a opatrně kroužil kolem. Náhle se obrátil a letěl co nejrychleji zpět k jihu. Nebylo pochyb, že se s varováním vrací do Braejru.
Komandéři ho museli nechat jít, protože už měli své zkušenosti ze Skalní domoviny a věděli, že nejsou tak rychlí jako štíhlí zlatí draci. Čas, který měli na své přípravy, už pomalu vypršel, ale ještě jim zbývalo několik hodin, možná i celý den. V celé Vysočině dosud nebylo dost draků, aby mohli Komandéry vyzvat, i když ve Skalní domovině jich mohlo být několik set. Komandéři neměli možnost zjistit, kde drží Dračí král tou dobou své vojsko a kolik draků se mu zatím podařilo shromáždit. Měli už jen málo času na dokončení svých příprav, ale jakmile jednou začnou jednat podle svých plánů, nebude snadné je zastavit.
Neuběhla ani hodina a invaze do Vysočiny byla zahájena. Hlavní brána pevnosti se rozlétla dokořán a armády začaly pochodovat do války. K nim se přidávaly posily, které již proudily starou branou mezi světy. Pochodovaly po lesní cestě vedoucí na západ k Braastaru. Byla to předem připravená stezka pro útočící vojsko. Když Flaemové přišli do Mystary, Komandéři měli v plánu, že zotročený národ postaví své největší město poblíž brány mezi světy, aby sem Komandéři mohli rychle dorazit a chopit se moci, až bude jednou zahájena invaze. Později bylo Flaemům dovoleno přesunout hlavní město do Braejru, aby bylo zachováno tajemství Záření, protože hrozilo nebezpečí, že je objeví elfové. Komandéři nikdy nepředpokládali, že Braejr i Záření padnou do rukou jejich nejmocnějšího a nejodhodlanějšího nepřítele, ale to nebyla jejich největší potíž. Museli se pokusit nějak vyřešit všechny problémy, které s tím souvisely.
Nyní zahájili Komandéři druhý útok. Teď už nebojovali meči a šípy a nepoužívali dokonce ani strašlivé dračí zbraně. Jejich zbraní se stala kouzla. Flaemové byli v minulosti otroky Komandérů a v jejich vědomí se zachoval jistý instinkt poslušnosti, stejný instinkt, který Komandéři vzbudili u všech národů a podivných bytostí, aby je mohli ovládnout a podřídit své vůli. Nyní toto kouzlo mnohonásobně zesílili, aby Flaemy přiměli k poslušnosti a přilákali tak ztracené stádečko zpět do svého područí.
Armáda, která pochodovala k Braastaru, neočekávala, že bude muset o město bojovat. - Bylo nanejvýš pravděpodobné, že Flaemové bez boje vpustí útočníky do svého města, nebo přinejmenším budou tak rozptýleni zápasem o udržení kontroly nad vlastním vědomím, že nebudou schopni se bránit. Za soumraku už bude příliš pozdě na to, aby se draci pokusili vyburcovat město k boji. A jakmile Komandéři získají nové vojenské síly, rozšíří svou vládu na další části Vysočiny. Za nějaký čas pomohou obyvatelé Braejru vyhnat draky ze svého města. Až Komandéři získají moc nad Zářením, využijí všechnu jeho sílu, aby vyslali armády, pomocí kterých si podrobí celý svět. Dokonce i draci budou proti nim bezmocní a nedokážou je zastavit.

* * *

Seldaek pospíchal zpět do Braejru, aby podal Dračímu králi zprávu o záhadné pevnosti a shromažďující se armádě, kterou spatřil východně od Braastaru. Thelvyn dlouhou chvíli seděl ponořen v myšlenkách. Mladý kněz trpělivě čekal a litoval, že nemohl přinést podrobnější zprávu o tom, co viděl. Kharendaen seděla poblíž na dvoře Solveižina domu a pozorně poslouchala se Sirem Georgem po boku. Solveig již vešla do domu, aby našla Taeryna a rychle jej poslala pro Alessu Vyledaarovou do Akademie. Když opět vyšla na dvůr, Thelvyn procitl ze zamyšlení a pohlédl na ni.
"Myslím, že všichni víme, co to znamená," řekl konečně. "Když se z ničeho nic v lese objeví velká pevnost, je snadné uhodnout, odkud se tam dostala. Určitě stojí blízko staré brány mezi světy nedaleko Braastaru. A podle popisu soudím, že jsem takovou pevnost nedávno navštívil."
"Vynalézaví ďáblíci, není-liž pravda?" poznamenal Sir George.
"Sice jsem předpokládal, že Komandéři zaměří svůj další útok sem, ale přesto se jim podařilo mě překvapit," řekl nazlobeně Thelvyn. Obrátil se na Seldaeka. "Kolik draků je teď ve Vysočině?"
Mladý drak mohl jenom bezradně potřást hlavou. "Jsou tady pouze draci, kteří přiletěli, aby jako kurýři sloužili delegátům Velké aliance. Asi deset nebo jedenáct, když nepočítám nás tři."
"Tak to nestačí," poznamenal hořce Thelvyn, uvažující o svých omezených možnostech. "Musíme ihned vyslat posly do Skalní domoviny, Darmouku a Větroboru. Jsou to jediná místa, na kterých jsou v této chvíli soustředěny oddíly dračího vojska. Každé z těchto tří stanovišť sem musí okamžitě poslat třetinu draků ze svého celkového počtu, především nejmocnější dračí kouzelníky. Zbývající draci musí pokračovat podle plánu na rozmístění posádek v Mystaře. Kdybychom sem přivolali většinu naší vojenské síly, jednoduše by zaútočili někde jinde."
Kharendaen se zamračila. "V jedné věci ses rozhodně nemýlil. Mezi námi musí být zrádce. Jsou to jenom dva dny, co jsi oznámil, že další útok čekáš tady a že sem přivoláš velké dračí vojsko."
"A teď jsem se ocitl v pasti, kterou jsem sám nastražil," řekl zamračený Thelvyn. "Vylákal jsem Komandéry k invazi do Vysočiny, ale nikdy by mě nenapadlo, že by se mohli přesunout tak rychle poté, co jsme odrazili jejich útok na Skalní domovinu. Draci, kteří měli být podle mých plánů připraveni k obraně Vysočiny, jsou ještě pořád na východě."

"Je v tom nějaký rozdíl?" zeptal se Sir George. "To, že jsou Komandéři tady, ještě neznamená, že jsou připraveni zaútočit. Budou hotovi k boji dřív, než sem dorazí dračí vojsko?"
Thelvyn o tom zauvažoval a potom pomalu zavrtěl hlavou. "Nemám nejmenší tušení. Přál bych si, abychom měli alespoň nějakou představu o skutečné velikosti armády, kterou už Komandéři mají v pohotovosti. Nemám vůbec žádnou možnost zjistit, kolik času potřebují, aby sem přivedli několik desítek tisíc bojovníků, jak to bylo ve Skalní domovině."
"Opravdu potřebují tak velkou armádu?" zeptala se Kharendaen. "Ve Skalní domovině dostali Komandéři pořádnou lekci. Určitě je jim jasné, že neudrží žádné dobyté území, dokud se nevypořádají s Dračím králem a jeho draky."
"Nezapomněl jsem na to," řekl Thelvyn. "Musíme být velmi opatrní a nesmíme se nechat vlákat do žádné léčky, kterou nám možná přichystali. To ale všechno jen ztěžuje, protože nevíme, jaké druhy pastí jsou zvyklí používat."
"To je určitě důvod, proč tu chceš mít dračí kouzelníky," poznamenal Seldaek.
Thelvyn otočil hlavu a podíval se na mladého kněze. "Seldaeku, obdržel jsi rozkazy, a teď záleží na každé minutě. Zítra touhle dobou tady potřebuju mít aspoň pět set draků."
Seldaek si to rychle namířil přes dvůr k bráně a přeskočil přes zeď. Mladý kněz pospíchal ulicemi k paláci a k obydlím dračích poslů. Potřeboval ještě dva kurýry, aby mu pomohli dopravit rozkazy Dračího krále do různých zemí.
Thelvyn se obrátil ke své družce. "Je Seldaek tvůj příbuzný?"
Kharendaen překvapeně vztyčila uši. "Pokud vím, tak ne. Draci se o takové věci většinou moc nestarají. Proč se ptáš?"
"Působí dojmem dychtivého štěněte. Zajímalo by mě, proč se tu vždycky objeví právě on."
"Protože tvoji dospělí a moudří rádci jsou neustále zapotřebí někde jinde," poznamenal Sir George. "Samozřejmě s výjimkou mé maličkosti."
Thelvyn se zadíval dolů na starého rytíře. "Ty zůstaneš tady a pomůžeš Solveig uprosit Alessu Vyledaarovou nebo ji nějak přimět, aby našla způsob, jak využít Záření proti Komandérům. Záření je nejlepší zbraň, pomocí které můžeme Komandérům zabránit, aby ovládli Flaemy, alespoň do té doby, než sem dorazí dračí kouzelníci."
Solveig vypadala velmi zmateně. "Ty tady nebudeš?"
Zavrtěl hlavou. "Musím shromáždit všechny draky, kteří budou ochotni bojovat, a ihned s nimi letět do Braastaru. Naše přítomnost může hrát rozhodující roli v tom, jestli se město udrží tak dlouho, dokud nedorazí dračí posily."
"Opravdu si myslíš, že budete mít nějakou naději?" zeptala se. "Dohromady vás tam nebude víc než deset."
"Nepředpokládám, že budeme schopni udržet se moc dlouho," připustil Thelvyn. "Možná budeme muset ustoupit dokonce ještě dřív, než skončí den. Upřímně řečeno, příliš v záchranu Braastaru nedoufám, ale snad získáme čas, aby jeho obyvatelé mohli uprchnout, když to půjde. Teď mi dělá největší starosti, aby Braejr nebyl ohrožen ještě předtím, než stačí přiletět draci."
Seldaek a dva dračí kurýři se už vydali na východ a Thelvyn s Kharendaen společně se zbývajícími osmi kurýry vyrazili na sever k Braastaru. Thelvyn měl strach brát Kharendaen znovu a znovu do tak velkého nebezpečí, a myslel na to, že je kněžkou. Ale faktem zůstávalo, že ji prostě potřeboval. Ukázalo se, že dokáže být zuřivou dračí bojovnicí, stejně jako schopnou vůdkyní.
Letěli velmi rychle, a proto pro ně nebylo snadné za letu spolu rozmlouvat, ale přesto Thelvyn a Kharendaen strávili aspoň krátký čas diskutováním o kouzelných i kněžských zaklínadlech, pomocí kterých by ochránili obyvatele Braastaru před vlivem Komandérů. Existovaly různé způsoby, jak zabránit působení kouzla přímo u jeho zdroje - bylo možné obrátit kouzlo proti jeho zdroji nebo zaštítit možné oběti. Žádná obyčejná zaklínadla jim však nebudou nic platná, když se uváží síla útoku a vzdálenost, ze které Komandéři dokázali ovlivňovat své otroky. Byla tu jen jedna možnost. Pomoc Nesmrtelných. Pokud Mocný nebo někteří další Nesmrtelní nebudou ochotni soustředit v Thelvynovi svou vlastní sílu, Thelvyn sám toho mnoho nezmůže.

* * *

V Braastaru se situace každým okamžikem zhoršovala. Časně ráno začaly všechny zvony ve městě vyzvánět na poplach a ulicemi se rychle šířila zpráva, že několik mil na východ byla spatřena nepřátelská armáda. Obyvatelé města se začali připravovat na útok. Zavírali pevné okenice a rychle plnili vodou džbery a sudy, aby byli připraveni, kdyby město ničil dračí oheň. Vojáci oblékli svou zbroj, popadli zbraně a běželi bránit východní hradby.
K prvnímu útoku došlo jen několik minut nato, a byl veden takovým způsobem, jakého by se nikdo z obyvatel města v životě nenadál. Všichni lidé, kteří měli flaemský původ, si začali uvědomovat přítomnost nějaké zvláštní síly působící na jejich mysl. Pro většinu z nich to nebyl příjemný pocit, nemohli mu nijak uniknout, a cizí síla k nim promlouvala hlasem, který byl příliš tichý a vzdálený, než aby mu mohli porozumět. Někteří vnímali slova zřetelněji a pochopili jejich smysl, nedokázali ale odmítnout rozkazy, které jim sděloval tajemný hlas. Bolest s každou další minutou narůstala a někteří lidé už nebyli schopni dál odolávat vůli
záhadného hlasu. U některých krutá bolest přetrvávala, jako by je někdo trestal za to, že bojují o kontrolu nad svým vědomím.
I přesto však bylo v Braastaru stále mnoho lidí, kteří byli ochotni pokusit se bránit své město. Jedním z nich byl starosta Kervaal. Když se k němu dostala zpráva o hrozícím útoku, pospíchal ulicemi, ve kterých vypukl zmatek, a zoufale hledal vojáky, kterými by obsadil východní bránu. Chaos v ohroženém městě znemožňoval, aby si najal drožku, a nakonec zjistil, že se ke svému cíli dostane rychleji, když půjde pěšky. Podivný hlas, ozývající se v jeho mysli, mu bránil v jasném uvažování, ale věděl, že se nějak musí dostat k hlavní strážnici a najít kapitána městské stráže. Pokud jim aspoň trochu přálo štěstí, posádka už mohla být na cestě k bráně, ale starosta potřeboval mít jistotu.
"Podívejte! To je starosta!"

Zarazil se a prudce se otočil k volajícímu. Myslel si, že je to možná někdo, kdo ho hledal a chce mu pomoci. Potom zaváhal, protože tušil nesnáze. Několik yardů od něj stál mladý muž, upřeně na něho hleděl skrze davy lidí proplétající se ulicí. Jeho tvář starosta neznal, ale podle mužova šíleného pohledu uhodl, že jej ovládl záhadný hlas.
Mladý muž stál a větřil jako honicí pes, který se žene za kořistí. To přimělo dvojici jeho společníků, aby se obrátili a také se zahleděli na starostu. I v jejich očích plálo šílenství. Potom se pomalu začali blížit ke starostovi. Starosta Kervaal vytáhl meč, který si ve spěchu připjal k opasku; pochyboval, že by se mu podařilo těm holobrádkům utéct, takže se zdálo být nejrozumnější postavit se jim a bojovat. Flaemové neměli ve zvyku nosit takové zbraně, jako byl meč. Jeho tři protivníci drželi v rukou jen dva nože a pořádnou hůl, která se dala použít jako kyj. Starosta býval před lety vojákem, ačkoli meč nepoužil v opravdovém boji více než dvacet let. Ale přesto mu jeho dávná zkušenost a fakt, že má zbraň, dávaly jistou výhodu.
Lidé na ulici začali ustupovat, nikdo se do toho nechtěl plést. Starosta si ve zlé předtuše uvědomil, že v tomto střetnutí bude odkázán jen sám na sebe. Náhle jeden z mladíků vyrazil bojový pokřik a vrhl se vpřed s nožem v napřažené ruce. Byla to možná odvážná, ale naprosto hloupá taktika. Kervaal zažil napjatý okamžik, když předstíral, že chce na mladíka z jedné strany zaútočit, a vzápětí uhnul před naivním výpadem svého protivníka. Hrot jeho meče pronikl kůží mladíkova ramene a Kervaal tak muže přiměl, aby upustil nůž. Mladík vykřikl, ale byl to spíš zuřivý než bolestný výkřik, který se nakonec změnil ve výkřik ohromení, když se na něho vrhli okolostojící lidé a srazili ho k zemi, takže byl odzbrojen a zraněn.
Nyní se dali do pohybu i dva zbývající útočníci, ale byli mnohem opatrnější, poučeni neblahým osudem svého kamaráda. Podle všeho si byli vědomi toho, že jsou v nevýhodě, s pouhým nožem a holí proti meči. Ale starosta si ještě nemohl být jist vítězstvím. Jeho dlouhý dvojsečný meč nebyl dostačující zbraní v boji proti dvěma protivníkům, kteří byli od sebe značně vzdáleni, a také už nebyl tak pohyblivý a rychlý, jako v dobách svého mládí.
Útočník s nožem po něm náhle skočil a starosta rychle uhnul před lesknoucí se špičkou malého ostří. Zvedl meč a namířil jej přímo na muže mávajícího nožem. Ten byl nucen ustoupit tak rychle, že málem zakopl a upadl. Starosta si uvědomoval, že nemá chráněná záda, a slyšel, jak se k němu zezadu přibližuje muž s holí.
Ale mladík za jeho zády zapomněl na nepřátelský dav, který stál za ním; někdo mu zezadu podrazil nohy a útočník se svalil na zem. Právě v takovou reakci přihlížejícího davu Kervaal doufal. Dál mířil mečem na posledního z útočníků a nutil ho stále ustupovat, až mladík nakonec ztratil rovnováhu a upadl.
Starosta Kervaal přenechal davu, aby se s mladíky vypořádal. Zasunul meč do pochvy a dlouhou chvíli stál opřený o zeď jakéhosi domu a snažil se popadnout dech. Útok ho sice vyčerpal, ale Kervaala povzbudila skutečnost, že většina obyvatel Braastaru stále vládne svou vůlí, a i když byli vystaveni nesmírnému napětí, když se snažili udržet si zdravý rozum, byli stále schopni se bránit. Možná se mu přece jen podaří město zachránit. Náhle uslyšel rázování těžkých bot, rozléhající se dlážděnou ulicí. Obrátil se a uviděl, že se dav rozestupuje, aby mohla projít vojenská posádka. Vojáci se zastavili a kapitán městské stráže spěchal ke starostovi.
"Nezranili vás, pane?" zeptal se kapitán starosty.
"Jsem v pořádku," ujišťoval ho starosta. "Šel jsem právě za vámi, abych se přesvědčil, že vedete posádku bránit východní bránu. Máte všechny své muže?"
"Pouze ty, které se mi podařilo najít," odpověděl kapitán. "Někteří byli tak rozrušení tím divným hlasem, že by v boji nebyli nic platní, a několik z nich se ztratilo. Doufal jsem, že nás čarodějové dokážou ochránit, ale zdá se, že se také stali obětí toho záhadného čarování. Co se s námi vlastně děje?"
"Nepochybně to mají na svědomí dragemaci," odpověděl starosta. Tvářil se ustaraně. "Dejme se do práce. Musíme zajistit východní bránu a doufat, že se udržíme, dokud sem nedorazí Dračí král."
Starosta se přidal ke kapitánovi stráže a společně vedli oddíl vojáků ulicemi. Starosta tak měl možnost rychle se rozhlédnout po městě a získat přehled o momentální situaci. Navzdory zdánlivému zmatku připravovalo mnoho lidí domy a obchody na bitvu. Okna byla důkladně uzavřena okenicemi a dveře byly uzamčeny a zatlučeny prkny; dřevěné střechy byly polity vodou a každá nádoba, která se dala sehnat, byla naplněna vodou, aby mohli obyvatelé Braastaru bojovat s ohněm, až nepřátelé zaútočí. Starostovi to připomnělo minulé léto, kdy se města a vesnice ve Vysočině musely připravit na možný dračí útok. Ironií bylo, že pouze draci mohli nyní Braastar zachránit.
Kapitán stráže zastavil svůj oddíl v okamžiku, kdy přišli na místo, ze kterého bylo vidět východní bránu. Naznačil svým mužům, že mají být zticha. Před branou se už bojovalo; nepříliš početná stráž, která hlídala bránu, byla rychle přemožena samotnými obyvateli města. V davu byli muži, mladíci i starci, ale také ženy a dokonce děti. Částečně se jim už podařilo bránu otevřít a zápolili se zámky a panty, pokoušejíce se poškodit cokoliv, co budou moci, ve snaze zabránit tomu, aby mohla být brána nějak zabezpečena. Vypadalo to, že zatím je brána nepoškozená, hlavně však proto, že lidé u brány neměli vůbec žádné nářadí ani zbraně, které by potřebovali ke zničení masivních kovových částí brány.
"Musíme tu bránu zavřít!" vykřikl starosta. "Odežeňte ty lidi od brány. Za každou cenu!"
Kapitán se zamračil. "Moc se mi nezamlouvá představa, že bych měl bojovat proti vlastním lidem."
"Jinak to nejde. Mohli bychom ztratit celé město."
Kapitán se obrátil ke svým vojákům a vydal několik břitkých rozkazů. Jako jeden muž tasili vojáci meče a zvedli štíty a ve vyrovnané řadě pochodovali ulicí k bráně. Záměrně zvolili takovou ukázku síly a statečnosti a doufali, že zastraší útočníky. Pokud to bude aspoň trochu možné, kapitán chtěl bojovat jen v nejnutnějším případě.
Naštěstí zástup před blížícími se vojáky rychle ustoupil. Několik se v úprku hned rozběhlo k městu. Přestože byl dav s největší pravděpodobností pod vlivem dragemaků, u mnoha lidí se dosud projevovala svobodná vůle, když jim šlo o život. Někteří z útočníků - nebyly jich ani dva tucty - se pokoušeli o odpor, ale nebyli ozbrojeni ani neměli vojenský výcvik, takže v boji proti vojákům neměli žádnou šanci obstát. Městská stráž napochodovala přímo do hloučku, pokoušejícího se udržet si postavení u brány, a v několika okamžicích ho rozehnala. Někteří z výtržníků se pokusili

vojáky obejít a napadnout je zezadu, ale vojáci se ihned rozestavili po obou stranách brány a zbývající útočníky přinutili k ústupu.
Teď, když byla brána zpět v rukou stráží, starosta se šel rychle přesvědčit, v jakém je stavu. Útočníci vytloukli kameny a klacky dolní panty a závoru, ale škoda nebyla tak velká, aby nemohli bránu opět zavřít a zastrčit závoru. Kapitán stráže popošel k napůl rozevřené bráně a třel si šíji. Všichni cítili napětí, když se pokoušeli vzdorovat neúnavnému hlasu ve své mysli.
"Zdá se, že brána je docela v pořádku," řekl kapitán a otočil se ke skupině vojáků. "Zavřete bránu a zajistěte ji."
"Počkejte chvíli," přerušil ho starosta a vyšel z brány. "Podívejte! To jsou draci."
Malá skupina draků, letící ze severu a vedená Dračím králem, se v kruzích snášela k městu. Draci chtěli přistát na prostranství před městskou branou. Útočící vojsko ještě nedorazilo k městu, ačkoli Thelvyn zahlédl úzké zástupy vojáků a řady vozů necelých pět mil od města, táhnoucí se zpět až k vzdáleným horám na východě. Starosta a kapitán pospíchali Thelvynovi vstříc hned, jak se přiblížil.
"Budou nás draci chránit?" zeptal se prosebným hlasem starosta. Poblíž stojící Flaemové vypadali jako šílení a většinu z nich očividně sužovala bolest, větší či menší. Vůle Komandérů byla jako bouře zuřící v jejich vědomí.
Thelvyn smutně zavrtěl hlavou. Téměř se nenáviděl za to, že musí odmítnout tak zoufalou prosbu. "Komandéry někdo varoval dřív, než jsem mohl z východu přivolat dostatečný počet draků. Draci tu budou nejdřív zítra za úsvitu, a vaše město nedokáže odolávat tak dlouho. Alespoň my vás budeme bránit, jak nejdéle to bude možné."
"Budeme bojovat s vámi po boku!" zvolal odhodlaně kapitán městské stráže.
"Cením si vaší odvahy, ale není to možné," přesvědčoval ho Thelvyn. "Rychle mi řekněte, jak vážná je situace ve městě. Kolik obyvatel je pod vlivem Komandérů?"
"Zatím jich ještě není příliš mnoho," řekl starosta. "Problém je v tom, že jejich vliv postupně sílí a pro nás je stále těžší mu odolávat."
Thelvyn pohlédl na Kharendaen, která se mračila. "Bude to ještě horší, až dorazí samotní Komandéři. Město se nedá ubránit, dokonce ani s pomocí draků ne. Navrhuji, aby všichni, kdo ještě vládnou svobodnou vůlí, ihned uprchlí z Braastaru. Včetně vašich vojáků, kteří by měli jít jako poslední a chránit ostatní zezadu. My budeme zatím držet tuhle bránu, dokud nás Komandéři nepřinutí ustoupit."
"Ale kam máme jít?" zeptal se starosta.
"Na jih, do Braejru. Doufám, že ohňoví čarodějové dokážou využít svých mimořádných schopností a odstraní vliv Komandérů. A zítra se tam shromáždí dračí kouzelníci. Naše největší naděje na ochranu vašeho lidu před cizí vůlí je v Braejru."
Obráncům Braastaru bylo proti mysli opustit vlastní město, ale s Thelvynovým plánem souhlasili. Starosta se vzdálil, aby zařídil, co bylo třeba k ústupu všech, kteří ještě ovládali svou vůli a chtěli odejít. Spousta lidí mohla naštěstí nastoupit do vlečných člunů a malých loděk a plout po řece Aalban, takže do Braejru dorazili mnohem dřív než ti, kdo šli pěšky nebo jeli na koních. Vojáci městské stráže zavřeli východní bránu a zastrčili závoru a pak spěchali pomáhat s evakuací města.
Jakmile byla brána uzavřena, Thelvyn se soustředil, aby udělal všechno, co bude v jeho silách, a získal tak čas pro evakuaci Braastaru. Ostatní draci mu byli nablízku. Leželi na zemi u městských hradeb, aby je nebylo možné zahlédnout přes dvě míle otevřeného prostranství mezi městem a vzdáleným lesem. Thelvyn už spatřil dragemaky a byl zvědav, jestli vůbec tuší, že s malým oddílem přiletěl bránit Braastar. Však už se to brzy dozvědí, až Thelvyn zaútočí na jejich armádu. Proto se zatím skrýval a snažil se získat každou minutu navíc k evakuaci města.
I kdyby Komandéři nevěděli, že je v Braastaru, stejně by byl dříve nebo později nucen svou přítomnost prozradit. Popošel kousek za bránu a vzpřímeně se posadil, hlavu zvednutou, ocas obtočený kolem nohou. Potom zavřel oči a pokusil se uvolnit natolik, aby do něj mohla vstoupit síla Mocného. Věděl, že žádá o něco, co mu možná Nesmrtelní nebudou schopni nebo ochotni poskytnout. Potřeboval moc, která by daleko přesahovala schopnosti obyčejných kněží. Ale musel zahnat všechny myšlenky na možnost, že se to třeba nepovede, musel celým srdcem věřit, že žádá o moc, na kterou měl právo. Byl přece, koneckonců, Dračí král a téměř Nesmrtelný.
"Co chceš udělat?" zeptala se ho tiše Kharendaen.
"Pokusím se bojovat s vůlí Komandérů," odpověděl. "Když se mi podaří zrušit kouzelný vliv, který na tohle město mají, obyvatelé Braastaru se budou schopni evakuovat mnohem snáze a mnohem rychleji."
Kharendaen se tvářila nejistě. "Dokážeš vyslovit takové zaklínadlo, kterým bys zrušil kouzlo tak velkého dosahu?"
"To nevím," přiznal Thelvyn. "Možná že když budou Nesmrtelní ochotni přidat svou moc k mé vlastní, dokážu čarovat proti kouzlům Komandérů."
Thelvyn se zadíval k východu soustředěným, pronikavým pohledem, který byl jedinečným dědictvím dračího národa. Jako by upíral oči přímo na Komandéry a uzamykal svoji vůli před jejich vlivem. Potom soustředil všechnu svou moc na kouzlení, jako by splétal jednotlivé kouzelné prameny v jeden jediný, takže původní kouzlo nabývalo na síle, až se stalo mnohosetkrát mocnější. Když Thelvyn vyslovil zaklínadlo, připadalo mu, že s kouzlem se od něj oddělila velká část jeho bytosti. Měl pocit prázdnoty a takové slabosti, že se mu točila hlava, a trvalo několik okamžiků, než byl schopen zvednout svůj dlouhý krk.
Potom se Komandéři vzpamatovali z překvapení a začali útočit, zvětšujíce intenzitu svého zaříkávání. Nedokázali sice prorazit Thelvynovu obrannou bariéru, ale přesto nebyl schopen uchránit obyvatele Braastaru před jejich voláním. Protože Thelvynovo kouzlo zapůsobilo v jediném okamžiku na mnoho lidí, zasáhlo každého jiným způsobem a na někoho nemělo vůbec žádný účinek. Toto kouzlo bylo za normálních okolností trvalé, ale vzhledem k velkému rozsahu jeho použití bylo oslabeno a podléhalo vlivu Komandérů, takže za několik hodin přestane účinkovat. Alespoň se mu podařilo přinést mnoha Flaemům úlevu od napětí a bolesti, a osvobodil některé z obyvatel, kteří předtím nebyli schopni

uprchnout, a ostatním ulehčil útěk z města.
Teď mohl jenom čekat a ve vzácné volné chvíli odpočívat, zatímco se nepřátelská armáda pomalu, ale vytrvale sunula kupředu a blíž k městu. Jeho ochranné kouzlo nebude účinkovat moc dlouho a na jeho vyslovení vynaložil tolik energie, že bude muset znovu soustředit svou sílu, než bude moci znovu kouzlit.
"Nejsi moc unavený?" zeptala se Kharendaen, celá znepokojená.
Pomalu přikývl. "Musím si trochu odpočinout. Mohla bys zajít do města a najít starostu? Řekni mu, ať se jeho lidé drží pohromadě, až budou opouštět město. Když budou tvořit jedinou skupinu, mohu je svým kouzlem lépe ochránit.
Kharendaen se zatvářila pochybovačně. "Když zůstanou pohromadě, bude pro nás těžké bránit je před dragemaky."
"Naopak, mělo by to být snazší," namítl Thelvyn. "Není nás dost, abychom se mohli utkat s dragemaky, když se budeme muset rozdělit na obranu lidí z Braastaru."
Draci trpělivě vyčkávali. Zůstali ležet ve vysoké trávě, která jim poskytovala úkryt, a čekali na příchod nepřátelské armády. Kharendaen se vrátila za několik minut a hlásila, že evakuace města postupuje rychle, i když nebyla zvlášť dobře organizovaná. Zdálo se, že většina lidí se rozhodla uprchnout z města na vlastní pěst, jakmile se doslechli, že je útočící armáda jen pár mil od města. V důsledku toho zavládl značný chaos, který omezoval starostovo úsilí zorganizovat ukázněnou evakuaci. Mnoho uprchlíků bylo již na cestě k jihu, jeli na koních, na vozech i žebřiňácích. Vypadalo to, že jejich přesun probíhá dost rychle, takže lidem už od Komandérů nehrozilo příliš velké nebezpečí a dál si budou muset poradit sami. Zbývající obyvatelé města směřovali k řece, vzdálené pár mil západním směrem, odkud se na vlečných člunech a loďkách povezou přímo do Braejru.
Draci budou muset udržet město tak dlouho, dokud všichni obyvatelé nebudou na cestě, a potom chránit neuspořádanou flotilu loděk a člunů, nesených říčním proudem. Pro pouhých deset draků to bude pořádně těžký úkol a jejich úspěch závisí hlavně na tom, s jak velkým počtem dragemaků budou nuceni bojovat.
Před polednem byla útočící armáda vzdálena od města pouhé dvě míle. Poprvé bylo možné bojovníky jasně rozeznat, když zpustošeným lesem pochodovali po silnici až k okraji otevřeného prostranství. Thelvyn odhadoval, že je tam celkem aspoň dvacet nebo pětadvacet tisíc vojáků, a užasl nad tím, že se Komandérům podařilo přivolat branou tak velké vojsko v tak krátkém čase. Komandéři skoro nebyli vidět, jen v dálce bylo možné sem tam zahlédnout dračí siluety, nechávající se unášet větrem. Byla to mazaná taktika, protože znemožňovala odhad jejich počtu nebo jejich záměrů.
Thelvyn rychle zvážil všechny možnosti a pak se s draky stáhl za městské hradby. Jestli nepřátelé zaútočí, deset draků by mělo stačit na to, aby zabránili armádě útočníků vyšplhat se na hradby. Pokud zaútočí sami Komandéři a budou v převaze, draci by mohli nějaký čas odolávat, když využijí ochrany, kterou poskytovaly hradby. Thelvyn ještě jednou poslal Kharendaen do města, aby zkontrolovala, jak pokračuje evakuace.
Kharendaen se vrátila za chvíli s dobrou zprávou. "Poslední čluny a loďky právě vypluly. Další lidé jdou nebo jedou po silnici vedoucí na jih. Jen pár opozdilců teprve vychází z města."
"Až nás dragemaci přinutí ustoupit, budu muset udělat všechno pro to, abych ochránil ty, kteří prchají na jih, před vlivem Komandérů. Jenom doufám, že se Alesse podaří objevit nějaký způsob, jak využít Záření k tomu, aby mi pomohla."
"Myslíš, že budeme muset bojovat?" zeptala se Kharendaen.
Thelvyn o tom chvíli přemýšlel. "Útočníci jsou ještě nějaké dvě míle daleko. Během další hodiny se rozhodně nedostanou tak blízko, aby nás přiměli k boji. Nemáme důvod se znepokojovat, dokud se neobjeví Komandéři. Musíme s nimi bojovat, dokud nám budou stačit síly, abychom přilákali jejich pozornost a drželi je tak dál od lidí prchajících na jih."
Krátce po poledni začali nepřátelé zaujímat pozice v polích ležících východně od Braastaru. Jejich pohyby svědčily o tom, že se chystají k okamžitému útoku. Thelvyn odešel k řece, aby dokončil své kouzlení nad obyvateli Braastaru. Zjistil, že neuspořádaná skupina loděk a člunů již urazila několik mil po proudu řeky. Začal doufat, že by se jim útěk mohl nakonec podařit. Zdržel se jen tak dlouho, aby mohl obnovit kouzlo chránící uprchlíky před Komandéry, i když pak musel několik minut odpočívat, než byl schopen letět zpátky do města. Přistál u východní brány a připojil se k čekajícím drakům.
Thelvyna překvapilo a také dost polekalo, když viděl, že se nepřátelská armáda již připravila k útoku. Řady vojáků čekaly v polích, v podivném, nepřirozeném tichu, a první stála necelých sto yardů od hradeb. Buď ještě netušili, že se na ně chystá dračí kompanie, nebo se draků úplně přestali bát. Komandéři byli stále jen vzdálenou hrozbou, poletujíce v dálce nad vrcholky stromů. Zatímco je Thelvyn pozoroval, rozdělili se do čtyř skupin, které pomalu obletěly město, aby mohly zaútočit z různých stran. Thelvyn viděl, že v každé skupině je přinejmenším dvacet dragemaků.
"Tiše předej dál můj rozkaz," řekl Thelvyn dračici. "Ať se draci rozestoupí ve vzdálenosti dvojnásobného rozpětí křídel, abychom se mohli pokusit udržet co možná nejdelší úsek hradeb. Připomeň jim, aby pozorně naslouchali a čekali na další rozkazy. Jestli se Komandéři přiženou v přesile, možná odtud budeme muset rychle zmizet."
Protože nesledoval, co se děje za hradbami, překvapily ho háky a žebříky, které se znenadání objevily na okraji hradeb. Ozýval se rachot a skřípot, když se háky nahoře zachytily a lana se napínala. Zhluboka se nadechl, aby si připravil plamen dračího ohně, potom se postavil na zadní nohy a hlavu zvedl nad hradby. V okamžiku, kdy se objevila jeho hlava, snesl se na ni déšť šípů, které se odrážely od jeho pancíře. Musel zavřít oči a klesnout na všechny čtyři, zpátky do bezpečí za hradbami. Útočníci o dracích věděli a oddíly lučištníků byly připraveny zahnat je zpět.
Thelvyn se, bohužel, zrovna chystal vyšlehnout plamen, takže jediné, co teď mohl udělat, bylo otočit hlavu a vychrlit dračí oheň za sebe, na kamenné dláždění ulice. Nemohl si dovolit riskovat a zvednout hlavu nad hradby, aby mohl svým ohněm zasáhnout útočníky. I když ho žádný z nesčetných šípů nezranil, obával se, že by nějaké kopí nebo šíp ze samostřílu mohly proniknout jemným pancířem na jeho tváři. Aspoň budou útočníci proti drakům bezmocní v

okamžiku, kdy se pokusí přelézt hradby. Ustoupil od hradební zdi a vyčkával, připraven zaútočit na kohokoli, kdo by se dostal přes okraj hradeb, svým ohnivým dechem. Jeho druzi, kteří mu stáli z obou stran po boku, udělali totéž.
Thelvyn se zarazil, čekal a poslouchal. Útok na hradby nějak záhadně utichl a nikdo se nesnažil vylézt po provazech, které se zahákly za okraj hradeb. Přiblížil se k bráně z masivního dřeva, ale zaslechl jenom slabé zvuky, které vydávalo ohromné vojsko shromážděné za hradbami. Pak uslyšel zvuk, který vydávalo nějaké obrovské běžící monstrum, a v dalším okamžiku polekaně uskočil, protože brána byla zasažena úderem nesmírné síly, který málem roztříštil mohutné trámy.
Ostatní draci se k němu seběhli, aby mu pomohli bránu udržet, ale Thelvynovi bylo jasné, že bitva o hradby je už ztracená. Byl si jist, že na bránu zaútočili dragemaci, a stejně tak si byl jist, že přiletěli v počtu, který jim zaručoval naprostou převahu. Když k němu přispěchala Kharendaen, posadil se tak, aby se musela obrátit čelem ke středu města.
"Pokoušet se udržet tuhle bránu nemá smysl," řekl drakům. "Musíme zachránit sami sebe, abychom mohli bránit uprchlíky."
Vyskočil a vedl ostatní. Když došel k první vedlejší ulici, prudce zabočil, aby se draci dostali co možná nejrychleji z dohledu hlavní ulice pro případ, že by dragemaci během několika dalších okamžiků rozrazili bránu a vnikli do města. Poslední z draků právě bleskurychle zahnul do úzké postranní ulice, když v tom uslyšeli dunivý náraz, jak se dragemaci podruhé vrhli proti poničené bráně. Dřevěné trámy praskaly a mohutné kusy dřeva se rozletěly na všechny strany a narážely do zdí okolních domů.
Thelvynovým jediným zájmem bylo odvést draky dost daleko, aby Komandéři neviděli, jak málo jich ve skutečnosti je. Braastar ještě nebyl úplně opuštěn, protože zatím neodešli někteří lidé flaemského původu, kteří byli natolik pod vlivem Komandérů, že nedokázali uprchnout. V hloučcích se potulovali ulicemi a hledali nepřátele, kteří byli ještě před několika hodinami jejich krajany. Drakům se zotročení Flaemové raději do cesty nepletli. Thelvyn vedl své společníky šikmo napříč městem, až konečně dorazili k jižní hradební zdi. Protože v tomto úseku hradeb nebyla žádná brána, draci je prostě přeskočili. Pak se rychle vydali na západ k řece Aalban. Letěli tak nízko, že se konci křídel dotýkali vysoké trávy. Teprve když doletěli k řece a zamířili k jihu, odvážili se letět trochu výš.
Několik mil sledovali říční proud, až dohnali změť loděk a člunů unášených vodou a přetékajících uprchlíky. Lidé hlasitě zajásali, když uviděli draky; Thelvyna napadlo, jestli si uvědomili, že draci ustoupili k řece, protože město dobyli nepřátelé. Kroužil nad břehem řeky a chystal se přistát, ale vtom si všiml mladého zlatého draka, který se zoufale snažil ho nepředběhnout. Thelvyn sklopil křídla a plachtil nad vodou, čekaje až mladý drak trochu vzlétne a poletí vedle něho.
"Komandéři jsou nám v patách," hlásil drak. "Byl jsem z naší družiny poslední a viděl jsem, že z města letí přes pole za námi."
"Kolik jich je?" zeptal se Thelvyn.
"Neznám jejich přesný počet, ale určitě jich bylo mnohem víc než nás."
Thelvyn přikývl a mladý drak se obrátil a letěl zpátky, aby se přidal k ostatním. Thelvynovi bylo jasné, že se musí rychle rozhodnout. Buď draci zůstanou a budou bránit obyvatele Braastaru, nebo se on i jeho druhové zachrání pro důležitější bitvy a raději nebudou riskovat ztrátu svých životů v bitvě, kterou nemohou vyhrát. Bylo to to nejtěžší rozhodnutí, které musel po dlouhé době udělat, protože věděl, jak musí znít odpověď. - Neodvažoval se vystavit nebezpečí, že zbytečně ztratí svůj život, i kdyby to mělo zachránit obyvatele celého města. Jeho smrt by mohla znamenat porážku celého světa. Po chvíli se otočil, přistál na travnatém břehu řeky a čekal, až se k němu připojí ostatní.
"Nemůžeme si dovolit pustit se do takového boje," oznámil prostě drakům. "Jakmile Komandéři zjistí, jak málo nás tady je, využijí své přesily a přemůžou nás. Můžeme jen doufat, že se nám podaří je oklamat. Těsně mě následujte, ale buďte připraveni rychle ustoupit."
"A co lidé z Braastaru?" zeptala se tiše Kharendaen.
Thelvyn mohl jen zavrtět hlavou. "Snad je Komandéři nechají na pokoji."
Thelvyn věděl, jak těžce to raní dračí hrdost utíkat z boje, ale neměli na vybranou. Několika skoky se ocitl na okraji břehu, roztáhl křídla a vyskočil k obloze. Pomalu nabíral rychlost a čekal, až se k němu přidají jeho druhové. Když byli všichni draci ve vzduchu, vedl je těsně podél východního břehu řeky. Letěli nízko nad temnou hladinou řeky, zahalenou stíny lesa, který řeku jako by svíral ve svém náručí. S trochou štěstí zůstanou do posledního okamžiku nezpozorováni.
Štěstí při nich stálo. Thelvyn zahlédl dragemaky až ve chvíli, kdy jim náhle přeletěli přímo nad hlavou, ale byli tak soustředění na svůj útok, že si draků pod sebou nevšimli. Komandérů byly přinejmenším dva tucty a jejich letku tvořili převážně obrovští jantaroví a rubínoví draci. Zlatí draci prudce vylétli vzhůru a rychlost jejich letu je vynesla přímo do zadních řad nepřátelské hordy.
S Thelvynem v čele draci bleskově a zuřivě zaútočili, užívajíce svých pařátů, tesáků a plamenů, aby v prvních momentech svého útoku způsobili co nejvíce škody. Trhali zranitelná křídla dragemaků, aby je vyřadili z boje. Zbytek dragemaků zakroužil nad řekou a chystal se k útoku. Ale v té chvíli už Thelvyn skončil dračí útok a vedl draky dolů, téměř k hladině řeky. Tam zatočili a jako šipky vletěli do úkrytu lesa na východním břehu. Proplétali se mezi stromy a svými křídly lámali menší větve. Komandéři byli těžší a ne tak hbití jako draci, takže nemohli vlétnout mezi stromy a byli donuceni sledovat draky shora, letíce nad vrcholky stromů.
Thelvyn měl v plánu odvést Komandéry co možná nejdál od řeky, protože si byl vědom toho, že jediná naděje na záchranu obyvatel Braastaru spočívá v tom, že Komandéry přiměje, aby ho pronásledovali. Myslel na to, jak dlouho se mu bude dařit lákat Komandéry k pronásledování. Když bude muset, pošle ostatní draky pryč; protože Komandéři chtěli jen jeho, a když bude muset, povede tu štvanici k pohoří Kolos.

Po několika mílích směrem na východ se draci dostali do velmi staré, husté části lesa, kde se jim letělo snadněji pod spodními větvemi vysokých stromů. - Listoví v korunách stromů bylo stále příliš husté, takže je Komandéři nemohli seshora vidět. Thelvyn zahlédl údolí ponořené v hlubokém stínu a přistál. Kličkování mezi stromy bylo únavné a draci si potřebovali odpočinout. Thelvyn také potřeboval promyslet svůj další krok. Na okraji údolí rozestavil dvojici mladších draků, aby dávali pozor, kdyby se objevilo nebezpečí.
"Jak dlouho budeme moct v tomhle pokračovat?" zeptala se Kharendaen, když se posadila těsně vedle svého druha. "Opravdu si myslíš, že budeme mít před Komandéry donekonečna náskok?"
"Udělám všechno, co budu muset, abych zachránil ty lidi na řece," odpověděl. "Ale až odletíme, chci, abys tu zůstala schovaná tak dlouho, dokud nepomine nebezpečí, a pak se vrať do Braejru. Řekni Solveig, že musí zařídit, co bude třeba, pro ty lidi na řece. A Alessa musí najít nějaký způsob, jak využít Záření k jejich ochraně."
"Víš moc dobře, že tě neopustím," odpověděla mu prostě.
"Dračí králi!" zvolal jeden z draků, stojících na stráži. "Komandéři letí zpátky na západ, směrem k řece."
Na okamžik vypadal Thelvyn úplně zničeně. "Komandéři vědí, stejně jako my, jak hrát tuhle hru. Vědí, že mě mohou přitáhnout zpátky k sobě, když ohrozí lidi na řece."
"Ale co můžeme dělat?" zeptala se ustaraně Kharendaen.
"Teď máme jen jednu možnost," řekl Thelvyn a vstal. "Musíme s nimi bojovat."
Draci následovali Thelvyna, který uháněl lesem a mezi korunami stromů pátral po volném prostoru, dost velkém, aby se jím mohli vrátit na oblohu. Po několika stech yardech našel malou mýtinu. Roztáhl křídla a pak téměř kolmo vyskočil do vzduchu, pamáhaje si dlouhými, rychlými údery křídel. Pomalu zakroužil nad stromy a čekal, až ostatní vystoupají mezi stromy.
Komandéři byli asi dvě míle před nimi a mířili na západ. Neletěli příliš rychle, takže si Thelvyn domyslel, že čekají, až se draci ukážou na obloze. Když se draci vynořili z lesa, dragemaci zakroužili a vraceli se zpět, aby mohli zaútočit. Potom se najednou, naprosto nevysvětlitelně, znovu otočili a letěli pryč, jak nejrychleji mohli, na úplně jinou stranu, nikoli k řece, ale přímo na sever, směrem k Braastaru. Thelvyn se nepokusil je pronásledovat, protože je podezíral, že ho chtějí vlákat do pasti. Nechtělo se mu vůbec věřit tomu, že by byli tak hloupí, aby si mysleli, že Dračí král za nimi poletí do města, kde budou číhat další dragemaci připravení k boji.
Tentokrát už Komandéři nezpomalili svůj let, když je draci odmítli pronásledovat. Thelvyn začínal mít dojem, že prchají, a protože pochyboval, že by utíkali před hněvem Dračího krále, napadl ho jen jediný důvod, který mohl Komandéry přimět k takovému úprku. Ohlédl se a za sebou uviděl oblohu plnou draků. Z jihovýchodu se blížila malá dračí armáda. Byla to část posádky, která zůstala ve Skahií domovině. Seldaek rozhodně neztrácel na cestě za svým posláním čas; našel nejbližší kompanii draků a uplynuly pouhé hodiny, než se s nimi vrátil zpět.
Thelvyn zeširoka kroužil, dokud nenašel rozlehlou mýtinu, kde mohl přistát a promluvit si s vůdci dračí kompanie. Zkoušel uhodnout, kterého z jeho hlavních rádců, Marthaena či Jherdara, mohl Seldaek ve Skalní domovině najít. Potřeboval mít po ruce Marthaena, ale nepřekvapilo ho, když spatřil rudého draka, který právě jako první klesal dolů na mýtinu. Většina jeho druhů, celkem asi čtyři sta draků, zůstala ve vzduchu a ve velkých kruzích oblétávali mýtinu, aby Komandéry odradili od návratu.
Jherdar kroužil nad mýtinou, aby zpomalil svůj sestup, a nakonec doskočil na zem. Když složil svá křídla, na okamžik se zarazil a potom se uklonil, dávaje tak najevo svou úctu k Dračímu králi. Thelvyna - i když to skrýval - stále překvapovala taková oddanost rudého draka, který mu odporoval od první chvíle, kdy se stal Pánem draků.
"Přiletěl jsem, jak nejrychleji jsem mohl," řekl téměř omluvně Jherdar.
"Ani by mě nenapadlo si stěžovat," ujišťoval ho Thelvyn. "Ve skutečnosti jsem neočekával pomoc dřív než zítra ráno. Nyní už jsem si jistý, že můžeme udržet Braejr a uprchlíky z Braastaru v bezpečí, dokud nedorazí dračí kouzelníci"
Rudý drak se zatvářil překvapeně. "Nebudeme tedy útočit hned? Teď jsme přece určitě v přesile."
Thelvyn rozhodně zavrtěl hlavou. "Nemůžeme si to dovolit. Komandéři vědí, že nemohou udržet dobytá území v tomto světě, pokud jsme tady my a jsme odhodláni s nimi bojovat. Budou se muset s námi, a především se mnou, vypořádat co možná nejdřív. Podezírám je, že nám uchystali past, a nejsem ochoten útočit, dokud nebudeme mít lepší přehled o situaci. A právě proto potřebuji kouzelníky. Nemyslím, že by měl odklad boje nějaký rozhodující význam, protože Braastar už stejně padl."
Jherdar odvrátil hlavu a tvářil se nespokojeně. - Jako všichni draci se chtěl postavit každé hrozbě zpříma a hned, zaútočit na nepřítele okamžitě a s živelnou zuřivostí. Ale nebude pochybovat o rozhodnutí Dračího krále, protože už pochopil, že je třeba dělat plány pečlivě a s rozvahou. Thelvyna to potěšilo, protože se obával, že by se draci mohli začít přeceňovat po celkem snadném vítězství ve Skalní domovině a být příliš sebevědomí.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

Kapitola 12

PŘÍLET PRVNÍ SKUPINY DRAKŮ THELVYNOVI trochu usnadnil řešení problémů, se kterými se musel vypořádat, protože díky jejich přítomnosti uvázla invaze do Vysočiny na mrtvém bodě. - Komandéři se zatím spokojili s tím, že se soustředili na zabezpečení své pozice v Braastaru a okolí města, ponechávajíce uprchlé obyvatele města celkem v klidu. Draci tak mohli uprchlíky bez potíží chránit a pomoci jim na jejich cestě na jih, jak lidem na řece, tak těm, kteří cestovali po hlavní cestě. Avšak Komandéři vytrvale rozšiřovali svůj vliv na vědomí Flaemů. Už neútočili jen na mysl uprchlíků, ale snažili se zasáhnout obyvatele měst a vesnic směrem na jih, až do Braejru.
Thelvyn byl dál opakováním ochranného kouzla schopen poskytovat úlevu od většiny tlaku, který Komandéři vyvíjeli na uprchlíky. Ale vyslovení zaklínadla, kterým rušil kouzlo působící na mysl obětí, vyžadovalo vynaložení mnoha sil zvláště od chvíle, kdy bylo třeba, aby své kouzlo obnovoval každé dvě až tři hodiny. Ten úkol byl téměř nad jeho síly v okamžiku, když bylo zapotřebí, aby svým kouzlem ochránil také obyvatele Braejru. Bylo to však něco, co mohl vykonat pouze on. Ani ti největší dračí kouzelníci nedokázali soustředit třeba jen část kouzelné moci, která mu po právu, jako synovi Nesmrtelného, náležela.
Další dračí skupina dorazila během noci a zajistila tak drakům rozhodující postavení ve Vysočině. Nikdo však nemohl pomoci Thelvynovi a ulehčit mu břímě, které představovala ochrana Flaemů před vlivem Komandérů. Když mohl, tak v noci spal, ale jedno ze dvou působících kouzel musel obnovovat každou hodinu. Za úsvitu býval tak unaven, že sotva mohl vstát.
Ráno po příletu do Braejru se na něj aspoň trochu usmálo štěstí. Alessini ohňoví čarodějové celý den a noc experimentovali s mocí Záření, až nakonec objevili způsob, jak tuto moc využít alespoň k částečnému blokování vlivu Komandérů. To ráno měl Thelvyn možnost krátce si promluvit s Alessou Vyledaarovou. Řekla mu něco o tom, jak zkoumali Záření, aby našli způsob, jak je použít proti Komandérům. A především se chtěla ujistit, že Thelvyn pochopil dvě hlavní omezení Záření. Moc Záření byla veliká, ale omezená; Alessa musela dávat pozor, aby čarodějové, kteří udržovali v chodu ochranný štít, neužívali moc Záření rychleji, než se sama dokázala obnovit. A navíc, jak už Thelvyn věděl z dřívějška, Záření postupně ztrácelo svou moc s rostoucí vzdáleností. Vzhledem k omezení štítu stačila moc Záření jen tak tak na ochranu Braejru.
Ale Thelvyn stále musel udržovat kouzlo na ochranu uprchlíků. Většinu dalšího dne strávil v divočině s draky, kteří hlídkovali kolem lidí ustupujících z Braastaru a chránili je před chladnou, vytrvalou vůlí, která se snažila přimět uprchlíky, aby se obrátili zpátky k severu. Ten zápas byl dokonce větší než předchozího dne, protože moc Komandérů přes noc vzrostla, a během třetího dne jejich vpádu do Vysočiny dokonce ještě víc zesílila. Avšak před polednem dorazila další kompanie draků. Nyní bylo ve Vysočině více než tisíc draků, a ti, kteří byli mezi posledními, hlásili, že vojska trpaslíků a elfů a také armáda z Darokinu jsou již na cestě.
Když se Thelvyn toho večera vrátil do svého obydlí u Solveižina domu, se zájmem si všiml, že z jejího domova byly vyneseny všechny lampy a lucerny, aby mohly ozářit dvůr. Okolí domu bylo plné draků a lidí. Dvůr byl tak přeplněný, že Thelvyn musel přistát v ulici před branou. Když nakoukl dovnitř, zahlédl Marthaena s dalšími dvěma staršími draky. Doufal, že jsou to kouzelníci, na které tolik čekal. Mluvili o něčem s Alessou Vyledaarovou, která se tvářila poněkud nepřívětivě.
Thelvyna překvapilo a potěšilo, když spatřil Perrantina, mága a dřívějšího společníka na dobrodružných výpravách, který byl zabrán do rozhovoru se Solveig a Sirem Georgem. V posledních šesti letech se čaroděj do Vysočiny nevrátil a Thelvyn už ani nečekal, že ho ještě někdy uvidí. Perrantin se nijak nezměnil, díky svému vzhledu i oděvu, který nosil, vypadal spíš jako pekař nebo prodavač než zkušený čaroděj. Thelvyn měl kolem krku Náhrdelník draků a mág okamžitě poznal, kdo před ním stojí.
"Thelvyne!" zvolal Perrantin a pospíchal ho pozdravit, když drak vstoupil na dvůr. "Páni, už uběhl dlouhý čas."
"To máš tedy pravdu," souhlasil Thelvyn. "A já měl dnes dlouhý den. Přivezl tě Sir George?"
"Ne, požádal jsem jednoho z tvých dračích kurýrů, který letěl přes Traladaru a přinesl novinky o invazi," vysvětloval Perrantin. "Pomyslel jsem si, že bys mě mohl potřebovat, protože pochybuji, že ti Sir George coby rádce může být nějak užitečný."
"To mi tedy vysvětli, proč bych dál neměl tomu mládenci vydávat poklady ze své bezedné studnice moudrosti," zeptal se rozhořčeně starý rytíř.
"Nejspíš proto, že jsi tolik potěšen tím, že jsi získal zpět svou chybějící ruku, takže nejsi schopen pořádně pochopit, jak zoufalá je ve skutečnosti situace."
"Kdyby vám to nevadilo, mohli byste o svých rádcovských schopnostech diskutovat později," přerušil je Thelvyn, i

když ho jejich rozepře pobavila. Když ty dva výstřední starší muže pozoroval, připomnělo mu to dny, kdy žil se Sirem Georgem v malé hraniční vesnici Graez, a na okamžik se cítil být znovu dítětem. V posledních letech dospěl natolik, že už mu nebylo proti mysli cítit se mladý. "Je to večírek na uvítanou pro dobré přátele, nebo jen sešlost debatující o vážných věcech?"
"Alessa má potíže se svou flaemskou nedůvěřivostí k cizincům," vysvětloval Sir George. "Má nějaké pádné důvody, proč nechce dračím kouzelníkům dovolit, aby studovali Záření."
"Na tohle nemáme čas," řekl rozhodným hlasem Thelvyn. "Pojďte se mnou."
Pomalu přešel k místu, kde Alessa Vyledaarová tiše, ale pevně rozmlouvala s Marthaenem a dvěma dračími kouzelníky. Měla na sobě flaemský oděv čarodějů s vysokým, tuhým límcem a Thelvyna překvapilo, jak mu její vzhled a vystupování připomíná Byena Kalestraana. Posadil se naproti nim. Seděl vzpřímeně, takže se na Alessu díval shora způsobem, který měl být zastrašující.
"V čem je problém?" zeptal se prostě.
"Záření patří Flaemům," prohlásila nevrle Alessa. "Až bude po válce, mělo by být ponecháno v našich rukou."
"A já se ji snažím ujistit, že to tak bude," trval na svém Marthaen. "Není to něco, co bychom mohli odnést s sebou, ani kdybychom chtěli. Chceme vám jen pomoci v tom, jak Záření využít k vaší ochraně. Promluvila jsi o tom s ostatními členy svého řádu?"
"Nikomu z nás se to příliš nezamlouvá," odpověděla. "Ale rozhodnutí nechali na mně."
"Budeš tedy naslouchat alespoň Perrantinovi?" zeptal se Thelvyn. "Urazil celou tu dlouhou cestu ze své tmavé díry někde v Traladaře jen proto, aby ti poradil v čase nouze. Perrantin je věhlasný čaroděj a učenec. Když před šesti lety útočili rudí draci, rozhodl se, že tu záhadu vyřeší, a hledal odpověď, když si nikdo jiný nevěděl rady. Skončilo to tím, že se ze mě stal Pán draků. Nikdy mu to neodpustím. Ty určitě dokážeš své mladé kolegyni říct, co by měla udělat, viď, Perry?"
"Ano, jsem si tím jist," souhlasil Perrantin a energicky přikyvoval. "Musíš drakům dovolit, aby ti pomohli, nebo ti Komandéři, jak se říká, vypálí rybník."
"Jak pádné a přímé," poznamenal Thelvyn. "Můžeš odmítnout něco tak moudrého?"
Alessin pohled byl stále víc a víc rozlícenější. "Začínáš být stejně zkažený jako Sir George."
Thelvyn předstíral překvapení. "Myslím, že jsem byl právě uražen."
"Bylo to tak myšleno," řekla mu a pohlédla na starého rytíře tak přísně, že ho to přimělo zavřít pusu dřív, než mohl něco poznamenat. Potom se zamračila. "No dobrá. Lepší svěřit Záření drakům než dovolit Komandérům, aby se ho zmocnili. Ale musíte mi slíbit, že mi povíte všechno, co o něm zjistíte."
"Slibuji ti, že tě budeme o všem informovat," ujistil ji Marthaen. "Jak s těmi tajemstvími naložíš, to už bude tvoje věc."
Thelvyn pozoroval Alessu a byl si jist, že je stále hodně nedůvěřivá nebo alespoň rozhněvaná. Nejdřív vůbec nechápal, v čem tkví skutečná příčina jejího chování, ale potom mu došlo, že se netrápí kvůli drakům, ale kvůli sobě. Záření bylo jedním z největších dědictví ohňových čarodějů, znamenalo pro ně tolik, co Náhrdelník draků pro draky. Alessin instinkt jí říkal, aby odmítla povolit drakům přístup k Záření, protože toužila odkrýt jeho tajemství sama. Možná ji ráno budou muset trochu přemlouvat, ale až draci začnou se svým zkoumáním, bude s jejich spoluprací svolnější.
"Jestli je to poslední problém, se kterým jsem si měl dnes poradit, šel bych se navečeřet a spát," prohlásil Thelvyn. Otočil hlavu a podíval se na Kharendaen, která trpělivě seděla vedle něj. "Celý den jsem bojoval s vůlí Komandérů a upřímně řečeno, mám dost. Je tu někde něco k jídlu, nebo si budu muset večeři ulovit?"
"Myslím, že si večeři zasloužíš," řekla mu Solveig. "Dalo to nějakou práci, ale podařilo se nám pro tebe sehnat tři panny."
"Nepřipadá mi to moc zábavné," řekl Thelvyn, když pomalu vstal a pomalu odcházel ke skladišti.
"Počkej tam," zavolala za ním. "Hned ti něco přineseme."
Další den bylo třeba řešit nové problémy. Thelvyn se od začátku obával, že Komandéři zaútočí na Braejr, jak nejdřív to pro ně bude možné, a nebyl na to připraven. Proto mu bylo trochu líto těch dvou dnů, které byl nucen strávit doprovázením obyvatel Braastaru do bezpečí, zatímco bylo třeba připravovat se na válku. Ale také si uvědomoval, že by toho stejně asi nemohl mnoho udělat, protože by musel čekat na dračí kouzelníky, které Marthaen přivedl teprve včera večer. Té ztrátě času se prostě nemohl vyhnout, jenomže Komandéři během té doby zcela určitě pokročili v uskutečňování svých plánů, zatímco on nevykonal ještě nic konkrétního.
Také nezapomínal na záhadný hlas, který byl skutečným pánem ukrývajícím se za Komandéry, na mocnou vůli, se kterou bojoval při záchraně Alessy, když byla zotročena její mysl. Z nezbytí bojoval s pouhými poddanými skutečného vůdce celé invaze, takže se hlavně soustředil na boj s Komandéry a jejich armádami a často zapomínal, že s největším nepřítelem se ještě neutkal. Proto mu připadalo tak důležité odhalit tajemství, jak ovládnout úplnou moc Záření.
Alespoň se mu podařilo získat špehy, kteří ho informovali o situaci v Braastaru, který byl nyní sídlem nepřítele. Jeho draci se neodvážili doletět k obsazenému městu tak blízko, aby mohli sami něco zahlédnout, ale dračí poslové tajně vozili elfí vyzvědače do vzdálenosti pouhých několika mil od Braastaru. Ti hlásili, že se ve městě a jeho okolí shromáždila armáda, ve které bylo na padesát tisíc bojovníků, a bylo tam také přibližně dvě stě dragemaků.
Vyzvědači také přinášeli zprávy o podivných stvořeních, která se volně potulovala po lesích a kopcích Vysočiny. Byly to hrůzu nahánějící bytosti z jiného světa, které v sobě skrývaly neznámá a nečekaná nebezpečí. Thelvyn slyšel takové zprávy už během útoku na Skalní domovinu, historky o příšerách s mnoha očima na krátkých tykadlech, očima, které neviděly, ale obsahovaly různé kouzelné zbraně, které dokázaly zabít na dálku; valící se beztvará monstra, která se ukrývala ve stínu a tajm číhala na nic netušící oběť; obrovský hmyz, jehož bodnutí a kousnutí byla smrtelná. Bylo spatřeno mnoho druhů monster, které v Mystaře nikdy neexistovaly, bytostí, které Komandéři zotročili v mnoha cizích světech.

Jak se vypořádat s takovými stvořeními byl bohužel ten nejmenší z problémů, kterým musel Thelvyn a jeho spojenci právě teď čelit. Po rozednění opět vzrostl vliv Komandérů, takže spousta obyvatel Braejru musela znovu zápasit s voláním záhadného vzdáleného hlasu. Ještě nebylo tak silné, aby byl někdo v nebezpečí, že bude zotročen, ale mnoha Flaemům způsobovalo velkou bolest a znepokojovalo je. Čarodějové se snažili zasáhnout větší intenzitou moci Záření, ale neodvážili se úplně vyčerpat všechny jeho síly.
Thelvyn věděl, že už dál nemůže trávit všechen svůj čas bojem s vůlí Komandérů. Když se nepřipraví na bitvu se samotnými Komandéry, prohraje s nimi boj o Vysočinu. Ale napadlo ho, že by možná měl jedno řešení problému, kterým byl neustávající zápas s naléhavým voláním Komandérů. Brzy ráno přikázal, aby mu přinesli šest velkých kamenů. Neurčil přesně, jaký mají mít tvar, ale měly být stejného druhu; tvrdý, tmavý kámen s křišťálovým leskem, alespoň tak velký jako mohutný kmen stromu, ale ne o moc větší. Během hodiny pro něj dělníci našli stavební kámen, který přesně vyhovoval jeho požadavkům, a přivezli mu šest kusů na Solveižin dvůr.
Thelvyn se ještě nikdy nepokusil využít své jedinečné moci k tomu, aby vytvořil kouzelný artefakt, takže se mohl jenom snažit udělat všechno, co bylo v jeho silách, a zjistit tak, jestli je nebo není schopen něco takového dokázat. Jeden z kamenů postavil před sebe na zem. Seděl vzpřímeně, s ocasem obtočeným kolem svých nohou, a měl zavřené oči. Soustředil se na své vnitřní síly. Jak se kdysi spoléhal na kouzla brnění a zbraní Pána draků, teď se učil, jak využít jedinečné moci, která byla jeho pozoruhodným dědictvím po Nesmrtelném otci, který se na krátký čas stal smrtelníkem. Po chvíli experimentování dokázal přeměnit první kámen v kouzelný artefakt. Udělal z něj bránu do sféry přirozené kouzelné moci, která byla jako studna nebo pramen, odkud prýštilo kouzlo, jehož síla se dala ovládat. To bylo nejtěžší, protože Thelvyn nemohl znát mnoho neviditelných rovin existence a musel se řídit svým citem. Při dalším kroku odčerpal pomocí vlastního zaklínadla většinu tohoto přirozeného kouzla a vytvořil tak štít proti vůli Komandérů. Nakonec vyslovil většinu ochranných kouzel proti kouzelnému působení zvenčí, takže kámen se zároveň sám dokázal uchránit před nepřátelským kouzlem, použitým proti němu.
Thelvyn byl schopen dokončit jen čtyři ochranné kameny a pak potřeboval nějaký čas, aby obnovil své síly, ale doufal, že do večera připraví i zbývající dva. Když byl hotov, draci odnesli kameny do divočiny severně od města. Účinek čtyř kamenů byl omezený, ale dohromady téměř zdvojnásobily moc Záření. - To Thelvynovi ušetřilo námahu s použitím vlastního ochranného kouzla a mohl se věnovat dalším problémům. Také ohňoví čarodějové už nemuseli tolik zatěžovat Záření.
To bylo všechno jen dobře, protože Thelvyn musel nyní rychle najít způsob, jak bojovat s Komandéry, než ho dragemaci porazí. Nejenže pomalu, ale vytrvale, narůstala síla jejich vůle, ale zároveň se jejich armáda, kterou shromažďovali v Braastaru, připravovala k útoku na Braejr. Thelvyn věděl, že se neodváží zaútočit na Komandéry v jejich vlastní pevnosti, takže mu zřejmě zbývalo jen čekat, až se Komandéři dají do pohybu, a potom rychle a ve velké přesile zaútočit. Pokud mu bylo známo, měl dost draků, aby se vypořádal přibližně s těmi dvěma sty dragemaků, o kterých předpokládali, že jsou nyní v Braastaru. Ale nebude pro něj snadné přivolat další draky, když je bude potřebovat; Komandéři ho o tom přesvědčili, protože náhodně útočili v mnoha částech světa a představovali tak stálou hrozbu. Kvůli těmto útokům byl nucen nechat většinu svých draků rozptýlenou mezi dalšími posádkami.
V této chvíli bylo tím nejnaléhavějším problémem najít způsob, jak zajistit, aby už obyvatelům Braejru nehrozilo nebezpečí, že se dostanou do vlivu Komandérů, i kdyby obléhatelé dorazili až k městským hradbám. Kdyby byli Flaemové zotročeni, draci a všichni ostatní spojenci by museli opustit Braejr a přenechat Vysočinu vládě Komandérů.
Dopoledne toho dne požádali dračí kouzelníci o rozmluvu s veliteli obrany Braejru nebo alespoň s těmi, kdo vědí o existenci Záření. - Draci se tedy sešli s Thelvynem, Kharendaen, Perrantinem, Sirem Georgem, Solveig a Korinnem Medvědobijcem. Marthaen byl vybrán, aby promluvil jménem dračích kouzelníků, a Alessa stála nablízku pro případ, že by ji potřeboval.
"Měli jsme možnost potvrdit to, co ohňoví čarodějové vždycky tušili," začal Marthaen. "Objevili jsme zdroj Záření. Možná je to kouzelný artefakt, ale spíš se domníváme, že je to nějaké zařízení, které bylo umístěno pod městem."
"Je to zařízení z Blackmooru?" zeptal se Thelvyn.
"Podle všeho je to nejvhodnější vysvětlení," souhlasil Marthaen. "Ještě to nevíme jistě, ale nenapadá mě nikdo jiný, samozřejmě s výjimkou draků, kdo by dokázal zkonstruovat artefakt s takovou mocí. Víme určitě, že draci ho nevytvořili. Jediná věc, která je pro nás záhadou, je hloubka, ve které je ta věc pohřbena pod městem. Nezdá se pravděpodobné, že by něco mohlo klesnout tak hluboko během tří tisíc let, i když vezmeme v úvahu Ohnivý déšť a zkázu mnoha částí světa."
"To znamená, že to tam bylo uloženo záměrně," poznamenal Sir George. "Když chcete, aby něco zůstalo zasuto v zemi, nejlepší místo je mezi dvěma stékajícími se řekami. Samo město je místy skoro mokřina."
"Ale Komandéři přece mohli Záření vykopat, kdyby se k tomu rozhodli a byli dost důmyslní," řekl Marthaen.
Thelvyn se zamračil a pak vzhlédl. "Nerad mluvím o takových věcech, ale ten problém musíme vyřešit. Ještě si ani nejsem jist, jestli dokážeme udržet Braejr, a proto mi dělá starosti, že by Záření mohlo padnout do rukou Komandérů. Můžeme Záření zničit, nebo ho přinutit, aby se zničilo samo?"
"To by nemuselo dobře dopadnout," vložil se do hovoru Perrantin. "Domnívám se, že je to blackmoorský vynález nesmírné síly. Elfové, kteří kdysi tuhle zemi obývali, našli před stoletími podobné zařízení. O předmětu, který tenkrát našli, nevíme skoro nic, jen to, že jej nechali vybuchnout s takovou silou, že to zpustošilo země na severu. Kraj ovládaný zlými duchy, který obklopuje Věčnou horu na okraji stepi, vznikl jako vzdálený následek téhož výbuchu. Myslím, že bychom se neměli pokoušet zničit Záření sami, protože bychom mohli světu přivodit větší pohromu, než by se kdy mohlo podařit Komandérům. Avšak ze stejného důvodu nesmíme dopustit, aby se Záření zmocnili Komandéři. Bojím se toho, co by mohli s takovou mocí natropit, ať už záměrně, nebo neúmyslně."
Thelvyn o tom krátce zauvažoval a povzdychl. "Souhlasím. Dokud Záření neporozumíme natolik, abychom ho mohli

navždycky a bez riskování vyřadit z chodu, pak ho musíme ubránit za každou cenu. Bohužel to ale také znamená, že se draci možná budou muset obrátit proti obyvatelům Braejru a budou je buď muset zabít, nebo vyhnat z města, jestli se znovu dostanou do vlivu Komandérů. Raději bych Flaemy poslal dál na jih, než se něco takového stane.
Solveig přikývla. "Myslím si totéž. Možná bychom měli obyvatele Braejru evakuovat hned, dokud to jde. Co myslíš, Alesso? Jestli by se měl někdo jménem flaemského lidu vyjádřit k téhle záležitosti, jsi to rozhodně ty."
"Zdá se, že se Flaemové ocitli v nejhorším možném postavení," řekla Alessa trpce se skloněnou hlavou. "Draci, kteří nás přišli bránit, by nás mohli zničit, aby zachránili náš svět. Naši ochránci by se rázem mohli stát našimi nepřáteli, nebo bychom mohli být zotročeni naším skutečným nepřítelem. Ale souhlasím. Raději se budu dívat, jak Flaemové opouštějí Vysočinu, než aby se stali otroky ve vlastní zemi. Když se nám nepodaří odhalit celé tajemství Záření a nezjistíme, jestli by nás dokázalo ochránit, potom bychom měli začít s evakuací města. Záření nesmí padnout Komandérům do rukou za žádnou cenu. Radši ho ztratím, než abych dovolila, aby bylo použito proti nám."
"Uvědomuji si, že pro tvůj lid je to nesmírně těžká a nebezpečná doba," ujišťoval ji Thelvyn. "Ale proč jsou Komandéři tak odhodlaní získat Záření, když je dosah jeho moci tak omezený? Vědí o něm víc než my, nebo jim na těch omezeních nezáleží?"
"To nevím," řekl Marthaen. "Možná že Komandéři přišli do našeho světa a zkoumali tajemství Záření ještě předtím, než sem poslali Flaemy, aby ho střežili. Neumím odhadnout, co Záření může nebo nemůže udělat, ale vím jedno: Naši dračí kouzelníci jsou přesvědčeni, že dokážou Záření přimět, aby už brzy vydalo své tajemství, možná za pouhých několik hodin."
Solveig šla připravovat evakuaci města, a čluny a loďky, na kterých připluli uprchlíci z Braastaru, byly znovu spuštěny na vodu, aby odvezly lidi z Braejru dál na jih. Kdyby bylo třeba, Flaemové by mohli být posláni do Darokinu, ačkoli budou potřebovat ochranu draků, aby mohli bezpečně projít mezi hordami skřetů v Zemi pahorků. Mohlo se také stát, že čluny nedokážou sjet peřeje.
Nutnost najít způsob, jak bránit Vysočinu, byla stále naléhavější. Téhož dne odpoledne přišly zprávy, že nepřátelská armáda, která se shromažďovala v Braastaru, se dala na pochod směrem na jih. Tisíce bojovníků byly doprovázeny Komandéry, kteří chtěli mít jistotu, že jejich armádu nebudou napadat draci. Jejich tempo se dalo jen těžko odhadnout, ale zdálo se pravděpodobné, že útočníci dorazí k Braejru a začnou jej obléhat čtvrtý den svého pochodu.
Thelvyn musel udělat několik závažných rozhodnutí. - Nyní, když Komandéři s invazní armádou vyrazili ze své pevnosti, byli mnohem zranitelnější a s obtížemi by čelili dračímu útoku. Thelvyn by mohl zaútočit ihned a v plné síle a doufat, že Komandéry rychle porazí, nebo mohl zorganizovat sérii bleskových úderů, které by Komandéry přinutily vzdálit se od svého vojska. Nebo mohl prostě čekat a svolat všechny draky, kteří by se mohli uvolnit ze služby v jiných zemích, a shromáždit obrovské vojsko. Dračí kouzelníci možná mezitím rozluští tajemství Záření, které by se nakonec mohlo stát účinnou kouzelnou zbraní.
Rozhodl se promluvit si o tom s Marthaenem, který věděl nejlíp, co draci dokážou v bitvě, protože před rokem vedl draky ve válce proti Alfatii a Vysočině. Marthaen musel připustit, že je to velmi těžké rozhodování, protože nedokázali přesně odhadnout, co v bitvě dokážou Komandéři. Zdůraznil, že na rozdíl od střetnutí s Pánem draků byl boj s Alfatii relativně snadný.
Thelvynovi to připomnělo, že je stále ještě Pánem draků, skutečnost, na kterou v poslední době trochu zapomínal. První Pán draků a Mocný kdysi společně porazili dragemaky a Thelvyn vlastnil kombinaci jejich moci. Mocný nikdy neřekl, že Thelvyn ztratí moc Pána draků, když se rozhodl, že si ponechá dračí podobu. Nemohl si dovolit přehlížet nesmírnou moc, kterou jako Pán draků vládl.
Prozatím Marthaen souhlasil s Thelvynem v tom, že by měl počkat ještě aspoň jeden den a nechat tak útočníky, aby se vzdálili od své pevnosti na severu. Jakmile budou Komandéři a jejich armáda daleko od svých pevností, Thelvyn a draci opakovaně zaútočí a pokaždé opatrně odlákají a zabijí několik dragemaků. Kdyby útočníky nebylo možné zastavit dřív, než dorazí k Braejru, pak na sebe Thelvyn nejspíš vezme podobu Pána draků a postaví se nepříteli v poslední bitvě v polích severně od města, kde nebyly žádné stromy ani kopce, za kterými by se mohl nepřítel ukrýt.
"Rád bych se zmínil ještě o další možnosti," dodal Marthaen. "Moji kouzelníci pilně pracují na zkoumání původu Záření. Prozkoumávali ho ve viděních, což se zdá být nejlepší způsob, jak se ponořit do tajemství, aniž by jejich mysl byla vystavena léčkám nebo jinému nebezpečí. Dostali se o velký kus dopředu a doufají, že už brzy budou znát původ Záření a zjistí, jak ho ovládat."
"Za jak dlouho to budou vědět?" zeptal se Thelvyn. "Jestli mám čekat na Záření, potřebuji vědět, že bude fungovat zítra ráno. Jinak musím dělat plány, které s jeho mocí nebudou počítat."
Marthaen přikývl. "Rozumím. Ráno pro tebe budu mít odpověď."
Navíc k mnoha jiným starostem musel Thelvyn dávat pozor, aby o jeho skutečných plánech byli informováni pouze jeho nejdůvěryhodnější přátelé a rádci. Nezapomněl, že někde ve městě se ukrývá zrádce, špeh, který nějak Komandérům sdělil podrobnosti o Thelvynově prvním setkání s Velkou aliancí. Věděl, že špehem musí být delegát, který se účastní jednání aliance, a silně podezíral zástupce z Alfatie. Thelvyn chtěl, aby Komandéři získali dojem, že je na bitvu připraven mnohem méně, než ve skutečnosti byl. Tahle taktika mu už jednou vyšla.
Jedinými delegáty, kteří dosud opustili Braejr, byli Korinn Medvědobijec, lord Derrick z Darokinu a král Celedril z Alfheimu, kteří se vrátili do svých zemí, aby připravili armády na obranu Vysočiny. Ostatní delegáti zatím zůstali v Braejru, i když bylo nanejvýš pravděpodobné, že odjedou, když bude městu hrozit obléhání. Thelvyn je dál informoval o svých plánech, ale sděloval jim jen to, co chtěl, aby věděli. Kdyby se ukázalo, že Komandéři vědí pouze to, co řekl delegátům, bude s jistotou vědět, kde se jeho špeh schovává. Zároveň doufal, že bude na Komandéry připraven lépe, než od něj čekají.
Samozřejmě že se nezmínil o Záření a ani nijak nenaznačil, že draci a ohňoví čarodějové hledají speciální kouzlo na

obranu města. Komandéři o Záření věděli a možná že věděli víc o jeho skutečném původu. Mohli by pak snadno uhodnout, že se Thelvyn asi pokouší najít způsob, jak Záření využít jako zbraň proti dragemakům. Bylo mu jasné, že nemůže očekávat, že se mu podaří úplně je oklamat, ale přesto doufal, že získali dojem, že draci nemají při odhalování tajemství, kterým bylo Záření opředeno, štěstí.
Dračí kouzelníci skutečně udělali ve studiu Záření pokrok. Jak slíbil, druhý den časně ráno přišel Marthaen do Thelvynova obydlí, aby mu oznámil všechno, co dosud zjistil. Objevy kouzelníků byly tak pozoruhodné, že se s Alessou dohodl na tom, že by se o nich nikdo neměl dozvědět, s výjimkou několika jednotlivců, kteří to skutečně budou muset vědět. Jediní, kdo směli být na jejich schůzce ještě přítomni, byli Kharendaen, Sir George a Perrantin.
"Přinejmenším máme celkem jasnou představu o tom, co Záření vlastně je," začal Marthaen. "Přiznávám, že to, co jsme našli, se nám nepodařilo pochopit stoprocentně a možná na to nikdy nepřijdeme. Jak jsme očekávali, zdrojem Záření není kouzelný artefakt ani brána do jiné roviny existence, ale obrovský stroj, který vydává nesmírné množství energie. Podobá se sice vynálezům z pradávného Blackmooru, ale určitě nebyl vytvořen tam."
Thelvyn překvapeně zvedl uši. "Mohlo by to být něco, co už dávno vyrobili pro svou vlastní potřebu Komandéři?"
Marthaen rozhodně zavrtěl hlavou. "To zařízení je velmi staré, je starší než původ dragemaků. Vlastně je starší než sami draci. Mohl by to být pozůstatek zapomenutého Prvního věku světa, doby, ve které před příchodem lidí a elfů žila civilizace Eldarů. - A také se domníváme, že Záření možná vůbec nepochází z tohoto světa."
Thelvyna napadlo, že neviděl mága Perrantina s tak blaženým výrazem ve tváři od té doby, kdy prvně objevili Citadelu předků. Rozprava o Záření vzbudila jeho zvědavost natolik, že se zdálo, že je připraven popadnout lopatu a začít ten zázrak vykopávat. Zároveň by ho ale také zajímalo, proč se Alessa tváří tak zachmuřeně a rozzlobeně, dokonce zklamaně.
"Umí Záření něco, co by nám mohlo pomoci?" zeptal se, protože chtěl zjistit, jestli právě to nebylo příčinou jejího rozladění.
"Jsem přesvědčen, že ano," odpověděl Marthaen. "Zjistili jsme, že stroj Záření, i když je velmi silný, jen líně čeká. Je schopen vyprodukovat mnohem větší moc, když je ve službách někoho, kdo jej umí ovládat. Smrtelní čarodějové nedokážou ovládat chod samotného zařízení. Jsou pouze schopni převádět jeho moc do jiných kouzelných forem. Ale draci ho ovládat mohou."
"A Komandéři bezpochyby také," poznamenal Sir George.
"Naneštěstí ano. Přesto se ale neodvažujeme pokusit se ten stroj zničit. Můžeme alespoň zastavit jeho chod, ale ten může být snadno obnoven, pokud se Záření zmocní Komandéři."
"Ale draci je mohou využít k tomu, aby porazili Komandéry," řekla Alessa. Teď už Thelvyn znal příčinu její nespokojenosti. Ohňoví čarodějové považovali Záření za své dědictví, ale nikdy ho nedokázali úplně ovládnout. To mohli jedině draci, čímž, jak se zdálo, získali nárok prohlásit se za právoplatné vlastníky Záření.
"Nemůžeme Komandéry porazit pouze samotnou mocí Záření," vysvětloval rychle Marthaen. "Dosah jeho moci zůstává omezen dokonce i pro nás. Ale můžeme ho použít k tomu, abychom Komandéry vyhnali z Vysočiny a zabránili jim vrátit se sem. A to by mohl být klíč k jejich úplné porážce, protože to vypadá, že jejich invazní plány jsou postaveny na ovládnutí Flaemů."
Alessa hluboce povzdechla. Očividně dospěla k nějakému rozhodnutí. "Právě proto jsem se rozhodla přenechat kontrolu nad Zářením drakům, aby ho mohli využít k naší ochraně, až nastane čas, kdy se nedokážeme ubránit sami. Obyvatelé Braejru nyní pociťují vliv Komandérů velmi silně, navzdory ochranným kamenům, které připravil Dračí král, a to nám způsobuje velké obtíže. Nechci, aby můj lid trpěl déle, než bude nezbytně nutné."
"Uděláme pro vás všechno, co budeme moci," ujišťoval ji Marthaen. "Když se nám podaří vyhnat Komandéry z Vysočiny, nebudou se moci nikdy vrátit. Potom bude stačit jen jeden nebo dva dračí kouzelníci, kteří budou Záření kontrolovat a udržovat v chodu a zabezpečí tak všechny naše země před jejich vlivem."
Thelvyn najednou zvedl hlavu. "Vědí Komandéři o vašich experimentech se Zářením?"
"Určitě ano," potvrdil starší drak jeho domněnku. "Když manipulujeme s kouzlem takových rozměrů, nemohli si toho nevšimnout. A také vycítí, že naše kontrola nad Zářením roste. Nedokážu odhadnout, jak by na to mohli zareagovat. Vím jen, že toho není moc, co by mohli udělat, aby nás zastavili."
"Způsob, jakým zareagují, je pro nás hodně důležitý," poznamenal Thelvyn, téměř pro sebe. Potom si všiml, že se na něho ostatní dívají. "Jestli tuší porážku, budou se možná snažit zachránit, co se dá, a ustoupí k Braastaru, aby mohli uprchnout bránou mezi světy. Nebo jsou možná stále přesvědčeni, že obyčejní draci jsou hloupí a slabí a v boji se jim nevyrovnají ani s pomocí Záření. Neznám je natolik dobře, abych mohl odhadnout, jaká bude odpověď."
"Až dosud byli velmi opatrní a vypočítaví," připomněl mu Marthaen. "Domnívám se, že tomu tak bude i nadále. Jestli vycítí, že zacházíme s kouzlem, které by pro ně mohlo znamenat hrozbu, určitě budou postupovat opatrněji a třeba se dokonce stáhnou."
"Musíme se tedy zařídit podle toho," řekl Thelvyn. "Potřebuji vědět, kdy chcete použít Záření ke zlomení jejich moci. Chci, aby se v té době pohybovala mezi nimi a jejich branou většina našich draků, a já tam budu v podobě Pána draků, abych se s nimi utkal. A nikdo v tomhle městě nesmí uhodnout, co máme v plánu."
"Je moudré postavit se jim do cesty, když budou ustupovat?" zeptal se Sir George.
"Musíme bitvy vyhrávat, a ne se jim vyhýbat," trval na svém Thelvyn. "Musíme se pokusit vyhnout boji s Komandéry, když budou ve výhodě, ale musíme s nimi bojovat, když výhodu získáme my. Jestli jim dovolíme utéct, vrátí se znovu, až budou sami chtít."
Marthaen se uklonil svému králi a pospíchal za dračími kouzelníky. Alessa ho doprovázela a vzhledem k nastalé situaci vypadala velmi unaveně a nešťastně. Teprve nedávno Thelvyn zjistil, že Flaemové, kteří mají největší talent pro kouzlení, jsou také nejzranitelnější a nejcitlivěji reagují na volání Komandérů, takže chápal, jak moc nyní Alessa trpí.

Byla samozřejmě také rozčarovaná z toho, že draci převzali kontrolu nad Zářením, i když musela přiznat, že to bylo nejlepší řešení vzhledem k tomu, co vyšlo najevo. Draci dokázali ovládat veškerou moc Záření, ale nemohli si ho odnést s sebou. Ohňoví čarodějové si na Záření dělali nárok, ale měli přístup pouze k malé části jeho skutečné moci. To zaručovalo, že se ani jedna strana neocitne v pokušení Záření zneužít.
Během hodiny se Thelvyn naposledy setkal se zbývajícími delegáty Velké aliance. Sdělil jim, že evakuace Braejru pokračuje a že už přišel čas, aby odjeli i oni. Přestože byl skoupý na informace, usilovně se snažil naznačovat, že neočekává, že bude schopen město udržet. Byl trochu překvapen, když všichni souhlasili s okamžitým odchodem. Jestli byl mezi nimi špeh, Komandéři očividně považovali jeho práci za skončenou.
Ke svému zděšení zjistil, že ho Komandéři znovu předběhli. Později dopoledne se do Braejru přihnal drak s varovnou zprávou, že viděl obrovitánského draka, podivného draka bez křídel, jehož brnění, jak se ukázalo, bylo z kovu. Kovový drak zřejmě přišel bránou mezi světy poblíž jejich pevnosti východně od Braastaru a rychle se pohyboval po zemi. Mířil na jih, aby se připojil k útočící armádě. Mladý drak musel přiznat, že nemohl zjistit nic dalšího, protože Komandéři mu zabránili, aby se k nim přiblížil víc než na několik mil. Ale rozhodně viděl něco velmi podivného - a znepokojujícího.
Thelvyn se rozhodl, že se na tu věc raději podívá hned. Vzal s sebou dost draků, aby si mohli prorazit cestu obrannými seskupeními Komandérů a prohlédnout si to kovové monstrum zblízka. Aby si co nejdéle udrželi výhodu momentu překvapení, rozletěli se z Braejru na západ. Po mnoha mílích se dostali do kopcovité, zalesněné krajiny střední Vysočiny a dlouhým obloukem zamířili k severu, takže řeku Aalban překročili ze severozápadu, přesně nad Braastarem. Rychle přeletěli nad lesem, který ležel východně od města, více jak sto draků v sevřeném šiku, a očima prohledávali divočinu, pátrajíce po záhadném kovovém drakovi.
Najít podivného draka v divočině bylo snadné, dokonce ho uviděli na míle daleko, protože jeho ramena dosahovala výš než koruny mnoha stromů. Připomínal nějakého divného, v tomto světě neznámého tvora z dračího rodu. Měl dlouhé hadovité tělo na čtyřech párech nohou. V jeho široké tváři plály ve stínu rohů a ochranných bodců oči podobající se rudým drahokamům. Jeho dlouhý ocas byl na konci obrněn, takže vypadal jako drtící kyj, lemovaný hřebeny ostrých plátů, které se kovově leskly. Velikost té kovové příšery byla děsivá. Od špičky ocasu k nosu měřila dobrých sto yardů a ramena měla ve výšce dvaceti yardů, takže byla několikrát větší než největší ze zlatých draků.
Thelvyn se držel nad vrcholky stromů a vedl draky dál, jak nejrychleji to šlo. Když přiletěl blíž, začal pochybovat o tom, co vlastně vidí. - Ať už bylo tohle podivné stvoření cokoli, mohutná slupka z blyštivého stříbrného kovu skoro určitě nemohla být jeho přirozeným pancířem, jaký mívají draci. Ale jestli to monstrum na sobě mělo ochranné brnění, pak muselo vážit víc než jeho nositel. Thelvyn viděl dračí brnění ve Větroboru, ale byly to jenom jednotlivé části, které obvykle zakrývaly pouze drakův krk, tvář a hruď, a dalo se s nimi snadno létat. Toto stvoření samozřejmě nelétalo, takže mohlo nést mnohem těžší váhu. Přestože bylo tak mohutné, pohybovalo se rychlým tempem a nazítří ráno pravděpodobně dohoní invazní armádu.
Thelvyn vedl draky do rychlého útoku. Riskoval a mohl jen doufat, že obrněné monstrum není vyzbrojeno dračím ohněm nebo jinými smrtícími zbraněmi. Stvoření dokonce ani nezpomalilo svůj dunivý pochod, a zdálo se, že je nijak neznepokojila záplava dračích plamenů, které desítky útočících draků vychrlily na jeho záda. Thelvyn si okamžitě uvědomil, že bude muset změnit taktiku. Myslel si, že dračí oheň je dost mocný, aby v několika okamžicích pronikl jakkoli silným brněním, ale brnění tohoto monstra muselo být nějakým způsobem očarováno, takže bylo odolné proti plamenům. Varoval draky, aby si udržovali odstup, a potom přistál na mýtině kus před obrněným kolosem.
Získal tak chvilku času a vzal na sebe lidskou podobu. Pak se teleportoval do brnění Pána draků. Zjistil, že se pohybuje trochu neohrabaně, protože už uplynul dlouhý čas od té doby, kdy na sebe vzal tuto podobu naposledy. Vykročil směrem k jižnímu okraji mýtiny a obrátil se proti obrněnému drakovi, který si s hřmotnou lehkostí razil cestu mezi stromy, připomínaje nějaké mohutné zvíře prodírající se podrostem. Když dorazil na mýtinu, Thelvyn vytáhl a zvedl svůj meč a namířil kouzelné ostří proti těžkému brnění cizího draka. Ten dokonce na několik prvních ran ani nezareagoval, přestože byly tak silné, že by dokázaly zabít rudého draka. Thelvyn se na chvíli zarazil, aby mohl přivolat veškerou moc svého meče, a potom jej napřáhl k poslednímu úderu nesmírné síly na hruď obrněného monstra moment předtím, než došlo až k němu.
Výšleh plamene z jeho meče byl tak mocný, že Thelvyna přinutil odvrátit hlavu, a ozvěna silného výbuchu se rozléhala v kopcích jako dunění hromu. Úder nadzvedl přední část drakova těla, ale monstrum jen na okamžik zakolísalo v pochodu. Silná vrstva kovu na jeho brnění nebyla dokonce ani promáčknutá nebo ožehnutá, i když tráva všude kolem byla spálená. Potom drak pohnul obrovskou přední nohou a skoro jakoby náhodou Thelvyna od sebe odkopl.
Thelvyn to přežil jen díky kouzelnému brnění, protože síla úderu ho zvedla ze země a odmrštila, takže letěl nad lesem více než čtvrt míle daleko. Hrůza z pádu v něm probudila instinkty, které poznal jako drak, takže se pokoušel roztáhnout křídla a letět, zapomínaje, že má lidskou podobu. Potom se ztěžka řítil dolů skrze lámající se větve stromů a dopadl na záda do měkké lesní půdy. Náraz ho na okamžik omráčil a cítil krutou bolest, i když ho chránilo brnění. Nemohl nic dělat, jen ležet a naříkat v hromadě rozervaných listů a polámaných větví. Po chvíli se vzpamatoval a s námahou se bolestivě zvedl. Odeslal brnění Pána draků a vrátil se do dračí podoby.
Pomalu šel lesem, až mezi stromy objevil volný prostor a mohl vylétnout ke svým ustaraným dračím ochráncům, kteří létali nad lesem sem a tam a hledali ho. Zdálo se, že neutrpěl žádné vážné zranění, i když potřeboval dalších několik minut, aby se vzpamatoval, než se odváží roztáhnout křídla a věřit, že je schopen letu. Obrovské obrněné monstrum pokračovalo ve svém rychlém pochodu lesem s odhodláním dostat se k určenému cíli. Jeho krátké střetnutí s Pánem draků se zdálo být zapomenuto. K záhadnému stvoření se připojila malá skupina dragemaků.
Nyní už Thelvyn chápal, proč byli Komandéři od počátku přesvědčeni, že mohou bojovat s Dračím králem a draky a vyhrát. Jejich obrněné monstrum bylo nedobytné. Sneslo ten největší nápor kouzel Pána draků a ze střetnutí vyvázlo bez jediného škrábnutí. Thelvyn vůbec netušil, jak by mohl s takovou věcí bojovat, ale teď už si byl jist, že v brnění se

neukrývá živoucí bytost.

Kapitola 13

UPLYNULO MNOHO LET OD DOBY, KDY SE Thelvyn setkal s nepřítelem, kterého nedokázal porazit. Žil s vědomím, že když se bude muset utkat v boji, dokáže vždycky vyhrát, a to mu poskytovalo nesmírný pocit bezpečí. Dokonce i když se musel loni střetnout s draky a zoufale se snažil najít způsob, jak se bitvě vyhnout a tak je zachránit, přesto měl stále jistotu, že je může porazit. Marthaen samozřejmě věděl, že draci nemají proti Pánu draků šanci, a také by se o to nikdy nepokusil. Komandéři našli úplně jiné řešení problému, jak vyhrát nad Pánem draků. Sestrojili velký a pevný stroj, který mohl jít bez obav vstříc jakémukoli nepříteli.
Thelvyn byl rád, že evakuace Braejru nerušené pokračuje, protože kovové monstrum se pohybovalo tak rychle, že bylo jisté, že další den dorazí k městu, pokud nezpomalí a nepřizpůsobí se pochodovému tempu invazní armády. Thelvyn věřil, že existuje způsob, jak ten gigantický válečný stroj porazit, ale zatím ho nic nenapadlo. Co nejrychleji se vrátil do Braejru a svolal všechny své hlavní rádce ke spěšné poradě. Především chtěl, aby tam přišel Marthaen.
"Alespoň už víme, proč Komandéři klidně nechali svého špeha opustit město," poznamenal Sir George, když jim Thelvyn vylíčil svůj krátký boj s kovovým monstrem. "Očividně jsou přesvědčeni, že tím vyřešili jakékoli případné problémy."
Marthaen chvíli seděl v tichém zamyšlení. Zpráva, že Komandéři mají zbraň, které nemůže čelit ani Pán draků, všemi otřásla. Pán draků pro ně vždycky představoval tu nejnebezpečnější ničivou sílu na světě. Konečně zvedl zlatý drak hlavu. "Jaký druh bytosti by se v tom brnění mohl skrývat? Určitě nepochází z dračího rodu."
"Jsem si celkem jist, že v tom brnění není schováno žádné živoucí stvoření," odpověděl k všeobecnému překvapení Thelvyn.
"Gigantický robot?" zeptal se Perrantin.
Thelvyn zavrtěl hlavou. "Pochybuji, že by uvnitř toho brnění byl nějaký mechanismus. Důvod, proč jsem přesvědčen, že je odolný proti jakémukoli útoku, je ten, že je to jen hromada mohutných kusů kovu spojených těžkými kovovými klouby, kterou uvádí do pohybu vůle Komandérů. Žár dračího ohně jí neublíží a výbuch ji nepoškodí, protože to není nic jiného než jen pevný kov. Komandéři se během našeho útoku drželi zpátky, ale po bitvě se ke stroji vrátili. Tu věc nepochybně oživuje jejich vůle."
"Myslíš, že moc Záření může ten stroj zastavit?" zeptal se Marthaen.
"Když můžete chránit Flaemy před působením vůle Komandérů, pak stejně tak dokážete zablokovat jejich kontrolu nad tou věcí," řekl Thelvyn. "Jiný způsob, jak ten stroj porazit, neznám. Komandéři si to, samozřejmě, uvědomují také, a předpokládám, že svůj obrněný kolos co nejrychleji pošlou sem, abychom nemohli přijít na to, jak proti němu využít Záření. Myslím, že byste měli nejpozději do zítřejšího odpoledne zjistit, jak ovládnout veškerou moc Záření, nebo bude město ztraceno."

Marthaen o tom chvilku uvažoval, uši stažené nazad. "Myslím, že máš pravdu. Když se nám podaří zabránit působení vůle Komandérů, vyřešíme pak už jakýkoli problém.
Jestli to však stihneme do té doby, kdy to monstrum dorazí sem, to se teprve uvidí. Máš nějakou představu o tom, jak ten stroj přimět, aby zpomalil?"
"Možná zpomalí sám," řekl Thelvyn. "Dovedeš si představit, kolik musí taková věc vážit? Rád bych viděl, jak jej Komandéři dostanou přes řeku."
Sledovat pohyb dobývacího stroje bylo snadné, dokonce i na velkou vzdálenost, protože ho často mohli zahlédnout, jak prochází přes lesy a mýtiny ležící východně od řeky asi dvacet mil od města. Když sledovali, jak se blíží, zjistili, že Thelvynův odhad byl docela přesný. Když ho nějak nezpomalí, monstrum dorazí k Braejru nejpozději další den ráno, tedy celý jeden den před invazní armádou. A nejspíš nepotřebovalo žádnou armádou, aby mu pomáhala.
Najít způsob, jak zpomalit kovový kolos, to byl Thelvynův nejnaléhavější problém, a nebyl přitom schopen nic vymyslet. Nastražit na něj vykopanou jámu nebo postavit mu do cesty jinou překážku bylo vzhledem k jeho nesmírné velikosti neuskutečnitelné. Vypadalo to, že jeho jedinou slabinou je skutečnost, že k tomu, aby se mohl pohybovat, potřebuje vůli Komandérů. Avšak Thelvyn pochyboval, že by jeho vlastní kouzla stačila na zablokování vůle Komandérů. Jestli má něco takového zkusit, pak bude mít nejlepší příležitost ve chvíli, až se stroj pokusí překročit řeku Aalban. Když budou mít štěstí, uvízne v měkkém bahně. Ale pro všechny případy považoval za nejrozumnější pokračovat v evakuaci Braejru, protože věděl, že v čase, který jim zbývá, může uprchnout jen část flaemského obyvatelstva.
Zprávy, které přišly brzy ráno, nebyly dobré. - Kovový stroj zamířil odpoledne předcházejícího dne k západu, aby zatarasil hlavní cestu. Pokračoval po ní dál celou noc, takže mohl postupovat dokonce ještě rychleji. Uprostřed noci minul armádu Komandérů v místech, kde se útočníci po obou stranách cesty utábořili na noc. Za úsvitu byl necelých deset mil od mostu.
Všechny Thelvynovy dřívější plány byly teď k ničemu. Poslal Kharendaen, aby našla svého bratra a měla ho k tomu, aby co možná nejdřív ovládl veškerou moc Záření. Potom Thelvyn pospíchal k mostu přes řeku Aalban, aby udělal něco, co monstru buď zabrání překročit řeku, nebo ho alespoň zdrží. Nařídil drakům, aby stáli připraveni v polích na obou březích řeky. Přísně jim přikázal, že se mají držet pořádný kus od cesty a vyhnout se kovovému stroji. Jejich úkolem bude přinutit Komandéry, aby mezi sebou a draky zachovávali odstup, a tak jim co nejvíc znemožňovat, aby si udrželi kontrolu nad svým kovovým bojovníkem.
Když byly všechny přípravy hotovy, Thelvyn se mohl jen posadit v poli vedle mostu a čekat. Protože mocná kouzla Pána draků naprosto selhala, rozhodl se, že si ponechá dračí podobu. Jeho skutečnými zbraněmi budou jeho vlastní pozoruhodné schopnosti a kouzelné síly, které mu zaručovalo jeho postavení kněze Mocného. Stejnými zbraněmi bojoval s Komandéry během prvních dnů invaze do Vysočiny. Byl si jistý, že se kovové monstrum pokusí přebrodit řeku. Most by jeho obrovskou váhu neunesl. Thelvynovým úkolem bude zabránit monstru, aby se dostalo na západní břeh.
Asi uprostřed dopoledne zahlédl tmavá, stříbřitě modrá záda kovového stroje nad vrcholky stromů na severovýchodě. O pár minut později gigantický válečný stroj vystoupil z lesa na poslední dlouhý úsek otevřené krajiny na východní straně řeky. Na Thelvynův signál vedl Jherdar draky proti dvěma desítkám dragemaků, kteří doprovázeli svého bojovníka. Roztáhli křídla a z obou břehů řeky prudce vzlétlo k ranní obloze čtyři sta draků. Bylo to víc než dost na povzbuzení Komandérů k tomu, aby se vydali na neochotný ústup zpátky k severovýchodu.
Když se Komandéři stáhli, kovové monstrum se na okamžik zastavilo, postrádajíc plnou pozornost vůle, která ho uváděla do pohybu. Ale po chvíli se opět začalo sunout kupředu, pomaleji než dřív, ale s pevným odhodláním.
Thelvyn vzhlédl. Komandéři dělali, co mohli, aby unikli skupinám draků, kteří je napadali, a stále zůstávali na dohled svého kovového bojovníka. Thelvyn je pozoroval a uvědomoval si, že jejich kontrola nad válečným strojem je nyní nejslabší.
Původně neuvažoval vážně o tom, že by se pokusil bojovat s Komandéry o kontrolu nad jejich bojovníkem, ale byl to jediný způsob, jak zpomalit obrněné monstrum. Znovu se posadil a otevřel se nejmocnějším silám ve svém nitru. Pak se svou vůlí pokusil zmocnit kontroly nad kovovým bojovníkem. Skoro ve stejném okamžiku byla jeho vůle důrazně odmítnuta, jako by jeho mysl narazila na neviditelnou zeď. V tom krátkém okamžiku nahlédl do spletité sítě kouzel, která dodávala obrovskému stroji sílu a řídila jeho směr a která ho uváděla do pohybu. Byl mnohem složitější, než Thelvyn předpokládal, a také byl dobře střežen proti působení jiné vůle, než byla vůle Komandérů, a zuřivě se bránil proti jakémukoli nepřátelskému vlivu.
Ale byl také závislý na očích a mysli dragemaků, kteří mu udávali směr, a nejbližší z Komandérů byl nyní téměř pět mil daleko. Thelvyn si teď byl docela jistý tím, že se Komandéři dívají očima kovového bojovníka, které zářily jako drahokamy. Jenže z takové dálky nemohli dobře vidět zemi, po které se pohyboval, takže ho nemohli přesně řídit. I když měli draci nejostřejší zrak na světě, pět mil byla příliš dlouhá vzdálenost na to, aby mohli řídit kroky stroje s osmi nohama. Kovový bojovník se už trochu vzdálil od silnice, ačkoli se tak možná měl vyhnout tomu, aby nenarazil do mostu.
Thelvyn se zájmem sledoval, jak bojovníkovy oči začaly zářit jasným rudým světlem vycházejícím zpod temného stínu jeho obrněného čela. Nejdřív si myslel, že Komandéři určitě zlepšují jeho vidění, protože byli očividně příliš daleko, než aby sami mohli řídit jeho směr. Pak si uvědomil svou chybu. Odskočil a běžel, jak nejrychleji mohl. To, že v běhu kličkoval, mu zachránilo život. Z očí kovového bojovníka náhle vyšlehly mocné paprsky a s výbušnou silou zasáhly zem tam, kde ještě před momentem stál.
Thelvyn se zoufale snažil uprchnout. Po čtyřech se hnal přes pole, jeho dračí paráty se zarývaly do půdy, jak se pokoušel zapřít, aby mohl rychle kličkovat. Paprsky rubínového světla ho pronásledovaly, trhaly zem jako nějaký

ohromný pluh, potom najednou skočily před něj nebo těsně vedle něho ve snaze odříznout mladému drakovi cestu. Thelvyn neměl kam utéct, zaskočen v otevřeném poli ležícím severně od města, bez ochrany před pálícími paprsky. S rostoucím strachem se obrátil k řece, aby se uchýlil alespoň do nejistého bezpečí říční vody.
Útok byl tak rychlý a houževnatý, že si Thelvyn ani nemohl rozmyslet, co udělá v příštím okamžiku. Vždycky naslepo kousek popoběhl a potom uskočil, aby se vyhnul jisté smrti. Náhle ho jeden z paprsků šlehl přes dolní část zad. Sice se ho nedotkl, ale prolétl tak blízko, že to pálilo jako živý oheň. Bolest způsobila, že zakopl a ztěžka padl na zem. Z pancíře na jeho stehnech a kolem ocasu se ještě kouřilo, když se pokoušel vstát, protože věděl, že by ho to mohlo stát život, jestli nepoběží dál. Palčivá bolest byla tak silná, že stěží mohl jít, tím méně běžet. Ale Komandéři se tak soustředili na svůj útok na Thelvyna, že ani nesledovali kroky svého kovového sluhy. Pochodoval dál směrem ke břehu a vstoupil do řeky, aniž by zpomalil své tempo.
Už bylo příliš pozdě, aby dragemaci opravili jeho směr. Přední nohy stroje sklouzly do měkkého bahna a monstrum se řítilo dolů z překvapivě prudkého břehu říčního koryta, hnáno vpřed obrovskou vlastní vahou. Nesen hybnou silou pádu, bojovník se převrátil na záda a nohama vzhůru těžce dopadl na dno řeky, přímo uprostřed proudu. Jeho pád provázelo mohutné šplouchnutí. Thelvyn, který stál několik set yardů od něj, musel zavřít oči a sklonit hlavu, když se na něj náhle snesla studená sprška. Ale chladná voda alespoň zklidnila palčivou bolest v jeho popálených zádech. Zamrkal a oklepal se. Ohlédl se a díval se, jak se k němu blíží Kharendaen. - Z kovového bojovníka už nebylo vidět vůbec nic. Nejspíš ležel na dně řeky. Nezdálo se, že by se snažil nějak osvobodit. Komandéři se zřejmě rozhodli nechat ho zatím tam, kde byl. Možná zjistili, že svého bojovníka nemohou přesně řídit na tak velkou vzdálenost. Kharendaen přistála v poli a spěchala k Thelvynovi, aby prohlédla jeho zraněný pancíř.
"Nezmeškala bych to za nic na světě," podotkla, když složila křídla. Potom se k němu přitiskla. - "Jsi v pořádku?
"Zdá se, že ano," ujišťoval ji. "Už to nebolí."
"Podívám se na to a ošetřím tě," řekla. "Marthaen posílá zprávu, že každým okamžikem bude připraven ovládnout veškerou moc Záření."
"Lépe pozdě než nikdy," poznamenal Thelvyn. "Řekni mu, ať zavře všechny brány mezi světy, které najde ve Vysočině, když to bude možné."
Kharendaen přikývla. "Hned mu to vyřídím."
Obrátila se a roztáhla křídla, dvěma skoky se odrazila a vyskočila k obloze, aby se rychle vrátila do města. Thelvyn se otočil k východu, pozoroval draky, kteří dál pronásledovali Komandéry směrem na severovýchod. Mnoho z nich už bylo spoustu mil daleko, a ze všech stran útočili na neodbytné dragemaky pokaždé, když se pokusili vrátit zpátky. Ale Jherdar moudře nechával velkou část svého vojska poblíž města, přinejmenším sto draků, kde mohli kdykoli přispěchat na pomoc Dračímu králi, kdyby byl přinucen bojovat s kovovým bojovníkem. Thelvyn postoupil na břeh řeky, zvedl svůj dlouhý krk a zhluboka se nadechl, jako by se chystal vychrlit mocný plamen dračího ohně.
"Jherdare!" zavolal tak hlasitě, jak jen dokázal. Ukázalo se, že jeho volání bylo mnohem hlasitější, než očekával. Od té doby, co byl drakem, neměl ještě důvod nechat svůj hlas zaznít naplno.
Nejbližší drak se prudce otočil za zvukem Thelvynova hlasu a upřeně se něj zadíval. Thelvyn předpokládal, že ho bylo slyšet až do půli cesty k Braastaru. Pak se jeden z velkých rudých draků otočil a rychle letěl k němu. Jherdar zakroužil nad řekou a přistál v poli. Složil křídla a uklonil se Dračímu králi.
"Čekám, že Marthaen každým okamžikem ovládne veškerou moc Záření," vysvětlil mu rychle Thelvyn. "Už brzy se situace Komandérů ještě zhorší a budou muset uprchnout. Chceme se pokusit uzavřít jejich brány tady ve Vysočině. Potřebuji, abys měl připravenou dračí kompanii, která je bude pronásledovat, až začnou ustupovat. Uštvěte jich co možná nejvíc, ale úplně všechny je nezabíjejte."
"Proč ne?" zeptal se Jherdar. "Když některým dovolíme uprchnout, proč se máme namáhat se zavíráním bran?"
"Chtěl bych zjistit, kam půjdou," řekl Thelvyn. "Domnívám se, že někde v západní divočině mají velkou základnu, která je nyní prázdná, a Komandéři možná poletí tím směrem. Zjisti to pro mě, jestli to půjde, ale nedovol, aby věděli, že je pronásleduješ. S trochou štěstí získáme dalším krokem výhodu."
"Tvůj rozkaz bude splněn," slíbil Jherdar. Nyní už souhlasil, protože chápal důvody pro uskutečnění takového plánu.
"Mám taky letět za Komandéry, až budou prchat?"
"Ano. Až odejdeš, převezmu velení našeho vojska."
Jherdar se ještě jednou uklonil, než odletěl, a potom se rychle vrátil k drakům rozptýleným na obloze na východ od řeky. Přivolal k sobě draky, kteří byli nejblíž, a pak s nimi přistál v polích východně od řeky, aby je mohl rozdělit do kompanií a dát jim příslušné rozkazy. Thelvyn je z dálky pozoroval. Rozhodl se, že by měl zůstat nablízku kovového bojovníka pro případ, že by se pokusil zvednout z řeky dřív, než budou moci použít Záření k překonání vůle Komandérů. Zatím nezaznamenal žádný pohyb na místě, kde stroj zmizel v tmavé vodě.
O chvíli později zažil Thelvyn pořádné překvapení, protože dračí kouzelníci uvedli do pohybu veškeré síly Záření. Nikdy nezažil takový příliv utajeného kouzla, které se vyhrnulo ze svého zdroje jako prudký závan větru. Kdyby draci měli vlasy, ty jeho by mu stály na hlavě jako hřebíky. - Jherdar na druhém břehu okamžitě poslal draky na oblohu a vzápětí se k nim přidal a zaujal místo v čele. Všichni společně uháněli k severu, aby mohli zaútočit na Komandéry v prvních minutách zmatku, kdy bude ochromena vůle dragemaků.
Thelvyn zatím čekal, ale nechtěl čekat příliš dlouho, protože věděl, že v Jherdarově nepřítomnosti musí být se zbývajícími draky. Najednou spatřil Kharendaen, která za ním rychle letěla z města. Nezdržovala se přistáváním, jen kolem něj zakroužila, a on pochopil, že ji má následovat. Za chvíli už letěli bok po boku, několik mil za řadami draků, kteří se chystali k útoku na Komandéry.
"Marthaen slíbil, že dračí kouzelníci udrží Záření v téhle síle tak dlouho, jak budeš potřebovat," hlásila mu. "V dohledné době vlastně budou muset užít skoro stejnou sílu k tomu, aby zajistili bezpečí Vysočiny. Ale říká, že musíme přesně

určit, nakolik byl narušen vliv Komandérů."
"Jakmile budou Flaemové ochráněni před jejich působením a to kovové monstrum zůstane v řece, budeme mít po starostech," řekl Thelvyn. "Jestli se na tohle budeme moct spolehnout, můžeme dragemaky rovnou vyhnat z Vysočiny."
Thelvyna stále znepokojovalo, že Komandéři mohou mít nějaké smrtící obranné zbraně nebo nastražené léčky ve svých pevnostech v Braastaru a poblíž staré brány mezi světy. To byl hlavní důvod, proč se s nimi od začátku nechtěl utkat na jejich půdě. Nemohl počítat s tím, že by moc Záření dokázala zneškodnit takové pasti. Byl odhodlán vstoupit do jejich pevností jako první, takže se mu možná podaří odhalit a zmařit nějaká ošklivá překvapení, která tam zanechali Komandéři, dřív, než nějak ublíží jeho drakům.
Jherdar si svůj útok naplánoval dobře. Rychle vedl dračí kompanii na severozápad a čtvrtinu draků poslal, aby se vypořádali s invazní armádou. Zbývající draci pokračovali v letu do Braastaru. Když se zhroutila moc, která ovládala vědomí zotročených bojovníků, mnoho válečníků z cizích národů se obrátilo proti bývalým pánům a přinutili dragemaky, aby ustoupili od svých vlastních vojsk. Komandéři, kteří zůstali na zemi, se v poslední chvíli zvedli k obloze, aby se dali na zoufalý úprk před zuřivým hněvem dračí armády. Někteří byli chyceni, když zkoušeli vzlétnout. Útočníci se na ně vrhli v obrovském počtu, svou vahou je přinutili klesnout dolů a na zemi je zabili. Další dragemaci byli dostiženi v letu rychlejšími zlatými a rudými draky a nakonec svůj beznadějný let vzdali a obrátili se proti svým pronásledovatelům, aby s nimi vybojovali poslední zoufalý boj.
Když dragemaci uprchlí, bývalí otroci z invazní armády buď bojovali navzájem mezi sebou, nebo prchali do divočiny, aby unikli útočícím drakům. Mnoho z nich vítalo Dračího krále a jeho bojovníky jako své zachránce. Draci, kteří se měli podle Jherdarova rozkazu vypořádat s invazní armádou, byli nejvíc zaměstnáni tím, že přerušovali potyčky mezi různými oddíly a pronásledovali vojáky, kteří uprchli do divočiny.
Hlavní část dračí armády letěla co možná největší rychlostí do Braastaru, jen aby zjistila, že Komandéři už opustili město a zotročení Flaemové se obrátili proti nim. Jherdar ve městě nechal malou posádku, aby zajistil jeho bezpečnost, a zbývající draky vedl na východ, k pevnosti poblíž brány mezi světy, protože očekával, že se tam střetne s Komandéry a svede s nimi boj. Thelvyn si myslel totéž, proto tak pospíchal, aby do pevnosti dorazil s předstihem a prozkoumal obranný systém útočníků. Ale jeho starost se ukázala být zbytečná.
Když přiletěl do divokého kraje východně od Braastaru, byl překvapen, když našel jenom sežehlý, doutnající kus spálené země v místech, kde stávala brána. Pevnost Komandérů byla v troskách a hořela. Marthaen namířil veškerou sílu Záření proti branám, aby Komandérům odřízl cestu k ústupu. Síla použitá při zničení brány byla očividně mnohem větší, než kdokoli předpokládal, a její dopad byl zcela ničivý. Komandéři, dohromady jich bylo něco přes dvacet, opatrně kroužili kolem, ale když se přiblížil Thelvyn s Kharendaen, obrátili se a prchali na západ.
Dragemaci nebyli tak rychlí jako skuteční draci a mnoho z nich bylo dopadeno a zabito při zoufalém pokusu o útěk. Unikly jen dva tucty dragemaků, kteří doprovázeli armádu, a připojily se k dvacítce Komandérů, kteří přežili zničení pevnosti. To bylo všechno, co zbylo ze dvou set dragemaků, kteří napadli Vysočinu. Když byla zničena brána, ztratili možnost úniku. Obrátili se a rychle prchali k severovýchodu, přesně jak předpokládal Thelvyn. Jherdar je pronásledoval a vedl stíhací letku svých dvou set draků.
Thelvynovi se tedy znovu osvědčila jeho taktika: čekal, až bude ve výhodě, a potom zaútočil a dragemaci byli po krátkém boji opět nuceni uprchnout. Ale Thelvynovy problémy ještě nebyly zdaleka vyřešeny. Když Komandéři ve spěchu opustili armádu, jejich bojovníci už nebyli nuceni k boji, který vedl k jejich nevyhnutelné zkáze. Thelvyn se najednou musel vypořádat s hlavní armádou severně od Braejru a druhou útočnou silou u Braastaru, což celkem představovalo více než šedesát tisíc bytostí z různých národů, z nichž některé dokonce ani vzdáleně nepřipomínaly lidské tvory. Ti všichni teď byli ochotni spojit své síly v boji proti svým bývalým pánům. Jediným problémem bylo, že se stejně jako Flaemové neodvažovali opustit Vysočinu a ochranu, kterou jim poskytovalo Záření.
Alespoň prozatím byli Flaemové rádi, že mají po ruce dobře zásobenou armádu, která jim pomůže ochránit jejich zem, a Solveig již zařizovala, aby jim ve východní a vzdálené severní části říše byla přidělena země, kde se budou moci usadit. Thelvyn samozřejmě nezapomněl na přirozenou flaemskou podezíravost vůči cizincům, kterou již zažil na vlastní kůži. Předpokládal, že už nebudou tak ochotní mít ve své zemi tvory z nejrůznějších národů z jiných světů, až hrozba války pomine. Jediné, co ho uklidňovalo, byla skutečnost, že ten problém bude řešit někdo jiný, nejspíš Solveig Bělozlatá.
Večer byla v Braejru velká oslava, když se Thelvyn a Kharendaen vrátili se zprávou, že Komandéři byli buď zničeni, nebo uprchli do divočiny. Chápal, že Flaemové pociťují nesmírnou úlevu, protože se obávali nejen porážky, ale také zotročení. Obyvatelé Braejru, kteří už byli evakuováni na jih, se vrátí další den, a domů se těšili i lidé, kteří uprchli z Braastaru. Thelvyn litoval, že Braastar byl v době invaze tak poničen, protože oheň způsobil značné škody a Komandéři město vyplenili.
Samozřejmě že jen málo lidí vědělo o existenci Záření. Obecně se soudilo, že moc, kterou použili dračí kouzelníci, byla jejich vlastní. Zdálo se, že bude nejlepší, když Záření zůstane tajemstvím, aby se lidé z jiných zemí neocitli jednoho dne v pokušení vpadnout do Vysočiny a získat ho pro sebe. Jediný způsob, jak to tajemství uchránit, bylo nechat většinu lidí v přesvědčení, že potlačení vůle Komandérů je dílem dračích kouzelníků, vedených Dračím králem. Alessa Vyledaarová byla poněkud rozčarovaná skutečností, že všechna sláva připadne drakům, ale musela přiznat, že je to lepší, než kdyby bylo tajemství Záření odhaleno.
Teď, když se zdálo, že se situace ve Vysočině stabilizovala, Thelvyn už přemýšlel nad dalším problémem. Pokaždé, když bojoval s Komandéry a porazil je, zaútočili pak rychle znovu a s dokonce ještě větší silou. Ani tentokrát to nebylo jinak. Věděl, že opět udeří a že to bude brzy. Jeho problémem teď bylo odhadnout jejich další krok, a potřeboval více informací, aby si o tom mohl udělat nějakou představu. Jherdar se naštěstí nevrátil moc pozdě v noci, i když pronásledoval dragemaky, jak nejdál mohl. Thelvyn rychle svolal své hlavní poradce do svého obydlí u Solveižina

domu.
"Nemohl jsem zjistit odpovědi na všechno, co sis přál vědět," začal Jherdar, když spolykal pečenou losí kýtu, kterou mu narychlo připravili. "Pronásledovali jsme Komandéry, kteří uprchli do divočiny na severozápadě, až jsme byli asi dvě míle na západ od Wendaru. Hnali se za nimi moji nejrychlejší zlatí a mladí rudí draci, takže dragemaci měli co dělat, aby si udrželi odstup. Ale potom jsme uviděli, že se k nám blíží další dragemaci. Bylo jich příliš mnoho na to, abychom s nimi mohli bojovat."
"Příliš mnoho?" zeptal se Thelvyn. Snažil se zachovat si svou důstojnost, když mu Kharendaen léčivým olejem natírala poraněná záda poté, co ho krátce předtím na dvoře důkladně omyla.
"Byla jich alespoň stovka, možná víc," řekl rudý drak. "Pronásledoval jsem je tak dlouho, jak nejdéle jsem se odvážil, a snažil jsem se zjistit, odkud se tam vzali, ale nic jsem neviděl."
"Alespoň teď víme, že někde tím směrem musí mít svou základnu," poznamenal Sir George. "Možná byla jen pár mil před vámi."
"Dozvěděl jsem se všechno, co jsem potřeboval," řekl Thelvyn. "Západně od Wendaru a Vysočiny leží rozsáhlé území, kam jen zřídkakdy někdo zabloudí. Ani draci tam často nelétají a všechna dračí království v té oblasti už byla dávno povolána do války na východě. Byl jsem si téměř jistý, že Komandéři tam někde mají pevnost."
"Co z toho mají?" zeptala se Solveig. - "Přece nebudeš opevňovat pevnost, když víš, že se tam nikdy neobjeví nepřítel."
"Komandéři mají nějaké vážné problémy, které musí vyřešit, aby mohli pokračovat ve svých dobyvatelských plánech," řekl Thelvyn, i když to spíš vypadalo, že nahlas přemýšlí. "Nečekali, že s nimi draci budou bojovat. Nečekali, že pro ně Dračí král, tedy já, bude představovat vážný problém. Nečekali, že s nimi budou bojovat Flaemové, a mysleli si, že se snadno mohou zmocnit Záření - obojí je teď pro ně ztraceno. Nyní se budou muset vypořádat se mnou a s draky a budou muset přestat prohrávat bitvy. Zřejmě neexistuje dost dragemaků, aby mohli na draky zaútočit přímo, protože jinak by to už udělali."
"Co myslíš, že udělají, aby boj s námi vyhráli?" zeptal se Marthaen. "Zdá se, že jediná věc, která pro ně pracovala, bylo to kovové monstrum."
Thelvyn se na dlouhou chvíli zahleděl na zem a důkladně o tom přemýšlel. "Mají dvě možnosti. Když budou moci, mohou se pokusit podnikat nepřetržité, náhodné útoky současně na různých místech v celém světě a rozdělit tak naše síly. Nebo mohou shromáždit všechny prostředky, které mají, a vrhnou je proti nám, i když budou muset vyprázdnit zdroje ve svém vlastním světě, a přinutí nás k bitvě, kterou nebudeme moci vyhrát. Ta druhá možnost mi připadá pravděpodobnější. Potřebuji to vědět a potřebuji to vědět hned."
Sir George se zamračil. "Myslíš na to, že bychom měli najít tu jejich pevnost, nemám pravdu?"
Marthaen poplašeně nastražil uši. "Něco takového nesmíš riskovat. Mohu najít dračí vyzvědače, kteří budou ochotni to nebezpečí podstoupit. Možná že Komandéři mají blízko své skryté pevnosti elfí zvědy, stejně jako jsme to udělali my tady ve Vysočině."
"Zapomínáš, že jsem pořád Pánem draků," řekl Thelvyn. "Jako drak jsem rychlý a mohu se vyhnout jejich kovovým bojovníkům. Jako Pán draků se mohu postavit proti jakémukoli počtu Komandérů."
Ten plán nikoho nepotěšil, jenomže s Thelvynem nebyla žádná řeč. Byl přesvědčen, že pokud má průzkum tajné pevnosti Komandérů přinést nějaké výsledky, musí jít sám a dostat se dovnitř i ven, jak nejrychleji bude moci. Souhlasil s tím, aby ho Kharendaen a několik jeho ochránců kus cesty doprovázeli. Jakmile dokončil svůj plán, poslal své společníky spát. Poděkoval všem za jejich úsilí, když postupně vycházeli ze dveří jeho obydlí na dvůr.
"Právě teď potřebuješ odpočinek víc než kdokoli jiný," řekla mu Solveig. "Stále se snažíme najít pro tebe tu pannu nebo dvě, jestli je ještě chceš. Mají lepší chuť?"
"Nemám tušení," řekl Thelvyn a mračil se. "V poslední době jsem žádnou pannu neměl."
Kharendaen nasadila velmi nevinný výraz. "Já ano."
"No tak dost," zvolal Thelvyn. "Je snad tohle způsob, jak projevovat úctu Dračímu králi?"
"Možná neznáš starodávná dračí proroctví," poznamenal Marthaen. "Tak bylo řečeno: Skutečného Dračího krále poznáš podle toho, že bude terčem mnoha žertů."
Všichni se rozesmáli. Potom se rozloučili a šli spát. Marthaen už chtěl odejít, když ho Thelvyn požádal, aby chvíli počkal. "Nezapomněl jsem, že jsi stále První mluvčí parlamentu ani že jsi pánem ve vlastním skrytém království draků. A rozhodně jsem nezapomněl, že ses loni projevil jako schopný vůdce. Možná se ti někdy zdá, že si dělám nárok na tvou autoritu, ale nežádám moc jen pro ni samu."
"Jsi Dračí král, kterého vybral Mocný, aby nás vedl," ujišťoval jej Marthaen. "Když vedeš a chráníš draky, počínáš si tak, jak bych to já nikdy nedokázal. Nezapomínej, že jsi mě na začátku vyzval, abych tě podporoval, nebo že jsi mi svěřil, abych našel způsob, jak vyhnat Komandéry z Vysočiny, když jsi to nemohl udělat ty. Jsem se svou úlohou spokojený."
"Možná mě znepokojuje právě to, že bys měl zůstat spokojený," přiznal Thelvyn. "Udělal jsi hodně, ale tahle válka ještě neskončila. Kdybyste se ty nebo Jherdar rozhodli, že mi odepřete svou podporu, budeme ztraceni."
"Nikdy nemusíš mít strach z toho, že bych ti odmítl pomoct," řekl starší drak. "Jsem přesvědčen, že všichni draci ti absolutně věří a udělají pro tebe cokoli. Už poznali, že Komandéři jsou nepřítel, který je zničí, když nebudou tomuto boji naprosto oddáni. A pokud jde o Jherdara, je šťastný tehdy, když má nepřátele, které by mohl zabít. Myslím, že jsi naučil dokonce i rudé draky, že se vyplatí být trpělivý a moudrý."
"Draci jsou moudří odjakživa," podotkl Thelvyn. "Jejich problémem spíš vždy bylo to, že zapomínají na svou moudrost tehdy, když na tom nejvíc záleží. To jsem nikdy nepochopil."
"Možná jsi ještě nikdy nebyl dost rozzlobený nebo vyděšený," řekl Marthaen. "Vyděšený nebo rozhněvaný drak ví jenom to, co cítí, a ty nejzákladnější instinkty se pro něj stávají moudrostí. Proto mám pocit, že by ses neměl pokoušet

vybojovat všechny bitvy a podstupovat všechna nebezpečí sám, jak tě k tomu vede tvá potřeba chránit svůj lid. Nezapomínej na to, že jsi naše jediná naděje na vítězství v boji proti Komandérům. Neohroz zbytečně zbraň, kterou připravil Mocný k naší ochraně."
Thelvyn si tu radu vzal k srdci. Musel sám sobě přiznat, že vždycky měl sklon k tomu udělat cokoliv, co bylo v jeho silách, aby ochránil draky, a sám se vydávat do největšího nebezpečí. Stále byl přesvědčen, že je na něm, aby podstupoval největší nebezpečí, jednoduše proto, poněvadž byl nejvíc ze všech schopen bránit sám sebe. Když už neměl žádnou jinou možnost, vždycky se mohl ukrýt v brnění Pána draků, díky kterému byl nezranitelný téměř v každém útoku.
Jenže právě to téměř mu vrtalo hlavou. Ohňoví čarodějové kdysi využili síly Záření, aby oslabili kouzelnou moc jeho brnění, a skoro ho porazili. Teď už věděl, že ten útok řídili samotní Komandéři. Komandéři možná vládli takovou mocí, že by dokázali překonat ochranná kouzla jeho brnění. A byl úplně bezmocný proti jejich kovovému bojovníkovi. Předpokládal, že Komandéři mají takových mohutných válečných strojů víc. Jeho jedinou výhodou proti nim byla jeho rychlost.
Byl rád, když se konečně dostal do postele. Protože byl drakem jen krátký čas, posledních pár dnů ho bolel krk po všech těch dlouhých cestách a mnoha bojích. Kharendaenina postel nebyla tak pohodlná jako ta, ve které spával při svých krátkých návštěvách ve Větroboru, ale bylo to mnohem lepší než spát na zemi. A protože postel byla pro ně dva trochu malá, přitiskl svou družku k sobě a celou noc ji držel v náručí. Byl spokojen.
Té noci se mu zdálo, že spolu s Kharendaen pluje studeným větrem nad kopcovitou, hustě zalesněnou krajinou mezi vysokými horami. - To místo mu tak moc připomínalo wendarskou divočinu, že si na chvíli myslel, že se vrátil do šťastných týdnů, které s Kharendaen prožil ve Stínomíru a Liščím lese v době, kdy se teprve učil, co to znamená být drakem, a na okamžik zapomněl na válku a zoufalství. Pak si uvědomil, že je to jenom sen, jeden z těch vzácných snů, které se mu zdály v minulosti a ve kterých mu Mocný dával pokyny.
Draci zatočili k horám, vedeni spíše jakýmsi zvláštním instinktem než skutečným pokynem. Letěli vysoko nad lesem, obrovskou rychlostí, a přece téměř bez námahy, na křídlech skoro necítili váhu svého těla. Za několik okamžiků se přehnali nad hřebeny hor a horskými svahy, nechávajíce se unášet větrem. Kroužili, aby snížili svou rychlost, a rychle sestoupili na louku, porostlou vysokou zelenou trávou a obklopenou lesem vysokých štíhlých borovic.
Chvíli stáli mlčky s pohledem upřeným do vzdáleného lesa pod horami. Pak se Kharendaen rychle otočila. Thelvyn se obrátil a uviděl zlatou dračici, která seděla v měkké trávě kousek od nich. Byla vysoká a štíhlá, dlouhá a pružná. V její úzké tváři a velkých modrých očích se zračil půvab a moudrost. Uvědomil si, že je to jeho matka, dračí kněžka Arbendael.
"Setkali jsme se proto, abych vám řekla, že musíte změnit své plány," řekla jim. "Chceš prohledat hlavní pevnost Komandérů, abys mohl posoudit jejich sílu. Pátráš po něčem, co Mocný už ví a může ti o tom říci. Zapomněli snad jeho kněží, že se mohou zeptat?"
Kharendaen sklonila hlavu, ale Thelvyn se cítil dotčen. "Mocný nebyl v minulosti příliš ochoten s námi rozmlouvat. Snad nám může odpustit, že jsme od něj nyní nečekali odpověď."
"Nemohl jednat jinak," řekla mu Arbendael. "Máme tak málo času a nesmíme jím plýtvat. Přeješ si vědět, jaká je skutečná síla Komandérů a jejich armády? V divočině vybudovali pevnost velikou jako město. Draci by se jim sotva mohli postavit, a to ještě neshromáždili celou svou sílu. Ale to teď není tvoje hlavní starost. Zapomněl jsi, že i dragemaci mají svého komandéra, že slouží dokonce ještě většímu pánovi, než jsou sami?"
"Nezapomněl jsem na to," řekl Thelvyn. "Ale musím čelit výzvám podle toho, jak přicházejí po sobě. Jedině tak mohu udržet Komandéry v patřičných mezích. Obávám se, že právě to mi nedopřává čas, abych se znepokojoval záhadou toho, který si říká Vládce."
"A přesto je Vládce tvým skutečným nepřítelem," řekl hluboký hlas, který se ozval za ním. "Nemůžeš si ho nevšímat."
Thelvyn se rychle otočil a uviděl Mocného, který stál za ním na louce. Vzal na sebe svou obvyklou podobu staršího draka z nějakého starobylého rodu. Zřejmě už byl netrpělivý a chtěl říci svůj názor na tak důležitou věc a nechtěl déle nechávat rozhovor jen na svém knězi.
"Co mi můžeš říct o Vládci?" zeptal se Thelvyn prostě.
"Je toho jenom velmi málo, co ti mohu říct," odpověděl Mocný. "Ani moje moc, ani moc žádného z Nesmrtelných nedosahuje do jeho světa, takže zůstává záhadou dokonce i pro nás. Domnívám se, že jeho moc se vyrovná moci nižších Nesmrtelných, i když dost pochybuji, že on sám je Nesmrtelný. Vím, že svou moc může předávat svým služebníkům v tomto světě, protože jinak by jeho otroci nepodléhali jeho vůli. Viděl jsi to na vlastní oči a sám jsi to zažil. Vzpomeň si na ten rudý kámen, kterým ovládal tu kouzelnici - Alessu. Proto jsou Komandéři mnohem silnější, než by měli být."
"Můžeme nějak zabránit působení toho vlivu v našem světě?" zeptal se Thelvyn.
"Naneštěstí ne," řekl Mocný. "Moc Záření, možná posílená mocí dračích kouzelníků, by to mohla dokázat, ale pak by Vládce přišel sám."
"Co musím udělat já?" zeptal se Thelvyn, celý zmatený. "Mám dojem, že mi říkáš, že můj skutečný nepřítel je někdo, koho nemohu porazit."
"Tvůj skutečný nepřítel je někdo, o kom nic nevíš," opravil ho Mocný. "Když jsem kdysi dávno bojoval s prvním Pánem draků proti dragemakům, neuprchli hned do Vládcova světa a nestali se služebníky jeho vůle. Nic o něm nevím, a proto tě nemohu vést. A ty si nemůžeš dovolit pokračovat v boji s nepřítelem, o kterém víš tak málo. Nadešel čas, abys tajně pronikl do světa Komandérů a zjistil všechno, co budeš moci. Nesmrtelní ti, bohužel, nemohou pomoci, protože jejich moc do toho světa nesahá."
Thelvyn sklonil hlavu. "Myslím, že rozumím. To je důvod, proč existuje Dračí král, není-liž pravda? Jít tam, kam vy

nemůžete, jednat tehdy, když vy nesmíte?"
"Musíš být velmi opatrný," varoval ho Mocný. "Ať ti dračí kouzelníci otevřou bránu na místě, kde to Komandéři nebudou čekat. A nesmíš jít sám. Kharendaen tě bude doprovázet."
Thelvyn vypadal překvapeně. "Jsem přesvědčen, že se budu moci pohybovat rychle a bezpečně, když budu sám."
"Snad máš v mnoha věcech pravdu," řekla Arbendael a postavila se blíž k Mocnému. "Tvoje moc je možná mnohem větší než Kharendaenina, ale její moc je odlišná. Kharendaen je skutečná kněžka. Jestli mají Nesmrtelní získat nějaký kontakt s tím světem - bude to jejím prostřednictvím."
Arbendael se posadila vedle Mocného a otřela svou tvář o jeho hruď. Vděčně přijal její pohlazení. Thelvyn byl překvapen. Náhle si uvědomil, že je poprvé v životě ve společnosti svých rodičů, i kdyby to bylo jenom ve snu. Až do nynějška mu nepřipadali moc skuteční. Byli jako dva cizinci, které ve svém životě nepoznal, jejich vztah byl založen na nutnosti. Cítil se mnohem lépe, když zjistil, že jsou stále spolu v tomto neobyčejném snovém světě. Nějakým zvláštním způsobem, který nedokázal popsat, byl spokojenější i sám se sebou.
"Za žádných okolností s vámi nesmí jít ten drakon," dodal Mocný. "Zjistěte, co budete moci, aniž byste riskovali, že padnete do zajetí, a pak se hned vraťte. Především si pamatujte, že nejdůležitější je bezpečně se vrátit, i kdybyste nezjistili nic. Bez vás nemá tento svět naději."

Kapitola 14

MARTHAEN Z TOHO BYL ÚPLNĚ MIMO, KDYŽ ráno vešel do skladiště a dozvěděl se, že Thelvyn a Kharendaen ihned vyrazí na cestu do světa Komandérů. Snažil se nedat najevo svůj nesouhlas, protože pokyny vydal sám Mocný, ale nedokázal skrýt své pobouření. Očividně považoval celou věc za neuváženou. Byl přesvědčený, že Dračí král by se neměl vystavovat takovému nebezpečí, o jeho sestře ani nemluvě.
"Podle mě má ten plán pouze jediný rozumný bod," zabručel nakonec. "Když budeš mít s sebou Kharendaen, budeš možná trochu opatrnější a budeš se snažit vyhnout potížím."
"Nejsem rád, že mám vzít Kharendaen s sebou do takového nebezpečí," bránil se Thelvyn. "Stále bych šel raději sám, ale neodvažuji se pochybovat o rozhodnutí Mocného. Teď jen potřebuji vědět, jestli mi můžeš někde otevřít bránu mezi světy tak, aby to Komandéři netušili."
Marthaen se krátce zamyslel. "Myslím, že se to dá provést, ale musím se o tom poradit se svými kouzelníky, než ti něco slíbím. Otevřít takovou bránu je jedna věc, ale vědět, kam umístit její druhý konec, to je něco jiného. Snad podle jedné ze zapečetěných bran u Braastaru přijdeme na to, jak vytvořit naši vlastní."
Marthaen vyšel na dvůr a vyskočil k obloze. Rychle letěl nad městem, aby se v Akademii spojil s dračími kouzelníky. Když odešel, Thelvyn se vrátil do skladiště. Chvíli seděl a hleděl na tác s pečeným losem, kterého pro něj připravili. Draci obvykle jedli jen jednou denně; včera večeřel pozdě v noci, když se vrátil z bitvy, a tak ještě neměl hlad. Ale měl před sebou dlouhou cestu, na které si možná nebude moct vůbec nic ulovit, takže bylo nejrozumnější pořádně se najíst, dokud mohl. Kharendaen seděla na opačné straně stolu a uždibovala ze své snídaně, také bez velkého zájmu.
Po dlouhé chvíli zvedla Kharendaen hlavu a podívala se na něj. "Na co myslíš? Dělá ti starosti úkol, který máš před sebou?"
"Asi by to tak mělo být," odpověděl Thelvyn, "ale přemýšlím spíš o včerejší noci - o své matce a Mocném." "O tvé matce a tvém otci," opravila jej. Thelvyn pomalu zavrtěl hlavou. "Během těch několika posledních týdnů pro mě bylo těžké myslet na Mocného jako na svého otce. Připadá mi to nějak troufalé, i když musím přiznat, že po včerejší noci je

to snazší. Myslíš, že by můj otec a matka mohli k sobě cítit skutečnou lásku?"
"U draků je obvyklé, že spolu bývají z nějakého důvodu, který nemá s láskou nic společného," řekla Kharendaen. "Ale mám stejný dojem jako ty, že se opravdu milují. Vždy jsem přemýšlela o tom, proč Mocný přivedl ducha Arbendael do svého království a udělal z ní svou nejvyšší kněžku a rádkyni. Myslím, že být Nesmrtelný znamená být velmi osamělý."
Marthaen se vrátil za hodinu se zprávou, že dračí kouzelníci mohou otevřít bránu do světa Komandérů kdekoliv a kdykoliv bude třeba. Prozkoumali konstrukci jedné ze zřícených bran a zjistili, co musí udělat, aby mohli otevřít bránu vlastní. Teď čekají, až bude Dračí král připraven dát jim poslední instrukce. Chtěli mu ještě položit několik otázek a také ho upozornit na několik důležitých věcí.
"Víme už, že bránu mezi světy tvoří vlastně dvě brány, v každém světě jedna. Těmi branami jsou upevněny konce průchodu z jednoho světa do druhého," vysvětloval zlatý drak. "Tak je zajištěno, že se brány otevřou v obou světech vždy na stejném místě, i když se tyto oddělené světy budou pohybovat po vlastních oběžných drahách."
Thelvyn nereagoval, protože Marthaenovo vysvětlení mu vzhledem k jeho omezeným znalostem astronomie nic neříkalo. Dobře se vyznal v magii, ale představa světů pohybujících se po oběžných drahách mu unikala. Pokud šlo o něj, svět byl tou nejstabilnější a nejnehybnější věcí, která existovala. Chybělo mu samozřejmě vzdělání nejcivilizovanějších draků, kteří strávili téměř sto let života ve škole. Jako mladík z Vysočiny měl štěstí, že mohl vychodit deset tříd.
"Z toho důvodu jsme usoudili, že vzdálenosti a poloha míst v jednom světě odpovídají vzdálenostem a místům ve světě druhém," pokračoval Marthaen. "Proto budeš pravděpodobně cestu světem Komandérů hledat tak, že budeš odhadovat směr a vzdálenost z místa, kterým jsi tam vstoupil.
"Nevidím důvod, proč byste neměli otevřít bránu právě tady, v místě, kde je soustředěna naše největší síla."
"Totéž jsme si říkali i my," souhlasil První mluvčí. "Ale v zájmu vaší bezpečnosti chceme bránu otevřít jenom na nezbytně dlouhou dobu. Jestli Komandéři vycítí její přítomnost, budou vědět, že do jejich světa pronikli zvědové, a budou ostražití. Myslím si, že nejrozumnější bude, když otevřeme bránu na krátkou chvíli vždy po několika hodinách. Kdyby Komandéři bránu přece jen objevili, můžeme jim zabránit, aby jí prošli. Jak se však přes jejich bariéru vrátíte domů, to už bude složitější."
Thelvyn už věděl, jak snadno se všechno může zvrtnout k horšímu ve studeném, suchém světě Komandérů. Komandéři ho zatím dokázali skoro vždycky překvapit, když se s nimi střetl, a ze své strany to považoval spíše za otázku štěstí než chytrosti, že se mu dařilo je porážet. Věděl, že bude čelit nepříteli, nad kterým nemůže zvítězit, a že je čeká nesmírné nebezpečí.
Marthaen zavedl Thelvyna a Kharendaen do městského parku, rozkládajícího se na zalesněném, poněkud mokřinatém místě uprostřed Braejru. Park tu byl proto, že půda byla příliš mokrá, než aby na ní šlo stavět. Jediná stavba v této části města byla hrobka krále Jherridana Maarstana, prvního krále flaemské říše. Byla to také jediná část města, kde se mohli draci setkávat ve větším počtu a chodilo sem málo lidí. Marthaen trval na tom, že utajení jejich podniku je důležité. Uvědomoval si, jaké znepokojení by to mohlo vyvolat, a proto považoval za nejlepší, aby ani draci nevěděli, že se Dračí král vydává do takového nebezpečí. Nebylo také vyloučeno, že ve městě jsou špehové.
Ve chvíli, kdy byli oba draci připraveni ke skoku, dračí kouzelníci otevřeli bránu. Vzápětí byla uzavřena, aby ji Komandéři v žádném z obou světů nemohli objevit. Thelvyn šel první. Hnal se prázdnotou, připravený k boji, s vyklenutými zády a prohnutým krkem. Na druhém konci průchodu poskočil vpřed, aby udělal místo Kharendaen, která ho těsně následovala. Vynořili se v temném, bezbarvém světě, jejich nohy se bořily do měkkého, suchého písku šedivých dun. Studený vítr zvedal šedý prach, který vytvářel hustou mlhu. Viděli jen to, že stojí uprostřed shluku balvanů a zubatých kamenných věží, které jako napůl zavátý ostrov vystupovaly z dun.
"Tohle musí být to moře písku, které jsme zahlédli jihovýchodně od pevnosti, když jsme tu byli poprvé," poznamenal Thelvyn.
"Musí tady bývat buď velmi tmavé dny, nebo neobyčejně jasné noci," řekla Kharendaen, rozhlížejíc se kolem sebe. "Nedá se to rozeznat."
"Řekl bych, že noci jsou ještě mnohem temnější," prohlásil Thelvyn a mrkal, aby dostal z očí prach. "Pojďme raději odtud pro případ, že Komandéři odhalili otevření brány."
"Kam půjdeme?" zeptala se.
"Myslím, že bychom měli prohledat jejich hlavní pevnost a pak rychle zmizet."
Thelvyn roztáhl křídla a vyskočil do výšky ve snaze dostat se nad zrádný boční vítr, který se obrovskou rychlostí prohánělnad dunami. Předpokládal, že nad prach vystoupá rychle, protože většina pouštních písečných bouří zuřila poměrně nízko nad zemí, ale prach byl hustý a tmavý a dosahoval až do výše tří set stop nad povrchem. Vítr byl nahoře dokonce ještě silnější a nárazový. Thelvyn stoupal teprve několik vteřin, když se z mlhy před ním najednou vynořila ohromná tmavá masa. Musel se skoro postavit na ocas, aby včas zpomalil a přímo nevletěl do mohutné kamenné zdi. Kharendaen byla naštěstí dost daleko, takže ještě stačila prudce zatočit. Draci se obrátili a pomalu postupovali podél okraje zdi. Mračna prachu téměř dokonale maskovala jejich zlatý pancíř. Brzy si uvědomili, že krouží kolem vysoké strážní věže další veliké pevnosti. Jejich opatrnost se zdála být zbytečná, protože pevnost vypadala opuštěně.
Po chvíli Thelvyn zamířil zpět na severozápad. Rozhodl se, že budou pokračovat v letu, aniž by pevnost prozkoumali. Přestože se zdála být prázdná, považoval za nejlepší neriskovat prozrazení. Pomalu stoupal vzhůru a čekal, až se k němu připojí jeho družka.
"Víme, že tu druhou pevnost dokázali Komandéři přenést do našeho světa," vysvětloval. "Domnívám se, že tuhle postavili za stejným účelem. Až by ovládli Braejr, touto pevností by přivedli do našeho světa další bojové síly, aby se mohli zmocnit vlády nad celou Vysočinou. Teď, když je Vysočina zabezpečena proti jejich vlivu, pravděpodobně

přesunuli své vojsko a zásoby do jiné pevnosti."
"Máme štěstí, že jsou pryč," poznamenala Kharendaen. "Jinak bychom jim skočili rovnou do pařátů."
"Měl jsem na to myslet," řekl Thelvyn. "Nebudeme mít moc velkou šanci, když budu od začátku dělat hloupé chyby."
Kharendaen už chtěla něco namítnout, když v tom okamžiku konečně vystoupali skrz mračna prachu k jasnému nebi nahoře, nebo alespoň tak jasnému, jak jen nebe v tomhle světě mohlo být, protože i nad mraky vířil vzduchem jemný prach a výš už draci letět nemohli. V dálce studeně svítilo bledě žluté slunce, zahalené jemným prašným závojem.
Thelvyn věděl, že hustá mlha by jim poskytovala bezpečný úkryt, ale jejich velké oči už déle nemohly unést nepřetržitý nápor písku a prachu. Letěli těsně nad hustými oblaky prachu, očima se pátravě rozhlíželi po obloze, hledajíce sebemenší známky pohybu, a jen doufali, že jim bude jejich zářivě zlaté a tmavě hnědé zbarvení dostatečnou ochranou.
Letěli něco přes hodinu směrem, který by je v jejich světě zavedl do západní části Vysočiny nedaleko Graezu, kde Thelvyn vyrostl. Neznepokojoval se, že by jim mohlo uniknout něco, co se dělo pod nimi, protože skutečnost, že prašná bouře ještě neustala, byla znamením, že stále letí nad pouští. Podle Jherdarovy zprávy by měli letět několik hodin, než se dostanou do oblasti, kde by se mohla nacházet pevnost Komandérů.
Zamlžené slunce se pomalu klonilo k západu a za hodinu nebo dvě nastane noc. Když opustili Braejr, den teprve začínal, a to znamenalo, že se střídání dne a noci v tomto světě neshoduje s časovým pořádkem Mystary. Thelvyn blížící se noc uvítal, protože její hluboká tma schová dva draky letící dál do země nepřítele. Začal doufat, že by se jim mohlo podařit propátrat pevnost Komandérů a ráno z jejich země odletět.
Po další půlhodině letu si začali uvědomovat, že to, co považovali za vyboulené obrysy mračen prachu pod sebou, byly ve skutečnosti kopce a hřebeny drsné země. Rychle přeletěli poslední míle otevřené pouště, i když se jim nepodařilo zahlédnout větrem ošlehané duny. Oblaka prachu se tlačila do údolí mezi holými hřebeny jako moře, které se rozlévá, aby vytvořilo hluboké fjordy. Husté mraky visely dokonce i v místech, která byla chráněna před neúnavným větrem. - Drsná země s jejími holými skalnatými hřebeny a strmými útesy vzbuzovala dojem, že se pohybují ve větší výšce, než v jaké skutečně letěli.
Teď museli být oba draci mnohem opatrnější. Drželi se těsně nad hlubokými údolími a soutěskami, když vytrvale postupovali směrem na severozápad. Už když tu byli poprvé, divili se, jak může takový mrtvý svět zásobovat armády lidí a monster Komandérů, ale jak se vzdalovali od moře písku, konečně zpozorovali první známky života. Nejdřív zahlédli jen malé kousky půdy porostlé suchou, tuhou trávou nebo zakrslé keře a pokroucené stromy schované před ostrým, suchým větrem na chráněném místě mezi hlubokými úzkými údolíčky nebo za mohutnými balvany. Přestože nejdřív měli dojem, že tato pustá země snad nikdy nepoznala uklidňující dotyk deště, brzy spatřili stopy po záplavách, způsobených náhlými zuřivými bouřemi, a rozbouřené proudy ženoucí se soutěskami.
Pod nimi ubíhaly dlouhé míle a známek života přibývalo. Rozeklané vrcholy musely příliš odolávat poryvům větru, než aby se na nich mohly uchytit i ty nejmenší a nejhouževnatější rostliny, ale v mnoha údolích chráněných před větrem nalezly útočiště skupinky zakrslých stromů s tuhými listy a tvrdé, suché drny. Thelvyn měl dojem, že počasí už není tak kruté a ustavičný vítr už nebyl tak silný a vytrvalý. Pokusil se představit si v mysli místo, které mu popsala Alessa Vyledaarová podle vidění ve svých snech, které se jí zdály v době, kdy podléhala vlivu Komandérů. Její popis světa, ve kterém je stále tma, vítr je v něm studený i v největším letním horku a na všem stále leží prašná mlha, byl doposud neobyčejně přesný.
Už se téměř snesla noc, když Thelvyn v dálce, v širokém údolí před nimi, zpozoroval temné obrysy, které byly příliš pravidelné na to, aby byly přírodní. - Thelvynova pozoruhodná schopnost vidět v noci, která ho provázela celý život, byla ještě umocněna jeho dračí podobou. Byl si jist, že viděl něco neobvyklého, a Kharendaen souhlasila, když ji na to upozornil. Zastavili se v letu a pomalu kroužili pátrajíce po nějaké známce života. Nikde nebylo vidět žádné světlo, nikde nestoupaly k noční obloze sloupky kouře a vítr nepřinesl ani závan hořícího dřeva nebo uhlí. Rychle se poradili a rozhodli se, že se odkloní ze své cesty a trochu se porozhlédnou kolem. Přibližovali se s velkou opatrností, protože věděli, že cokoli živého v tomhle světě může znamenat nebezpečí.
Když přiletěli blíž, Thelvyn nespatřil ani náznak toho, že by tu byla pole nebo sad. Místo toho se tam táhly široké, mělké příkopy a strouhy skoro zaváté pískem. Běžely buď přímo, nebo se vinuly v pravidelných zákrutech, které na první pohled nevytvořila příroda. Na některých místech viděl řady popadaných kamenů, vrcholky starodávných kamenných plotů vyčnívající z písku a dokonce zřícené zdi starých domů. Z tmavých, pravidelných tvarů, jež zahlédl z dálky, vyvstaly rozpadající se a neustávajícímu větru vystavené pozůstatky velkého města, mrtvé kosti města, které po staletí nevidělo nic živého.
Draci pomalu a opatrně urazili poslední dvě míle, letíce nízko nad zemí. I v houstnoucí tmě už rozeznávali trosky malého města. Střechy se už dávno propadly dolů a mnoho zdí bylo pobořeno. Některé části města byly téměř pohřbeny v písku, jiné naopak čistě zameteny neúnavným větrem, který se prohánět po kamenné dlažbě ulic. Nikde nebylo jediné světlo, nikde ani stopa po nějakém životě.
Protože tam zjevně nehrozilo žádné nebezpečí, rozhodli se vstoupit do města. Pomalu létali mezi ruinami starobylých budov. Nenašli žádné známky života. Jedinou výjimkou byly stopy v písku, náležející nějakým podivným zvířatům. Draci přistáli na rozlehlém dlážděném náměstí uprostřed zničeného města. Složili křídla a pár minut procházeli městem. - Nejdřív si všimli toho, že domy, jak se zdálo, nebyly postaveny pro lidi. Dveře byly velké a široké a stropy vysoké. Pro draky však byly stále ještě příliš malé, takže do nich nemohli vstoupit.
Kharendaen strčila hlavu do jedněch dveří, ale Thelvyna víc zaujalo něco, co zahlédl na zdech. Na první pohled to vypadalo jako černý mlžný závoj na hrubém kameni, takže ani Thelvynův ostrý zrak to neobjevil okamžitě. Upřeně to pozoroval, aby se ujistil, že to není jen pouhý nátěr, téměř sedřený písečnými bouřemi během dlouhých staletí. Jeho oči byly uzpůsobeny pohledu do dálky a dělalo mu potíže zaměřit se na něco tak blízkého. Ale když se začal rozhlížet kolem, rychle zjistil, že všechno kamenné ve městě má podobný závoj temnoty, obzvláště silný tam, kde byly hluboké

pukliny.
"Ohnivý déšť," řekl tiše.
Kharendaen bleskurychle vytáhla hlavu ze dveří a zírala na něj. "Cos to řekl?"
Otočil se k ní. "Toto místo zničily plameny. V dávné minulosti bylo toto město spáleno ohněm. Zajímalo by mě, jestlipak plameny zachvátily celý tento svět a změnily jej v chladné, temné vyprahlé místo, kterým je dnes."
Dračice přišla až k němu a upřeně se zadívala na zeď, která přitáhla jeho pozornost. Pak se obrátila a prohlížela zeď vedlejší budovy. Znovu prostrčila hlavu dveřmi a chtěla si prohlédnout vnitřek domu, ale byla tam příliš tma na to, aby něco uviděla, dokonce i pro její dračí oči. Zkáza města byla způsobena už tak dávno, že vyvanul i pach kouře. Ani její citlivý nos nic neucítil.
Protáhla hlavu zpátky mezi dveřmi a obrátila se ke svému druhovi. "Mohl by být tohle svět, ze kterého pocházejí Flaemové?"
Thelvyn zavrtěl hlavou. "To si nemyslím. Ze tří důvodů. Za prvé, Sir George mě naučil několik triků, jak odhadnout stáří ruin podle toho, v jakém stadiu rozkladu jsou; jejich stav je výsledkem společného působení času a přírodních živlů. Ke katastrofě došlo příliš dávno na to, aby tohle mohl být svět Flaemů nebo Alfatijských. Dále, tvar těchto dveří a velikost budov napovídají, že byly vytvořeny, aby sloužily potřebám stvoření mnohem většího, než je člověk nebo elf. A konečně, ve všech dějinách flaemského národa je jasně řečeno, že jejich svět byl úplně zničen, ne pouze zpustošen."
"Opravdu?" zvedla Kharendaen zvědavě hlavu. "Nikdy jsem neslyšela o tom, jak se jim podařilo zničit jejich svět."
"Dokonce i ti, kdo tenkrát přežili, nevěděli přesně, jaké kouzlo to způsobilo," vysvětloval Thelvyn. "Vyprávějí o plamenné zdi, která se hnala zemí rychlostí dračího letu. Země za ní pukala. Všechny části země, od zrnek prachu a písku až po kusy velikosti malého města, byly vyzvednuty k obloze a neseny ke hvězdám. Voda stříkala a tekla vzhůru do nebe. Dokonce i vzduch zřídl a ochladil se. Ať už to způsobilo cokoli, jejich svět se rozpadl."
"Není divu, že o tom neradi mluví," poznamenala Kharendaen.
"Jenom nejvyšší ohňoví čarodějové vědí to, co jsem ti právě řekl. Já jsem se to dověděl jen díky tomu, že jsem se stal jejich králem."
"Rychle... rychle!" promluvil náhle z noci něčí hlas.
Draci se otočili, uvědomujíce si, že už nejsou sami. Kus za nimi, v průchodu mezi dvěma budovami, kterým by mohli rychle uniknout, stála tři vysoká, štíhlá stvoření, která vzdáleně připomínala wyverny. Thelvyn je už viděl v Mystaře jako zuřivé, rychlé bojovníky bojující na straně Komandérů při obléhání Skalní domoviny a potom znovu v lesích Vysočiny. Trochu se podobali wyvernům z jeho světa, ačkoli byli křehčí. Nicméně byli rychlí a jejich rychlost byla znepokojující. Od skutečných wyvernů se odlišovali tím, že měli křídla i paže jako draci, ale chodili pouze vzpřímeně jako wyverni.
Další důležitý rozdíl spočíval v tom, že tito štíhlí příslušníci dračího národa byli zjevně inteligentní, zatímco wyverni nebyli nic víc než divoká zvířata. Protože si vzpomněl, jací jsou to lítí bojovníci, Thelvyn nejdřív pomyslel na to, že on a Kharendaen budou přepadeni nebo alespoň přinuceni se vzdát. Tihle tři však určitě byli nějaké poselstvo, protože jich nebylo dost, aby zaútočili na dva zlaté draky.
K Thelvynovu překvapení se hlavou uklonili směrem k němu a jejich vůdce postoupil dopředu. Když se k němu Thelvyn obrátil, vůdce opatrně popošel ještě kousek blíže a znovu se uklonil, než vzhlédl k Thelvynovi, a naléhavě promluvil. "Prosím... my mluvit musíme... rychle..."
"Rozumíš jim?" zeptala se tiše Kharendaen.
"Trochu," odpověděl Thelvyn. Tento lid z dračího rodu mluvil vlastní řečí, nepodobající se žádnému z jazyků, které znal Thelvyn, ale přesto byl Thelvyn schopen porozumět některým jejich slovům prostřednictvím nějakého svého skrytého kouzla. Kněží často mívali schopnost rozumět cizím jazykům, které neovládali, a někdy také být pochopeni těmi, kteří nemluvili jejich řečí.
"Rozumíš tomu, co říkám?" zeptal se Thelvyn a mluvil pomalu.
"Ano," odpověděl vůdce, i když používal mnoho slov, která Thelvynovi nic neříkala. "Jsi ty... jsi ty nepřítel Komandérů?"
"Ano, jsem," odpověděl Thelvyn, využívaje příležitosti, že jeho dračí příbuzní jsou také jejich nepřátelé. "Jsem Dračí král, předurčený proroctvím k tomu, abych bojoval s Komandéry a porazil je."
Ty jsi přišel, abys s nimi bojoval?"
Thelvyn byl přesvědčen, že v jeho hlase zaslechl opatrnou naději, i když si nemohl být úplně jistý. "Přišel jsem, abych se pokusil vyzvědět některá jejich tajemství a mohl s nimi potom bojovat ve svém světě, kde je moje síla největší."
"Jsem Dlouhý oštěp, vůdce svého klanu," představil se mluvčí. Zdálo se, že se konečně rozhodl cizincům důvěřovat, jako by musel překonat dlouho zachovávanou podezíravost a odevzdanost. "Můj lid si říká Veydranové. Kdysi patřil tenhle svět jenom nám. Potom, v již zapomenuté době před pěti tisíci lety, k nám přišel Vládce."
"On nepochází z vašeho světa?" zeptal se Thelvyn.
"To nevíme. A jestli jsme to někdy věděli, už je to dávno zapomenuto. Z počátku byl naším bohem a ochráncem a my jsme vzkvétali. Pak se Vládcovo srdce oddalo temnotě absolutního zla. Řekl nám, že žijeme jen proto, abychom mu sloužili, že nemáme vlastní život ani vlastní myšlenky. Ale nemohl nás ovládnout, tak se nás pokusil zničit velkým Ohnivým větrem, který se přehnal světem a změnil moře v písek a oblohu v prach. Podnebí v naší zemi se ochladilo."
"Ale ovládnout vás nemohl?" zeptal se Thelvyn.
"Nemůže nás ovládnout, protože známe jeho jméno," vysvětloval Dlouhý oštěp. "Někteří z nás byli násilím odvlečeni. Jejich děti jim byly ukradeny, aby se nikdy nedozvěděly jeho jméno, a musí mu sloužit. Ale to mu nestačilo k ukojení jeho ďábelských tužeb. - Začal dobývat jiné světy, kde mohl všechny ovládnout, protože neznali jeho jméno."

"Bylo to tehdy, když přišli Komandéři?"
Dlouhý oštěp se smutně zadíval do země. "Komandéři přišli a vyprávěli mu o světě, který opustili, o světě draků. Draci je odtamtud vyhnali. - Jejich černá srdce zahořkla a nenáviděli tenhle studený a vyprahlý svět stejně, jako jej nenávidí Vládce. Vládce nemohl nikdy vyjít ze svých bran a opustit tento svět, ale nyní Komandéři našli způsob, jak ho zavést do jejich světa. Čekali dlouhý, velmi dlouhý čas a shromažďovali všechny své síly, aby mohli bojovat s draky a ovládnout je. Potom Vládce odejde, ale my stále nebudeme volní."
"Zničím Vládce, když budu moci," slíbil Thelvyn. "Ale není v mých silách změnit váš svět - aby byl takový jako dřív."
"Nám bude úplně stačit, když budeme svobodní." Dlouhý oštěp udělal ještě jeden krok vpřed a zvedl hlavu, aby se mohl podívat na zlatého draka. "Komandéři mají plno práce. Neustále létají mezi svými pevnostmi, ale nemají čas nás trápit. Bojují s tebou, ale ty jsi tady. Prohlédni si jejich velké tvrze, ale buď opatrný, aby ses nedostal moc blízko, ne dokud nebudeš připraven s nimi bojovat."
Tři Veydranové ještě jednou sklonili své dlouhé krky a rychle zmizeli v hlubokém stínu. Thelvyn si domyslel, že se nikdy neodváží zdržovat na otevřeném prostranství příliš dlouho, životní zvyk, který jim umožňoval přežít v nepřátelském světě, jenž jim už tak dlouho nepatřil. Domníval se, že i pro něj bude lepší, když se bude vyhýbat příliš dlouhému pobytu v otevřeném prostoru.
"To byl ten nejzajímavější rozhovor, jaký jsem po dlouhé době měl, bez ohledu na to, že byl veden v tom podivném cizím jazyce," poznamenal Thelvyn a pak se obrátil ke Kharendaen. "Rozuměla jsi něčemu?"
"Zachytila jsem toho dost, abych pochopila to podstatné. Vypadá to, že Veydranové považují Vládce za boha. Nelíbí se mi pomyšlení na to, že je natolik mocný, aby dokázal úplně zpustošit jeden svět. Možná zjistíš, že bojuješ s někým, jehož moc je větší než moc Nesmrtelných."
"Není divu, že z něho zřejmě mají strach i sami Nesmrtelní," pronesl Thelvyn a chystal se odrazit k letu. "Poleťme dál. Když si pospíšíme, snad se nám podaří dostat se k jejich pevnosti a vrátit se zpět ještě před rozedněním."
Draci roztáhli svá křídla a vyskočili k obloze, nechávajíce ruiny starobylého města za sebou. Zase uháněli nocí a co nejvíc se drželi v hlubokém stínu údolí, když vytrvale mířili k severozápadu. Thelvyn musel pořád myslet na to, že není tak opatrný, jak by asi měl v té záhadné, nepřátelské zemi být.
Konečně začínal získávat představu o situaci, ve které se ocitl. To, co ho znepokojovalo, nebyla zoufalost situace, ale fakt, že by se mohla ještě mnohem zhoršit. Nesmrtelní si ho sice vyvolili za svého favorita, ale rád by věděl, jestli si plně uvědomovali, co od něj očekávají. Podezíral je, že tomu tak není. Mocný očividně věděl jen to, že Vládce je bytost vládnoucí nesmírnou mocí. Vzhledem k okolnostem si uvědomil, že nemůže zcela důvěřovat vědomostem a úsudku Nesmrtelných. - Skutečnost, že si ho vybrali, aby bojoval s Vládcem a porazil ho, ještě neznamenala, že se může domnívat, že vyhraje.
Stejně jako Nesmrtelní i on potřeboval zjistit, jak mocný je ve skutečnosti jeho opravdový nepřítel, aby se mohl rozhodnout, jak s ním bude bojovat... jestli bylo vůbec možné bojovat s Vládcem. To, že zpustošil tento svět ohněm, nahánělo strach a vzbuzovalo dojem, že je Vládce vskutku velmi mocný. Ale Thelvyn věděl, že to nemusí být pravda. Takové kouzlo mohlo být pečlivě připraveno, moc, které k tomu bylo zapotřebí, mohla být soustředěna z mnoha zdrojů během dlouhé doby. Vládce byl stále velmi mocnou bytostí, ale kdyby jeho moc byla menší než moc Nesmrtelných, Nesmrtelní nebo jimi vyvolený bojovník by ho mohli porazit. Thelvyn potřeboval vědět jediné, jak silný je Vládce doopravdy, a stále nemohl přijít na žádný jiný způsob, jak to zjistit, než se s ním utkat v boji.
O svém nepříteli se už dozvěděl pár věcí, ale to stále nestačilo. Domyslel si, že Vládce není žádný skutečný bůh, všemocný nepřítel, kterého nikdy nebude moci porazit. Doposud Vládce jednal pouze prostřednictvím svých služebníků, svou kouzelnou moc předával Komandérům a nechal na nich, aby vybojovali jeho války. A protože už velmi dlouho čekal na příležitost opustit svět, který téměř zničil, zjevně potřeboval kouzelné schopnosti Komandérů, aby to mohl uskutečnit. Snad ve Vládcově vlastní pevnosti Thelvyn najde nějaký důkaz, který mu pomůže odhadnout moc jeho skutečného nepřítele.
Za další hodinu nebo dvě dorazili draci do kraje, ve kterém měla ležet největší pevnost jejich nepřítele. Zpomalili, protože teď museli být mnohem opatrnější než dřív. Byla to neobyčejně drsná, hornatá země a mnoho otevřených prostranství, která v ní ležela, byla ve skutečnosti jezery plnými pohyblivého písku. Několik málo hlubokých údolí chráněných před ostrým větrem bylo pečlivě obděláno. V těchto vzdálených údolích byl i ten nejmenší kousíček půdy využit jako pole pro pěstování obilí nebo jako pastviny pro dobytek. Draci se nejdřív proplétali mezi údolími, aby se mohli držet v úkrytu a nebyli zpozorováni, ale teď museli letět nad holými vrcholy.
Thelvyn doufal, že kdyby je někdo uviděl, bude je považovat za dragemaky. Jeho představa o skutečné dračí velikosti se během několika posledních měsíců trochu změnila, takže už mu nepřipadali tak obrovští jako kdysi. Ale nezapomínal, že drak je velké stvoření a není snadné ho schovat. Když letěli dál do obydlených oblastí, jeho strach narůstal. Dobře věděl, že nesmírně riskuje, a ze všeho nejraději by se okamžitě obrátil a uháněl domů, ale to by znamenalo, že selhal a jeho výprava ztroskotala. Bylo mu jasné, že nemůže doufat, že vyhraje tuhle válku, dokud nenajde způsob, jak porazit Vládce.
Protože se odkláněli z přímého směru, aby nebyli spatřeni, a letěli cikcak, bylo obtížné odhadnout skutečnou délku jejich cesty, ale Thelvyn si byl jistý, že jejich cíl musí být blízko. Země, do které dorazili, už nebyla tak nevlídná. Horské pláně byly rozděleny hřebeny nízkých, strmých hor. I tady byl každý kousek úrodné půdy součástí úzkostlivě obdělávaných polí a pastvin. Draci byli překvapeni, když spatřili terasovitá pole vybudovaná na východní straně hřebenů a vrcholků, zřejmě ve směru, kam vítr zanesl tu trochu deště, který byl v tomhle světě tak vzácný.
Thelvyn ještě nikdy nic podobného neviděl. Pole byla vyměřena s naprostou přesností, každé drobnosti byla věnována dokonalá pozornost, a to všechno proto, aby mohla být využita každá píď země. Během dlouhých let budování teras, zavlažovacích strouh a vysokých, silných kamenných zdí, které sloužily jako větrolamy, dosáhli jejich

stavitelé mistrovství. V kamenných zdech byly vyhloubeny válcovité nádrže s víky, které sloužily jako zásobárny vzácné vody. Překvapilo ho, když nikde neviděl žádná města ani vesnice, a dokonce ani v polích nebyly roztroušeny farmářské usedlosti. Z jediných budov, které zahlédl, se nakonec vyklubaly stodoly, ovčíny a sýpky, a všechny byly postaveny z těžkého kamene.
Draci uháněli, jak nejrychleji mohli, a letěli tak nízko nad poli, jak se jen odvážili, dvě tmavá těla pádící prašnou mlhou protkanou slabým svitem hvězd. Pod nimi míle za mílí ubíhala země, pečlivě rozdělená do tmavých čtverců. Čas od času museli rychle vystoupat, aby mohli přeletět nízký hřeben hor nebo se vyhnout osamělému horskému štítu, který jako ostrov vystupoval z pravidelné mozaiky polí. Kromě zvířat na pastvinách zatím nezahlédli žádné živé tvory. Thelvynovi nejdřív připadalo divné, že ve světě, ze kterého přicházely celé armády, nestojí žádné pevnosti nebo tvrze, které by střežily pole. Opravdu to vypadalo, že v polích nikdo nehlídá. Nakonec si uvědomil, že v zemi, kde nehrozí žádní nepřátelé, by nemělo smysl držet stráž.
Mohl jenom doufat, že to znamená, že se Komandéři neobávají vpádu nepřátel nebo vniknutí špehů, ale věděl, že nesmí důvěřovat zdánlivému pocitu bezpečí. Už jednou pronikl do jejich světa, a zdálo se, že je zastihl připravené méně, než by si sami přáli. Ale teď byl překvapen, že po jeho předcházejícím proniknutí do jejich země nepodnikli nějaká bezpečnostní opatření.
Draci byli zcela zaskočeni, když prudce stoupali, aby se dostali přes obzvlášť vysoký hřeben, a náhle se ocitli skoro uvnitř hlavní Vládcovy pevnosti. - Ostře zakroužili a ocas spustili dolů, aby zpomalili svůj let. Potom rychle zamířili zpátky do bezpečí hlubokých stínů mezi mohutnými balvany na horském hřebeni. Teprve potom se odvážili rozhlédnout kolem, aby zjistili, jestli nebyli zpozorováni, a vydali se prozkoumat pevnost.
Pevnost byla postavena na místě, kde se tři horské hřebeny spojovaly v téměř uzavřený kruh, takže pevnost byla chráněna přírodním kamenným prstencem. - Údolí, které tvořilo vnitřek prstence, se vzdáleně podobalo obrovskému kráteru. Bylo široké více než dvacet mil a mělo nepravidelný tvar, připomínalo spíše čtverec než kruh nebo ovál a rozvíralo se v rozích obrácených na jihovýchod a jihozápad. Dno údolí uvnitř prstence bylo dokonale rovné, i když se nedalo poznat, jestli je vytvořila příroda nebo tak bylo upraveno záměrně. Zdálo se, že povrch celého prostoru obklopeného prstencem je buď dlážděný, nebo zastavěný nějakou impozantní budovou.
Pevnost samotnou tvořil celý komplex mohutných pevností, pečlivě uspořádaných stejným způsobem jako čtverce polí vytvářející pravidelné mřížoví. Pevnosti obklopovaly rozlehlé dlážděné náměstí, jehož každá strana byla téměř míli dlouhá. Všechny pevnosti vypadaly skoro stejně. Byly to pevné, jednotvárné stavby postavené z šedého kamene, který byl otesán do podoby obrovských, hladkostěnných kvádrů. Vzdálenost tady klamala, protože konstrukce pevností byla tak jednoduchá, že to byly vlastně jen ohromné budovy s rovnými zdmi bez věží a hlásek. Když vzal Thelvyn v úvahu velikost samotného údolí, uvědomil si, že každá pevnost dosahuje velikosti malého města o rozloze téměř jedné čtvereční míle.
Jeho pozornost přitáhlo dění na hlavním náměstí. Uprostřed náměstí stál vysoký oblouk z černého kamene. Jeho ovál byl dost široký, aby jím Thelvyn a Kharendaen mohli proletět vedle sebe. Klenutý průchod se otevíral do propasti černočerné tmy. Thelvyn nemohl vidět kamenný oblouk detailně, protože stál téměř přímo proti vnější straně jeho klenby, ale nepochyboval, že je to brána mezi světy nesmírné velikosti. Na náměstí se řadily celé armády, uspořádané do tichých kompanií, které čekaly, až na ně přijde řada a vstoupí do brány. Mezi kompaniemi seřazenými na náměstí hlídaly desítky dragemaků. Brána byla tak velká, že zatímco se díval, vletěli do ní jeden za druhým tři Komandéři, těsně nad řadou nákladních vozů, které branou projížděly v opačném směru.
Když Thelvyn ze svého úkrytu sledoval ruch na náměstí, začal si zoufat. Zdálo se, že nikdy nebudou schopni bojovat s armádou Komandérů, i kdyby velel všem drakům žijícím v Mystaře. Komandéři už ztratili snad sto tisíc bojovníků při svém vpádu do Skalní domoviny a Vysočiny. Množství desetkrát větší bylo shromážděno tam dole na náměstí a stovky kompanií čekaly v řadách dlouhých celé míle na cestách vedoucích dvěma hlavními průsmyky v prstenci hor.
Thelvyn spočítal nejméně dvacet gigantických kovových bojovníků podobných tomu, se kterým se pokoušel bojovat u Braejru. Jeden z nich právě postupoval k bráně mezi světy, těsně za řadou zásobovacích vozů. I když ta pochodující ocelová hora byla neuvěřitelně obrovská, brána byla dost velká, aby kovové monstrum mohlo jednoduše projít pod její klenbou.
Thelvyn nedokázal dokonce ani odhadnout, kolik bojovníků a zbraní a jak velké množství zásob už bylo branou posláno. - Kompanie vojáků a řady vozů se sunuly po obou příjezdových cestách až tak daleko, kam jen jeho oči dokázaly proniknout prašnou temnotou. Neměl také ani nejmenší představu o skutečném počtu a síle samotných Komandérů. Věděl, že není žádná naděje na to, aby v jeho světě mohla být sebrána armáda dost velká, aby mohla čelit armádě Vládcově, rozhodně ne v tak krátkém čase, který měli.
"Teď už vím, jak dokázali dobývat celé světy," zašeptal Thelvyn, který si uvědomoval hrůzu toho všeho.
"Nezapomínej, že předtím nemuseli nikdy bojovat s draky," řekla Kharendaen, snažíc se ho povzbudit. "A vlastně ani s Nesmrtelnými."
"Teď už vím, proč se Mocný domníval, že ztrácíme čas, když se pokoušíme bojovat obrannou válku," řekl smutně. "Nemáme naději v boji proti takové děsivé armádě. Ale když se nám podaří porazit Vládce, všechno ostatní by se pak mělo jednoduše zhroutit samo."
"Myslíš, že to bude opravdu tak jednoduché, maličký?" zeptal se cizí hluboký hlas, jenž k nim promlouval jakoby odněkud z prostoru, který je obklopoval.
Draci vyskočili a s hrůzou si uvědomili, že byli odhaleni. V prvním okamžiku uposlechli své přirozené instinkty a vyklenuli hřbet a krk, jako by se chystali k boji s neviditelným nepřítelem. Potom se Thelvyna zmocnil šílený strach a v zoufalství si uvědomil, že ten hlas už jednou slyšel. Byl to hlas samotného Vládce.
Teprve teď pochopil, jakou udělal chybu. Podcenil svého nepřítele. Bylo řečeno, že Vládce má moc jako Nesmrtelný, a

tady, v jeho vlastním světě, byla jeho moc největší. Tady byl v bezpečí, bytost spíš kouzelná než smrtelná, jejíž mysl a vůle dokázala být někde a všude v jediné chvíli. Na tomto místě byl skutečně téměř bohem, a Thelvynova moc, moc Pána draků i Dračího krále, neznamenala ve srovnání s mocí Vládcovou skoro nic.
V dalším okamžiku měli Thelvyn a Kharendaen pocit, jako by se k nim natáhla nějaká veliká neviditelná ruka a v momentě je přenesla do srdce Vládcovy nejskrytější pevnosti. - Horský hřeben, kde se ukrývali, byl pryč; najednou stáli na hladké kamenné podlaze jakési ohromné síně. Zdi a strop nebylo vidět, ztrácely se ve studené, tmavé mlze, která obklopovala draky. Věděli, že nejsou sami. Stáli zády k sobě a navzájem se chránili, jak nejlépe mohli, rozhlíželi se na všechny strany a snažili se proniknout plazivou mlhou. Po chvíli zpozorovali velké zářící oči dragemaků, kteří na ně upřeně hleděli z temnoty.
Kus temné mlhy se začal pohybovat a nabýval tvar, až se pomalu změnil v dlouhou hrozivou tvář Vládce, který na ně upíral pohled, sám dosud skrytý v mlze. Očima se pásl na snadném vítězství, jeho největší nepřítel byl poražen a zajat, a námaha, s jakou se ho zmocnil, byla sotva větší než námaha, jakou by ho stálo uchopení myšlenky.

Kapitola 15

THELVYN SE MUSEL OVLÁDNOUT, ABY NEpodlehl panice, a potlačit dračí instinkt, který mu velel vyrazit v zoufalé zuřivosti, když byl v úzkých, a se strachem mnohonásobně zvětšeným hrůzou, které musel čelit. Neznal moc dobře dračí legendy a pověry, ale byl si jistý, že obrovská, děsivá bytost, která stála před ním, je věrným obrazem těch nejďábelštějších příšer, které mohly pronásledovat draky v jejich snech.
Okamžik jeho zajetí přišel tak náhle, a způsob, jakým byl proveden, byl tak rychlý a dokonalý, že to Thelvyna úplně vyvedlo z míry. Věděl, že nesmí podlehnout zuřivosti, která se draků zmocňovala v boji. Čas boje nastal a skončil dřív, než mohl zareagovat. Teď byl čas zůstat klidný a soustředit se, pečlivě střežit svá tajemství, zatímco se pokusí vyzvědět všechno, co bude moci. Jestli se mu má někdy podařit uniknout z tohoto místa, musí to být provedeno lstivě a potajmu.
Mlha se začala vytrácet a bledé světlo uprostřed síně, kde stáli draci, se trochu rozjasnilo, ale do nejhlubšího stínu neproniklo. Thelvyn viděl, že jsou v síni nesmírné velikosti, zdi a strop ztracené v dálce a tíživé temnotě. Všechno, co o tomhle místě věděl jistě, byla skutečnost, že je uprostřed velké, do stínu ponořené jámy, jejíž stěny byly tak nízké, že by

z ní mohl snadno vystoupit, kdyby se odvážil. Obklopovaly ho desítky, možná stovky dragemaků, kteří čekali napůl ukrytí v mlze za okrajem jámy. Tiše ho pozorovali svýma velkýma očima a jako by ani nebyli živoucími bytostmi se svými pancíři lesknoucími se jako drahé kameny. Nepromluvili, nevydali jediný zvuk, který by napověděl něco o jejich myšlenkách nebo náladě, stáli tam jako němí svědkové jeho porážky.
Před ním stál Vládce, impozantní a hrůzu nahánějící postava, která se pomalu vynořovala z temnoty, aby se setkala se svým vězněm. - Byl obrovský, takže Thelvyn, který stál před ním, byl asi tak malý jako člověk stojící před drakem. Thelvyn ke svému překvapení viděl, že Vládce se svou velikostí a tvarem podobá kovovým bojovníkům, bytost z dračího rodu snad sto yardů dlouhá, se štíhlým, hadovitým tělem na čtyřech párech nohou. Ale kovoví bojovníci byli jen pouhými nevýraznými napodobeninami Vládce, jehož brnění bylo hrůzu nahánějící přehlídkou bodců, rohů a důkladných okruží.
Thelvyn instinktivně o krok ustoupil a náhle ucítil, že strčil do Kharendaen, která také ustoupila a stála za ním. Ani jeden z nich se neodvážil odtrhnout pohled od obrazu hrůzy stojícím před nimi. Teď už bylo jasné, že Nesmrtelní nevěděli o skutečné povaze Vládce vůbec nic, protože jinak by od něj nikdy neočekávali, že bude bojovat s takovým monstrem. Ale potom se přiměl sebrat ztracenou odvahu a neustoupit, i když v té chvíli myslel jen na to, že on ani jeho družka nemají naději na záchranu.
"Tak jsi přišel," řekl Vládce a pobaveně se zadíval dolů na Thelvyna. "Pán draků. Dračí král. Slabá naděje zoufalých Nesmrtelných, kteří se neodváží jednat sami ze strachu, že by mohli být poraženi. Věděl jsem, že za mnou přijdeš. Jsi příliš chytrý a příliš statečný a nemyslíš na sebe. - Musel jsi mít své odpovědi. Věděl jsi, že budeš ztracen, když to nezkusíš. Tvému trápení už je konec a já jsem pro tebe připravil místo, kde si můžeš odpočinout po vší té beznadějné dřině."
"Pán draků a Mocný tě už jednou porazili," přešel do útoku Thelvyn. Uvědomil si, jak slabý má hlas, když se snažil uspořádat v hlavě myšlenky.
"Víš, že to tak nebylo," opravil ho Vládce. "Neúčastnil jsem se bitvy, o které se zmiňuješ. Pán draků a Mocný bojovali s dragemaky, a to ještě v době, kdy byl jejich národ dosud mladý a nezkušený. Ale to není důležité. Už jsi zjistil, že dokážeš zničit Komandéry, jenže i tak budeš stále velmi daleko od vítězství ve své válce. Protože mě porazit nedokážeš."
"Musím se o to pokusit," řekl Thelvyn. "Jinou možnost jsi mi nenabídl."
"Nedal jsem ti jinou možnost," opakoval Vládce. "Vlastně ti nemohu vytýkat, že mi vzdoruješ, a z toho důvodu, což by bylo poctivé, bych tě neměl trestat za škodu, kterou jsi způsobil mým služebníkům, a za to, že jsi narušil mé plány."
Thelvyn překvapeně zvedl hlavu, ale v těch chladných očích neviděl ani soucit, ani shovívavost.
"Ale nestarám se o to, co je spravedlivé," pokračoval Vládce. "Musím potrestat všechny své nepřátele, když jsou dopadeni, kromě těch, kteří měli to štěstí, že padli v boji. Vím o speciálním trestu pro tebe, takže budeš dlouho unikat smrti, až do samého konce, kdy tě tvoje tělesná schránka přinutí zemřít."
Vládce se pomalu sunul kupředu, až se zastavil na okraji jámy, dívaje se dolů na zajatce. "Říká se, že jsi strávil většinu svého života, aniž bys věděl, že jsi drak. Pořád si ještě nejsi jistý svou dračí identitou? Ukážu ti, čeho se nejvíc bojíš. Ukážu ti takové zoufalství, jaké jsi nikdy nepoznal."
Thelvyn se připravil na útok. Čekal, že bude muset čelit obrazům hrůzy nebo možná bolesti nebo něčemu, po čem touží draci. Měl poznat to nejhorší, co drak může zažít, ale nebyl drakem dost dlouho, aby tušil, jakou podobu ten strach bude mít. Vládce ho překvapil, protože neudělal nic. Místo toho ustoupil o několik kroků zpět do temné mlhy.
"Zaútoč na mě," přikázal mu po dlouhé chvíli Vládce. "Slibuji, že Komandéři nezasáhnou, ať už se bude dít cokoli. A já na tebe útočit nebudu. Necítím žádnou touhu nebo potřebu tě zranit nebo zabít právě teď, slibuji. Pojď. Ukaž nám nejdřív strašlivou moc Pána draků."
Thelvyn si nebyl jistý, jestli jedná z vlastní vůle, i když ho napadlo, proč zaútočil bez váhání. Změnil svou podobu a teleportoval se do brnění Pána draků. Zbraně a brnění, dokonce i tělo, které nosil tak velkou část svého života, mu nyní připadaly cizí a neobratné. Vládce na něj jen upřeně upíral zrak a s nepatrným zájmem sledoval, jak Thelvyn vytáhl meč a zvedl jej před sebe, přivolávaje mocné síly kouzel starodávného Blackmooru.
Ale zbraň odmítla reagovat na jeho vůli, zůstala v jeho rukou chladná a mrtvá. Najednou ucítil, že brnění na něm ztěžklo. Okamžitě věděl, co se děje, protože si vzpomněl na dobu, kdy zrádní ohňoví čarodějové použili Záření, aby zrušili většinu moci jeho brnění a zbraní. Bylo jasné, že Vládcovo kouzlo je natolik silné, že dokáže porazit mocného Pána draků tím nejpřímějším způsobem, že z něj prostě sloupne ochranná kouzla.
Dlouhou chvíli mohl Thelvyn jenom bez pohnutí stát. Byl překvapen, když si uvědomil, co se stalo. Pak pomalu sklonil těžký meč. V příštím okamžiku byl nějakou mohutnou silou zasažen přímo do plátů na hrudi, jako by ho někdo udeřil neviditelným mamutím kyjem. Obvyklá ochrana jeho brnění úplně selhala, takže pocítil celou sílu úderu. Zvedlo ho to ze země a mrštilo zpět, proti Kharendaenině hrudi. Dračice byla tak překvapená, že vedena instinktem polekaně uskočila. Pak už bylo příliš pozdě na to, aby stačila chytit Thelvynovo tělo, když padal.
Thelvyn se pokoušel pohnout, ale při pádu si vyrazil dech a celé tělo ho bolelo. Váha brnění byla příliš velká, než aby se mohl zvednout. Když se mu Kharendaen snažila pomoci, zjistila, že ji nějaká neviditelná síla jemně, ale rozhodně odstrkuje. Okamžiky mílely a Thelvyn zápasil o dech. V minulosti ho přilba vždycky zásobovala chladivým, čerstvým vzduchem prostřednictvím kouzel, kterými byla očarovaná. Teď byla tato moc potlačena a Thelvyn se začínal dusit uvnitř hermeticky uzavřeného brnění.
Thelvyn si uvědomoval, že mu zbývají jen vteřiny na to, aby se zachránil. Odkutálel se, aby se mohl vzepřít proti mrtvé tíze brnění, a zvedl se na kolena. Teprve pak se mu podařilo uvolnit přezky na krku, odhodit přilbu a lapat po dechu. V příštím okamžiku brnění zmizelo, teleportováno pryč obvyklým způsobem, jenže tentokrát to nezpůsobila Thelvynova vůle. Vládce očividně získal nad jeho brněním kontrolu. - Thelvyn se pokusil vrátit do dračí podoby, ale zjistil, že ta

schopnost mu byla odepřena. Jeho nepřítel jej ovládal stejně lehce jako jeho brnění a zabránil mu, aby na sebe znovu vzal svou pravou podobu.
"Vůbec to nešlo dobře, že?" zeptal se ho Vládce výsměšným tónem. "Tvoji předcházející nepřátelé se tolik snažili, když bojovali s mocí tvého brnění. Proč je nikdy nenapadlo prostě ti ho sebrat?"
Thelvynovi nestačil dech, aby mohl odpovědět, i když chtěl. Dobře znal odpověď; nikdo se mu ještě nikdy nepokusil vzít brnění jen pouhým působením vůle, protože jen Vládce měl tak silnou vůli, aby to dokázal. Cítil se zranitelný, dokonce vyděšený, když byl připraven o ochranu svého brnění a zbraní. Uvědomil si, že Vládce má v úmyslu ho ponížit. Snažil se nepoddat se tak jednoduché taktice, ale nemohl se ubránit pocitu hlubokého ponížení, který v něm byl vzbuzen.
"Cítil by ses líp, kdybys mohl být zase drak?" zeptal se Vládce. "Myslíš si snad, že Dračí král by měl v boji se mnou větší šanci? To byl důvod, proč jsi byl zrozen, není-liž pravda?"
Thelvyn se náhle vrátil do své pravé podoby, i když se to nestalo uplatněním jeho vůle. Ihned se přichystal ke skoku a vrhl se proti svému nepříteli. Thelvyn rozhodně neměl neuvážený pohyb v úmyslu; to, co dělal, pro něj bylo očividně naplánováno. Vládce mu určitě chtěl předvést, že každý pokus o boj s ním je naprosto marný, ať už to Thelvyn chtěl zkusit, nebo ne. Když nemohl ovládat ani svoji mysl a tělo, pak nemohl doufat, že Vládce porazí. Jediné, co teď mohl udělat, bylo čekat a doufat, že utrpení nebude příliš velké.
Není třeba říkat, že Vládce předvídal jeho obavy a reagoval rychle. Zvedl jeho krk, ohnul jej do strany a kousek ustoupil, takže mohl svému mnohem menšímu protivníkovi snadno vyrazit dech hřbetem svého pařátu. - Thelvyn byl úderem zasažen ve výskoku a sražen vzad. Kharendaen se pohnula, aby se pokusila zabránit jeho pádu, ale opět ji neviditelná síla odtlačila na bok. Síla úderu byla tak velká, že Thelvynem mrštila přes celou šířku velké jámy a zády ztěžka dopadl na hranu nízké stěny jámy.
Thelvyn se zhroutil na dno jámy a ochable zůstal ležet. Ze středu jeho zad se šířily vlny bolesti. Mohl jenom ležet, záda a krk ztuhle vyklenuté, když čekal a pokoušel se přetrpět první okamžiky svých muk. Kharendaen mu nemohla pomoci, i kdyby jí bylo dovoleno za ním jít. Izolována od Mocného v tomto podivném světě, neměla už jako kněžka svou léčivou moc.
"Tak vidíš, cos udělal. Šel jsi a zranil se," řekl Vládce, popošel k okraji jámy a s posměšnou lítostí si ho prohlížel. "Neměl ses pouštět do úkolů, na které se svými omezenými schopnostmi nestačíš. Ale oni to rozhodli za tebe, že?"
Thelvyn mohl jen stěží trochu zvednout hlavu a podívat se nahoru. K jámě se opět stahovala šedá mlha a skrz závoj jeho bolesti se temnota zdála být ještě tíživější. Přímo nad ním se vznášela Vládcova přízračná tvář a na okraji jámy se shromáždili Komandéři, aby se stali svědky jeho porážky a ponížení. Nesmáli, se ani se mu nevysmívali, neprojevili ani soucit. Jen ho upřeně pozorovali a výraz v jejich tvářích mohl popsat jen jako trpělivý hlad, jako když drak čeká na pečenou losí kýtu a těší se na hostinu. Byl přesvědčen, že jeho porážka pro ně znamená odstranění poslední překážky v dobytí světa, který se už jednou pokusili ovládnout, a trest pro ty, kteří tenkrát odmítli jejich požadavky.
Thelvyn nemohl udělat nic, aby je zastavil. S hořkostí si uvědomil, že nejenom teď, ale možná už nikdy. Byl příliš slabý, aby se mohl postavit Vládcově moci. V té chvíli ho napadlo, jestli bude vůbec ještě někdy bojovat. Bolest pálila jako běsnící oheň uprostřed jeho zad a nemohl pohnout zadníma nohama ani ocasem.
"Začínáš se učit, co to znamená být drakem?" zeptal se Vládce, když tváře dragemaků začaly ustupovat do mlhy obklopující jámu. "Možná jsi ani nevěděl, že dokonce vlastníš velikou dračí hrdost, dokud se ta hrdost nezměnila v hořkost. Copak by si draci asi pomysleli o svém králi, kdyby věděli, že jsi byl vždycky přesvědčen o tom, že se nedopouštíš chyb, které draci dělávají, že nejsi tak pyšný, vznětlivý, chamtivý, schopný krutosti, protože jsi se nenarodil jako drak? Myslel sis, že jsi lepší než oni, protože si tě vybrali Nesmrtelní."
Thelvyn zavřel oči, aby se nemusel dívat na tváře ztrácející se v mlze, ale nemohl neslyšet ta hrozná slova. Mohl jen tiše plakat bolestí, kterou byl nucen snášet.
"Myslel sis, že jsi král. Teď nejsi víc než otrok, slabá, zmrzačená věc. Přemýšlej o tom, dokud se nevrátím, a potom budeme mít pro tebe připravenou další lekci pokory. Budu tě navštěvovat každý den, dokud tě tvoje dračí pýcha nedonutí raději zemřít než mi znovu čelit."
Hlas zmizel, ale bolest stále přetrvávala. Byl hlupák, byl mnohem hloupější, než by si byl kdy pomyslel. Především byl hlupák, když pokračoval v téhle výpravě, a věděl, že by se měl vrátit. Ještě nezjistil, jak mocný je jeho skutečný nepřítel, ale již nyní bylo jasné, že byl přemožen. - Říkal si, že potřebuje vědět víc, než se s Vládcem střetne v bitvě, a všechno, co se dozvěděl, bylo, že je to nepřítel, kterému se nikdy nevyrovná. A byl dvojnásobný hlupák, když sem přivedl Kharendaen.
Neměl ani tušení, jak dlouho ležel v mučivých bolestech. Vládce a Komandéři ho už dávno opustili, spokojeni s vědomím, že pro něj neexistuje klid a odpočinek. Byl sám se svými myšlenkami. Nesnesitelná bolest v zádech se po čase trochu zmírnila, takže už nemusel lapat po dechu. Věděl, že se těžce zranil při pádu na hranu okraje jámy. Vypadalo to, že jeho hrozná zranění zkrátí čas, kdy bude trýzněn a necháván na živu. Vládce měl v plánu další, větší dobyvatelské cíle.
Ironií bylo, že sem přišel, aby vyzvěděl tajemství nepřítele, o kterém skoro nic nevěděl, ale Vládce znal tajemství, o kterých se Thelvyn nikdy nedomníval, že by je v sobě ukrýval. Tajemství, o kterých se podle všeho dalo říci, že by se mu dařilo lépe, kdyby o nich nikdy nevěděl, ale která nemohl popřít. Skutečnost, že se nenarodil jako drak, ho uchránila před jejich obvyklými chybami. A vždycky předpokládal, že ze skutečnosti, že byl vybrán Nesmrtelnými a je skutečným synem Nesmrtelného, vyplývá, že se musí dokonale hodit pro splnění úkolu, kterým byl pověřen. Považoval za významné mnoho věcí, které se zdály být prosté a samozřejmé a vůbec ne tak důležité, a až teď si uvědomil, že to byl výraz jeho dračí pýchy.
Vládce měl naprostou pravdu v jedné věci. Na ničem jiném se tak neprojevil důkaz toho, že je Thelvyn ve svém srdci

skutečným drakem, jako na jeho dračí pýše. Byl překvapen, že mu to nepřišlo jako urážka, protože tak to bylo myšleno. Když otevřel oči, viděl, že už nejsou s Kharendaen v jámě v obrovské zamlžené síni, ale byli nějak přemístěni do menší síně nebo cely, která byla stále více než dost velká pro dva draky. Nebylo tam ani stopy po oknech, dokonce ani po dveřích. Kharendaen seděla vzpřímeně vedle něho, s ocasem ovinutým kolem nohou, a dívala se na něj.
"Jak se cítíš?" zeptala se, když si všimla, že otevřel oči.
Chtěl zvednout hlavu, ale bolest byla příliš velká. "Jak... jak dlouho to trvá, než zemře drak?"
Zatvářila se polekaně a ustaraně. "Drak může umírat velmi dlouho, záleží na jeho zraněních."
"Myslím, že mám přeraženou páteř," řekl jí prostě. "Nemůžu se hýbat."
"V tom případě se vůbec nepokoušej hýbat," řekla mu přísně. "Možná budeš překvapen tím, co drak dokáže přežít a jak rychle se může uzdravit."
"Pochybuji, že na to budu mít dost času," postěžoval si Thelvyn, pak trochu nadzvedl hlavu, aby se mohl rozhlédnout navzdory bolesti. "Kdy nás sem přestěhovali?"
"Nepřestěhovali nás nikam," objasnila mu k jeho překvapení Kharendaen. "Poté, co jsi ztratil vědomí, se všude kolem nás rozprostřela tma a na místě, kde byl okraj jámy, se utvořily tyhle zdi. Vládce se na nás přijde čas od času podívat. Nějak odstraní stěny a pak je zase obnoví, když odejde."
"Jak dlouho jsem byl v bezvědomí?" zeptal se Thelvyn.
"Prospal jsi poslední dva dny, alespoň podle mého časového odhadu," řekla mu. "Už jsem se začínala bát, jestli vůbec přijdeš k sobě."
Thelvyn položil hlavu zpátky na studenou kamennou podlahu a na dlouhou chvíli zavřel oči. Byl zraněn vážněji, než si myslel; myslel si, že uplynulo jen několik dlouhých minut bolesti a že vůbec nespal. Rád by věděl, co se děje v jeho světě. Nezačali si spojenci myslet, že už se nevrátí, aby je bránil? Také ho zajímalo, jestli existuje nějaký způsob, jak dostat Kharendaen z tohoto místa, a co by se s Kharendaen stalo, kdyby zemřel. V hlavě měl beznadějný zmatek všeho možného. S hořkostí si pomyslel, že od Nesmrtelných to bylo šílenství trvat na tom, aby se vydal do tohoto světa.
"Možná nebyla nikdy žádná naděje," řekla Kharendaen tiše, která uhodla, na co myslí. "Možná bylo nebezpečí, které hrozilo na téhle cestě, prostě příliš velké. Zkusili jsme tu možnost, jedinou možnost, kterou jsme měli. Udělal jsi vše, co jsi mohl, a nesmíš se obviňovat. Tvým úkolem bylo snažit se udělat všechno, co bylo v tvých silách, a to jsi udělal."
"V téhle záležitosti nebylo místo pro selhání," řekl Thelvyn hořce. "Cenou za mé selhání bude náš svět. Ztratil jsem všechno."
"Neztratil jsi mě."
Thelvyn odvrátil hlavu. "Stejně bys nemohla nikam odejít, i kdybys chtěla."
Kharendaen stáhla uši dozadu, úplně šokovaná. Potom vstala, pomalu poodešla a posadila se přímo proti němu, kde ji nemohl snadno ignorovat. "Byl jsi zasažen slovy, která tě měla oklamat. Teď bych tě přece neopustila, i kdybych mohla. Proč si najednou myslíš, že se chci vyhýbat tvé společnosti?"
"Jako Dračí král jsem neudělal moc dobrý dojem, nemyslíš?" zeptal se a zavřel oči. "Hrál jsem si na hrdinu, který statečně zachrání celý svět. Ale strašně jsem zklamal."
"Myslíš si, že jsem tebou zklamaná?" Kharendaen v úžasu zvedla hlavu, protože náhle pochopila, co ho trápí. Stáhla uši dozadu a vypadala velmi smutně. "Jaký život jsi byl nucen žít. Nesměl ses dozvědět, kdo jsi a z jakého národa pocházíš, nesměl ses dozvědět, kde je tvůj skutečný domov, nesměl jsi objevit své výjimečné schopnosti. Vyrostl jsi mezi Flaemy, kterým jsi stále musel něco dokazovat, a možná sis začal myslet, že na světě je jedinou mírou ceny člověka to, co jsi udělal nebo co bys měl být schopen udělat. Jediné, co ses kdy dozvěděl, bylo, co se od tebe očekává."
"A?" podíval se na ni, zmatený a rozčilený. "Ještě něco?"
"Naše skutky a schopnosti znamenají hodně, ale rozhodně nejsou jediným měřítkem hodnoty člověka. - Vím, že ostatní podle toho neposuzuješ, tak proč čekáš, že někdo bude takovým způsobem soudit tebe? Myslel sis, že si musíš zasloužit mou společnost úctou, které se mi dostalo od draků, protože jsem tvoje družka?"
"No," zamumlal Thelvyn a nebyl si úplně jistý, co chce vlastně říci. "Ale cítím, že jsem tě zklamal."
"Jsou jisté věci, které draci... o kterých se drakům těžko mluví," vysvětlovala Kharendaen váhavě. Vstala a obešla malé kolečko, než se posadila vedle něj. "Některé věci necháváme nevyřčené, věci, o kterých by se mělo mluvit, takže tě asi nemohu vinit z toho, že jsi došel ke svým vlastním závěrům. Vždycky jsi dokázal jasně vyjádřit, co pro tebe znamenám. Považovala jsem za samozřejmé, že chápeš, jak moc znamenáš i ty pro mě."
Proti své vůli musel Thelvyn skrýt úsměv. Opravdu byly věci, které se drakům neříkaly snadno, a zdálo se, že Kharendaen dělá všechno pro to, aby se vyhnula tomu, co měla skutečně na mysli.
"Přál bych si, abychom měli víc času a mohli lépe poznat jeden druhého," řekl. "Celé ty stovky let dračího života."
"Jestliže se náš společný čas opravdu blíží ke konci, jsou jisté věci, které by měly být vysloveny," řekla a sklonila hlavu, aby se mohla svou tváří otřít o jeho. "Víš, blíží se čas, kdy snesu vejce."
"Cože?" Navzdory bolesti Thelvyn prudce zvedl hlavu, aby se na ni mohl podívat. "Jak... jak to víš?"
"Protože jsem přestala mít chuť na panny," prohlásila Kharendaen, pobavena jeho reakcí. "Pravda je taková, že dračice prostě takové věci vědí."
"Ale jak dlouho už to víš? Kdy se to má stát?"
"Tušila jsem to, než jsme odletěli ze Stínomíru," odpověděla a znovu otřela svoji tvář o jeho. "Proto jsem uvítala tvé rozhodnutí, že je pro tebe důležité zůstat v dračí podobě. Nebylo by moudré, kdybych teď měnila svou podobu. Ale nesmíš se tím nechat tolik rozrušit. Dračice snese vejce až těsně před tím, než se z něho vyklube dráčátko. A nemyslím, že to bude dřív než za rok."
"Dobrotivé nebe," řekl si tiše pro sebe Thelvyn. "Nedovedu si představit, jak se to stalo."
"Copak si s tebou Sir George trochu nepopovídal, když jsme poprvé přiletěli do Stínomíru?" zeptala se se shovívavým

pobavením.
Rychle zapátral v paměti. "Ano... ano, říkal něco o vajíčkách. Ale to, co jsi mě naučila ty, bylo mnohem zajímávější."
"Dáváš tedy přednost praktickému vzdělávání před teoretickým?"
Thelvyn sklonil hlavu a jeho tvář dostala rozhodný výraz. "Musíme odtud uprchnout."
"To je prostě nemožné," řekla mu Kharendaen. "I kdyby existoval způsob, jak uniknout, nemůžeš se hýbat. Kdyby ses pokusil pohnout nebo dokonce změnil svou podobu, abych tě mohla nést, téměř jistě bys to nepřežil. A má kněžská moc je pryč, nemohu ti pomoci."
Zdálo se, že ji Thelvyn neposlouchá. Upřeně hleděl před sebe a zoufale pátral po nějakém prostředku, který by jim umožnil uniknout. Možná to od něj bylo bláhové, že začal opět věřit, že je ještě naděje, když uvážil, jak moc Nesmrtelní podcenili Vládcovy síly, ale musel věřit, že Mocný ho učinil schopným porazit své nepřátele. Mocný se určitě ujistil, že Thelvyn bude dost silný, aby měl alespoň šanci porazit Vládce. Byl přesvědčen, že musí mít mnohem větší moc, kterou v sobě ještě neobjevil.
Ale toto bylo to nejnevhodnější místo a čas na to, aby se pokusil objevit síly, které ještě neovládl. Potřeboval by pomoc Mocného, ale ta byla nyní nedostupná. Pak si uvědomil, že možná hledá složité odpovědi, když ty jednoduché má na dosah ruky. Wyverni z národa Veydranů unikali zotročení po celá staletí. Kdyby si tak jen vzpomněl na jejich tajemství...
"Znají jeho jméno," řekl konečně.
"Kdo zná jaké jméno?" zeptala se Kharendaen a nechápavě zvedla hlavu. "Vládce?"
"Ti Veydranové znají jeho jméno, a proto nemůže ovládat jejich vůli," řekl Thelvyn, když pozvedl hlavu. "Kdybych si vzpomněl na jméno, které vyslovili, získali bychom silnou zbraň pro naplánování našeho útěku."
"Nepamatuji se, že by řekli jeho jméno," poznamenala překvapená Kharendaen. "Jediné jméno, které jsem slyšela, bylo Vládce."
"To slovo jsme zaslechli v našem vědomí," vysvětloval. "Snažil jsem se soustředit na jazyk Veydranů, když mluvili. Byl jsem zvědavý, jestli má jejich řeč něco společného s řečí draků. Zvláště jsem si chtěl zapamatovat jejich jméno pro Vládce, ale teď si nejsem jistý tím, co jsem slyšel."
Thelvyn položil hlavu na studenou kamennou podlahu a usilovně se snažil myslet na jejich setkání s Veydrany, ale zjistil, že ho to nesmírně vyčerpává, a bolest v jeho zádech znovu zaútočila. - Skutečná vážnost jeho zranění dávala o sobě vědět, takže bylo těžké soustředit myšlenky na něco jiného než na zápas o udržení vědomí. Na snahu vzpomenout si, co říkal vůdce Veydranů, už zapomněl.
Nevěděl, že opět upadl do spánku, dokud jej neprobudil strach a on se neocitl tváří v tvář hrůze a bolesti. Stěny cely byly pryč a Thelvyn znovu ležel v mělké jámě uprostřed veliké síně, kde se předtím shromáždili Komandéři, aby se stali svědky jeho ponížení. Dragemaci byli pryč, nebo zůstali skryti v temné mlze, která dosahovala skoro až k okraji jámy. Vládce ho seshora pozoroval, jeho obrovská, děsivá tvář byla napůl ukrytá v mlze. Kharendaen stála nad ním, jako by jej chránila, ale její vyzývavý postoj se zdál být nesmělý a zoufalý.
Thelvyn bolestivě zvedl hlavu. Zdálo se mu, že ho záda a krk bolí ještě víc než předtím. Ale uvědomil si důležitý rozdíl mezi minulou a dnešní Vládcovou návštěvou. Poprvé si ani neuvědomil, že Vládce ovládl jeho vůli. Tentokrát zůstala jeho vůle nedotčená, alespoň v tom okamžiku.
"Tak jsi zpátky, maličký?" zeptal se Vládce blahosklonně. "Vy draci umíráte pomalu."
"Nehodlám brzy umřít," odpověděl mu Thelvyn. "A nedovolím ti, abys ze mě znovu udělal hlupáka."
Uvědomil si, že musí jednat velmi rychle, dokud ještě může. Kdyby Vládce nahlédl do jeho myšlenek, jeho tajemství by bylo prozrazeno. Už by nikdy neměl další příležitost. Vzhlédl a zachytil Vládcův pohled. Upřeně se zadíval do jeho velkých, zlých očí. Zdálo se, že to Vládce překvapilo, a Thelvyn tak na okamžik získal nad svým protivníkem výhodu.
Potom Thelvyn vyslovil jediné slovo, jeho hlas byl hlasitý, hluboký a jasný a jeho zvuk pronikl až do hlubin v mlze ponořené síně.
Vládce se náhle polekaně stáhl zpět. Zvuk jeho jména mu očividně nezpůsobil žádnou fyzickou újmu, ale vyděsil ho. Po staletí mu nikdo nevyhražoval, a to otřáslo jeho sebedůvěrou. Kharendaen chvíli zírala na svého druha, pak se obrátila zpátky k Vládci a opakovala jeho jméno, získávajíc tak ochranu před jeho vlivem. Vládce zaváhal v obavách a pak ustoupil do úkrytu, který mu poskytovala mlžná temnota, aby rozvážil svůj další krok. Jeho zajatci se ukázali být silnější, než čekal, a on se chtěl vyhnout střetnutí s nimi, dokud si nebude jistý, že už ho znovu nepřekvapí.
Thelvyn věděl, že musí jednat rychle. Vládce se stáhl, ale Thelvyn nemohl nijak zjistit, jak daleko. Zavřel oči a soustředil se, aby mohl sáhnout do hlubin své moci. V té chvíli začalo jeho tělo zářit měkkým zlatým světlem. Když světlo pohaslo, ztuhle vstal. Nejdřív byl nejistý, ale brzy se mu vrátila síla. Kharendaen k němu rychle pospíchala, protože měla strach, že by si mohl ublížit, ale teprve pak si uvědomila, že využil svou moc k tomu, aby napravil svá zranění.
"Nemáme ani chviličku nazbyt," řekl jí tiše. "Když se odtud nedostaneme teď, už se nám to nikdy nepovede. Vládce nás nyní nemůže ovládat, ale ještě pořád s námi může bojovat."
"Ale můžeš se hýbat?" zeptala se úzkostlivě.
"Nezbývá mi než to zkusit."
Alespoň byl zatím ušetřen nutnosti pokusit se vzlétnout; kouzla, která léčila jeho poraněná záda, ještě působila, a Thelvyn stále cítil velkou bolest. Nepokusil se ani proletět stěnou temné mlhy, která naplňovala síň, protože netušil, jak je velká ani kde by měl hledat východ. Ztuhle přelezl přes okraj jámy a chvíli počkal, než se k němu připojí Kharendaen, aby se mohli temnotou vydat na opačnou stranu od místa, kde naposledy viděli Vládce. Mlha se pomalu rozdělovala, když skoro běželi přes kamennou podlahu a neviděli dál než několik yardů před sebe. Museli dávat pozor, aby jeden druhého neztratili z dohledu.

Draci uběhli asi několik set yardů, když si začali říkat, jak velká je asi síň, ve které se nacházejí, ale najednou narazili na zeď, která se náhle vynořila před nimi z mlhy. Thelvyn se na chvíli zarazil a snažil se dohlédnout co nejdál podél jednotvárné masy hladkého šedého kamene. Pak se rozběhl podél zdi doprava. Musel najít východ ze síně dřív, než bude před nimi uzavřen stejným způsobem, jakým se zhmotnily stěny kolem jámy a vytvořily tak jejich celu. Když nenašel, co hledal, napadlo ho, jestli už není příliš pozdě. Uplynulo jen několik vteřin od okamžiku, kdy opustili jámu, ale v tíživé temnotě jako by každá vteřina trvala hodinu.
Když se náhle ocitl v rohu, zarazil se podruhé a snažil se rozhodnout, jestli se má vrátit nebo pokračovat v hledání podél další zdi. Riskl to a znovu se obrátil vpravo a rozběhl se přes celou délku nové zdi. Běžel skoro poslepu v černé tmě a byl si jistý, že další roh musí být vzdálený stovky yardů. Když byli - podle Thelvynova odhadu - zhruba v polovině délky zdi, zpomalil, protože čekal, že najde dveře. Místo toho se zničehonic ocitli v otevřené kapse obklopené mlhou, jako by mlha byla z této části zdi odváta.
Thelvyn na místě zastavil a posadil se na ocas, aby mohl natáhnout krk a podívat se vzhůru. Uvědomil si totiž, že v síni možná nejsou žádné vchody na úrovni podlahy. Jediná cesta dovnitř i ven mohla vést chodbami, které ústily vysoko ve zdi; dragemaci přece uměli létat a Vládce mohl zřejmě přicházet a odcházet prostřednictvím působení vůle. Možná náhodou proudilo chodbami dost vzduchu, aby to stačilo jako zásoba pro celou pevnost, a také do této síně proudil čerstvý vzduch otvorem někde nahoře, který nemohli zezdola vidět.
Thelvyn ustoupil od zdi a roztáhl křídla. Zjistil, že bolest v zádech a ztuhlost krku téměř zmizely. Pak vyskočil do výšky a v úzké spirále začal stoupat. Kharendaen ho těsně následovala. Thelvyn by rád věděl, jak Komandéři dokážou najít v temné mlze cestu, pokud ovšem neměli nějaký kouzelný smysl pro směr. Za několik okamžiků vletěl do proudu čerstvého vzduchu. Strop obrovské síně byl více než sto yardů vysoký a oblaka mlhy se usazovala jen v dolní části síně, takže se kupila do tvaru, který připomínal dno mísy. Teď už viděl několik širokých obdélníkových chodeb, které ústily do síně. Jedna z nich se otvírala právě před ním.
Přistál na výstupku před otvorem a stále se cítil trochu nesvůj. Strop chodby se mu zdál být příliš nízký na to, aby mohl proletět. Kousek za otvorem začala chodba v ostrém úhlu stoupat. Složil křídla a rychle udělal místo, aby mohla Kharendaen přistát vedle něj. Potom bok po boku začali obtížné stoupání vzhůru chodbou. Svými paťáty škrábali po hladkém kameni rampy, jak se snažili dostat nahoru. Chodba byla temná, avšak z otvoru nahoře se linulo slabounké světlo.
Vystoupat dlouhou chodbou bylo obtížné. Ve skutečnosti měřila méně než padesát yardů, ale byla tak strmá, že jim nepřetržitě hrozilo nebezpečí, že sklouznou a zřítí se dolů. Byli skoro nahoře, když se v otvoru náhle objevila postava dragemaka, proti světlu temná a hrozivá. Vypadalo to, že je sám, ale i přesto bude těžké ho přemoci, protože byl ve výhodnější pozici, na vrcholu strmé rampy. Draci pokračovali ve stoupání, protože věděli, že se nesmí zdržovat. Kharendaen rozhodla, že je řada na ní, aby se postarala o jejich bezpečí. Jako šipka vylétla náhle vzhůru. Na prudké rampě byla rychlejší než Thelvyn, protože byla menší a lehčí, a Thelvyna trochu brzdila jeho zranění. Bylo to statečné rozhodnutí, ale ne tak dobře uvážené, jak si myslela. Když dorazila k vrcholu rampy, použila jeden ze svých oblíbených triků. Dolétla pod dragemaka a prudce se vymrštila vzhůru, takže si hodila dragemakovo mohutné tělo přes rameno a mrštila jím proti zdi pod otvorem. Ten manévr dragemaka na chvíli omráčil, takže Kharendaen měla dostatek času, aby kopla zadníma nohama a poslala ho jako po skluzavce dolů.
Thelvyn byl naneštěstí ještě stále na rampě pod otvorem. Přitiskl se k jedné stěně chodby a snažil se uhnout z cesty dragemakovi, který sklouzával dolů. Na okamžik se zdálo, že se mu to podařilo, ale v posledním momentě ho dragemak chytil za konec ocasu a zoufale se držel. Thelvyn nemohl udělat skoro nic, protože se musel ze všech sil snažit, aby se udržel na hladkém kameni a nesklouzl s nepřítelem dolů.
Kharendaen se vrhla po rampě dolů a prudce narazila do dragemaka. - V té chvíli sevřela čelistmi jeho krk těsně u těla smrtícím stiskem. Komandér okamžitě pustil Thelvynův ocas a oba draci klouzali do temnoty pod sebou. V úleku napjal Thelvyn všechny síly a ohnul krk, aby se podíval do tmavé chodby. Rozhodl se, že půjde Kharendaen na pomoc, ale za moment ji zahlédl, jak šplhá po rampě vzhůru k němu. Zdálo se, že ze souboje vyšla bez jediného škrábnutí.
"Už sis pohrála?" zavolal na ni.
"Jen jsem se snažila být užitečná," nedala se Kharendaen. "Proč? Máš naspěch?"
"Myslel jsem na tu velkou bránu mezi světy uprostřed pevnosti," řekl jí. "Když si pospíšíme, možná budeme mít štěstí a snadno se dostaneme domů."
Otvorem na konci rampy se dostali do prostorné chodby a na chvíli se zastavili, aby se mohli rozhlédnout. Ocitli se v široké chodbě, dost velké, aby jí mohli proletět vedle sebe. Do chodby ústily v pravidelných, dost velkých vzdálenostech další průchody a otvory. Zdi a podlaha z mohutných bloků šedého kamene byly hladké, bez jediné ozdoby. Komandéři očividně ke svému životu nepotřebovali krásu. Draci roztáhli křídla a letěli, jak nejrychleji se odvážili, tmavou chodbou a doufali, že se jim podaří z pevnosti uprchnout, aniž by museli bojovat.
Thelvyn neměl tušení, jak najde cestu ven. Jediná věc, kterou dokázal vymyslet, bylo letět tak přímo, jak to jen šlo, a držet se daleko od středu pevnosti. Vybavilo se mu, že většina pevností, které ve městě Komandérů viděl, měly jen jeden, hlavní vchod, a dračí smysl pro směr mu říkal, že brána pevnosti bude zřejmě obrácená k jihu a bude někde po jeho levici. Možná by bylo lepší, kdyby se po cestě ven poohlédl někde shora, ale měl strach, že by to zabralo příliš mnoho času najít výstupek nebo okno. - Netrvalo dlouho a dorazili na křižovatku, odkud vedla doleva další široká chodba.
Chodby v pevnosti byly naštěstí přímé a pravidelné, vybudované s pozorností zaměřenou na co největší praktičnost. Brzy chodba opět zatočila, zpátky ve směru, ze kterého přišli, a náhle vyústila ve velké síni. Draci se ocitli na vysoko položeném balkoně, lemujícím jednu ze stěn rozlehlého sálu, vstupní síně pevnosti. Z místa, kde stáli, viděli masivní bránu z tmavého kovu umístěnou uprostřed protější zdi. Brána byla zavřená a opatřená závorou a dole čekalo šest

dragemaků, kteří ji hlídali. Dole na podlaze nebo u paty schodišť vedoucích k oběma koncům balkonu stálo více než dvacet veydranských bojovníků, nepochybně podřízených Vládcově vůli. Stáli s roztaženými křídly a v rukou drželi dlouhé oštěpy. Ve srovnání s draky byli malí, ale také byli štíhlí a rychlí, rozhodně nebezpeční protivníci.
"Nemůžeme si dovolit ztrácet čas hledáním jiné cesty ven," řekl Thelvyn, když stál vedle Kharendaen uprostřed balkonu.
"Co jiného můžeme udělat, abychom s nimi nemuseli bojovat?" zeptala se tiše.
"Musíme s nimi bojovat," odpověděl. "A ten boj nesmí trvat dlouho. Buď připravena mě následovat."
Kharendaen o něm nepochybovala, ale bála se, jak dlouho mu vydrží síly po těžkých zraněních, která nedávno utrpěl. Připomněla si, že jen málo kněžských zaklínadel je obzvlášť účinných v souboji kouzel, ale Thelvyn měl vždy po ruce několik vlastních triků. Postavil se a opřel paže o pevné zábradlí lemující okraj balkonu, jako by vyzýval nepřátele, ale viděla, že upřeně hledí před sebe a soustřeďuje se na přípravu kouzla. Přála si, aby si pospíšil; veydranští bojovníci ho zpozorovali, zvedli oštěpy nad hlavu a hrnuli se do schodů, aby zaútočili.
Náhle se pevnost otřásla v základech. Otřes netrval déle než tři vteřiny, ale byl velmi silný; kamenné kvádry ve zdech pevnosti se pohnuly a objevily se mezi nimi spáry, podlaha ve vstupní síni na několika místech pukla. Velká část balkonu popraskala a kusy kamení se zřítily na podlahu. Dragemaci byli nuceni roztáhnout křídla a uskočit. Krátký otřes poničil zeď pevnosti. Mohutné kamenné kvádry byly příliš velké a pevné, aby se zřítily, ale objevily se v nich hluboké trhliny a hlavní brána se posunula na ohnutých pantech.
Ale draci ještě nemohli uprchnout. Závory byly sice zlomené, ale křídla brány se zaklínila do sebe, takže brána zůstala zavřená. Jejich nepřátelé byli zmatení, avšak Thelvyn věděl, že nebude mít čas pokusit se dalším kouzlem otevřít poškozenou bránu dřív, než na něj zaútočí dragemaci. - Rychle se ohlédl přes rameno, aby se ujistil, že Kharendaen stojí na bezpečném místě, zhluboka se nadechl a uvolnil veškerou sílu své plamenné zbraně. Vyšlehly modré plameny a proměnily se v praskavé střely blesků, které poskakovaly a tančily po podlaze a trhaly kameny, jako by to bylo suché bláto. Veydranští bojovníci byli zahnáni kopími blesků a jejich mrtvá a doutnající těla byla vržena přes celou síň. Dragemaci, kteří nebyli zabiti hned, prchali před nemilosrdnou zkázou.
Kharendaen byla poplašená prudkostí útoku, a jakmile vzlétli, držela se kousek za Thelvynem a letěla nad ním, aby její druh mohl vychrlit zkázonosné plameny bez obav o její bezpečnost. Nakonec se obrátil a směřoval k bráně. Namířil výšleh blesků o plné síle proti zaklíněné bráně, která se rozpadla ve výbuchu. Konečně byli volní. Draci vyrazili z brány právě ve chvíli, kdy se kámen čelní zdi začal řítit k zemi v oblaku prachu a sutin.
Thelvyn stále letěl jako první a držel se tak nízko, jak to jen dovolovaly ulice v bludišti pevností. Obloha byla plná okřídlených těl Komandérů a menších veydranských bojovníků a ulicemi se hnali vojáci z mnoha národů, ale zdálo se, že nevědí, s kým mají bojovat. Díky tomu chaosu získali draci čas, aby mohli v ulicích pátrat po únikové cestě.
Thelvyn se řídil většími ulicemi a brzy našel, co hledal. Draci vylétli z dlouhých řad pevností a ocitli se uprostřed hemžícího se zmatku na hlavním náměstí. Kompanie vojáků byly rozptýlené a těžké zásobovací vozy vybočily z dráhy, ale draci přiletěli příliš pozdě. Ohromná brána mezi světy už byla uzavřena.
Thelvyn neviděl jinou možnost než se obrátit a utéct z hlavního náměstí. Musí zůstat ukrytí nízko v ulicích mezi budovami, jak dlouho to jen bude možné. Komandéři a celé kompanie Veydranů už je zpozorovali a zuřivě je pronásledovali. Jejich jedinou nadějí bylo uprchnout z pevnosti, aniž by museli bojovat, a v prašném soumraku zmizet v divočině té studené, vyprahlé země.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

Kapitola 16

POKUD SE THELVYN CHTĚL STÁLE DOZVĚdět víc o síle Komandérů a jejich armád, teď k tomu byla nejlepší příležitost. Viděl přinejmenším dvě stě dragemaků, kteří křižovali oblohu nad pevností, i když se zdálo, že ve svém zděšení a zmatku ani nevědí, co hledají. Doufal, že se mu podaří využít jejich nejistoty a zůstat v úkrytu ulic mezi impozantními, mohutnými bloky pevností, dokud s Kharendaen nebudou moci uprchnout do divočiny.
Ale vůbec se neodvážil doufat, že by se jim mohlo podařit uniknout, aniž by byli spatřeni. I když se oba draci proplétali mezi ulicemi, aby zmátli své pronásledovatele, k jejich stíhání se přidávali další a další dragemaci. To ještě samo o sobě Thelvyna tolik neznepokojovalo, protože věděl, že zlatí draci jsou rychlejší než Komandéři, ale když se ohlédl, uviděl veydranské bojovníky, kteří se také účastnili štvanice. To už byl jistý důvod k obavám, protože nevěděl, jak moc jsou rychlí a vytrvalí.
Najednou ulice, kterými letěli, skončily a draci museli opustit svůj úkryt mezi mohutnými masami pevností. Nyní se museli dát na zoufalý úprk přes otevřené prostranství a prolétnout jihozápadním průsmykem v prstenci hor, které obklopovaly pevnost. Vletěli do průsmyku, jak nejrychleji mohli, a hnali se nad hlavami nesčetných kompanií vojáků, kteří pomalu postupovali k bráně mezi světy. Thelvyn čekal krupobití šípů proti svému pancíři a doufal, že na ně nebylo připraveno nic horšího. Avšak nepřítel byl, jak se zdálo, stále zcela zaskočen a nebyl připraven na protiútok. Za několik okamžiků se draci vynořili z průsmyku, prudce zatočili a vydali se na západ, nad poli směrem k osamělým končinám vzdálených hor.
Thelvyn se za chvíli ohlédl, aby zjistil, jak si vedou jejich pronásledovatelé. Dragemaci se již začínali opožďovat, nedokázali udržet zběsilé tempo letu zlatých draků. Ale zahlédl nejméně čtyřicet veydranských bojovníků, kteří pokračovali v pronásledování. Letěli v řadě táhnoucí se přes čtvrt míle a nejbližší z nich byli jen několik desítek yardů za Kharendaen. A když je pozoroval, všiml si, že je ani nedohánějí, ani neztrácejí rychlost. Vůbec netoužil po tom bojovat s tolika malými, odhodlanými bojovníky, ale uvědomil si, že jestli se brzy neunaví a nezačnou zůstávat pozadu, bude muset něco udělat.
"Jak se držíš?" zeptala se Kharendaen.
"Není mi zrovna nejlíp," odpověděl, překvapen tím, jak moc byl nucen lapat po dechu, když se pokusil promluvit. "Tohle tempo už dlouho nevydržím."
Natočila hlavu, aby se na něho mohla podívat. "Jestli se chceš vyhnout boji, měla bych jeden takový nápad."
"Sem s ním."
"Zkusme rychle začít stoupat, jak nejvýš a jak nejrychleji to dokážeme," navrhla. - "Pokud se nemýlím, Veydranové nejsou vůbec uzpůsobeni k letu ve velké výšce, kde je řídký vzduch."
Thelvyn neměl dost dechu k odpovědi, ale za ten nápad byl vděčný. Protože jeho vlastní zkušenosti s létáním byly omezené, něco takového by ho vůbec nenapadlo. Draci začali okamžitě prudce stoupat za pomocí dlouhých, silných úderů křídel, i když trochu ztratili na rychlosti. Thelvyn věděl, že by tohle moc dlouho nevydržel, ale povzbudilo ho, když viděl, že Veydranové zůstávají stále víc pozadu. Veydranové se očividně unavili mnohem rychleji než draci, a to by mohlo učinit konec pronásledování.
Vypadalo to, že draci mají teď všechny výhody na své straně. Nad nimi se rozprostírala vysoká, ale přitom neporušená pokrývka světlých, lehkých mraků a ostrý vítr byl studený a záhadně mokrý na tak suché místo. Kdyby jen mohli vystoupat až do těch vysokých mraků, jejich únik by byl jistý. A co víc, slunce už zapadalo a noc přicházela v téhle pusté zemi rychle. Thelvyn zoufale potřeboval možnost trochu si odpočinout a vzpamatovat se ze svých zranění, a uvědomil si, že poslední tři dny nejedl a nepil. Nečekal, že by na tomhle místě našel jídlo nebo vodu, ale bude si muset odpočinout, než začne hledat způsob, jak uprchnout ze světa nepřátel.
Míle a míle úhledně rozložených čtverců polí a pastvin se jim postupně ztrácely z dohledu, ale Thelvyn si pomyslel, že oblačný strop nad jejich hlavami zůstával vzdálený a nedosažitelný jako vždycky. Začal mít strach, že mraky jsou příliš vysoko a že ani draci k nim nedokážou doletět. Zoufale se k těm mrakům potřeboval dostat, protože mraky by zakryly jejich útěk do divočiny, pronásledovatelé by byli setřeseni a on by měl trochu času na odpočinek. Ramena jeho křídel byla slabá a strnulá a poraněné svaly po celé délce zad bolestivě pálily. Neustále si musel připomínat, že musí ocas držet zvednutý, aby jeho perutě neklesly dolů, nenabraly vítr a nezpomalily ho.
Veydranové se již neopožďovali, vydávali se z posledních sil, aby draky chytili dříve, než jim zmizí v mracích. Thelvyn začínal pochybovat, že se mu podaří dostat se do bezpečí, ale pak si všiml, že nějakým trikem pohasínajícího denního

světla se mraky zdály být mnohem dál, než ve skutečnosti byly. Zbývalo něco přes tisíc yardů, ale začal doufat, že tak dlouho ještě vydrží. Poslední minuty se proměnily v zoufalý závod. Veydranové se opět začali přibližovat, když Thelvynovy síly začaly ochabovat a draci byli nuceni zpomalit svůj prudký výstup.
Kharendaen trochu klesla a letěla za Thelvynem. Kdyby bylo třeba, byla odhodlaná odrazit Veydrany svými plameny, aby získali čas a mohli uprchnout. Ale v té chvíli se ponořili do mraků. Okamžitě se obrátili k jihu a neodvažovali se přestat stoupat, dokud nebyli v bezpečí uvnitř mraků. Pak se znovu otočili, zpátky k západu, nechali klesnout svá křídla, aby si chvíli odpočinuli, a nechali se unášet větrem.
"Vydržíš to ještě chvíli?" zeptala se Kharendaen, která letěla blízko po jeho boku, aby se v mracích jeden druhému neztratili.
"Myslím, že budu muset," odpověděl a stále těžce oddechoval. "Nemáme se kde schovat, dokud se nedostaneme do divočiny, za pole a pastviny. To bude přinejmenším další hodina. Tak dlouho můžu plachtit."
"Víš, kam letíme?" zeptala se.
"Zpátky do zříceného města, myslím. Možná zase potkáme ty tři Veydrany. Je pár věcí, které bych se rád dozvěděl."
Unavený a rozbolavělý Thelvyn myslel každou dlouhou minutu na to, jestli dokáže vydržet do té další. Začal mít strach, že všechno tohle úsilí nebude mít smysl. To, že se jim nepodařilo dostat se k bráně mezi světy v hlavní pevnosti dřív, než byla před nimi uzavřena, bylo moc zlé. Možná to byla jejich poslední šance uprchnout z tohoto světa. Uplynou dlouhé hodiny, než se dostanou k některé z menších bran, času víc než dost na to, aby byly uzavřeny a přísně střeženy. Draci budou v pasti, odsouzeni k bloudění po téhle pusté zemi a nekonečnému unikání před pronásledovateli.
Zůstali schovaní v mracích, aby se tak vyhnuli objevení, a důvěřovali svému orientačnímu smyslu. Po půl hodině se mraky začaly trhat, protože vítr zesílil a byl ostřejší. Zdálo se, že jejich pronásledovatelé už štvanici dávno vzdali, bezmocní proti rychlosti zlatých draků a nesmírné výšce jejich letu. Vzduch byl chladný a řídký a Thelvynovi se, navíc k jeho vyčerpání, špatně dýchalo.
Včas zpozorovali divokou, drsnou zemi, ve které našli starobylé město, a ve strmé, široké spirále začali sestupovat. Dokonce ani bystré dračí oči toho moc neviděly. Rozpadající se budovy pradávného města byly přikryty tmou a vzhledem k tomu, jak vypadaly, splývaly s barvou a drsnou strukturou okolní krajiny. Konečně zahlédli pozůstatky zničeného města schovaného v hlubokém údolí a hledali bezpečné místo k přistání, místo, ze kterého by mohli pozorovat oblohu a okolí, ale zůstali přitom alespoň trochu ukryti. Teď letěla jako první Kharendaen a přistála na místě, kde bývalo náměstí.
"Myslím, že tady budeme na čas v bezpečí," řekla a ustaraně sledovala, jak Thelvyn složil křídla. Bylo vidět, že má bolesti.
"Mohla sis aspoň trochu odpočinout, když jsme byli v zajetí?" zeptal se.
"Mohla jsem se trochu prospat, když jsem čekala, až se probereš," ujišťovala ho, i když její odpověď nezněla příliš přesvědčivě. "Také jsem dostala jídlo a pití, ale pro tebe Vládce žádné nepřinesl. Tys nejedl a nepil od té doby, co jsme opustili náš svět, že?"
"Ne, ale budu v pořádku," řekl Thelvyn, když se v bolestech položil na zem a natáhl se v celé své délce. "Nevěděl bych, kde hledat vodu, a v divočině jsem nezahlédl nic živého, co bychom mohli ulovit."
"Ti Veydranové musí přece z něčeho žít," poznamenala. "Když budeme muset, mohli bychom se vrátit do polí a něco tam sebrat."
"Nemám v plánu zůstat tady tak dlouho."
Kharendaen přistoupila k Thelvynovi a pozorně se na něho zadívala. Potom se posadila, opřela se o ocas, aby se k němu mohla naklonit, a začala něžně hladit jeho záda. Thelvyn zvedl hlavu a chtěl protestovat, ale potom si to rozmyslel. Položil hlavu zpátky na zem a zavřel oči, a po chvíli vydal hluboký, bručivý, slastný povzdech. Kharendaen se usmála, pomyslela si, že to znělo, jako když se nějaký starý nevrlý drak těší ze skrytých radovánek svého doupěte.
"Zotavil ses už úplně ze svých zranění?" zeptala se.
"Z větší části," odpověděl. "Už mi nehrozí nebezpečí, že se sám zraním, ale potřebuji trochu času, abych se dal úplně dohromady."
"Aspoň jsi znovu získal svou kněžskou moc."
"Zpočátku jsem si neuvědomil, jak moc mě Vládce ovládá," řekl Thelvyn. "Komandéři, jak se zdá, netuší, že je jejich vůle podřízena jeho kontrole. Očividně se považují za ochotné služebníky, spíše spojence než otroky. Až později jsem si uvědomil, že při našem prvním střetnutí nebylo vše, jak má být, když se mě snažil přesvědčit, že jeho moc je ve srovnání s mými silami nesmírná. Řídil všechno, co jsem dělal. Nedovolil by mi, abych se bránil, takže jsem získal dojem, že nejsem dost silný, abych se mu mohl postavit."
"Později už jsi byl mnohem rovnocennějším protivníkem," poznamenala Kharendaen.
"Nepochybuji o tom, že je velmi mocný," řekl Thelvyn. "Ovládá síly, které se rovnají silám nižších Nesmrtelných. Ale z nějakého důvodu ho nadmíru vyděsilo, když jsme se dokázali ochránit před tím, aby nás ovládal. Kdykoliv nás mohl při našem útěku zastavit, ale místo toho se stáhl, jako by se obával o svou bezpečnost. - Možná že už je to příliš dlouho, kdy naposledy musel přímo čelit svým nepřátelům."
Kharendaen se trochu nadzvedla, aby mohla přitlačit na jeho záda; jeho dračí pancíř znesnadňoval, aby ho mohla důkladně třít. Potom ohnula krk a přitáhla svoji tvář blízko k jeho. "Nemyslíš, že tě vládce také mohl klamat, když mluvil o tvém postavení mezi tvým vlastním lidem?"
Thelvyn těžce povzdychl. "Ne, nemyslím. Lest není jeho jedinou zbraní, ne, když dokáže nahlédnout do tvých myšlenek a použít pravdu proti tobě. Ví, že pravda může zranit mnohem hlouběji a ostřeji než kterýkoli z jeho triků. Pouze vyslovil některé myšlenky a dojmy, které jsem vždycky měl, když jsem si myslel, že se nemohu dopustit

obvyklých dračích chyb."
"Nu, jestli je tohle chyba, pak ji mám také," řekla mu Kharendaen. "Často mě dohání téměř k šílenství hloupost, podezíravost, sobectví a malicherné názory draků. A také si ráda myslím, že jsem nad takové dračí nedostatky povznesená. Ale stejně tak si myslím, že většina draků by dokázala takové věci překonat, jenom kdyby se někomu podařilo přimět je, aby uvěřili tomu, že náležejí k moudrému a ušlechtilému národu. Možná že jsem optimistka, ale rozhodla jsem se být kněžkou nejenom proto, abych sloužila Mocnému, ale také drakům samotným. Je mezi námi dvěma tak velký rozdíl? Vzpomínám si, jak ses přel s draky a chtěl jsi, aby se změnili."
"Možná máš pravdu," souhlasil Thelvyn a pomalu se posadil. "Alespoň jsem dostal důležitou lekci, když jsem se o sobě něco dozvěděl. Ale právě teď bych se zoufale rád vrátil domů. Dělá mi starosti, co se tam děje v naší nepřítomnosti."
"Jsem si jistá, že se můj bratr o všechno postará a zabrání tomu, aby se stala nějaká katastrofa."
"Ano, tvůj bratr," řekl Thelvyn, sklonil hlavu a stáhl uši nazad. "Marthaen mě zabije."
Kharendaen se zatvářila nesmírně překvapeně. "Zabít tebe?"
"Protože jsem tě přivedl do jiného stavu." Zvedl hlavu a zadíval se do noci. "Myslím, že se naši přátelé vrátili."
Aspoň doufal, že to byli jejich přátelé. Skupina Veydranů opatrně přicházela na náměstí z jedné boční ulice. - I když se pohybovali obezřetně a snažili se zůstat v úkrytu mezi zřícenými budovami, nepokoušeli se vůbec schovat před draky. Nepřátelští veydranští bojovníci by se přibližovali mnohem nenápadněji, jejich pohyby by svědčily o zlých úmyslech.
Trpělivě čekal, až přijdou blíž, ocas si ovinul kolem nohou, hrdě vyklenul krk a dával si pozor, aby se ani nepohnul.
Tentokrát bylo Veydranů víc, celkem devět, a Thelvyn si všiml, že kromě svého vůdce mají všichni v rukou nějaké velké rance. Když přišli blíž, viděl, že čtyři wyverni nesou velké kůže naplněné vodou nebo jiným nápojem a další čtyři nesli pečené maso zabalené do jakýchsi velkých suchých listů nějakého zvláštního druhu. Byl příjemně překvapen, protože vůbec nečekal, že by mu nabídli vodu a jídlo, které tolik potřeboval. Nečekal, že by byli ochotni se o takové věci rozdělit.
Vůdce Veydranů se zastavil několik yardů před ním. - Ostatní zůstali stát za ním. Krátce si oba draky prohlédl a potom v uctivém gestu sklonil hlavu. "Vrátili jste se."
Stejně jako už jednou draci neznali slova, kterými promlouval, ale většině toho, co jim říkal, porozuměli ve svém vědomí.
Thelvyn se na oplátku také ukonil. "Vládce nás zajal a způsobil mi těžká zranění. Ale nakonec jsme ho přelstili a podařilo se nám uprchnout."
"Takže s ním dokážeš bojovat?"
"Nechci se s ním ještě jednou střetnout, ne v tomhle světě," řekl Thelvyn. "Počkám, až přijde do mého světa, kde je moje síla mnohem větší. Pak ho porazím a tvůj lid bude volný."
"To je dobře." Veydranský vůdce se odmlčel a pohlédl dozadu na své společníky. "Přinesli jsme vám jídlo a pití. Kdybyste potřebovali ještě něco jiného, pokusíme se to pro vás sehnat."
"Děkujeme vám za vaše dary. Jídlo a pití už zoufale potřebujeme," odpověděl Thelvyn. "Chtěl bych se zeptat ještě na jednu věc. Nevíte o nějakých dalších branách mezi světy, kterými bychom se mohli pokusit vrátit domů, a jestli ano, zavedli byste nás tam?"
"Zavedeme vás, kam jen si budete přát, ale ta cesta bude zbytečná. Komandéři uzavřeli všechny brány mezi světy, které nepoužívají, a ty, kterými procházejí, jsou velmi pečlivě střežené. Mají strach, že by jejich nepřátelé mohli využít jejich vlastních bran proti nim."
"Copak neexistují žádné tajné brány, třeba nějaké starodávné, které Komandéři uzavřeli, ale zapomněli zničit?"
"Není možné zapomenout na bránu mezi světy. Uslyšíš ji totiž, když se k ní přiblížíš, i když je uzavřená."
Thelvyn sklonil hlavu. "Myslel jsem si, že to tak bude, ale stálo to za pokus se vás zeptat. Musíme tedy najít nějakou vlastní cestu domů."
Veydranové před ně položili své dary, uklonili se a rychle ustoupili do noční tmy. Když Thelvyn a Kharendaen rozbalili listy, našli kousky něčeho, co vypadalo jako pečená zdechlina nějakého druhu vysoké, i když to chutnalo spíše jako lovný pták. Kharendaen se nepodařilo přimět Thelvyna, aby snědl víc než půlku, navzdory jejím argumentům. Trvala na tom, že potřebuje obnovit své síly, když se zotavuje. Thelvyn ale odolával a připomínal jí, že teď jí za dva.
"Co myslíš?" zeptala se ho Kharendaen při jídle. "Odvážíme se zkusit najít bránu, kterou jsme přišli, i když je blízko ta nová pevnost?"
Thelvyn se zamračil. "Najít tu bránu by mělo být snadné. Jestli vítr stále víří prach a písek, Komandéři nás neuvidí. Možná o té bráně ani nevědí. Pravděpodobně sledují jen tu starou, poblíž Braastaru."
"Marthaen říkal, že tu bránu bude v pravidelných intervalech otvírat, aby zjistil, jestli se už nechceme vrátit domů. Možná budeme muset počkat, až se brána znovu otevře."
Thelvyn bezmocně potřásl hlavou. "Můžeme to zkusit, nic jiného nám nezbývá."
Draci odpočívali skoro celou noc. Na cestu se vydali až před rozedněním, ve snaze vyhnout se tomu, aby někým byli spatřeni. Vítr během noci trochu zesílil. Jak jen to bylo možné, zůstávali ukryti v těžkých mracích, které se místy trhaly. Právě mraky jim poskytovaly ten nejlepší úkryt, protože bylo pravděpodobnější, že budou objeveni, kdyby se pokoušeli letět mezi údolími a propastmi. V této výšce je mohly zahlédnout jen bystré oči jiného draka, a to jenom v těch okamžicích, když letěli přes mezery v mracích.
Během nočního odpočinku Thelvyn znovu nabyl většinu své síly a tělo ho už skoro nebolelo. Nesmírně na něho zapůsobila skutečnost, jak těžce byl zraněn a jak málo stačilo, aby se mu zranění stala osudnými. Poprvé si uvědomil, že ho od smrti možná dělil jen malý krok. To zjištění jím trochu otřáslo. Nedokázal odhadnout, jestli přežil jen díky náhodě, nebo jestli ho Vládce nechal naživu schválně, aby ho mohl mučit.
Letět v takové výšce a snášet řídký vzduch už pro něj nebylo takovým utrpením jako včera. Vzhledem k tomu, že

putovali šest nebo i více mil nad zemským povrchem, se cítil trochu nesvůj, protože věděl, že by nemohl rychle přistát, kdyby se mu něco stalo a nemohl už letět dál. Studený, řídký vzduch mu vysušoval hrdlo a Thelvyn si přál, aby se jim podařilo najít vodu a mohli naplnit prázdné kůže, které nesli s sebou. Mrzelo ho, že ho nenapadlo zeptat se Veydranů, jak v téhle nepohostinné zemi najít jídlo a vodu pro případ, že by se nemohli vrátit domů.
Nejdříve letěli nad obzvlášť drsnou, pustou krajinou severozápadně od moře písku, kde předtím kličkovali mezi údolími a horskými hřebeny, které jim poskytovaly úkryt. Z výšky, ve které letěli nyní, se země nezdála být tak divoce rozeklaná a Thelvyna zaujal její povrch, protože si všiml, že v terénu je patrných více určitých vzorů, než se dalo vidět z menší výšky. Hřebeny a linie hor běžely takovým způsobem, že tvořily podivuhodně pravidelnou soustavu, a velká údolí vypadala jako koryta řek, které vymlely nedávné deště. Alespoň získal odpověď na jednu ze svých otázek; jeho ostrý zrak chvílemi zachytil světlé stopy připomínající bílé chomáče mlhy v nejhlubších průrvách vrcholků hor, které znamenaly sníh.
Zanedlouho přeletěli nad okrajem moře písku. Vysoká oblačná pokrývka se začala trhat, jako by mraky nemohly snést suchý vzduch nad otevřenou pouští. Mraky nezmizely úplně, ale drakům už neposkytovaly skoro žádnou ochranu. Thelvyn se s Kharendaen poradil, jestli by nebylo lepší letět níž a vrátit se do úkrytu husté mlhy šedého prachu převalující se kousek nad zemí. Nakonec se rozhodli, že zůstanou ve výšce, alespoň prozatím, aby nemuseli snášet prach v krku nebo bodání písku v očích.
Za čas přiletěli na dohled pevnosti, která stála severně od místa, kde byla jejich brána mezi světy. Teď už museli letět nízko nad zemí, aby nebyli zpozorováni. Hodiny letu poskytly Thelvynovi čas na přípravu plánu. Vedeni svým neomylným orientačním smyslem, draci zakroužili tak, aby se k bráně přiblížili z jihu, a konečně přistáli mezi mohutnými balvany skalnatého ostrůvku, který vystupoval z písku. Brána nyní stála jen dvě stě yardů severně od místa, kde přistáli, a pevnost byla ještě o několik set yardů dál. Ať už pevnost byla nebo nebyla opuštěná, když k ní dorazili poprvé, Thelvyn si byl jistý, že teď tam určitě budou hlídky pátrající po uprchlých dracích. Thelvyn měl v plánu počkat v úkrytu, dokud nevycítí, že se brána otevírá, a potom do ní vlétnout dřív, než je Komandéři budou moci zastavit.
"Jenom doufám, že Marthaen dál čas od času otvírá bránu, tak jak slíbil," řekla Kharendaen a schovala svou tvář před poletujícími zrnky písku na Thelvynově hrudi, když se k sobě schoulili v úkrytu mezi velkými balvany. "Už jsme dlouho pryč a Marthaen se už možná vzdal naděje."
"Tohle není naše jediná naděje," řekl Thelvyn a otočil hlavu, aby unikl bodání písku vířícího ve větru, "ale nejspíš to je naše nejlepší příležitost k návratu domů."
Nečekali dlouho, když najednou pocítili záchvěv kouzelné síly, který signalizoval otevření brány mezi světy. Thelvyn prudce zvedl hlavu, překvapen tím, že se brána otevírá jen chvíli po jejich příletu. Pak si uvědomil, že Marthaen asi otvírá průchod dost často, protože má o ně strach, když se tak dlouho nevracejí, a uvědomuje si, že možná budou potřebovat rychle uprchnout. Ale Marthaen otevře bránu jen na chvíli, možná jen na několik vteřin. Draci se k ní musí dostat velmi rychle.
Vystoupili z úkrytu a běželi mezi balvany, dokud se nedostali na celkem rovné místo, odkud mohli vyskočit do vzduchu. Letěli naslepo v hustém prachu, ale najít cestu jim potíže nedělalo, protože byli přitahováni silným zdrojem kouzla. Ale Thelvyn téměř ihned vycítil, že něco není v pořádku. Najednou věděl, že nejsou sami.
Kouzlo působilo na okolí - prudký vítr najednou ustal a vzduch kolem nich byl nehybný jako smrt. Písek vířící ve větru popadal na zem a ve vzduchu zůstal jenom jako hustá mlha viset šedý prach. Thelvyn zpozoroval několik obrovských temných tvarů, pohybujících se prachem, a za chvíli se z šedé temnoty vynořili tři mohutní kovoví bojovníci, tyčící se masy postupující zvolna a nezadržitelně vpřed v doprovodu Komandérů. Thelvyn byl nucen prudce zatočit - a prolétl těsně pod hlavou jednoho z kovových bojovníků. Dolů bleskurychle slétl tmavý stín - jeden z Komandérů zaútočil. Zasáhl Kharendaen doprostřed zad a srazil ji k zemi. Velký jantarový drak už svíral její hrdlo smrtícím stiskem, ale v příštím momentě dračice těžce dopadla na nízkou dunu. Náraz uvolnil stisk jejího protivníka a oba se svalili z duny dolů. Kharendaen byla otřesena úderem. Jantarový drak nejistě vstal a zatřepal hlavou, potom zuřivě zavrčel, když se obrátil ke Kharendaen, a vrhl se na ni, aby ji zabil. Kharendaen zvedla hlavu a zamrkala. Jako omámená zírala na jeho tesáky, oči rozšířené strachem.
Thelvyn zakroužil zpět a zaútočil. S napjatýma nohama dopadl s drtivou silou na dragemakova záda. Už se chystal sevřít jeho hrdlo svými tesáky, ale v posledním okamžiku přeskočil Komandérovo tělo, popadl Kharendaen a odtáhl ji stranou. V příští chvíli se z husté šedé mlhy vynořila obrovská hlava jednoho z kovových bojovníků a jako obrovské kladivo udeřila do nízkého svahu duny, takže z duny vystříkl mohutný gejzír písku, který oba draky málem zasypal. Rána rozmačkala jantarového draka a pohřbila jeho mrtvé tělo hluboko do písku.
Thelvyn setřepal písek ze svých zad a křídel a potom popadl Kharendaen za ramena, vytáhl ji z písku a zpola ji nesl pryč, z dosahu kovového bojovníka. Bojovník prostrčil hlavu dunou tak snadno, jako by to byla sněhová závěj. Draky ten pohyb vyhodil do vzduchu a potom se v lavině písku skutáleli dolů. Tentokrát už měla Kharendaen jasnou hlavu a vzpamatovávala se z úderu, kterým ji ve vzduchu zasáhl dragemak. Ale obloha už pro ně nebyla bezpečným místem, byla plná kroužících těl Komandérů, kteří čekali, až přijde jejich příležitost k útoku. Draci přitiskli křídla těsně k tělu, sklonili hlavu a běželi, jak nejrychleji mohli, snažíce se udržet rovnováhu v sypkém písku.
I po nohou se dokázali pohybovat překvapující rychlostí, jejich dlouhé, skákavé kroky je nesly přes duny, zpět do nejistého bezpečí, které poskytoval ostrov z balvanů, ve shlucích zvedajících se z písku. Kličkovali, aby je Komandéři nemohli v letu snadno pronásledovat. Když draci doběhli k balvanům, kovoví bojovníci jen obtížně hledali cestu mezi změtí velikých balvanů, kde byla silně omezena viditelnost, a zůstali pozadu. Pak draci roztáhli křídla a vyskočili k obloze. Během několika okamžiků zmizeli v mraku vířícího prachu a prchali před Komandéry.
"Jsi v pořádku?" zeptal se Thelvyn, který letěl těsně vedle Kharendaen.
"Nebyla jsem zraněná," ujišťovala ho a snažila se nelapat po dechu.

Thelvyn se zarazil, protože uviděl temné tělo jednoho z Komandérů, který jim byl v patách, necelých sto yardů daleko, téměř ukrytý ve vířícím prachu. Nemohl připustit, aby je dragemak pronásledoval, protože měl podezření, že to, co ví jeden Komandér, se brzy dozvědí všichni ostatní. Bez varování zvedl hlavu a spustil ocas dolů, nabral vítr do křídel, a tak náhle zpomalil. Byl to z jeho strany odvážný manévr, dokonce mnohem odvážnější, než si uvědomoval, a následky byly drastičtější, než předpokládal. Dragemak byl zcela zaskočen. Prudce narazil do Thelvynových zad a oba je srazil z oblohy. Duny byly jen několik yardů pod nimi, takže neměli čas se vzpamatovat.
Thelvynovi začalo v té chvíli přát štěstí. Dragemak se zřítil na záda na dlouhý svah vysoké duny a v příštím okamžiku na něj dopadl celou vahou Thelvyn. Náraz způsobil, že se převahli a po zádech sklouzli ze svahu duny. Thelvyn byl trochu otřesen pádem a snažil se vzpamatovat, zatímco dragemak byl omráčen a bylo zřejmé, že je vážně zraněn. Za moment se z mračen prachu vynořila Kharendaen, která opsala ve vzduchu oblouk a vrátila se zpátky. Střemhlav se vrhla do útoku a sevřela hrdlo jantarového draka dřív, než si stačil uvědomit, jaké mu hrozí nebezpečí.
"Nech ho být," řekl Thelvyn, protože viděl, že jeho nepřítel je úplně bezmocný. "Musíme se odtud dostat, dokud ještě máme šanci."
Vypadalo to, že se Kharendaen příliš nechce pustit svou oběť, protože se jí zmocnila bojová zuřivost. Všechen ten strach a zoufalství posledních několika dní ji poznamenaly a vydaly ji napospas jejím dračím instinktům, takže v tom okamžiku toužila jenom po tom, aby se vrhla na svého nepřítele. Thelvyn byl ohromen, ale i v takové chvíli se dozvěděl něco o dracích. Jestliže i hrdou, klidnou kněžku mohly ovládnout její instinkty, bylo pak překvapující, že se většina draků potýkala s problémem nezapomenout jednat civilizovaně, když se rozzuřili?
Byl to však jen okamžik, který rychle uplynul. Kharendaen, jakoby polekaná vlastní zuřivostí, uvolnila svůj stisk a ustoupila od dragemakova těla. Potom se draci obrátili a vyběhli po svahu duny, roztáhli křídla a odrazili se z jejího vrcholu. Za pár okamžiků zmizeli ve větrem hnaných mračnech prachu a písku a za letu se ujistili, že je nikdo nesleduje.
Thelvyn nejdřív kličkoval, aby Komandérům znemožnil odhadnout cíl jeho letu. Nebylo to obtížné, protože se ještě nerozhodl, kam vlastně zamíří. V té chvíli neměl tušení, co by měl udělat dál nebo kam by měli letět.
Krátký, ale zuřivý boj znovu rozbolavěl jeho záda, naštěstí to však nebylo příliš vážné. Bolest a nutnost soustředit se na dráhu letu, když se hnali nízko nad dunami, téměř oslepeni v mračnech prachu, mu pro tu chvíli nedovolily přemýšlet o možnostech, které měli. Po několika mílích dorazili úplně náhodou k dalšímu shluku balvanů, které se jako ostrov vynořily z písku. Thelvyn rychle zakroužil, aby našel chráněné místo, kde by si mohli odpočinout. Aspoň se bude moci zamyslet nad problémem, jak najít jinou cestu domů.
Našel místo, kde si mohli vylézt mezi několik obrovských balvanů a kde našli alespoň částečnou úlevu od vířícího písku a prachu. Thelvyn byl znepokojen, protože Kharendaen vypadala velmi unaveně a pohybovala se pomalu a ztuhle, protože v boji utrpěla zranění. - Nicméně, nejhůře to odnesl Thelvyn, protože v jeho pravém křídle byla jeden yard dlouhá trhlina, památka na střetnutí s jantarovým drakem. Takové poškození se naštěstí spraví samo za pár dní a není ani třeba léčivých kouzel.
"Věděli o naší bráně," řekla Kharendaen a stulila se mu na hrudi. "Stačilo jim jen počkat, až přiletíme."
"Naštěstí nás, jak se zdálo, opět podcenili," poznamenal Thelvyn. "Teď musíme najít jinou cestu domů."
"Jaké máme možnosti?" zeptala se Kharendaen a natočila hlavu, aby se na něho mohla podívat.
"Možností máme spoustu, jedna lepší než druhá," odpověděl, protože už o tom přemýšlel. "Mohli bychom chvíli počkat a znovu to zkusit s naší vlastní bránou, ale předpokládám, že ji Komandéři budou pořádně hlídat tak dlouho, dokud budou vědět, že jsme stále v jejich světě. A řekl bych, že stará brána poblíž Braastaru bude střežená přinejmenším stejně důkladně."
"Když to jinak nepůjde, mohli bychom si probojovat cestu k některé z jejich bran," navrhla.
"To bychom měli zkusit jako opravdu poslední možnost," souhlasil. "Problém je v tom, že když si budeme muset vybojovat přístup k bráně, budou mít nejspíš dost času ji před námi uzavřít. Mohli bychom se vrátit do jejich hlavní pevnosti a pokusit se bleskurychle proletět tou velkou branou dřív, než ji začnou bránit, ale obávám se, že Vládce o nás bude vědět, když přijdeme tak blízko k jeho pevnosti. Takže nám zbývá jediná možnost - pokusit se otevřít úplně novou bránu na místě, které si sami vybereme."
Kharendaen stáhla uši dozadu. "Vládneš tak velkou mocí, abys to mohl provést?"
"Myslím, že vím, jak bychom to mohli zkusit," řekl. "Nezapomínej na to, proč ti bylo řečeno, abys mě doprovázela. Jako jeho kněžka můžeš možná navázat nějaké spojení s Mocným. Kdybychom mu mohli dát vědět, co potřebujeme udělat, třeba by nám mohl ze své strany pomoci dotvořit bránu."
"Ale já jsem ztratila svou kněžskou moc ve chvíli, kdy jsem vstoupila do tohoto světa," protestovala Kharendaen. "Jak bych tedy mohla navázat spojení s Mocným?"
"Obvyklým způsobem, řekl bych. Pokus se s Mocným spojit myšlenkami vyslanými k němu prázdnotou."
Kharendaen se vzpřímeně posadila, dlouhý ocas ovinula těsně kolem nohou a zavřela oči, aby se mohla soustředit. Za moment byla z myšlenek vytržena vzdáleným zvukem, jako by se něco velkého pohybovalo prašnou mlhou. Bylo slyšet pomalé dunivé kroky nějakého obrovského stvoření. Otevřela oči a oba draci chvíli pozorně naslouchali.
"Blíží se sem kovoví bojovníci," řekl tiše Thelvyn. "Komandéři určitě tuší, kde nás mají hledat."
"Uprchneme teď a zkusíme to později znovu?" zeptala se Kharendaen.
"Ne. Měli bychom mít dost času ještě na jeden pokus," rozhodl rychle Thelvyn. "Na tomhle místě nás tak rychle nenajdou. Mocný bude možná muset nařídit dračím kouzelníkům, aby pro nás tu bránu otevřeli. Měli bychom být co možná nejblíž k místu, které odpovídá poloze zdroje Záření v našem světě."
Kharendaen se stále tvářila znepokojeně a chvíli jí trvalo, než znovu nabyla svůj kněžský klid. Opět zavřela oči a po chvíli se její tělo rozzářilo měkkým modrým světlem. Thelvyn trpělivě čekal. Byl si jist, že se to Kharendaen povede.
Náhle spatřil, jak se na velikém balvanu, jen několik yardů od jejich úkrytu, začíná objevovat tělo draka. Obraz zůstal

nezřetelný, chvílemi byl jasný a potom zase téměř vybledl. Byl to obraz jeho matky Arbendael, ne Mocného.
"Mocný vás slyší," řekla, i když byl její hlas velmi vzdálený a zastřený. "Nemůže odejít z říše svého působení, aby překročil prázdnotu a setkal se s vámi, ale aspoň mně se podařilo přijít tak blízko, abych s vámi mohla mluvit. Co potřebujete?"
"Musíme otevřít bránu do našeho světa," vysvětloval jí Thelvyn. - "Všechny ostatní brány jsou pro nás uzavřeny a naši nepřátelé jsou blízko. Ale pochybuji, že mám takovou moc, abych bránu mezi světy dokázal otevřít sám."
"Myslím, že tu moc máš," řekla mu Arbendael. "Co ti chybí, je prostředek, pomocí kterého bys našel cestu domů prázdnotou. Otevři svou bránu a projdi jí. Stejně jako mě Kharendaen přivedla k tobě, tak přivedu zpátky domů já vás."
Teď bylo na Thelvynovi, aby použil své nejsilnější kouzlo. Postavil se do mezery vedoucí ke shluku mohutných balvanů, mezi kterými se draci ukrývali. Zavřel oči, soustředil se na své vlastní síly a hledal prostředky k otevření brány mezi světy. Zaklínadlo se mu samo odhalilo, ale od začátku musel bojovat sám se sebou, protože cítil velkou bolest a jeho síly slábly. - S nesmírným úsilím soustředil veškerou svou moc. Potom použil kouzlo, kterým mezeru roztrhl v kontinuum. Avšak substance prostoru a času vzdorovaly jeho úsilí přimět trhlinu, aby se otevřela v průchod dost velký, aby jej mohli použít draci, a Thelvyn potřeboval silnou vůli a mnoho sil, aby se mu pomalu podařilo otevřít bránu.
Stalo se to právě včas. Když se Thelvyn podíval doprava, náhle spatřil temnou masu jednoho z kovových bojovníků blížící se mračny šedého prachu. Zpomalil, když přišel na dohled kamenného ostrova, kde se ukrývali draci. Thelvyn se obrátil ke Kharendaen a zatřásl s ní, aby ji vytrhl ze soustředění. Potom jeden po druhém vskočili do průchodu temnotou, který stál otevřený před nimi.
Od prvního okamžiku, kdy vstoupili do průchodu, draci věděli, že tahle brána je úplně jiná, a to bylo velmi znepokojující. Vzápětí si uvědomili, že nepostupují průchodem vpřed, ale místo toho se vznášejí mezi světy, protože nemají kam jít. Nemohli vidět druhý konec průchodu, protože se ještě neotevřel. S narůstajícím strachem Thelvyna napadlo, jestli neselhal. Horečnatě přemýšlel nad tím, co se stane, když se průchod zřítí, jestli on a Kharendaen budou vrženi zpět do studeného, pustého Vládcova světa, nebo budou navždy uvězněni mezi světy.
Pak, právě když se Thelvyn chystal zopakovat své kouzlo, draci ucítili, že je nějaká síla táhne průchodem vpřed. Thelvyn mohl jenom doufat, že budou vtaženi do svého světa. Potom se před nimi konečně objevilo světlo a naskytl se jim vzdálený, pokřivený pohled na louky porostlé vysokou trávou a zalité jasným slunečním světlem.
Za několik okamžiků Thelvyn vystoupil z brány mezi světy a rychle se posunul na bok, aby udělal místo Kharendaen. - Stáli uprostřed pastviny obehnané kamennou zídkou, za kterou se táhla pole a rostly hloučky stromů. Jen pár set yardů od nich tekla řeka. Nebyla to řeka Aalban, ale Areste, a Braejr ležel jen několik mil na jihovýchod. Přes pole běžela skupinka farmářů. Nesli sekery a vidle a ještě byli příliš daleko na to, aby mohli poznat, že provinilci, kteří vstoupili na jejich pozemek, nejsou Komandéři, ale zlatí draci.
V té chvíli měl ale Thelvyn mnohem naléhavější starost. Popošel kus od brány a naznačil Kharendaen, aby ho následovala. Potom rychle vyvolal kouzlo, kterým chtěl bránu zničit. Vypadalo to, jako by se brána v jediném okamžiku zaklapla a vtáhla sama do sebe, až z ní nezbylo nic jiného než pouhý bod temnoty trčící ve vzduchu. V další chvíli zmizel i ten, doprovázen mohutným vyšlehnutím plamenů, které vypálily trávu do tvaru vějíře na kusu pastviny několik yardů dlouhého.
"Dokázali jsme to," vydechla Kharendaen a vypadala nesmírně unaveně. Zvedla uši, když pozorovala blížící se farmáře, kteří přešli z běhu do chůze, protože si už byli jistí, že návštěvníci, kteří se objevili na jejich poli, jsou skutečně zlatí draci. Těžce povzdychla. "Teď bych se s chutí něčeho pořádně napila a dala bych si koupel."
"Už brzy," ujistil ji Thelvyn. "Nejdřív musíme zjistit, co tady natropil nepřítel v době naší nepřítomnosti."

Kapitola 17

THELVYN A KHARENDAEN SE VRÁTILI ROVnou do svého obydlí u Solveižina domu, bez ohlášení a zcela nečekaně. Sir George a Solveig vyběhli z domu, aby se s nimi přivítali, chvíli poté, co draci přistáli na dlážděném dvoře. Thelvyn pomalu složil křídla a teď, když už nemusel jednat a být ostražitý, cítil se mnohem unavenější a znovu pocítil bolest. Kdyby draci na sobě měli nějaké oblečení, bylo by po jejich výpravě značně opotřebované. Thelvyn viděl, že Kharendaen je zaprášená a vypadá vyčerpaně, a byl si jistý, že sám musí vypadat stejně. Když si všiml pohledu, který na ně upírali jejich staří přátelé, věděl, že na nich musí být vidět, jakým peklem prošli.
Marthaen dorazil o chvíli později. Nepřiblížil se směrem od Akademie, ale letěl přes město rovnou z divočiny severozápadně od Braejru. Thelvyn si hned domyslel, že musel být někde v západní části Wendarského hřebene, protože vedl draky, aby připravil obrannou linii proti nepřátelům. První mluvčí nepochybně přispěchal, protože se dozvěděl o otevření malé brány mezi světy, takže určitě nebyl příliš daleko, když se mohl dostat zpátky do Braejru za

několik krátkých minut. Zakroužil, aby snížil svou rychlost, a přistál na dvoře.
"Kde jste, k čertu, byli?" zeptal se.
"Zajímavá otázka," poznamenal nevrle Thelvyn a posadil se. "Bylo to trochu obtížnější, než jsme čekali, ale podařilo se nám vrátit se zpátky. Teď je nejdůležitější, co se tady stalo od chvíle, kdy jsme odletěli. Předpokládám, že jsi draky přesunul na západ."
"Předpokládáš správně," odpověděl Marthaen. "Ze severozápadu přichází obrovská a silná armáda. Jménem Dračího krále jsem povolal všechny draky v tomto světě, aby přišli bojovat proti útočníkům."
Thelvyn přikývl. "To je dobře. Viděli jsme řady vojáků a vozů se zásobami, které byly dlouhé celé míle a čekaly, až budou poslány do našeho světa. Mrzí mě, že jsme vám způsobili takovou starost, když jsme se tak opozdili, ale jsem rád, že jsi v mé nepřítomnosti převzal velení naší obrany."
"Když ses nevrátil ani druhý den, Mocný mi poradil, abych okamžitě začal organizovat naši obranu," vysvětloval První mluvčí. "Ujistil mě, že tě přivede zpátky, jak nejdřív to bude možné."
"Takže na nás čekal," poznamenala Kharendaen. "Není divu, že se nám podařilo navázat s ním spojení tak rychle. Jsem ráda, že to vím."
"Já ne," řekl Thelvyn. "Kdyby mě to napadlo dřív, mohli jsme být doma už včera v noci a vyhnout se poslednímu boji."
"Poslednímu boji?" otázal se Sir George a nadzvedl obočí. "Kolik těch bojů bylo?"
"Komandéři teď nikde neútočí? Nikde nedochází k útokům, o kterých bys věděl?" chtěl vědět Thelvyn a otázku starého rytíře nechal bez odpovědi.
Marthaen zavrtěl hlavou. "Po tom, co jejich první invaze do Vysočiny skončila nezdarem, se stáhli. Teď to vypadá, že sbírají všechny své síly ke konečné bitvě, a my děláme totéž."
Protože oba draci vypadali dost zbědované, byla jejich debata na čas přerušena, aby si mohli zaletět ke svahům na úpatí pohoří Kolos a vykoupat se v malém jezírku, které objevila Kharendaen v době, kdy žila v Braejru s Pánem draků. Než se vrátili, Solveig zařídila, aby jim nachystali jídlo a pití. Dokonce i po koupeli v jezírku vypadali stále ještě velice unaveně a byly na nich znát útrapy jejich výpravy. Marthaen jim vyhrožoval, že přivolá kněze, aby je prohlédli. Kharendaen mu samozřejmě hned připomněla, že ona sama je kněžka.
Rychle ostatním povyprávěli o své cestě světem Komandérů. Thelvyn byl Kharendaen vděčný, že byla ochotná vylíčit zážitky z jejich cesty, protože bylo několik dlouhých časových úseků, na které se nepamatoval. Také byl rád, že nemluvila o jistých věcech, které by pro něj byly bolestné nebo by ho přivedly do rozpaků. Ostatní byli očividně znepokojeni vším, co slyšeli, zejména zprávami o Vládci. Marthaen stáhl uši dozadu, upřeně hleděl na podlahu a vypadal poraženě.
"Takže po veškerém našem úsilí máme čelit nepříteli, nad kterým nemůžeme zvítězit," řekl. "Máme vůbec nějakou naději?"
"Vím o mnoha důvodech, proč neztrácet naději," ujišťoval ho Thelvyn. "Od té doby, kdy se Vládce poprvé setkal s dragemaky, má v plánu shromažďovat svou sílu, dokud je nebude moci vést sem a usadit se v našem světě. Veydranové mi řekli, že jeho síla bude trochu oslabena, až opustí svůj svět. A to je moje naděje, že nebude tak silný, jako byl ve chvíli, kdy jsem se s ním střetl v jeho vlastní pevnosti."
"A říkal jsi, že jsi ho už jednou přiměl ve strachu ustoupit," zdůraznil Sir George.
"Nepřikládej tomu takový význam," varoval ho Thelvyn. "Nevím, kam uprchl. Vypadalo to, že má v rukou všechny trumfy, ale přesto nepodnikl nic, aby nám zabránil v útěku. Možná už nedokázal odhadnout moje síly a raději neriskoval. V každém případě se s ním příště utkám v našem světě, kde jsem silnější a kde mě budou podporovat Nesmrtelní."
"Jeho zase budou podporovat Komandéři," připomněla Solveig.
Thelvyn pomalu zavrtěl hlavou. "To si nemyslím. Představ si Komandéry jako Vládcovy kněze. Už jsme se přesvědčili o tom, že jim předává svou sílu. Z toho důvodu ho jejich přítomnost neučiní mocnějším, protože mezi ně musí rozdělit svou sílu. Kdyby byl nucen bojovat se mnou přímo, možná bude muset přestat podporovat Komandéry, aby zvětšil své síly."
"To by mohla být výhoda, které bychom mohli využít," řekl Marthaen, který se vyznal ve strategii. "Když se budeš muset střetnout s Vládcem v bitvě, mohlo by se nám podařit odčerpat něco z jeho síly tak, že bychom ve stejnou dobu rozpoutali boj s Komandéry."
"Uvidíme," řekl Thelvyn. "Jestli má Vládce nějakou chybu, tak to bude skutečnost, že se zdá být příliš opatrný, protože sám raději neriskuje, když jsou jeho nepřátelé stále schopni se bránit. Ale jsem také přesvědčen o tom, že se mnou raději bude bojovat, než aby se díval na to, jak se jeho pečlivě vymyšlené plány hroutí. Musí mít nějaký pádný důvod, proč chce opustit svou nynější, zavedenou říši a přijít sem, protože víme, že po staletí sbírá síly právě za tímto účelem."
Sir George se zamračil. "Když uvážíme, jak jste vypadali vy dva, když jste se odtamtud vrátili, může třeba jenom toužit po pořádné koupeli."
Thelvyn opět nevzal slova starého rytíře na vědomí. "Nečekám, že bude ochoten bojovat na život a na smrt," pokračoval Thelvyn. "Uprchne dříve, než k tomu dojde. Ale nesmíme mu dovolit uniknout, protože jinak se s ním za další staletí bude muset vypořádat další Dračí král."
Solveig a Sir George odešli, aby se připravili na setkání rady Velké aliance. Mnoho delegátů z větších a mocnějších národů se vrátilo, když skončilo obléhání Vysočiny, a ostatní mohli být přivoláni prostřednictvím dračích kurýrů. - I když nebyli přítomni všichni delegáti rady, Thelvyn se rozhodl ihned svolat ty, kteří byli ve Vysočině. Už nemohli otálet s přípravou obrany jejich světa, a byla tu ještě jedna záležitost, o které chtěl rozhodnout.
Marthaen se zdržel, když ostatní odešli, přestože jen nerad vyrušoval teď, když Thelvyn a Kharendaen konečně mohli

v klidu sníst svou večeři. Ale potřeboval si promluvit o některých věcech.
"Zajímala by mě jedna věc," začal. "Nezdá se mi jedna okolnost jeho plánu na dobytí našeho světa, ze které vyplývá, že je Vládce odsouzen k naprosté porážce. Buď věří, že dokáže porazit dokonce i Nesmrtelné, nebo se vůbec neobtěžoval se jimi ve svých plánech zabývat. V minulosti jsme se přesvědčili, že Nesmrtelní zasáhnou vždycky, když nastane opravdu vážná situace. A toto je nepochybně největší krize, které náš svět musí čelit, od doby, kdy padl Blackmoor."
"Taky mě to už napadlo," řekl zamyšleně Thelvyn. "Dospěl jsem k jednomu možnému vysvětlení, které mě naplňuje strachem, ale zdá se, že objasňuje všechno. Vládce se možná o Nesmrtelné nestará proto, protože se už dávno stal spojencem chaotických frakcí mezi nimi, a možná i některých nestranných Nesmrtelných, kteří mu nebudou bránit v dobytí našeho světa. Nikdy se nemůže sám stát Nesmrtelným, pokud si to oni nebudou přát, ale mohl by se stát mocným zástupcem Nesmrtelných, který by nakonec mohl podřídit všechny zlé síly jednotnému vedení."
"Vím, co tím myslíš," řekl tiše Marthaen. Odvrátil hlavu a jeho pohled byl plný chladné zuřivosti. - "Jestliže bude Vládce podporovat velká skupina Nesmrtelných, ostatní Nesmrtelní se mu nebudou moci přímo postavit. Proto si tě možná vybrali za svého favorita."
Thelvyn přikývl. "Pokud jde o tohle, jsem na tom stejně jako Vládce. Oba se podobáme Nesmrtelným díky silám, které dokážeme ovládat, ale nejsme Nesmrtelní, a proto nejsme vázáni jejich omezeními. Teprve se ukáže, který z nás zvítězí v rozhodující bitvě. Když nic jiného, vytěžili jsme z naší cesty alespoň jednu výhodu. Vím, jak Vládci zabránit v tom, aby ovládl kohokoliv, koho ještě nemá pod kontrolou. Jeho kouzelná moc je sice velká, ale má jednu slabou stránku - Vládce nemůže ovládnout vůli toho, kdo zná jeho jméno."
Delegáti Velké aliance se měli sejít odpoledne v palácové zahradě, což bylo pro draky to nejvhodnější místo k rozhovoru. Thelvyn považoval za důležité dorazit tam brzy, dřív než začnou přicházet delegáti. Doprovázeli ho pouze lidé, kteří byli jeho společníky, a Kharendaen s Marthaenem. Draci se usadili pod stromy, zatímco ostatní seděli na kamenných lavičkách v zahradě. Thelvyn byl trochu překvapen, když se krátce po nich objevil Perrantin. Thelvyn si do té chvíle vůbec nevzpomněl, že je čaroděj v Braejru.
"Protože už jsem byl tady, pověřili mě, abych ve Velké alianci zastupoval Traladaru," vysvětloval Perrantin.
"To je dobrá zpráva," řekla Solveig. "Všichni si tě tam váží a budou ti naslouchat."
"Ty sama jsi pro Traladaru stále něco jako hrdinka," připomněl jí Perrantin. "To, že děláš hostitelku Velké aliance tady v Braejru, znamená jistý vliv."
"To je všechno moc pěkné," poznamenal Sir George. "Ale mají vás dva dost rádi na to, aby poslali armádu?"
"Myslím, že na tom až tak moc nezáleží," namítl Thelvyn. "Nejsem si jistý, jestli kromě draků budeme schopni přesunout na severozápad nějaké další jednotky natolik včas, aby tam byly k něčemu užitečné."
Odmlčel se, když uviděl velvyslance Serrana, alfatijského delegáta, který vstoupil do zahrady společně se svým pobočníkem a dvěma ochránci. Thelvyn vstal a pomalu jim šel vstříc. - Velmi se snažil, aby nepůsobil hrozivým dojmem. Byla to marná snaha; nenašlo by se mnoho lidí, kteří by zůstali úplně klidní v okamžiku, kdy se k nim blíží drak, a alfatijský delegát nebyl výjimkou. Protože měl Thelvyn opět kolem krku Náhrdelník draků, byl si jistý, že Serran bude vědět, s kým se setkal. Posadil se proti Alfatijským.
"Velvyslanec Serran?" zeptal se.
Alfatijec se mu uklonil a snažil se ovládnout své rozechvění. "Mám za to, že jste byl několik dní pryč, Dračí králi."
"Všechno je v pořádku," ujišťoval ho Thelvyn. "Ale je něco, o čem si s vámi musím promluvit. Velmi naléhavá záležitost, týkající se někoho, koho jsem nedávno potkal na svých cestách. Možná jste o něm slyšel."
Pozorně velvyslance sledoval, aby viděl, jak bude reagovat, a vyslovil Vládcovo tajné jméno. Velvyslancova tvář zůstala bez výrazu, jako by mu to jméno vůbec nic neříkalo. Na okamžik si Thelvyn pomyslel, že jeho odhad špehovy totožnosti nebyl správný. Ale pak si všiml, že velvyslanec dál upřeně zírá před sebe tím záhadně prázdným pohledem, jako by ho někdo omráčil. Ostatní Alfatijští si všimli, že se s jejich vůdcem něco děje, a znepokojeně ho pozorovali.
"Velvyslanec Serran?" řekl Thelvyn tiše. "Probuďte se, velvyslanče. Možná máte pocit, jako byste dlouhý čas spal, ale nyní patří vaše mysl zase jen vám. Znáte toho, jehož jméno jsem vyslovil?"
Velvyslanec zavrtěl utrápeně hlavou. "Ne."
"Je to tajné jméno Vládce. Můžete říci jeho jméno?"
Velvyslanec zamrkal. "Nepamatuji si ho."
Thelvyn zakoulel očima, potom naklonil hlavu dopředu a tiše zopakoval Vládcovo jméno. Alfatijec ještě jednou zamrkal a opakoval jméno po Thelvynovi. Všichni ho pozorně sledovali, ale jeho stav se nijak nezměnil.
"Nedali vám Komandéři nějaký šperk?" zeptal se Thelvyn. "Například s rudým kamenem? Proč mi ho neukážete?"
Velvyslanec sáhl pod kabát a vyndal rudý kámen, připevněný k lehkému řetízku. Vypadal stejně jako kámen, který vzal Thelvyn před několika týdny Alesse. Zdálo se, že je to jen kousek laciného skla, zářícího bledým rudým světlem, které pohaslo ve chvíli, kdy velvyslanec kámen vyndal. Konečně to vypadalo, že se velvyslanec probral ze svého omámení. Sundal si řetízek z krku a ruku s řetízkem pozvedl k Thelvynovi. Thelvyn se natáhl a opatrně kámen uchopil pařátem.
"Kolik vašich lidí má takový kámen?"
Thelvyn nemluvil výhružným tónem, ale Alfatijec náhle zbledl a začal se třást strachem. Bylo zřejmé, že hrůzu v něm nevzbuzoval zlatý drak; začínal si uvědomovat pravdu o tom, jak nesmírně byl oklamán. "Komandéři si dávají pozor, aby do toho nebylo zapleteno mnoho lidí, takže v celé Alfatii je pod jejich kontrolou nejspíš ne víc než dvanáct lidí."
"To není tak moc," řekl Thelvyn a jeho hlas zněl jasně a jistě, jako by už ovládl situaci. "Co vám Komandéři naslibovali?"
"Slíbili, že se staneme jejich místodržiteli," vysvětloval velvyslanec Serran. "Říkali, že když jim pomůžeme dobýt tento svět, dovolí nám, abychom v něm, až se ho celého zmocní, vládli místo nich."
"Totéž zřejmě řekli i ohňovým čarodějům," řekl Thelvyn. "Ale ani jednomu z vás neřekli, že Vládce chce tenhle svět pro

sebe. Co pro ně měli Alfatijští udělat na oplátku? Řekl bych, že po vás chtěli víc než jen to, abyste jim sloužili jako špehové."
Velvyslanec bezmocně zavrtěl hlavou. "Alfatijská flotila je už na cestě, na každé lodi je tolik vojáků, kolik jen unese. Když vaše bitva s Komandéry rychle neskončí, zavedeme naši armádu za záda vašich spojenců a zaútočíme na ně zezadu, abychom je překvapili. Nikdo nemá vědět, že jsme tajně spolčeni s Komandéry."
"Přišel jsem na to už dávno," řekl mu Thelvyn. "Od prvního setkání Velké aliance jsem věděl, že jste špeh. Od samého začátku jsem vám dával chybné informace, jen abych oklamal Komandéry. Takže, aniž byste to tušil, dokázal jste nám hodné pomoct."
"Můžete zachránit můj lid?" zeptal se dychtivě velvyslanec s naléhavou prosbou v hlase.
"To by nemělo být těžké." Thelvyn otočil hlavu, aby se mohl podívat na Marthaena. "Myslíš, že bychom mohli sehnat dva nebo tři šikovné, mladé dračí kouzelníky, kteří by mohli ihned odletět do Alfatie? Velvyslanec je může doprovodit a ukázat jim každého, komu by mohlo prospět, že zná Vládcovo jméno. Potom mohou na oplátku přesvědčit alfatijskou armádu, aby nám pomohla, místo aby na nás zaútočila."
"Náš lid bude bojovat na vaší straně, jakmile se tohle dozví, o tom nepochybujte," ujišťoval ho velvyslanec Serran. "Když teď víme, že nás chtěl podvést, máme stejně jako kdokoli jiný důvod Vládce nenávidět."
Všechno bylo hned zařízeno, ačkoli se velvyslanec ještě musel zdržet, aby se mohl zúčastnit setkání Velké aliance. Usilovně myslel na to, že by draci měli získat v boji proti Komandérům takovou podporu, jakou jim jen ostatní národy mohly poskytnout, a chtěl, aby všichni ostatní delegáti věděli, že Alfatie je této věci zcela oddána. Thelvyn byl spokojen s tím, jak se věci vyvinuly, a eventuální obojakost Alfatie byla jednou z jeho nejmenších starostí. I když o tom s nikým jiným nemluvil, obával se, že Vládce raději alfatijské špehy usmrtí, než aby dovolil, aby znovu získali svobodnou vůli.
Thelvyn využil několik posledních minut, které zbývaly do jednání, k tomu, aby si rychle promluvil se svými společníky. Poodešli do jednoho kouta zahrady, zatímco delegáti ještě přicházeli.
"Velmi mě to uklidnilo," řekl Thelvyn ostatním. "Dělal jsem si starosti, že naše jednotky budou možná vystaveny působení Vládcovy vůle tak, jak se to stalo během invaze do Vysočiny. Teď už si můžeme být jistí, že každý, kdo zná Vládcovo jméno, je ochráněn před jeho vlivem. A kromě toho můžeme zřejmě také zlomit vliv, kterým ovládá své nynější otroky."
"To je hezké," podotkla Solveig, která očividně nebyla přesvědčena o tom, že ta taktika bude tak účinná, jak se zdálo. "Mohli bychom najmout vyvolavače, kteří by vběhli mezi jeho vojáky a vykřikovali Vládcovo jméno, a bylo by po válce."
"Obávám se, že to nebude tak jednoduché," řekl Thelvyn. "Ale budeme moci osvobodit dragemaky, které si podrobíme, raději než abychom je zabili. Vládce je nechává žít v přesvědčení, že mu ochotně slouží, aby mohl jejich prostřednictvím řídit své obrovské armády otroků mnohem účinněji, než by toho byl sám schopen. Můžeme ho oslabit, když rozbijeme jeho systém velení tím, že dragemaky buď osvobodíme, nebo je zabijeme."
"Alespoň jsme získali naprostou podporu Alfatie," poznamenal Sir George.
"Tomu uvěřím, až se to opravdu stane," pronesl Thelvyn. "Velvyslanec slibuje něco, o čem mu nepřísluší rozhodovat, a Alfatijští mohou jednoduše povolat své armády zpátky domů. Alespoň nás nebude znepokojovat skutečnost, že je máme v zádech."
Jednání Aliance probíhalo hladce. - Delegáti nevěděli o Thelvynově nebezpečné cestě do světa Komandérů. Nevěděli, že se z divočiny na severozápadě blíží veliká a silná armáda a že mezi jejich nepřáteli a jejich vlastními zeměmi stojí jen draci. Myšlenka na to, že draci budou ochotni bojovat, aby je bránili, byla pro ně stále nová a zvláštní. Přispělo to k tomu, že pociťovali ještě větší vděčnost a uvědomili si, jak je důležité, aby dostáli svým vlastním závazkům v boji proti Komandérům.
Thelvyn se rozhodl, že s nimi bude mluvit upřímně o jejich obraně proti útočníkům. Pochyboval, že by draci sami dokázali porazit armádu Komandérů. Při nejlepším mohl jenom doufat, že se podaří zpomalit postup nepřátel na tak dlouhou dobu, aby mohla být ve Vysočině shromážděna vojska Velké aliance, a že se s Komandéry střetnou v rozhodující bitvě v obranném valu wendarských hor. V horách budou draci v největší výhodě - a také pro ostatní bude snazší udržet průsmyky, než bojovat s nepřáteli na otevřeném poli. Také musel připustit možnost, že se objeví samotný Vládce, aby dokončil dobývání jejich světa, zvláště když jeho armády začnou selhávat.
Jednání bylo zakončeno jednohlasnými závazky k podpoře draků. Darokinská armáda už byla na cestě do Vysočiny, vlastně už byla skoro tam, a totéž se dalo říci o vojsku z Alfheimu. A přestože delegát ze Skalní domoviny nebyl na tomto jednání přítomen, Korinn Medvědobijec už zařídil, aby se trpaslíčí vojsko vydalo bránit Vysočinu. Trpaslíci by měli už brzy dorazit. Thelvyn stále ještě netušil, co by měl očekávat od ohromné armády, která již byla na cestě z Alfatie, ale aspoň si mohl být jistý tím, že se nepřidají k nepříteli. Věděl, že Ethengarští jsou rozptýleni a žijí ve vyhnanství v horách na severu Skalní domoviny; z té strany nemohl očekávat žádnou pomoc. A pokud šlo o ostatní, mohl jen čekat.
Když byly tyto záležitosti vyřízeny, Thelvyn se už nemohl dočkat, až bude moci konečně odletět na západ a připojit se ke své dračí armádě. Čas byl nyní to nejpodstatnější; Thelvyn chtěl začít napadat armádu Komandérů, podnikat překvapivé nájezdy na různých místech a rychle ustupovat. Musel nějak zpomalit invazní armádu a co možná nejvíc ji oslabit. Řada rychlých, nepřetržitých útoků ochromí nepřítele nejvíc a přitom Thelvyn ušetří sílu a počet svých dračích bojovníků. Thelvynovým úkolem bude vyhledat a porazit vůdce Komandérů, protože on sám se mohl odvážit bojovat s jejich nejmocnějšími válečníky, aniž by mu hrozilo velké nebezpečí.
Posledním problémem, se kterým se ještě musel vypořádat, než opustí Braejr, bylo rozloučení s jeho společníky. Solveig se sice tvářila velmi nešťastně, ale její místo bylo v Braejru, u lidí, které měla vést a chránit. Perrantin byl již na

cestě do Traladary a vezl se v sedle dračího kurýra. Sir George se tvářil neústupně dokonce ještě předtím, než se začalo mluvit o tom, jestli poletí, nebo nepoletí s Thelvynem.
"Nemůžeme postrádat ani jednoho draka, aby tě mohl svézt," začal opatrně Thelvyn. "Všechna dračí sedla teď používají kurýři."
"Já přece nepotřebuji sedlo, není-liž pravda?" odsekl starý rytíř. "Díky Mocnému, který ve své nekonečné moudrosti předvídal, že budeš potřebovat mou pomoc, mohu nyní letět sám, kam budu chtít."
"Nemůžeme od tebe žádat, abys bojoval s draky," trval na svém Thelvyn. "Vím, že by ses byl raději narodil drakem, ale takový dar ti nemůže dát dokonce ani Mocný."
"Možná nejsem drak, avšak pocházím z dračího rodu, a všichni, kdo náležejí k dračímu lidu, byli povoláni do této bitvy jménem Dračího krále," přešel do protiútoku Sir George. "Nehádej se se mnou, chlapče. Byl jsem u toho, když to všechno začalo, tu noc, kdy ses narodil, a při vousu Barenthesově, zůstanu s tebou až do konce."
Thelvyn zakoulel očima a potom neochotně přikývl. "No dobrá. Nejsem přece žádný kruťas, abych vzácnému drakonovi odepřel možnost alespoň jednou letět s draky. Ale jestli máš něco, co si chceš sbalit, musíš si to nachystat okamžitě. A pamatuj, že cokoli, co se rozhodneš vzít s sebou, si poneseš sám."
Ta poslední výhrůžka nebyla myšlena vážně. - Thelvyn moc dobře věděl, že Sir George bude potřebovat, aby mu jeden z draků nesl jeho zbraně. I když mohl zase létat, drakon prostě nebyl tak rychlý a vytrvalý jako drak, a i bez zátěže bude mít co dělat, aby jim stačil. Thelvyn se vrátil do skladiště, aby si vzal svou výstroj a zbraně, které teď ponese navíc k Náhrdelníku draků.
I když strávil den tím, že své společníky a spojence upozorňoval na to, že nadcházející bitva bude tou poslední a její výsledek rozhodne o osudu jejich světa, až během letu na západ měl čas o tom přemýšlet. I když se z nutnosti stal vůdcem, nebyl vojevůdce. Pokud šel do bitvy, chtěl mít alespoň určitou dávku jistoty, že vyhraje. Chtěl vědět předem, že většina výhod je na jeho straně nebo že udělal všechno, co mohl, aby zvrátil nepřízeň osudu ve svůj prospěch. Tentokrát tomu tak nebylo. Bude muset objevit způsob, jak se vypořádat s tímto zdánlivě neřešitelným problémem, vyhrát všechny malé bitvy, které mohl, a vyhýbat se těm ostatním.
Kdyby se o to usilovně snažil, kdyby se vyhnul každé možné chybě a kdyby mu přálo štěstí, možná by pomalu, ale jistě, obrátil nepřítelovu výhodu na svou stranu. Ale pamatoval si všechno, co viděl a co se dozvěděl na své cestě do Vládcova světa, a věděl, že není pravděpodobné, že vyhraje tuhle válku. Obával se, že draci budou muset zaplatit strašlivou cenu, kdyby se jim přece jen podařilo zvítězit. Nemohl zapomenout na to, jak byl jejich národ málem zničen, když naposledy bojovali s Komandéry. I když se stal Dračím králem proto, aby porazil nepřátele svého světa, stále cítil povinnost chránit draky před nebezpečím. Nesmí jim dovolit, aby hazardovali se svými životy jen proto, aby mu pomohli vybojovat jeho vlastní bitvy. Přál si, aby existoval nějaký způsob, který by mu umožnil poslat je domů a bojovat v té válce sám.
První část cesty, do hor Wendarského hřebene těsně za hranicí Vysočiny, urazili rychle. Marthaen v té oblasti shromažďoval všechny draky z celého světa a rozmístil je v linii vedoucí z Vysočinského hřebenu na jihu do kopců a lesů na severu. Byli rozděleni tak, aby měl každý drak odpovídající prostor k lovení, ale i tak se budou muset brzy přemístit, než vybijí všechnu lovnou zvěř. Ironií bylo, že to byly tytéž hory, ve kterých draci kdysi pronásledovali jeho matku a uštvali ji k smrti, protože měli strach z proroctví, kterému nerozuměli.
Dračí vůdci si zbudovali hlavní tábor ve vysoké měkké trávě na louce na západní straně hor. Thelvyn dorazil až k večeru, i když se snažil vyřídit záležitosti v Braejru co nejrychleji. Protože měl hodně práce a málo času, rozhodl se, že si udělá jen krátkou přestávku a hned bude pokračovat dál na západ.
"Vědí draci, co se stalo v několika posledních dnech?" zeptal se Marthaena, když klesali k louce a chystali se přistát.
"O tvé cestě nevědí nic určitého," řekl mu Marthaen. "Poslal jsem jen zprávu, že ses šťastně vrátil. Zatím vědí jen to, kam jsi letěl a proč."
Když přistáli na louce, Thelvyna docela překvapilo, když viděl, jak se všichni draci k němu hrnou. Domyslel si, že jsou rádi, že je neopustil a nenechal samotné v boji s nepřítelem. Vypadal opravdu jako Dračí král, když teď znovu nosil Náhrdelník draků a také své zbraně. Nemohl se ubránit pocitu uspokojení z toho, že je objektem jejich obdivu, zvláště když si vybavil, jak energicky ho odmítali, když se před nimi objevil v parlamentě před pouhými několika týdny.
"Věděl jsem, že se vrátíš!" zavolal na něj Jherdar, kterého to potěšilo dvojnásob. "Jsi moc mazaný na to, aby ses dal chytit."
Thelvyn se usmál, protože si uvědomil, že to byl od rudého draka kompliment, když o něm řekl, že je mazaný.
"Vypadáš trochu umláceně, jestli ti nevadí ten výraz," dodal Jherdar a starostlivě si ho prohlížel.
"Obávám se, že jsem se nakonec přece jen nechal chytit," řekl Thelvyn a mluvil nahlas, aby ho slyšeli všichni velitelé a poradci. Pomyslel si, že by se měli dozvědět to nejhorší. "Setkal jsem se s Vládcem, naším skutečným nepřítelem, a téměř se mu podařilo mě zničit. Ale nakonec jsme ho přemohli a vrátili jsme se s důležitou informací, která nám zajišťuje jistou výhodu. Známe nyní jeho tajné jméno a ani Vládce, ani Komandéři nemohou ovládat vůli toho, kdo to jméno zná. Teď můžeme jít do nadcházející bitvy s naprostou jistotou, že se nemohou zmocnit kontroly nad naším vědomím."
Draci zvedli hlavy a tiše mezi sebou rozmlouvali. I když se mu o tom nikdy žádný z nich nezmínil, věděl, že se draci obávali toho, aby nebyli ovládnuti vůlí svých nepřátel. Nyní mohli jít do bitvy s mnohem větší sebedůvěrou.
"Vidím, že jsi svolal všechny draky světa k rozhodující bitvě s nepřáteli," pokračoval Thelvyn. "Řekni mi o tom víc. S jak velkým počtem draků můžeme počítat a kolik je jich už připraveno?"
"Celkový počet draků závisí na tom, kolik se ukáže renegátů," vysvětloval Marthaen. "Protože i odpadlíci reagují na výzvy a mnoho jejich band je už tady. Na světě je přinejmenším šest nebo možná i osm tisíc draků. Tady se jich zatím shromáždilo pět tisíc a jsou seskupeni podle svých království pod vedením svých králů a kněží."
Thelvyn povzdychl. "Počet všech draků světa se rovná počtu obyvatel středně velkého města lidí, a jenom my sami

stojíme proti invazi. Rád bych věděl, kolik z nich přežije a vrátí se domů. Máš vůbec nějakou představu o síle nepřítele?"
"Pokoušeli jsme se získat alespoň nějaké informace o jejich počtu," řekl Jherdar a pohlédl na Sira George. "Je tu s námi několik drakonů, kteří jsou dostatečně malí, aby se mohli vydat na místa, kam my nemůžeme, a snaží se něco vyzvědět. Nemůžeme čekat, že jejich zprávy budou úplně přesné, protože invazní sílaje obrovská, ale říkají, že je tam asi pět set dragemaků, kolem čtyřiceti kovových bojovníků a armáda s nejméně jedním milionem bojovníků, sestávající z monster a bytostí nejrůznějšího druhu. Zástupy jejich vojsk se táhnou míle. Tak vypadala situace včera večer."
Marthaen se obrátil k Dračímu králi. "Říkal jsi, že jejich kompanie stále procházejí branou?"
Thelvyn přikývl. "Včera večer jsem byl ve Vládcově pevnosti. Viděl jsem armády postupující ze dvou směrů v zástupech, které čekaly, až na ně přijde řada projít branou. Ty zástupy se táhly do dálky mnoha mil. Ještě jich přijdou tisíce, možná stovky tisíců."
"Co budeme tedy dělat?" zeptal se Jherdar. "Naši draci sice počtem převyšují dragemaky, ale nemáme žádnou podporu, abychom se mohli postavit tak obrovské armádě. I kdyby se spojily všechny armády našeho světa, nemají naději porazit takovou invazní sílu."
Thelvyn to rychle uvážil. "Myslím, že bychom se zatím neměli znepokojovat kvůli jejich armádě. I když je to armáda nesmírné velikosti, stále je to nejmenší z problémů, kterým musíme čelit. - Myslím, že naší nejnaléhavější starostí by měli být Komandéři. Musíme se pokusit rozehnat je na menší skupiny, které dokážeme lehce přemoci."
Marthaen pomalu přikývl. "Kdyby nebylo Vládce, mohli bychom tuhle válku snadno vyhrát."
"Naneštěstí je právě Vládce největším z našich problémů, a je úplně jedno, co uděláme, pokud nebudu schopen ho nějak porazit," řekl Thelvyn. "Když se nám bude dařit v boji s Komandéry, Vládce jim přijde na pomoc. A až přijde, musím být na něho připraven. Protože právě bitva mezi Vládcem a mnou rozhodne o osudu našeho světa."
Všiml si, že ho Kharendaen pozoruje, a věděl, že si uvědomuje, jak těžká ta bitva bude. Napadlo ho, jestli tuší, jakou oběť možná bude muset Thelvyn přinést, aby získal sílu, kterou bude potřebovat, aby porazil Vládce.

Kapitola 18

ŠIKY NEPŘÁTEL POMALU POSTUPOVALY Divočinou; tak obrovská a nezadržitelná armáda neměla důvod spěchat vstříc tomu, co bylo nevyhnutelné. Zdálo se, že jejich zničení civilizovaných zemí na východě je hotovou věcí, takže jim nezáleželo na tom, jestli dobývání tohoto nového světa bude trvat týdny nebo měsíce. - Komandéři odhadovali, že budou potřebovat asi rok na to, aby zotročili západní část kontinentu, než se krok za krokem dostanou přes ostrovy v moři do Alfatie a nakonec na nezmapované kontinenty na dalekém východě a jihu. Už nikdy neudělají takovou chybu, jakou udělali dřív, když podcenili draky.

Probojovali si cestu stovkou světů, mnoho jich zotročili a velký počet jich úplně zničili. Od té doby, kdy začali sloužit Vládci, během všech těch dlouhých staletí dobývání, neprohráli jedinou válku. Nyní jsou připraveni udělat cokoliv, co bude třeba, aby si pojistili vítězství v rozhodující bitvě. Nebylo pochyb o tom, že se je draci pokusí zastavit dřív, než jejich armáda dorazí na obydlená území. Buď budou oni i jejich ohromná armáda poraženi, což se zdá být zcela vyloučeno, nebo budou draci zničeni. Ale věděli, že blížící se bitvu neprohrají. Kdyby se jim nedařilo, přijde jim na pomoc sám Vládce a jejich vítězství pak bude jisté a absolutní. Vládce vlastně přijde v každém případě.
Jejich invazní síla pomalu postupovala krajem, pět úplných armád pochodujících vedle sebe ve vzdálenosti jedné míle, a každou armádu tvořil zástup bojovníků široký dvě stě yardů. Rychlí, nenápadní zvědové, Veydranové a další bojovníci, šli daleko vpředu a pátrali po vyzvědačích a pastích. Mohutná stvoření shromážděná z mnoha cizích světů vedla každou armádu a vytrhávala stromy a kameny a odhazovala je na bok jako hračky. Za nimi kráčela obrovská zvířata, která zadupávala rozrytou půdu a měnila ji v cestu udusanou na kámen. Po nich už následovali vojáci, řada za řadou, přivlečení z mnoha různých národů. - V mezerách mezi řadami vojáků jely kolony vozů se zásobami. Byly to ohromné, těžké čtyřkolové vozy velikosti malých lodí, které táhla zvířata podobná koním a dosahující dračí velikosti. Na vozech bylo dost zásob, aby to stačilo dokonce i této obrovské armádě na celé měsíce polního tažení.
A nad Vládcovými armádami letěli Komandéři, stovky dragemaků všech možných barev. Další dragemaci vedli oddíly kovových bojovníků, kteří se pomalu sunuli dopředu a tyčili se nad řadami vojáků jako hory železa. Kovová monstra pochodovala z tajné pevnosti Komandérů posledních šest dní a velkou bránou mezi světy stále přicházely kompanie vojáků a zásobovacích vozů a řadily se na konci zástupů, které se už táhly do dálky téměř jednoho sta mil. Za dalších pět dní dorazí do hor sousedících se západní hranicí Vysočiny, ačkoli měli v úmyslu směřovat na jih k mohutnému výběžku Wendarského hřebene, aby mohli širokým údolím řeky Areste vstoupit do Vysočiny. Předpokládali, že předtím je čeká jejich poslední bitva s draky.
Věděli, co hodlá udělat Dračí král, protože vzhledem k okolnostem neměl příliš na vybranou. Věděli, že jejich nevýhodou je velikost jejich armády, protože se pohybuje pomalu nechráněným územím. A věděli, že draci nebudou s bojem čekat až do poslední bitvy, ale že je budou při každé příležitosti napadat a postupně zmenšovat jejich síly. Komandéři byli připraveni udělat cokoliv, aby se nenechali zatáhnout do boje, který by prohráli, protože jich bylo málo. Prohráli by, i kdyby obětovali velké části svých armád otroků, aby se ochránili.
Ale přesto se Dračímu králi podařilo je překvapit. Uvědomil si, že každý plán, který mu bude připadat logický a prostý, napadne také Komandéry. A podle toho změnil svou taktiku.
Draci nepřiletěli v malých, rychlých útočných skupinách, ale v plné síle, pět tisíc draků, kteří letěli tak nízko a tak rychle, jak to jenom bylo možné. Proplétali se mezi vrcholky stromů a najednou se bez varování vynořili a ze všech směrů se řítili na dragemaky. Útok byl dokonale načasován tak, aby se všichni vrhli na nepřátele ve stejném okamžiku. A nezaútočili jen na jednom místě, ale po celé délce dvacetipětimílového proudu útočníků. Komandéři byli zaplaveni draky skoro tak rychle, jak rychle si uvědomili, že na ně zaútočil nepřítel. Sami byli rozptýleni nad zástupy svých armád, aby jí tak zajišťovali tu nejlepší ochranu, a nyní se nemohli rychle shromáždit, aby spojili svoje síly proti mnohonásobně je převyšujícímu počtu nepřátel.
Draci se v hejnech snesli na Komandéry, často jich bylo pět nebo šest na jednoho dragemaka najednou. - Komandéři, kteří byli polapeni, byli prudce sraženi k zemi, jejich pancíře se bořily do rozryté půdy mezi rozehnanými řadami vojáků, někteří padali mezi stromy okolních lesů. Mnoho dragemaků bylo zabito okamžitě, draci jim ve smrtícím sevření zlámali vaz. Jiní byli jen chvíli podrženi na zemi, zatímco jim draci tichým hlasem řekli Vládcovo tajné jméno. Pak draci své zajatce pustili a rychle se stáhli. V následujícím okamžiku Komandéři většinou pomalu vstali, jako by znovu nabyli jasnou mysl. Potom roztáhli křídla a vyskočili k ranní obloze. Rychle zamířili pryč do divočiny, jako když chycené zvíře uprchne z klece, když se před ním otevřely dveře.
Jak Thelvyn předpokládal, skutečnost, že znali Vládcovo jméno, měla moc osvobodit z jeho područí i Komandéry. Možná nikdy předtím ve svém životě neovládali vlastní myšlenky a vůli, protože věděli jen to, co od nich vyžadoval Vládce. Teď, když byli volní, chtěli volní také zůstat.
Samozřejmě že ne všichni Komandéři byli zabiti anebo osvobozeni. Někteří našli mezery mezi útočícími draky a uprchli, i když rychlejší zlatí a rudí draci dokázali pronásledovat mnoho těch, kterým se podařilo uniknout na začátku útoku. Avšak hodně Komandérů bylo pryč a postup armády se na zbytek dne zastavil, dokud se Komandéři, kterým se podařilo uprchnout, opatrně nevrátili z divočiny a nezačali obnovovat pořádek v řadách svých zmatených bojovníků. Jak Thelvyn předvídal, ukázalo se, že Vládce je na Komandérech závislý a jejich prostřednictvím uděluje rozkazy a šíří sílu své vůle mezi svými otroky.
Draci pokračovali v útoku celý den, když změnili svou taktiku a začali dragemaky přepadat v malých skupinách. Mohli se celkem bezpečně přiblížit a zase stáhnout, i když museli být během svých útoků stále velmi rychlí a opatrní, protože nepřátelská armáda se zastavila a zaujala obranné postavení. Útočníci s sebou vezli stovky katapultů, které vystřelovaly střely tak velké, že mohly draka vážně zranit. Nicméně stačil jen jediný rychlý a jednoduchý manévr, a Dračí král zanechal svého nepřítele ve velké nevýhodě.
Thelvyn věděl, že riskuje, když některé dragemaky propustil a nenechal je zabít. Kdyby jeho plán nevyšel, mnoho Komandérů by mělo příležitost znovu se vrhnout do boje. Jherdar a několik dalších vůdců rudých a černých draků s plánem příliš nesouhlasili, ale jejich úcta k Dračímu králi jim zabránila, aby zpochybňovali jeho rozhodnutí. Nyní, když během dne přicházely zprávy od jejich zvědů, se potvrdilo, že Thelvyn rozhodl správně. Z pěti set dragemaků, kteří doprovázeli invazní vojsko, bylo sto zabito a přibližně tři sta jich uprchlo do divočiny.
Krátce po poledni dostal Thelvyn zprávu, že vůdce osvobozených dragemaků by rád mluvil s Dračím králem. Thelvyn něco takového čekal. Doufal, že budou ochotni pomoci drakům v boji proti zbývajícím útočníkům, nebo mu aspoň poskytnou nějaké cenné informace. Společně se svými rádci a ochránci pozoroval nepřítele ze stanoviště vzdáleného

necelých deset mil od předních řad invazní armády.
Po chvíli se přiblížili tři osvobození Komandéři. Thelvyn nezapomněl, že dragemaci jsou větší než draci, s výjimkou dospělých zlatých a rudých draků, ale v tom okamžiku byl překvapen jejich nesmírnou velikostí. Jejich zvláštní pancíř, jehož pláty vypadaly jako vytesané z drahých kamenů, způsoboval, že vypadali spíše jako fantastické sochy než živoucí bytosti. Ale v tom, jak se nesli, byla patrná velká změna; jejich chladná sebedůvěra byla otřesena a nahradila ji nejistota a strach. Jejich plány, jejich vůle, dokonce i jejich odvaha vždycky pocházely od Vládce, a bylo jasné, že potřebují nějaký čas, aby se naučili rozhodovat o vlastních záležitostech.
"Chápe tvůj lid, co se s ním stalo?" zeptal se Thelvyn.
Vůdce dragemaků nejdřív zatékal pohledem sem a tam, než se odvážil podívat na Dračího krále. "Ano, rozumíme tomu. Nikdy nám nebylo dovoleno pochybovat o naší službě Vládci, protože nás přiměl, abychom všechno, co dělá, považovali za správné. Teď už víme, co to znamená být volný."
"Podpoříte nás v boji, abyste mohli zůstat svobodní?" zeptal se Thelvyn.
"Rádi bychom bojovali po vašem boku, ale neodvažujeme se," řekl křišťálový drak a vypadal dost vyděšeně. "Jsme na tom stejně jako Flaemové. Vládcova vůle nás ovládala po mnoho generací a jeho moc v nás stále ještě přetrvává. Až přijde do tohoto světa, bude schopen přitáhnout nás zpět pod svou kontrolu. Jméno, které ochrání vás, nestačí k tomu, abychom před ním byli v bezpečí my. - Až přijde sem, musíme být daleko odtud, nebo nás opětovně zotročí a přinutí nás, abychom s vámi bojovali."
"Jak daleko musíte jít, abyste se dostali z dosahu jeho vlivu?"
"Nikdy mu nemůžeme úplně uniknout," vysvětloval křišťálový drak. "V tomto světě neexistuje místo, které by bylo tak daleko, aby nás tam jeho vůle nemohla zasáhnout, až přijde. Ale když tady nebudeme, nebude vědět, že jsme stále naživu. Když nás ale uvidí bojovat ve vašich řadách, obrátí nás proti vám. A proto tu nesmíme zůstat."
Thelvyn přikývl. "Rozumím. Shromáždi svůj lid a odejděte na východ. Vyhledáme vás, až válka skončí."
"Musíte být velmi opatrní," prohlásil dragemak a znovu se roztřásl strachem. "Vládce dragemaky změnil neuvěřitelným způsobem, aby mu mohli lépe sloužit. Může nám předávat svou sílu, takže jsme silnější a naše kouzla mocnější."
"Ano, vím o tom," řekl mu Thelvyn.
"Ale ještě jsi neviděl to nejhorší. Až Vládce přijde, může Komandéry, kteří zůstali pod jeho vlivem, proměnit v děsivá stvoření chrlící oheň a rozsévající zkázu. Když se to stane, nebudete vůbec schopni s nimi bojovat. Jejich dotyk způsobí bolest a smrt. Jejich dech rozetne oblohu a roztrhne zemi. Avšak nebudou schopni letět rychleji než dřív, takže budete mít aspoň možnost před nimi uprchnout."
Thelvyn se upřeně díval do země, když naslouchal jeho slovům. Až po dlouhé chvíli zvedl hlavu. "Je ještě něco, co bych měl vědět?"
"Už není nic, co bych ti mohl říci," řekl křišťálový drak. "Kdyby se stalo, že bys musel bojovat s Vládcem, nejsem si jistý tím, co by udělal. Ale mohu ti říci aspoň tohle. To, co vidíš, jsou jenom jeho kouzla, mocná kouzla vrstvená na sebe. Abys ho mohl zabít, musíš zničit prastará kouzla, kterými se opředl. Nevím, co najdeš hluboko ukryté pod těmi kouzly. Nikdo ještě nikdy neviděl jeho skutečnou podobu."
"Rozumím." Thelvyn se narovnal a vzpřímeně se posadil. "Nevím, jestli mi něco z toho, co jsi mi řekl, pomůže Vládce porazit, ale alespoň vím víc o nepříteli, kterému musím čelit. Děkuji ti za to. Teď shromáždi svůj lid a jděte."
Tři dragemaci se v uctivém gestu uklonili, potom se obrátili a pospíchali pryč. Thelvyn zůstal ještě dlouhou chvíli sedět a díval se do dálky, přes míle divočiny směrem ke vzdálené armádě útočníků. Draci mlčeli a bedlivě ho pozorovali. Mohli se jenom domýšlet, jestli vidí jejich situaci nadějněji než oni.
"Nu dobrá," povzdychl konečně. "Právě když se zdálo, že jsme se dostali o kousek dopředu, zjistili jsme, jak jsme vlastně ve skutečnosti hrozně pozadu."
"Jestli se ovšem dá věřit slovům dragemaka," zamumlal temně Jherdar.
"Jsem přesvědčen, že mluvili pravdu," pronesl Thelvyn a přes rameno pohlédl na své společníky. "Nemohu říci, že by to bylo horší, než jsem čekal. Očekával jsem to nejhorší a oni potvrdili mé obavy."
Vstal a pomalu přešel do hlubokého stínu lesa. Ostatní ho následovali a obklopili ho, když se posadil pod velkým stromem. Byli znepokojeni, když ho viděli tak ustaraného. Po útrapách, které zažil ve Vládcově světě, vypadal stále trochu unaveně, teď vypadal navíc velmi smutně. Pohlédl na ně.
"Nemá smysl dělat nějaká malá vzdorná gesta," řekl. "Jherdare, shromáždi co nejrychleji draky."
Rudý drak pevně přikývl. "Seženu draky, jak nejrychleji budu moci, aby byli připraveni na tvé rozkazy."
"Mám pro draky jen jeden, poslední rozkaz," řekl Thelvyn. "Uvědomuji si, že teď přišel můj čas. Musím čelit úkolu, pro jehož splnění jsem byl stvořen. Buď se mi to podaří, nebo selžu. Draci mi nemohou pomoci. Už je nemohu s čistým svědomím požádat, aby riskovali svůj život v bitvách, na kterých nebude na konci záležet. Propouštím draky ze svých služeb a prosím tě, abys je odvedl do bezpečí. Udělej cokoliv, co bude třeba, abys je zavedl na bezpečné místo, i kdybyste si museli otevřít vlastní brány a uprchnout z tohoto světa."
"Mluvíš tak, jako by ta bitva už byla prohraná," zvolal Marthaen.
Thelvyn rozhodně zavrtěl hlavou. "Tomu nevěřím, ale musím si tu možnost připustit a být připraven. Mou povinností je ochránit draky před jejich nepřáteli. Když se mi podaří Vládce porazit, draci budou v bezpečí. Když to nedokážu, potom nemohou doufat, že by ho mohli porazit sami. Nastal čas, kdy je rozumnější zachránit, co se dá, než riskovat, že ztratíme úplně všechno."
Ostatní protestovali, ale Thelvyn se s nimi odmítl o té záležitosti přít a nebude naslouchat jejich prosbám. I když neradi, museli přiznat, že je kus pravdy v Thelvynově tvrzení, že musí sám vybojovat bitvu, která rozhodne o výsledku celé války. Konečně Jherdar neochotně odešel a reptáním dával najevo svou nespokojenost dokonce ještě tehdy, když začal shromažďovat draky, aby je mohl odvést na východ. Navzdory Thelvynovým ujištěním se nemohli ubránit

pocitu, že propuštění draků znamenalo, že to nejhorší je nyní nevyhnutelné.
Thelvyn si uvědomil, že někteří draci odmítnou odejít, dokud nenadejde čas konečné bitvy. Potřeboval ještě na chvíli Marthaena a věděl, že ani Kharendaen, ani Sir George ho neopustí, dokud to nebude nezbytně nutné. Napadlo ho, jak asi přesvědčí Kharendaen, aby odešla. Možná bude muset nařídit Marthaenovi, aby ji svěřil drakům, kteří ji odvedou do bezpečí. Zdálo se, že už brzy bude konec mnoha nadějím.
Později odpoledne si draci, kteří zůstali s Thelvynem, všimli, že se na západě něco děje. Jeden po druhém se postavili a zvedli hlavu, aby se mohli zadívat do dálky. Viděli, jak se na západě rychle seskupují velké hradby mračen a všemi směry se šíří po obloze. Během několika okamžiků vypukla nad západní divočinou mohutná bouře, temná a hrozivá. Draci sledovali, jak se mraky valí dál a dál, jako by se snažily na ně dosáhnout.
"Co to je?" zeptal se Sir George. Náhle se přes ně přehnal závan studeného, vlhkého větru, který zmítal větvemi stromů.
"Přišel Vládce," řekl Thelvyn. "Vzhledem k tomu, co se dělo s jeho armádou, to bylo nevyhnutelné."
"To se vždycky zahalí do bouřky?" zeptal se Marthaen.
"Nejsem si jist, jaký účel má ta bouřka mít," odpověděl, když pozoroval první blesky, které rozrazily temnou, vířící masu mračen. "Možná se potřebuje schovat před světlem a teplem. Možná žil tak dlouho v temnotě, že má strach ji opustit."
Thelvyn musel rychle udělat nějaké důležité rozhodnutí. Nyní, když Vládce vstoupil do jejich světa, přišel čas, aby Thelvyn splnil úkol, pro který byl stvořen. Musel najít nějaký způsob, jak Vládce zničit, a nesměl selhat. Cena za porážku by byla příliš vysoká. Ať už se rozhodne jakkoli, musí se rozhodnout správně, protože další možnost už mít nebude.
Nemohl se zbavit pocitu, že ho Mocný vybavil nějakými zvláštními prostředky, aby mohl bojovat s tak silným nepřítelem. Ale přesto zjistil, že se mu nechce udělat konečné rozhodnutí směřující k naplnění jeho osudu, protože věděl, jaká bude cena, kterou bude muset zaplatit. Aby mohl získat veškerou moc, která byla určena Dračímu králi, bude muset přinést nevyhnutelnou oběť, a to i v případě vítězství. Nyní si uvědomil, že se snažil uniknout osudu, a doufal, že díky chytrosti a štěstí najde způsob, jak porazit své nepřátele. Teď už věděl, že jen oddaloval to, co muselo přijít. Co jiného mu zbývalo? Dospěl až k samotnému konci své naděje a jinou odpověď nenašel. Neobětuje draky jen proto, aby se pokusil utéct před svou povinností, protože věděl, že by prohráli, a on by znovu stál před stejným rozhodnutím. Kdyby se bál jen o sebe, o to, že ztratí svůj nový život draka, byl by možná naplněn stejným strachem a lítostí, ale váhat nebude. Uvědomil si, že nejvíc lituje toho, že Kharendaen bude mít pocit, že ji zradil.
Když draci pozorovali kupící se mračna, jejich bystré oči zahlédly vzdálené siluety dragemaků, které se rychle přibližovaly. Bylo to celkem osm dragemaků, příliš mnoho na malou skupinu draků, kteří zůstali s Dračím králem. Ubíhaly dlouhé okamžiky a draci s úlekem zpozorovali, že dragemaci míří přímo k nim.
"Měli bychom raději odejít," řekl Thelvyn. "Teď, když víme, jak velkou moc může Vládce dragemakům poskytnout, jsem si jistý, že nás není dost, abychom je mohli porazit."
Draci roztáhli křídla a zvedli se k obloze. Letěli nízko, aby nebyli spatřeni. Okamžitě se obrátili na východ, směrem ke vzdálené linii wendarských hor. Na malou chvíli se zdálo, že se Komandéři spokojí s tím, že draky zahnali. Ale najednou vyšlehlo jasné světlo a temná těla dragemaků byla v jediném okamžiku zahalena plameny. Dragemaci se proměnili v obrovské okřídlené příšery stvořené z ohně jako fénix, a jak letěli, nechávali za sebou dlouhé plamenné brázdy.
Draci se dali na útěk. Netušili kdy, nebo jestli vůbec, dragemaci zanechají pronásledování. Thelvynovi se vybavila slova jednoho z osvobozených dragemaků, že ani v této děsivé podobě nebudou Komandéři schopni dohonit skutečného draka. Jenomže jak ubíhaly první minuty jejich úprku, Thelvyna znepokojilo, že Komandéři nejenže drželi s draky krok, ale pomalu je dohánějí. Zlatí draci zrychlili a jejich křídla se napínala dlouhými, rychlými údery. Marthaen zakroužil a zařadil se za Sira George, který se ze všech sil snažil, aby jim stačil. Drakoni nebyli tak rychlí ani tak vytrvalí jako opravdoví draci. Marthaen svými paťáty objal drakonova stehna a tlačil ho před sebou, takže Sir George musel jen držet roztažená křídla, aby nadlehčil své tělo.
"Co uděláme?" zeptal se Marthaen, když se vedle něho objevil Thelvyn.
"Na takovémto otevřeném prostranství s nimi nemůžeme bojovat," odpověděl Thelvyn, když se ohlédl přes rameno. Myslel na to, že se asi bude muset postavit proti děsivým Komandérům sám, protože jeho společníci nevládli tak mocnými silami jako on. Zbyli tu jenom on, Marthaen, Kharendaen, Sir George a dva zlatí dračí ochránci, aby bojovali proti osmi Komandérům. A draci netušili, jak velká je skutečná moc jejich nového nepřítele.
"Myslím, že by se nám mohlo podařit dostat se do hor," navrhla Kharendaen. "Je to asi hodina letu tímhle tempem, ale v horách se můžeme ukrýt anebo se obrátit proti Komandérům, protože tam bude snazší se jim ubránit. Pořád máme před nimi náskok dvou mil."
"Možná bychom to dokázali," řekl Thelvyn, i když to neznělo příliš jistě. "Nevím, jestli nebudeme na takový boj příliš unavení, ale jinou možnost nemáme."
Už se rozhodl, že kdyby se Komandéři příliš přiblížili, zůstal by vzadu a postavil se proti dragemakům, aby pro ostatní získal čas. Ale obával se, že ho draci neopustí a nenechají ho bojovat samotného. S každou mílí byli draci více a více vyčerpaní, avšak Komandéři přijímali svou sílu od Vládce. Neunaví se, takže budou postupně snižovat náskok svých pronásledovaných obětí.
Štvanice pokračovala míli za mílí. Slunce zapadlo krátce poté, co vzlétli, a pomalu nastával soumrak. Nepřetržité úseky lesů a luk byly stále nerovnější a začaly zvolna stoupat, když se draci přiblížili ke svahům na úpatí hor západního výběžku Wendarského hřebene. Po chvíli Kharendaen vystřídala svého bratra a nesla Sira George, protože mohla využít svých schopností kněžky k tomu, aby obnovila své síly. Vypadalo to, že Marthaen se v tom zdánlivě nekonečném úprku drží dobře, ale dva mladí zlatí ochránci začínali zaostávat.
Thelvyn nepředpokládal, že to bude právě on, kdo začne boj, ale zranění, která utrpěl, když byl ve Vládcově zajetí, se

ještě úplně nezahojila a záda a ramena ho bolela čím dál tím víc. Ve chvíli, kdy konečně začali dlouhý výstup do hor, letěl Thelvyn ve strašlivých mukách palčivé bolesti, jakou nezažil od oněch temných dnů plných beznaděje ve Vládcově pevnosti. Věděl, že má sotva dost sil, aby se obrátil a bojoval s pronásledovateli, jak si naplánoval.
Už si nedělal naděje, že by se jim podařilo uniknout. Když obloha potemněla a poslední paprsky denního světla pohasly, uviděl Thelvyn v dálce více než tucet blýskajících se světelných bodů, které následovaly první skupinu pronásledovatelů. Druhá, větší skupina dragemaků letěla nějakých pět mil za prvními osmi. Mezi nimi a draky byla nyní vzdálenost pouhé čtvrt míle. Thelvyn věděl, že on i jeho společníci budou muset ještě zpomalit, protože stoupání bylo stále strmější, a pochyboval, že se jim podaří vyletět až k vrcholkům hor.
Náhle se země otřásla mohutným, ozvěnou se ozývajícím zaburácením. Byl to bojový pokřik tisíců draků, kteří se rychle vznesli ze svých úkrytů dole v lesích. Neohroženě se vrhli na dragemaky a snažili se co nejvíc využít momentu překvapení a své početní převahy. Komandéři zareagovali až v poslední chvíli, když vyvolali svou znásobenou sílu. Vyklenuli hřbet, otevřeli ohnivé čelisti a vyšlehli ohromné blesky, které se rozběhly po úbočích hor a vyhazovaly do povětří kámen a zem. Země sama se prudce otřásala, rozpukaná a roztříštěná zejícími trhlinami, takže celé útesy a horské svahy se zřítily v obrovské lavině kamení a prachu. Přes celý kraj se přelila záplava mohutných plamenů, které způsobily, že velké skupiny stromů začaly hořet a v žáru ohně explodovaly.
Ale to už draci útočili a proplétali se mezi blesky a ohněm. Útočili rychle, avšak opatrně, protože tušili, že jejich obvyklé zbraně, dračí oheň a ostré paťáty, jim v boji proti přízračným tělům Komandérů nebudou nic platné. Dragemaci se náhle ocitli ve smrtícím krupobití velkých kamenů, které jejich protivníci vynesli do vzduchu. Dragemaky ta vytrvalá kamenná kanonáda omráčila a vyvedla je z míry. Kouzlo, které živilo jejich plameny, bylo zlomeno a jeden po druhém nabývali svou obvyklou podobu. Okamžitě se na ně vrhly desítky draků a srážely je k zemi, kde byli zabiti.
Thelvyn prudce zakroužil zpět v okamžiku, kdy spatřil, co se děje. Byla to náhoda, že se náhle střemhlav řítil proti vůdci Komandérů, jedinému mezi dragemaky, který letěl kus před ostatními, aby unikl dračí léčce. - Setkali se tak rychle, že bylo pro oba téměř pozdě, aby vůbec zareagovali. Thelvyn v jedné chvíli takřka stál na ocase a zběsile tloukl křídly, aby zbrzdil svůj rychlý let, potom ostře zamával levým křídlem, jako by měl v úmyslu uhánět pryč a uprchnout.
V posledním okamžiku dohnal dragemaka a svými paťáty zachytil jeho křídlo. Pevně ho uchopil a potom co nejvíc ustoupil vzad, pomáhaje si dlouhými, rychlými údery křídel. Věděl, že opět riskuje, avšak věřil, že ho jeho pancíř ochrání před plameny, které se mihotaly a tančily po celém těle jeho protivníka. S ohnivým drakem to prudce smýklo a mohutné plameny, které vyšlehl, když se pokoušel vzpamatovat, naplnily vzduch všude kolem. Každé mávnutí jeho křídel a šlehnutí ocasu rozpoutalo bouři vířícího, poskakujícího ohně.
Thelvyn sice necítil žár plamenů, ale dragemak se zmítal ve vzduchu a nesmírná tíha jeho těla způsobila, že Thelvynova záda a krk zachvátila palčivá bolest. Snažil se nepustit dragemakovo křídlo. Zavřel oči a zadržel dech, aby ovládl svou bolest a ochránil se proti ohnivé bouři, která ho zaplavila. V příštím okamžiku se dragemakovo tuhé křídlo utrhlo a vyškublo z Thelvynových paťátů. Raněný Komandér se zoufale snažil udržet rovnováhu, ale nemohl už nic dělat a střemhlav se v záblesku ohně řítil k zemi jako padající hvězda. Za moment dopadl mezi vysoké borovice na příkrém svahu dvě stě yardů pod ním a vybuchl v plamenech.
Zasažen bolestí a pátraje po úkrytu se Thelvyn rychle rozhlédl a zakroužil, aby mohl přistát na malé mýtině vrcholu skalnatého srázu. Tou dobou už bylo po bitvě. Všichni Komandéři byli mrtví a s draky to podle všeho dopadlo velmi dobře. Všichni se dlouho dívali k západu na blýskající se těla druhé vlny dragemaků, kteří byli ještě několik mil daleko. Po chvíli jejich oheň pohasl, Komandéři se obrátili a ustupovali zpátky na západ. Draci zajásali. Jejich vítězný jásot zaburácel nocí a ozvěnou se rozběhl mezi horami.
Navzdory veliké bolesti byl Thelvyn povzbuzen rychlým vítězstvím. Zároveň ho ale vyděsilo, jakou zkázu byli Komandéři schopni způsobit v pár krátkých chvílích, předtím než byli přemoženi. Velké části okolních kopců byly rozervány blesky a plameny dragemaků a země byla na mnoha místech rozdělena, jako by byla rozřezána náhodnými zásahy nějakého obrovského ostří, které odhazovalo mohutné balvany a tříštilo stromy. Dračí kouzelníci létali sem a tam podél horských úbočí a vyslovovali zaklínadla na utlumení požáru, aby uhasili početné ohně, které se mohly rozšířit a ohrozit les.
Thelvynovi společníci pospíchali ke svému druhovi, protože věděli, že byl zraněn. Protože Kharendaen a její bratr neznali rozsah jeho zranění, postavili se mu z obou stran po boku, aby ho podepřeli. Sir George v okamžiku, kdy stál na zemi, vzal na sebe opět lidskou podobu, která mu byla bližší. Dlouhou chvíli nemohl Thelvyn dokonce ani ohnout záda, aby si mohl lehnout do měkké trávy. Překvapilo ho, když zjistil, že nebyl popálen.
"Co se ti stalo?" zeptala se Kharendaen, když vyvolala svou kněžskou moc a začala mírnit jeho bolest.
"Myslím, že jsou to jen má dřívější zranění," uklidňoval ji. "Hrozně mě bolí záda."
"Nemůžeme tě postrádat, i když potřebuješ čas, aby sis odpočinul a zotavil se ze svých zranění," řekla hořce. "Tvá bolest je tak velká, že stěží můžeš létat, ale přesto musíš jít znovu a znovu do boje."
Thelvyn neodpověděl, protože nebylo nic, co by na to mohl říct. Za okamžik uviděl Jherdara, který se rychle blížil k okraji srázu. Lehce přistál a jediným rychlým pohybem složil křídla. Potom přistoupil blíž a s úctou sklonil hlavu. Vypadal velmi znepokojeně.
"Jsi zraněn, Dračí králi?" zeptal se.
"Není to nic vážného," odpověděl Thelvyn. "Asi se budu muset lopotit životem jako drak s prohnutým hřbetem, ale ta bolest se dá vydržet. Mnohem větší starosti mi dělá to, že jste všichni tady, i když jsem vám vděčen za vaši neočekávanou pomoc, která přišla v poslední chvíli. Měl jsi draky odvést do bezpečí."
"Draci měli jiný plán," řekl Jherdar, už svým obvyklým hlasitým a drsným způsobem, když zjistil, že Dračí král nebyl zraněn vážně. "Kdybys k nim mohl promluvit, jsem si jist, že by tě velice rádi viděli. Všimli si, že jsi měl potíže, a shromáždili se a čekají na zprávu o tvém stavu."

Thelvyn vstal a ztuhle popošel k okraji srázu. Tisíce draků byly shromážděny na louce pod ním a na všech zalesněných svazích okolních kopců. I když byla temná a bezměsíčná noc, byl si jist, že ho uvidí stejně tak jasně, jako on viděl je. Seděli obklopeni hlubokým, klidným tichem, s vysoko zvednutými hlavami, když vzhlédli ke svému králi a sledovali jej velkýma očima, které jiskřily v mihotavém světle ohňů dohasínajících v lesním podrostu.
"Je to úplně prosté, víš," pokračoval po dlouhé chvíli Jherdar, a jeho hlas narušil absolutní ticho, které zavládlo, když se Thelvyn ukázal drakům. "Rozhodně jsem se tě nechystal opustit, a draci, kteří mě považují za svého vůdce, byli rovněž rozhodnuti zůstat. A když jsem ostatním řekl, že mohou jít, kam budou chtít, neodešel nikdo z nich."
"Nikdo z nich neodešel?" zeptal se Thelvyn.
"Ne, samozřejmě že ne," řekl Jherdar. Potom zatěkal pohledem a vypadal trochu rozpačitě. Když znovu promluvil, jeho hlas byl mnohem tišší. "Když na to přišlo, zjistili jsme, že tě prostě nemůžeme opustit. Možná jsme tě zpočátku nechtěli přijmout jako svého krále, ale ukázalo se, že pro náš znamenáš mnohem víc, než jsme kdy mohli doufat. Víme, že bys udělal cokoli, abys nás ochránil, ale také jsi nás naučil, že je mnoho věcí na tomhle světě, které stojí za to, aby je někdo chránil. Takže když dovolíš, hodláme zůstat právě tady a bojovat po tvém boku, ať již se stane cokoli."
Thelvyn na moment zavřel oči, aby zadržel slzy. "Zdá se, že Vládce se úplně ve všem mýlil. Právě teď bych nemohl být víc hrdý na to, že jsem drak."
"Takže budeme bojovat?" zeptal se Marthaen. Jherdar zvedl hlavu, připravený a ochotný k boji.
Thelvyn pomalu zavrtěl hlavou. "Ne, ještě ne. Zatím se nám vždycky podařilo Komandéry překvapit, ale nikdy neudělají stejnou chybu dvakrát. Kdybychom měli dost času a důkladný plán, mohli bychom je porazit, ale nyní, když je Vládce v našem světě, nám ten čas nebude dopřán. Přesto s ním nemohu bojovat a doufat, že ho porazím, dokud nebudu vládnout silami, které pro mě připravili Nesmrtelní."
Vstal, obrátil se a pomalu odcházel ze srázu. Temným lesem stoupal do dlouhého svahu směrem k horám. Bolest a ztuhlost v jeho zádech trochu povolily, ale věděl, že bude ještě dlouho trvat, než bude zase tak rychlý a mrštný jako před tím, než byla jeho záda zraněna ve Vládcově pevnosti. Zranění z mnoha bitev a nesmírná únava z mnoha dlouhých cest ho ještě dlouho neopustí. Možná mu už brzy nebude na takových věcech záležet. Udělal konečné rozhodnutí. Draci mu ukázali odvahu a vznešenost, o kterých byl vždycky přesvědčen, že jsou jim vlastní, a to mu pomohlo čelit jeho konečné volbě.
Ostatní ho těsně následovali, zmatení a znepokojení. Neodvážil se pohlédnout na svou družku, protože měl strach z toho, co si Kharendaen o jeho rozhodnutí pomyslí. Rád by věděl, jestli si uvědomila, jaký musí být jeho osud.
Když ušli kus cesty, dorazili na malou mýtinu. Thelvyn se zastavil na okraji mýtiny. Nepromluvil, jenom zvedl hlavu a upřeně se díval na noční oblohu. Jherdar a Marthaen se k němu přiblížili a zůstali stát pod stromy na pokraji nejhlubšího stínu. Kharendaen zůstala vedle něj. - Ohromná bouře na západě během poslední hodiny dál narůstala. Nyní to byla temná masa, která se táhla od severního horizontu k jižnímu a kterou provázelo nepřetržité blýskání. Studený vítr lomcoval stromy, ale nebe nad jejich hlavami bylo čisté a hvězdy jasně zářily.
Thelvyn udělal několik kroků dopředu, až se ocitl na mýtině, a neustále se přitom díval vzhůru k tmavé obloze. "Otče!" Jeho společníci vzhlédli, překvapení a polekaní. Marthaen a Jherdar nevěděli, kdo je jeho otcem, a ostatní dost překvapilo, že se rozhodl odhalit své tajemství. Pokud šlo o Thelvyna, čas tajemství byl minulostí. Čas Dračího krále byl téměř naplněn.
"Otče!" zavolal ještě jednou. "Přišel můj čas."
Vzduch uprostřed mýtiny se chvěl jakoby ozářen paprskem stříbrného měsíčního světla, přestože měsíc byl ukryt za horami na východě. Potom se objevil Mocný a stanul před nimi. Nevzal na sebe podobu trojhlavého draka, avšak vypadal spíš tak, jako vypadal ve svém skutečném životě před dávnou dobou, starý moudrý drak nějakého starobylého druhu, víc šedý než zlatý.
"Tvůj čas se vskutku přiblížil," řekl Mocný rozhodně. "Čas uhýbání a dobře promyšlených plánů je za tebou. Vyslov svoje myšlenky a já ti jasně odpovím."
"Domnívám se, že důvod, proč jsi nemohl jednat přímo, spočívá v tom, že se Nesmrtelní rozdělili na frakce," řekl Thelvyn. "Někteří by náš svět bránili, zatímco jiní podporují útočníky."
"Je to tak," řekl Mocný. "Vládce neví, že má mezi Nesmrtelnými zastánce, ty, kteří prosazují zlo nebo hledají zapomnění v entropii. Myslí si, že je povýšen nad Nesmrtelné, ale ve skutečnosti je jen další figurkou ve hře. Ale je to mocná figurka, dost mocná na to, aby ovlivnila průběh hry. Stejně jako ty."
"Nyní tedy nastal čas, abych se zapojil do hry jako aktivní hráč, protože nemohu zůstat pouhou figurkou a přitom doufat, že ve hře zvítězím," řekl Thelvyn. "Můžeš mi dát takovou moc, abych dokázal porazit Vládce?"
"Takovou moc ti poskytnout nemohu," odpověděl Mocný. "To, čím se máš stát, záleží jen a jen na tobě. Je tu naděje, dokonce dost velká, ale jsi dosud mladý, a to, čím se máš stát, bude práce mnoha dlouhých let."
"Co Kharendaen a naše dítě?"
Zdálo se, že Mocný sdílí jeho smutek. "Život, který žiješ, už není déle možný, protože musíš zaujmout místo, které ti náleží. Za svůj krátký čas jsi draky naučil mnohé. A to, že jste je vy dva poučili, jak hluboce se draci mohou milovat, není nejmenší z tvých zásluh."
Thelvyn otočil hlavu, aby se mohl podívat na Kharendaen. Nejdřív se tvářila vyděšeně a nejistě, ale pak se usmála, naklonila hlavu a otřela svou tvář o jeho hruď a pohladila ho po krku, aby ho ujistila, že rozumí. Pochopila, že jejich povinnost vůči drakům a Mocnému je přednější než jejich štěstí a že je to cena, kterou nyní musí zaplatit.
"Co musím udělat?" zeptal se Thelvyn.
"Běž do Citadely předků, kde ses před lety stal Pánem draků," řekl Mocný. "Počkej v údolí pod vrcholem Dračí hlídky. Až tam tě tvoji společníci mohou doprovodit, dál ne. Až bude vše připraveno, řeknu ti, co musíš udělat dál."
Potom se jeho obraz vytratil a draci zůstali sami v nočním tichu. Thelvyn seděl a balancoval na ocase, aby se mohl

natáhnout a přivinout k sobě Kharendaen. V té chvíli byl spokojený a pevně ji držel v náručí.
"Poletím s tebou," nabídl se Marthaen. - "Jsi můj král a bylo mi poctou ti sloužit. A až půjdeš dál, budu tam se svou sestrou."
"Já samozřejmě poletím taky," zvolal Sir George. Thelvyn se podíval na starého rytíře a usmál se. "Ani by mě nenapadlo, abych se tě pokusil nechat tady."
"Může se vézt v dračím sedle, které odpoledne přinesl jeden kurýr," řekl Jherdar a zvedl hlavu, když si uvědomil, že se na něho ostatní dívají. "Pokud nebudeš nic namítat, také bych rád letěl se svým králem."
"Budu moc rád, že tě mám s sebou," řekl Thelvyn. "Ale naše družina musí mít omezený počet členů. A drakům musí být nařízeno, aby se zdržovali v bezpečném úkrytu, když tu nebudu, abych je chránil. Za žádných okolností se nesmí pokusit bojovat s Komandéry, až budu pryč."
"Dohlédnu, aby o to bylo postaráno," řekl Marthaen. "Kdy vyrazíme?"
"Nemáme času nazbyt," řekl Thelvyn. "Co možná nejdřív se musíme vydat na západ, abychom měli jistotu, že k Citadele předků dorazíme do zítřejšího večera."

Kapitola 19

DRACI PŘELÉTLI POSLEDNÍ HŘEBEN A SEstoupili do hlubokého, úzkého údolí pod vrcholem Dračí hlídky, právě když slunce zapadalo za hradbou hor daleko na západě. Ohromná budova citadely stála na výstupku vysoko na úbočí hory. Když draci vlétli do údolí, byla skoro ve stejné výšce jako oni, ale draci dávali dobrý pozor, aby se k ní nepřiblížili. Pro většinu draků byla citadela místem z legendy, v němž sídlí zlo, místem, kde Pán draků spal více než třicet staletí a čekal, až se bude moci vrátit na svět. Už se přesvědčili, že skutečnost je úplně jiná, než vyprávějí legendy, ale příběhy o smrti a strachu, které slýchávali od doby, kdy se vyklubali z vajíčka, je neustále pronásledovaly ve snech. Pro Thelvyna to však bylo, jako by se vracel domů. Zdálo se, že právě tady vlastně začal jeho skutečný život, toho dne, kdy na sebe poprvé oblékl brnění Pána draků. Tady se poprvé dozvěděl o proroctví, jehož byl součástí, a o úkolu, který má splnit. Tady se také poprvé setkal s Kharendaen. Připadalo mu, jako by se to všechno sběhlo před velmi dlouhým časem, byl to kus života, který už brzy opustí.
Kharendaen vedla ostatní, protože jako jediná v jejich skupině už to místo kdysi navštívila. Samozřejmě že Thelvyn a Sir George tam byli také, ale k citadele přijeli po stezkách vedoucích z jihu, zatímco jediná Kharendaen věděla, kudy se tam letí. Hledala místo, kde by mohli počkat. Sestoupila do večerních stínů hluboko v údolí, plachtila nad tyčícími se stromy, až našla louku vedle prudké horské bystřiny. Thelvyn přistál vedle ní, a když se ohlédl přes rameno, měl jasný výhled na citadelu. Teď už věděl, proč vybrala právě toto místo.
Marthaen zakroužil a přistál blízko lesa, zatímco Jherdar přistál na břehu potoka. Sir George rychle seskočil ze sedla, které rudý drak nesl. Starý rytíř se hned obrátil a zadíval se na Citadelu předků, přes míli vzdálenou.
"Nikdy jsem si nemyslel, že se někdy na tohle místo vrátím," řekl. "Alespoň ne v dohledné době. Perrantin pukne zlostí, až se dozví, že o ten výlet přišel. Namouduši, jako by to bylo včera."
Thelvyn pohlédl na starého rytíře a shovívavě se usmál. Zjevně se dívali každý úplně jinýma očima na čas, který uplynul v několika posledních letech. Jeho život se za těch šest let neuvěřitelně změnil. - Sir George byl naopak pořád stejný, i když byl bohatší o spoustu prožitých nebezpečí a získal zpátky svou levou ruku, dar samotného Mocného. Jeho život, to bylo dobrodružství, a také draci, víc než dost draků na to, aby mohl být spokojený.
"Myslím, že bychom si měli ulovit něco k večeři, než se úplně setmí," poznamenal Marthaen a díval se po rychle temnějícím nebi. "Jherdare, měli bychom zvládnout chytit dva losy, řekněme, tak během jedné hodiny."
"Ano, hodina by měla stačit," souhlasil rudý drak. "Takže zpátky do sedla, pane rytíři."
Sir George se zatvářil zmateně. "K lovu mě přece nepotřebujete."
"Rozhodně potřebujeme tvoji společnost víc než ti dva," snažil se být co nejohleduplnější Jherdar. Sir George to konečně pochopil. Jherdar se přikrčil u země, aby mohl rytíř znovu vyšplhat do sedla. Potom oba draci vyskočili k obloze a letěli nad údolím směrem na jih, než začali stoupat a vydali se na západ. Jen několik mil směrem na jihozápad, mezi horami a pobřežím moře, leželo Lesní království, v jehož hlubokých lesích chtěli Marthaen s Jherdarem něco ulovit a zároveň se tam nějaký čas zdržet, jak slíbili. Thelvyn a Kharendaen se oba usilovně snažili, aby na sobě nedali znát, jak je to pobavilo, ale když draci odletěli, opřeli se jeden o druhého a rozesmáli se.
"Nevěděl jsem, že tvůj bratr je tak pozorný v takových věcech," pronesl Thelvyn, když si pomalu lehl do měkké trávy. Dlouhá cesta z východu ho unavila a cítil velkou bolest, protože se ještě úplně nevzpamatoval ze svého včerejšího boje s vůdcem dragemaků.

"Marthaen si konečně začíná uvědomovat, že některé věci jsou nevyhnutelné," řekla Kharendaen a pomalu si lehla těsně vedle Thelvyna. "I když teď už je na to, zdá se, trochu pozdě."
Thelvyn se díval do země. "Všichni, včetně mě, se domnívají, že toto je čas loučení. Ale nepředbíhejme. Cesta za splněním mého úkolu by neměla smysl, kdybych se neměl vrátit, abych bojoval s Vládcem."
"Ale nemůžeš zůstat se mnou," postěžovala si.
"To nemohu," řekl smutně, "ale možná existuje jiné místo, kde budeme moci být spolu. Nevím kde, ale zdá se, že je mnoho možností. Milovala jsi člověka, kterým jsem býval, než jsem na sebe vzal dračí podobu. Budeš milovat jakoukoli bytost, která se ze mě stane?"
Kharendaen neodpověděla slovy. Místo toho ho něžně pohladila svou tváří po krku. "Nevím, co se stane, ale nemohu se ubránit pocitu nesmírné úzkosti. Přála bych si, aby to všechno už bylo za námi, abychom se už dozvěděli, co nám připravila budoucnost. Možná jsme byli blázni, když jsme se tolik milovali a přitom jsme vždycky věděli, že náš osud je tak nejistý."
"Lituješ něčeho?" zeptal se Thelvyn.
"Nelituji ničeho," odpověděla upřímně. "Ale teď, když už je ta chvíle tak blízko, nechci, aby náš společný čas vypršel."
Thelvyn pomalu zavrtěl hlavou. "Nikdy jsem nečekal, že tohle loučení bude snadné. Měl jsem sice posledních pár týdnů, abych se na to připravil, ale není to o nic snazší."
Pohlédla na něho. "Ty jsi věděl, že se to stane?"
"Tušil jsem to," přiznal Thelvyn. "Od té noci, kdy jsme ve Stříbřině mluvili s Mocným. Uvědomil jsem si, že Nesmrtelný může mít jen jediný důvod, když podstupuje takové nesnáze, aby mohl mít syna."
"Mělo mě to napadnout," řekla Kharendaen a posadila se. "Vezmeš si svou výstroj a své zbraně, až tě Mocný zavolá?"
"Myslím, že ne," odpověděl nejistě.
Jemně ho pobídla, aby se převalil na bok. Uvolnila přezky na jeho výstroji a Thelvyn se posadil, aby mu mohla sundat těžké kožené pásy. Jeho zbroj a mohutný meč odhodila na bok, opatrně mu sundala Náhrdelník draků a položila jej do trávy. Pak se opět přitiskla k jeho hrudi. Chvíli zůstal vzpřímeně sedět, aby ji mohl držet v náručí, a oba draci se navzájem něžně hladili tvářemi a čenichy.
"Co dělají tvoje záda?" zeptala se Kharendaen, když leželi v trávě, přitulení jeden k druhému.
"Není to tak zlé," připustil. "Vlastně by jim možná neuškodilo trochu tělocviku."
Během té poslední společné hodiny dokázali zapomenout na své starosti, když se milovali v pohasínajícím večerním světle. Když se jejich společníci vrátili, ještě leželi v objetí a tvářemi se navzájem hladili po krku. Den už dávno ustoupil chladné hvězdné noci. Marthaen a Jherdar chvíli ohleduplně kroužili nad loukou a čekali, až budou zpozorováni, aby mohli přistát. Každý nesl staženého losa, již připraveného k opečení. Jherdar nasbíral dříví na oheň a Sir George zatím zapaloval oheň a za chvíli už chystal večeři.
Thelvyna napadlo, že by si měli pospíšit, protože neměl ani tušení, za jak dlouho ho Mocný zavolá. Ještě jednou si navlékl Náhrdelník draků a trpělivě čekal, až mu ho Kharendaen připevní kolem krku. Protože ohledně náhrdelníku nedostal žádné pokyny, rozhodl se, že by ho měl mít na sobě. Byl stvořen pro Dračího krále a jako takový byl také svázán s jeho osudem. Uvažoval o tom, jestli si má vzít své zbraně, ale nakonec je svěřil Kharendaen.
Než se nadáli, maso bylo upečeno, ale nikdo neměl velký hlad. Už mohlo zbývat jen několik minut do chvíle, kdy bude Thelvyn povolán. Kharendaen snášela to čekání s klidnou trpělivostí kněžky, ale Marthaen nedokázal skrýt svůj nepokoj. Sir George si očividně také dělal starosti, protože odjakživa byl Thelvynovi tak trochu otcem, a teď se snažil předstírat, že má dobrou náladu a je úplně klidný. Bylo s podivem, že nejhůř to nesl Jherdar. Byl zároveň smutný i rozzlobený, že Dračí král musí přinést jakousi oběť, které moc nerozuměl.
"Vzpomněl jsem si na příběh, který mi vyprávěl můj přítel Alendhae, eldarský kouzelník," řekl Marthaen, když seděli kolem ohně a dívali se do tančících plamenů. "Eldarové kdysi věřili v pojem, který nazývali Břímě času. Prvního dne poté, co byl stvořen svět, první Nesmrtelní přivedli na svět Eldary, první a nejstarší ze všech národů, kteří byli nadáni schopností pamatovat si, měřit a zaznamenávat uplývání času. Byli přesvědčeni, že čas začal plynout tehdy, když byl ve světě někdo, kdo si uvědomoval jeho běh, a že ten čas skončí, až nezbude nikdo, kdo by zaznamenal, jak plyne. Alendhae ten příběh samozřejmě vyprávěl jen proto, aby ukázal egocentrismus svých předků."
"Trochu mi to připomíná nějakou dračí legendu," poznamenal Sir George.
"Nezapomeň, že to byli také naši předkové."
Jherdar hlasitě povzdychl, znělo to skoro jako hluboké zabručení. "Ví někdo, co se má stát?"
Thelvyn zavrtěl hlavou. "Vůbec nevím, co mám očekávat. Ti, kdo se na tuhle cestu vydali přede mnou, neřekli mnoho o tom, co viděli. Hlavu vzhůru. Před pár týdny byste dali nevímco za to, abyste se mě zbavili."
"To není k smíchu," zlobil se rudý drak a zadíval se do noci. "Ukázalo se, že jsi mnohem lepší král, než jsem čekal. Nechci, abys udělal to, co musíš udělat, ale mám tě rád o to víc, protože jsi ochoten to podstoupit, abys ochránil náš lid. Nikdy mě nepřestaneš překvapovat."
Thelvyn odvrátil pohled. "Měl jsem přijít sám. Tohle čekání je trápení pro nás všechny."
"Snad," souhlasil Sir George, "ale stejně jsem rád, že jsem tady s tebou."
Ostatní se zarazili, protože si najednou uvědomili, že Thelvyn a Kharendaen zvedli hlavu a přes oheň upřeli pohled do noci. Rychle se otočili a uviděli obraz Mocného, který stál na pokraji lesa za jejich zády, stejně jako když se jim zjevil předcházející noci v horách daleko na východě. Marthaen a Jherdar vstali a každý se postavil z jedné strany ohniště, takže se ocitli téměř za Dračím králem. Sir George také ustoupil, skoro se schoval za Kharendaen.
"Jsem připraven," řekl Thelvyn a snažil se, aby to znělo odvážně.

"Přišel tvůj čas," řekl mu Mocný. "Teď musíš jít sám do Citadely předků, kde odevzdáš brnění Pána draků. Dnes v noci tvůj čas služby coby druhého Pána draků skončí. Počkej tam. Až bude vše připraveno, přijdu pro tebe."
"Rozumím."
"Propusť své společníky. Ať se vrátí na východ, kde je potřebují ostatní draci," pokračoval Mocný. "Brzy se k nim připojíš."
Thelvyn v úkloně sklonil hlavu, a když ji opět zvedl, Mocný byl pryč. Na chvíli se posadil. Najednou se cítil nejistý, teď, když se ten okamžik přiblížil. Pak si všiml, že ho Kharendaen pozoruje, a naklonil se, aby rychle otřel svou tvář o její. Nejlepší loučení, napadlo ho, je rychlé loučení, na dlouhá a bolestná sbohem jim nezbývá čas.
"Budu zpátky, jak nejdřív to bude možné," ujišťoval je. "Držte draky mimo nebezpečí, dokud se nevrátím."
"Nezapomeň na mě," zavolala za ním Kharendaen, když přecházel přes louku.
Thelvyn se ohlédl a podíval se na ni. Její slova ho překvapila. "Jak bych na tebe mohl někdy zapomenout?"
Roztáhl křídla, přikrčil se a potom vyskočil k obloze. Zakroužil, aby nabral rychlost, a pak rychle stoupal k temným obrysům Citadely předků, stojící na úbočí vysoké hory. Ostatní ho sledovali tak dlouho, dokud se jim po několika okamžicích neztratil v noční tmě.
Kharendaen sklonila hlavu a vypadala velmi osaměle a vyděšeně. Pohled jejích smutných očí se upíral do země. Po chvíli k ní přistoupil Marthaen, objal ji kolem ramen a pevně ji držel. Sir George si tiše povzdychl, vrazil ruce do kapes a šel si před odletem posbírat své věci. Jherdar vzal, co zbylo z jejich večeře, a pohodil kusy masa na okraji lesa pro divokou zvěř. Potom se posadil a natočil svůj dlouhý krk, aby se mohl dívat směrem ke starobylé pevnosti na úbočí hory, jako by doufal, že ještě naposledy zahlédne Dračího krále. Celý svět byl zahalen tichem a vyčkával.
"Jaká noc," vzdychl smutně. "Mám pocit, jako by svět čekal, až zemře jeden ze starodávných bohů, a nic už nebude takové jako dřív."
"Svět čeká, až bude zrozen nový bůh," opravil ho Marthaen. "Kdybychom se nebáli o našeho přítele, byl by to čas naděje a radosti."

* * *

Thelvyn přistál pod schody vedoucími do citadely. Překvapilo ho, když se dvoukřídlové dveře před ním pomalu otevíraly. Dveře byly pro draka malé, takže se musel přikrčit a plazit se skoro po břiše. Části hladkého, šedomodrého kamene, ze kterého byly postaveny zdi, vydávaly měkké světlo, takže svým ostrým zrakem jasně viděl vnitřek citadely. Na okamžik se zastavil a rozhlédl se po osmistěnné síni, která tvořila střed citadely a v níž se nad sebou zvedaly prstence balkonů, které se ztrácely ve tmě vysoko nahoře. Ve vnitřní zdi každého poschodí byly zabudovány těžké dřevěné dveře, které vedly do prostých komnat bez oken, z nichž každá byla jako malá nedobytná pevnost. V těchto síních byly kdysi uloženy největší poklady starobylého Blackmooru.
Thelvyn se na chvíli zastavil, aby si připomněl svou první návštěvu na tomto místě. Docela ho překvapilo, když si uvědomil, jak mu to místo připadá známé, i když se to vše stalo už před šesti lety. Ale dnes v noci ho účel jeho návštěvy nezavede do horních pater. Pomalu kráčel doprostřed síně, jejíž podlaha se směrem ke středu svažovala a tvořila mělkou prohlubeň lemovanou mnoha schody. Uprostřed síně se posadil, aby si mohl sundat Náhrdelník draků, a opatrně jej na krátký čas položil vedle sebe, než dokončí svůj první úkol.
Když sňal náhrdelník, vzal na sebe svou eldarskou podobu a teleportoval se do brnění Pána draků. Naposledy cítil ochranné objetí jeho zdánlivě lehké váhy. Protože už dlouho nechodil po dvou nohou, nemotorně přešel po podlaze ke krátké chodbě v zadní stěně hlavní síně. Dveře z prastarého dřeva se pod jeho dotykem lehce otevřely a zavedly ho do místností, které sloužily jako skladiště pevnosti. Na podlaze se v prachu válely zbytky starobylých goblénů a kusů nábytku.
Uprostřed síně bylo místo, na kterém po dlouhá staletí čekalo brnění Pána draků. Bylo tam kruhové kamenné zábradlí, takové, jaké mívají fontány nebo kašny, a nad ním, na stropě, kámen ve tvaru kruhu, který byl kdysi rámem ochranného křišťálového sloupu, ve kterém bylo uloženo brnění. Uprostřed kruhu stál prázdný rám, na kterém bývalo brnění upevněno.
Nyní, když ta chvíle nastala, Thelvyn pocítil zvláštní neochotu vzdát se brnění. Za těch šest let, kdy byl Pánem draků, si vlastně brnění nikdy sám nesundával. Vždycky když je potřeboval sejmout, jednoduše je vůlí teleportoval na neznámé místo, kde čekalo, až je bude opět potřebovat. Brnění mu vždycky poskytovalo pocit nesmírného bezpečí, nikdy ho nezradilo, dokonce ani v nejtěžších situacích, znovu a znovu mu zachraňovalo život. Jednou z prvních věcí, které se musel naučit, když se stal drakem, bylo, že se musel vyrovnat se skutečností, že je opět zranitelný a musí spoléhat jen na svou sílu a svá kouzla.
Ale neodvážil se zdržet příliš dlouho, protože věděl, že je očekáván. Kousek po kousku si sundával brnění a jeho jednotlivé části pokládal na podlahu. Potom je všechny upevnil zpátky na stojan ve středu kamenného kruhu. Nakonec si svlékl staré šaty, které nosíval pod brněním, pečlivě je složil a položil na podlahu pod stojanem. Když bylo všechno hotovo, vystoupil z kamenného kruhu, obrátil se k němu čelem a působením vůle přikázal, aby bylo brnění opět zapečetěno. Vzduch v kruhu se rozechvěl bledým stříbrným světlem a znovu se vytvořil křišťálový sloup, který opět na dlouhý čas uvězní brnění, než přijde den, kdy bude možná povolán třetí Pán draků, aby sloužil a splnil své poslání.
Konečně mohl z komnaty odejít a zavřít za sebou dveře. Když se vrátil do otevřené hlavní síně, vzal na sebe opět dračí podobu. Když si kolem krku upevňoval Náhrdelník draků, teprve mu začalo docházet, že už není Pánem draků. Loučení s dřívějším životem bylo mnohem smutnější, než čekal. V době, kdy byl Pánem draků, vykonal mnoho dobrých činů. Poprvé v životě, který pro něj vždycky znamenal velkou nejistotu, měl konečně důvod být na něco hrdý.
Když zapjal spony na náhrdelníku, pomalu se natáhl na studenou kamennou podlahu a čekal. Byl rád, že si může

odpočinout; bolest v jeho zádech nepolevila, ani když na krátkou chvíli změnil svou podobu. Ta nepřetržitá bolest, která ho v několika posledních dnech trápila, byla téměř dostatečným důvodem, aby se smířil s tím, že jeho nynější život už brzy skončí. Na draka byl stále ještě velmi mladý, ale v těch posledních dnech se začal cítit starý a unavený. Věděl, že časem se drak úplně zotaví i z velmi těžkých zranění, což bylo způsobeno jejich dvojí přirozeností, protože byli stvořeními jak kouzelnými, tak smrtelnými. Nicméně si uvědomil, že v poslední době ze sebe vydal příliš mnoho; už nikdy se nevrátí nespoutaná radost a energie mládí.
Uspěl? Splnil svou povinnost opravdu beze zbytku, aby mohl mít pocit, že si vedl dobře? Doufal, že tomu tak bylo. Určitě byl hrdinou hodným jména Pán draků, nejen pro své skutky, ale také vzhledem k duchu jeho povinnosti - znal radost, kterou přinášelo dávat druhým, a nestaral se o poctu či odměnu. Býval králem lidí a byl králem draků. Draci, kteří ho kdysi proklínali, si ho začali vážit a dokonce milovat. A ze všech těch skutků, které v životě vykonal, si nejvíc považoval toho, že se draci jeho zásluhou stali lepšími.
Jestli něco, či spíše někoho, v tu chvíli postrádal, tak to byla Kharendaen. Byla s ním od prvního okamžiku, kdy se stal Pánem draků, od okamžiku, kdy se začal naplňovat jeho osud. A byla neustále po jeho boku od chvíle, kdy se stal drakem. Její oddanost byla naprostá, nikdy si slůvkem nepostěžovala, byla rychlá a dokázala spoustu věcí. Natolik se stala součástí jeho poslání, že se zdálo, jako by byli rovnocennými částmi téhož osudu. - Protože sám neměl ve své službě drakům na vybranou, neuvědomil si, že všechno, co vykonala a co vytrpěla, bylo z její vlastní vůle, bylo to něco, co dělala z lásky a oddanosti ke svému lidu, k Mocnému i k Thelvynovi.
"Je čas povinnosti, a je čas odměny."
Thelvyn zvedl hlavu a uviděl Mocného, který stál před ním. "Otče?"
Mocný se tvářil překvapeně a ustaraně. "Nemohu čekat, že oceníš něco, co existuje pouze jako vhodný prostředek k dosažení většího cíle."
"Nevěděl jsem, že máš o mě takovou starost a že tě mrzí to, o co jsi mě musel požádat," pronesl Thelvyn, když vstal. "A myslím, že se nemýlím, když tuším, že za tvou starostí se možná ukrývá láska."
"A velká hrdost, mnohem větší, než by ses kdy nadál," souhlasil Mocný.
Thelvyn si položil jeden pařát na hruď a uklonil se. "Přišel jsem a udělal to, o co jsi mě požádal. Pokud tomu aspoň trochu rozumím, teď musím podstoupit poslední zkoušku."
"Zdá se, že o tom opravdu něco víš," řekl Mocný. "Pochopil jsi, že ses událostmi svého života, i když jsi do nich sám zasahoval, připravoval na to, aby ses stal druhým dračím Nesmrtelným. Možná ale nevíš, že existují čtyři způsoby, jak se stát Nesmrtelným. Jedno mají společné - každý vyžaduje život naplněný absolutní oddaností a nepolevujícím úsilím. Ale existuje také Skrytá stezka, která je přístupná jen drakům a dalším bytostem ovládajícím mocná kouzla. Otvírá se pouze tehdy, když sami Nesmrtelní vyberou toho, koho podporují, protože si to zaslouží vzhledem ke svým zvláštním schopnostem. Jak už jsem ti řekl, vzdal jsem se na čas své nesmrtelnosti, abych se mohl stát tvým otcem. Díky tomu jsi způsobilý vstoupit na Skrytou stezku. Ta cesta byla pro tebe stále otevřena, jen bylo třeba, abys vytrval při plnění svého poslání. Konečné rozhodnutí však bylo na tobě. I to je stanoveno. Protože sis svůj osud nevybral sám, máš právo se rozhodnout, jestli chceš učinit poslední krok a vstoupit na stezku. Chceš podstoupit rozhodující zkoušku?"
"Ano, chci," souhlasil Thelvyn. "To, že jsem tady, je toho důkazem."
Obklopila je temnota, takže Thelvyn už neviděl zdi citadely. Pohlédl vzhůru a spatřil hvězdy zářící na noční obloze. Hned si uvědomil, že už není uvnitř starobylé pevnosti. Kolem něj šuměl les a v hluboké bezměsíčné noci mohl jen stěží zahlédnout vrcholky vysokých borovic. Z lesa vystoupily další postavy, aby se připojily k drakům, ale zůstaly tiše stát na pokraji mýtiny. Vedle Mocného stála Nesmrtelná Terra - a Thelvyn zahlédl také vousatého Kagyara, pána trpaslíků, a elfího krále Ilsundala. Sešli se, aby se stali svědky toho, jak jejich vyvolený favorit zaujme své pravé místo. Uvědomil si, že byl možností, které se chopili. Uvěřili ve schopnosti a oddanost draka a určitě se chtějí přesvědčit, že jejich volba byla správná.
"Musíš zodpovědět tyto otázky," prohlásil Mocný. "Nejdřív nám řekni, jak velkými skutky si zasloužíš, aby ses stal Nesmrtelným a ochráncem draků?"
"Sloužil jsem jako Pán draků," řekl Thelvyn, i když si byl jist, že všichni shromáždění určitě příběh jeho života znají. "Byl jsem králem lidí a králem draků. - Dvakrát jsem pomohl drakům vyhnout se válce, která by posloužila jen záměrům jejich nepřátel, a sjednotil jsem draky k boji proti skutečnému nepříteli."
"Sloužil jsi dobře a moudře," řekl mu Mocný. "Jaký dar jsi přinesl na počest své služby?"
Thelvyn byl překvapen a zmaten. Nyní se mu vybavilo, co se dozvěděl během minulé zimy od dračích kněží ve Stínomíru. Ten, kdo se touží stát Nesmrtelným, musí svými skutky dokázat, že je toho hoden, a musí přinést poklad nezměřitelné hodnoty, který zhotovil nebo získal, jako dar pro svého patrona. Thelvyn nikdy nepředpokládal, že by se stal kandidátem na místo mezi Nesmrtelnými, a proto si na toto setkání vůbec nic nepřipravil. Najednou dostal strach, že zklame.
"Přinesl jsem s sebou jen Náhrdelník draků," řekl konečně, stále trochu nejistý. "Ale náhrdelník patří drakům, není můj, abych jej mohl darovat. Všechno, co vám mohu nabídnout jako dar, je můj vlastní život, všechno, čím jsem byl, a všechno, čím jsem mohl být, všechno, co jsem vykonal, a všechno, co jsem mohl vykonat, všechnu lásku a přátelství, které jsem poznal a mohl jsem poznat."
Mocný přikývl. "Nemohl jsi nám nabídnout vzácnější a krásnější dar, protože draci si cení svého života nad všechno bohatství, a proto je dar jejich života největší poklad, který mohou dát."
Mocný se na chvíli odmlčel a rychle pohlédl na své společníky, jako by chtěl zjistil, jestli někdo z nich nemá námitky proti jeho rozhodnutí. Thelvyn si pomyslel, že to nemůže stačit k tomu, aby ho Nesmrtelní přijali mezi sebe. Možná byly ty podmínky součástí kouzla samotného nebo měly možná zabránit jakýmkoli protestům ze strany nepřátelských Nesmrtelných, ale musel vyhovět všem podmínkám zkoušky, protože jinak nemohl uspět. Faktem bylo, že nepřinesl

skutečný dar, ale zdálo se, že pro ostatní je jeho nabídka přijatelná.
"Zbývá tedy jen splnit požadavky Sedmi kritérií, z nichž každé musí být doloženo skutky tvého života," pokračoval Mocný. "Prokázal jsi svou poctivost a důvěryhodnost. Nepochybně jsi prokázal oddanost svému poslání a nikdo by nemohl víc odolávat protivenstvím osudu. Prokázal jsi svou statečnost a také šlechetnost. Prokázal jsi svou moudrost. A především ses o tyto vznešené dary podělil se svým lidem. Naučil jsi draky, že i oni mohou být moudří a vznešení. Změnil jsi život svého lidu k lepšímu pro všechny časy, které přijdou, a to je tvůj nejdůležitější skutek, právě takový, který je požadován od někoho, kdo si přeje vstoupit na stezku Nesmrtelnosti."
Thelvyn si uvědomil, že se v něm udála jakási změna. Bolest a únava posledních dnů zmizely. Opět se cítil mladý, silnější než kdy dřív, tak plný života a energie, že měl pocit, jako by nejraději vyskočil ke hvězdám a roztáhl křídla k letu. Jeho mysl byl jasná a bystrá, jeho srdce přetékalo radostí. Věděl, že nastoupil na svou poslední velkou cestu, přestal být smrtelným drakem, aby se mohl stát bytostí stvořenou z kouzel.
Ostatní se rozplynuli v temnotě a nechali oba draky osamocené na mýtině. Thelvynovo právo stát se Nesmrtelným bylo potvrzeno, a nyní nastal čas, aby dokončil svou cestu. Obraz Mocného začal zářit a zprůsvitněl, jako by se i on chystal odejít.
"Aby mohla být dokončena tvá proměna v Nesmrtelného, musíš se nyní vydat do vnějších rovin existence," řekl mu Mocný. "Roztáhni křídla a leť a před tebou se otevře ta správná cesta. Až budeš putovat po místech, která ti ukážu, vysvětlím ti všechno, co potřebuješ znát."
Obraz Mocného se vytratil a Thelvyn zůstal sám obklopen temnotou. Bez váhání roztáhl křídla a vyskočil k noční obloze. Rychle stoupal, téměř kolmo ke hvězdám takovým způsobem, jak by to žádný živý drak nedokázal. Jako by byl najednou lehký jako sám vítr. Zjistil, že rychle stoupá nad tmavý les v jakési hornaté zemi, úplně se odlišující od místa, na kterém ještě před chvílí byl, protože po Citadele předků nebo úbočí hory, na kterém stála, nebylo nikde ani stopy. Nebylo tam ani údolí, kde se rozloučil se svými přáteli. Tohle byla krajina snů, záhadná země iluzí, kam Mocný povolával své kněze, když s nimi chtěl mluvit, místo, na které ho vzala Kharendaen té noci, kdy se setkal s drakem, kterým se nakonec stal sám.
"Je mnoho rovin existence," řekl hlas Mocného, který k němu promlouval z temnoty. "Mnoho z nich je přirozeného původu a jsou staré jako sám čas. Vedle sebe existují celé vesmíry, jako je ten náš, a podobají se stránkám knihy, z nichž každá vypráví svůj vlastní příběh. Existují také menší roviny vytvořené kouzlem. Mnohé z nich si otevřeli Nesmrtelní a učinili z nich své světy."
Jak Thelvyn letěl, z hvězd náhle vyrazil paprsek jasného stříbrného světla a zasáhl jej. Byl jako silný proud měsíční záře, i když měsíc ještě v tomto světě nevyšel. Thelvyn stoupal světlem, které bylo každým okamžikem jasnější a jasnější.
"Místo pro tebe je již připraveno," pokračoval Mocný. "Tvá domovská rovina existence je stvořena z tvých vzpomínek, tvých tužeb a tvých nadějí. Proto ji vždycky budeš považovat za dokonalé místo, tvůj vlastní svět, který je odrazem tvého přání, obrazem toho, jak by měl podle tebe vypadat skutečný svět. Bude tak velký, jak si jen budeš přát. Může být malý, ne větší než hlouček stromů nebo klidné údolí, nebo může být nesmírný jako celý svět. Tvaruje ho tvoje vůle, takže si ho můžeš přizpůsobit tak, aby odpovídal tvým potřebám."
Světlo postupně dosáhlo oslepující intenzity. Thelvyn neviděl nic jiného než samotné světlo. Náhle si uvědomil, že letí vířící bílou mlhou, jako by vlétl do mraku. Za okamžik se mlha před ním rozestoupila a Thelvyn zjistil, že ho jemně unáší vítr nad zemí velmi podobnou krajině, kterou právě opustil. Ale zdálo se, že toto místo je mnohem drsnějším krajem než země snů Mocného. Hluboká údolí mezi vysokými, ostrými skalnatými hřebeny byla vystlána kobercem z lesů štíhlých borovic a mohutné vrcholky hor měly koruny z bílého sněhu. Měl pocit, jako by ho lehce štípal chlad, když plachtil ve větru, ale bylo to osvěžující.
Uvědomil si, že v dálce ve výškách plují větrem draci, honí se a dovádějí v lesích nebo sedí na vysokých skalnatých římsách a dívají se do noci. Pak mu došlo, že jsou to jen obrazy draků, nic víc než duchové. Když je pozoroval, vyvstali před ním jasněji, jejich obrysy byly zřetelnější, a mohl tak rozpoznat zlaté draky i draky vznešených a ušlechtilých druhů, kteří v jeho dřívějším světě neexistovali.
"Toto je domov tvého srdce, svět draků, po kterém jsi toužil ve svém srdci a v němž dobří a ušlechtilí draci mohou žít v míru a shodě. Prostřednictvím tvého vlivu se možná budou některé části skutečného světa jednoho dne podobat tvé představě. Později, až bude splněn tvůj nynější úkol, se vrátíš na toto místo a přizpůsobíš je své vůli. Postavíš si velký hrad, v němž budeš žít spolu se čtyřmi zlatými draky, kteří ti budou stát po boku a kteří budou hodni takové pocty."
"Mohu si vybrat jakékoli draky?" zeptal se Thelvyn.
"Pokud budou hodni toho, aby ti sloužili," odvětil Mocný. "Nezapomeň, že jsi Nesmrtelný. Tvým posláním bude dál vykonávat službu pro mě a pro dobro všech draků. Zlatí draci a ostatní ušlechtilé dračí druhy k tobě budou vzhlížet jako ke svému ochránci a určití kněží mého řádu se rozhodnou ti oddaně sloužit."
Proud stříbrného světla znovu dosáhl až k Thelvynovi a zahalil jej svou září. Thelvyn letěl dál a světlo bylo stále intenzivnější. Pak se mlha opět rozestoupila a Thelvyn se ocitl v úplně jiném světě, ve světě nehybných, hlubokých, kouzelných lesů. Věděl, že je to domovský svět Mocného, aniž mu to někdo musel říci, protože si pamatoval posvátné místo Mocného v lesích Alfheimu. Vzpomněl si, že mu Kharendaen kdysi vyprávěla, že Mocný býval oddaným knězem Nesmrtelné Terry, která ho podporovala. Toto bylo místo, kde byl Mocný nejvíc doma, v prastarých, tajemných lesích, které existovaly ještě před příchodem lidí.
Z temných lesů se náhle vynořil kopec, na němž stál velký palác. Čekal, ohromný a tichý, právě na místě, kde se rozestoupila mlha. - Thelvyn nezměnil směr, přešel do pomalého klouzavého letu a směřoval přímo k hlavní bráně, která se před ním rozevřela, aby mohl vstoupit. Chvíli letěl širokou tmavou chodbou, která ho zavedla do obrovské síně. Byla to síň v Paláci Mocného, i když na Thelvyna působila spíše jako místo kouzel uprostřed hlubokých lesů než hrad z

chladného kamene. Zdi a strop se ztrácely v temnotě; mohutné kamenné sloupy byly vytesány do tvaru tyčících se kmenů lesních velikánů a lehké zelené závěsy je halily jako větve obrostlé listy.
Zastavil se, protože viděl, že ho Mocný očekává.
"Ještě je toho mnoho, co je třeba vysvětlit, a já musím mluvit rychle," promluvil opět Mocný. "Vládce se dal do pohybu a čas vašeho rozhodujícího střetnutí se přiblížil. - Ale ještě bych ti chtěl objasnit několik věcí, než se vrátíš do svého světa."
Mocný přišel až k němu a posadil se na kamennou podlahu. Potom se natáhl v celé své délce a se zdviženým krkem začal. "Jak už víš, doposud jsem byl jediným drakem, který kdy získal status Nesmrtelného. Vždycky toho bylo tolik, co jsem si přál udělat pro náš lid, ale teprve nedávno jsem se stal dost mocným na to, abych začal jednat podle svých vlastních plánů. Jsou dvě věci, které bych chtěl změnit, a chtěl bych k tomu využít sice odlišné, ale vzájemně související prostředky."
Mocný se odmlčel a po chvíli pokračoval. "Tak předně. Vždycky jsem byl rozčarován tím, že drakům bylo přisouzeno hrát tak malou roli v dění ve světě. Když se to vezme kolem a kolem, jsou nejinteligentnější a nejsilnější, jsou nejvíce nadáni kouzelnými schopnostmi a patří k nejdéle žijícím stvořením na světě. Jsou v nich propojeny elementy monster, smrtelníků a Nesmrtelných. Měli by být počítáni mezi větší národy a být rovnocenní s lidmi, elfy a trpaslíky, ale pro všechny jsou jen o málo víc než zvířata, pouhé bezvýznamné figurky v očích smrtelníků i Nesmrtelných. Draci jsou běžně zabíjeni vynálezy smrtelníků a Nesmrtelní je k tomu navádějí, kvůli jejich pokladům, kouzelným artefaktům, které vlastní, nebo jednoduše proto, aby si jejich vrah získal pověst."
Mocný chvíli přemýšlel, než opět promluvil. "Ten problém částečně spočívá ve skutečnosti, že draci mají tak málo zastánců a jen nepatrné zastoupení mezi Nesmrtelnými. To je dvojnásob podivnější, protože draci by se mohli stát Nesmrtelnými poměrně snadno díky Skryté stezce, stezce k Nesmrtelnosti, která je jim téměř výlučně k dispozici vzhledem k jejich dvojí přirozenosti smrtelných a zároveň kouzelných bytostí. Díky Skryté stezce může být drak předem vybrán - předurčen tak jako ty - jako kandidát Nesmrtelnosti, protože se o následování Skryté stezky dozví až tehdy, když přijde čas jeho posledního úkolu. Takže ses nestal Nesmrtelným jen proto, abys bojoval s Vládcem. Už dlouho tě potřebuji, abys mi pomohl sjednotit draky a společně se mnou být jejich ochráncem a bránit ostatním Nesmrtelným, aby je využívali jako pouhé pěšáky ve svých plánech."
Mocný se zamračil. "Z velké části si za to draci mohou sami, protože i draci, kteří se řídí dračím zákonem, dokážou být samotářská, zuřivá, dokonce běsnící stvoření, a jen málo z nich má důvod objevovat svět, který leží za hranicemi jejich vlastních, omezených životů. Moje přítomnost je do jisté míry sjednotila, ale vždycky jsem chtěl změnit povahu draků, aby byli více společenští, stejně jako Kagyar změnil povahu trpaslíků. Už jsi udělal hodně, když jsi pokračoval v procesu sjednocování a zušlechťování draků."
"Také jsem viděl, že je to potřeba," přiznal Thelvyn. "Nemohl jsem požádat o čestnější úkol, než jaký představuje pomoc drakům v tom, aby si uvědomili ušlechtilost, která je v nich ukryta."
Mocný přikývl. "A teď zpátky ke konci tvé cesty. Nyní se z tebe stane Démant, první dračí vládce, pán všech draků, kteří se řídí dračím zákonem. K tvým dračím poddaným se připojí nové rasy dragemaků, křišťálových, safírových a rubínových, až se osvobodí od Vládcovy vůle. Za čas stvořím také dva nové dračí vládce: Opál bude vládcem nestranných draků a Perleťový vládcem chaotických draků. Jejich přítomnost pomůže vést dračí rasy do budoucnosti, která pro ně byla naplánována, protože zákon a vedení jsou základními potřebami draků, a jejich prostřednictvím musí být zachovávána rovnováha, kdy chaos bude mírněn nestranností. Ale z těch tří dračích vládců bude Démant vždycky nejmoudřejší a nejmocnější."
"Ale co Vládce?" zeptal se Thelvyn. "Dokážu ho porazit?"
Mocný zaváhal a pečlivě zvažoval svou odpověď. "Můžeš ho porazit, když budeš velmi opatrný. Vzhledem k tomu, že přišel do našeho světa, můžeme ho vidět a lépe než dřív proniknout do jeho tajemství. Ta obrovská, strašlivá bytost, kterou vidíš, to není jeho pravé já, je to jenom zjevem stvořené jeho vůlí a kouzly. Proto také můžeš zlomit působení jeho vůle, když znáš jeho pravé jméno, protože znalost jeho jména ruší kouzla, která mu umožňují existovat prostřednictvím zjevení. - Skutečnost, že znáš jeho pravé jméno, ti ho pomůže zastavit, jenže ty ho nesmíš pouze zastavit, ale také zničit. Avšak nevím, jak ti jeho pravé jméno pomůže při jeho zničení."
Thelvyn seděl v hlubokém zamyšlení a zoufale se snažil udělat si v tom problému jasno. "Možná že mi to, co jsi mi řekl, přece jenom napoví, co dělat... nebo alespoň jak začít. Kdy budu připraven?"
"Už dávno jsi," řekl mu Mocný. "Podívej se na sebe."
Teprve v té chvíli si Thelvyn uvědomil, jak se změnil. Přijal svou novou podobu nižšího Nesmrtelného tak pomalu a jemně, že si své proměny vůbec nebyl vědom. Teď už chápal, proč je Démant jeho nové jméno. Svým vzhledem se podobal velkému zlatému drakovi, kterým býval, ale jeho šupiny jiskřily jako broušené diamanty. Stal se tím, co se ze sebe pokoušeli udělat dragemaci, takže byli pouze jeho chabými a nedokončenými napodobeninami.
"Teď jdi a buď opatrný," řekl Mocný. "Nespoléhej na to, že k tomu, abys porazil nepřítele, ti bude stačit jenom tvá nová moc, protože Vládce je velmi silný. Musíš být trpělivý a chytrý."

Kapitola 20

JAKMILE VLÁDCE ZJISTIL, ŽE DRACI ZAČALI ustupovat, nařídil svým armádám, aby se daly na pochod. Už jednou ho Dračí král obelstil svou chytrostí, a proto postupoval opatrně a posílal Komandéry, aby pátrali po dracích. Dozvěděl se, že draci se pokoušejí udržet obrannou linii podél západního výběžku Wendarského hřebene, ale jejich taktika byla úhybná a zdálo se, že zatím nejsou ochotni bojovat. Teď mohl využít Komandéry k tomu, aby zaměstnávali draky dále na východě, a zbytek jeho armády tak měl možnost postupovat rychleji.
Vládce samozřejmě nemohl vědět, že Dračí král odletěl daleko na západ. Nebyl tu Dračí král ani jeho pobočníci, Marthaen za zlaté draky a Jherdar za rudé, takže se draci rozptýlili do mnoha malých skupin a drželi se, jak nejlépe uměli. - Kdykoli, když mohli využít okamžiku překvapení a své početní převahy, útočili na Komandéry lovící v horách, ale jinak se řídili rozkazem Dračího krále a před svými nepřáteli prchali nebo se před nimi ukrývali.
Uplynul první den a přešel v noc beze spánku, zatímco Vládce si troufal čím dál víc. Ale ani teď nepřestal být opatrný. Nezapomínal, že Dračí král je stále někde venku, a nic nebude jisté, dokud nebude poražen. Neměl ani tušení, že se Thelvyn té noci proměnil v dračího vládce Démanta.
Marthaen a jeho společníci se vrátili do hor druhý den ráno. Letěli celou noc a po tak dlouhé cestě vypadali nesmírně vyčerpaně, ale na odpočinek nebyl čas. Hlavní tábor byl stále na stejném místě, na vzdálené, zalesněné plošině na východním okraji hor. Dračí kurýři Marthaena ihned vyhledali a brzy měl přesnou zprávu o všem, co se stalo v jeho nepřítomnosti. Marthaen vůbec nevěděl, co má očekávat od budoucnosti. Bylo mu jasné jen to, že se draci musí po nějaký blíže neurčený čas bránit sami, pravděpodobně několik dní.
Když vyslechl všechny zprávy, svolal své hlavní poradce, Jherdara za rudé draky, Thalbara za černé, kněžku Kharendaen a mnoho nižších králů a královen z jednotlivých dračích království, kteří se shromáždili, jak nejrychleji to šlo. Jeho mladší sestra už dokázala, že je jedním z nejschopnějších a nejchytřejších bojovníků, které mezi sebou měli, i když se obával, aby se neocitla na pokraji sil. Sir George se do rady pozval sám a Marthaen byl v příliš zoufalé situaci, než aby pohotového drakona odmítl.
"Vládce určitě něco chystá," řekl Marthaen, když se posadil. "Rád bych věděl, jestli se jen snaží využít výhodu, která je zatím, jak se zdá, na jeho straně, nebo jestli si myslí, že nás přiměl k ústupu."
"Komandéři začali být velmi odvážní," poznamenal jeden z draků. "Vypadá to, že se domnívají, že už se jim neodvážíme vzdorovat."
Marthaen se zamračil a povzdychl si. "Musíme je přesvědčit, že se dokážeme ubránit, nebo nás jinak přinutí ustoupit. Nevím, jak dlouho se dokážeme udržet, než se vrátí Dračí král."
"Řekl jsem ti přece, že budu spěchat zpátky," ozval se něčí hlas.
Marthaen se rychle otočil a uviděl Thelvyna, který klidně seděl několik yardů za ním, i když nikdo jeho příchod nezpozoroval. Marthaen chvilku jen zíral před sebe a přemýšlel, jestli Thelvynova cesta byla neúspěšná, protože na Thelvynovi nebyla patrná žádná změna. Pak musel Marthaen rychle uhnout stranou, protože Kharendaen pospíchala přivítat svého druha. Thelvyn ji vzal do náruče.
"Jak se ti podařilo dostat se tak rychle zpátky?" zeptal se zmatený Marthaen.
"Znal jsem zkratku," odpověděl vyhýbavě Thelvyn.
"Takže tvoje cesta byla úspěšná?" zeptal se Marthaen.
Thelvyn přikývl. "Považoval jsem za nejlepší ponechat si prozatím podobu, v jaké mě znáte. Nyní jsem Démant, první nový dračí Nesmrtelný od dob prvního Pána draků. Ve své skutečné podobě jsem tím, co se ze sebe před dávným časem snažili udělat dragemaci, když se neúspěšně pokusili dosáhnout prostřednictvím svých kouzel postavení Nesmrtelných."
Na okamžik na sebe vzal svou skutečnou podobu. Jeho pancíř zářil jako broušené diamanty v ranním slunci, a ten jas byl tak třpytivý, že smrtelní draci mohli jen stěží snést pohled na svého krále. Museli odvrátit hlavu a polekaně ustoupili. Po chvíli se mu hluboce poklonili, s jedním pařátem přitisknutým k hrudi. Jen Kharendaen se odvážila pohlédnout na zjevení jeho skutečné podoby.
Za okamžik ta záplava světla pohasla, když se Thelvyn vrátil do své obvyklé podoby. "Ukázal jsem se vám proto, abyste si mě nespletli s některým Komandérem, zvláště křišťálovým. Dnes vás povedu do rozhodující bitvy. I když je to můj boj, budu potřebovat draky jako návnadu, aby odlákali Komandéry a Vládce musel vyjít na otevřené prostranství."
"Čekáme tady, abychom ti sloužili," odpověděl Marthaen.
"Shromáždi všechny draky a co nejrychleji je přiveď sem," nařídil mu Thelvyn. - "Přišel čas, abych svedl bitvu s nepřítelem, pro jehož záhubu jsem byl přiveden na tento svět."

* * *

Během dopoledne draci sestoupili z hor v jediném velikém vojsku, čítajícím nyní více než sedm tisíc dračích bojovníků. - Ve dvou posledních hodinách se rychle shromáždili a jejich počet vzrostl natolik, že se je Komandéři neodvážili napadnout. Nyní letěli jako o závod k západu, řada za řadou, draci všech možných druhů. Zdálo se, že úplně zaplavili oblohu. Podle všeho se neohroženě hnali přímo na nepřítele, jako by doufali, že svým nesmírným počtem přemůžou Vládcovu armádu. Jestli se Vládce ukrýval ve své bouřkové pevnosti, na míle daleko někde na západě, a pozoroval je očima svých otroků, statečná ukázka jejich síly na něho příliš nezapůsobila.

Thelvyn letěl vpředu, ale přenechal Marthaenovi a Jherdarovi, aby vedli mohutnou falangu. Sám se držel v řadách zlatých draků a doufal, že alespoň chvíli nebude zpozorován. Chtěl se ukázat, až bude připraven, ale také doufal, že se mu podaří nechat Vládce v nejistotě tak dlouho, dokud pro něj už nebude pozdě na obranu. Sledoval, jak se vyrojili Komandéři, aby drakům zabránili v další cestě. Přivolali na sebe Vládcovu moc, aby se mohli změnit v ohnivá monstra. Ale když uviděli tisíce přibližujících se draků, jejich oheň pohasl a Komandéři rychle ustupovali na východ. Thelvyn předpokládal, že se chtějí spojit v jedinou ohnivou sílu, aby rychle a tvrdě udeřili na draky a rozptýlili jejich odhodlané řady.
Thelvynovi se to výborně hodilo. Mohl se tak s Komandéry vypořádat rychleji a snadněji, když byli shromáždění na jednom místě.
Mohutná bouřková hradba, temná zeď táhnoucí se sto mil přes obzor, znovu a znovu rozrážená a ozařovaná blesky, rychle rostla, když se draci řítili k západu. Zpomalili, aby se mohli stočit do širokého kruhu, a šikovali se v dráze, která je zavede přímo nad zástupy útočící armády, směřující do samého srdce bouřkové pevnosti. Během předcházejícího dne útočníci postoupili dál na východ, takže nyní byli vzdáleni pouhé hodiny od wendarských hor. Draci se vybičovali k co největší možné rychlosti. Rychlejší a větší zlatí a rudí draci letěli v čele, zatímco malí bílí draci tvořili zadní voj, protože jim teplé podnebí tohoto jižního kraje ubíralo síly.
Draci už dávno spatřili daleko před sebou invazní armádu, pět mohutných zástupů, které si razily cestu divočinou. Draci nezmírnili své tempo, ale postupně klesali, až se dostali tak nízko, že letěli jen několik yardů nad nejvyššími stromy. Vládcovy armády se už zastavily, aby se mohly připravit na bitvu. Když byly první řady dračího vojska vzdáleny pouhých pět mil, Komandéři se rychle vrhli vpřed, aby bránili svou armádu. Bylo to asi tři sta Komandérů, kteří se náhle vynořili z okolních lesů, aby zaútočili na draky. Jejich počet představoval téměř vše, co zbylo z Vládcových nejvěrnějších služebníků.
Draci na tu výzvu zareagovali zcela neočekávaně, alespoň vzhledem k tomu, s jakou zarputilostí se hnali na nepřátelskou armádu. Jejich řady se rozdělily do dvou proudů, které zatočily do opačných stran, jako by draci ztratili odvahu k boji a chtěli uprchnout, dokud to šlo. Komandéry to povzbudilo a chtěli rychle zaútočit na zadní řady draků, které letěly hodně nízko. Mnoho Komandérů na sebe vzalo svou ohnivou podobu.
V tom zmatku si nikdo nevšiml jediného zlatého draka, který klesl téměř mezi vrcholky stromů, když pokračoval ve svém útoku namířeném přímo do srdce nepřítele. Thelvyn věděl, že nezůstane neodhalen dlouho, ale doufal, že Komandéry překvapí. Právě se chystal proletět pod jejich předními řadami, když ho konečně uviděli. Mnoho nejbližších dragemaků se prudce obrátilo a vrhli se na Thelvyna.
Z pohledu útočících Komandérů se zdálo, že osamělý zlatý drak byl v prvních okamžicích zaskočen. Dragemaci se k němu střemhlav řítili a jejich podivná, ohnivá těla ho zasahovala blýskajícími střelami do zad a křídel. Kterýkoli jiný drak by pod náporem takového zběsilého útoku zahynul, kdyby jej zasáhl třeba jen jediný výbušný úder.
Thelvyn ztratil rovnováhu a byl úplně zmatený. Náhle si uvědomil, že padá k zemi. Snažil se vzpamatovat, ale bylo příliš pozdě. Byl příliš nízko nad zemí, když útok začal. Za moment těžce dopadl na zem, poblíž okraje udupané cesty, kterou po sobě zanechala postupující invazní armáda. Dopadl do kypré půdy mezi houštinami a vojáci se rozprchli, aby mu uhnuli z cesty.
Thelvyn si okamžitě uvědomil svou chybu. Vládce obětoval kontrolu nad svou armádou, aby znovu ovládl zbývající dragemaky. Thelvyn se právě pokoušel vstát, když Komandéři znovu udeřili smrtícími zbraněmi svých ohnivých těl a Thelvyn se ocitl uprostřed ohnivé palby. Mohutné údery blesků rozrývaly zem a trhaly půdu vedví. Thelvyn vyklenul krk a zařval bolestí, když ho jedna ohnivá střela zasáhla do zad. Potom byl prudce odhozen na bok, když země pod ním vybuchla, zasažena hořícím kopím blesku. Těžce dopadl na záda, napůl zasypán hromadou kamení a sutě.
Chvíli nehnutě ležel a rychle uvažoval o svých možnostech, zatímco ho dragemaci bombardovali svými smrtícími blesky. Nechtěl tak brzy odhalit svou skutečnou podobu, když dokonce ještě ani nenašel Vládce, ale jeho smrtelná podoba zlatého draka byla mnohem zranitelnější než jeho nová podoba Démanta. Setřepal ze sebe hlínu a sutiny, roztáhl křídla a bez námahy vyskočil vzhůru k obloze. V tom okamžiku se ztratil v oslepující záři, protože se proměnil v Nesmrtelného Démanta - velkého draka vytvořeného z jasného stříbrného světla.
Komandéři nemohli snést pohled na jeho zářící tělo a odvrátili hlavu. Dlouhou chvíli se Démant vznášel ve vzduchu jako proud jasné sluneční záře v dračí podobě. Pak vyklenul krk a vydechl paprsky ostrého světla, které na moment zasáhly Komandéry jednoho po druhém oslnivým světlem. Jejich plameny se rázem zatřepotaly a pohasly, když omráčení Komandéři bezmocně klesali k zemi.
Démant se okamžitě vrátil do své podoby smrtelného zlatého draka, ačkoli už nemohl déle tajit svou skutečnou moc, když byl nyní nucen se prozradit. Znovu použil svá kouzla k tomu, aby zrušil Vládcův vliv na dragemaky. Zbývající Komandéři zaváhali, a ve chvíli, kdy byla Vládcova moc nad nimi zlomena, ztratili svou ohnivou podobu. Když si uvědomili, že jsou volní, na chvíli se nejistě zarazili a potom se obrátili a prchali do divočiny.
Nebyli však osvobozeni jenom dragemaci. Obrovská zotročená zvířata v předních řadách armády, která odstraňovala překážky a udusávala cestu divokým krajem, se náhle utrhla svým poháněčům a za burácivého řevu a zuřivého pobíhání se obrátila a prchala do divočiny. Řada za řadou začali vojáci sklánět zbraně, když Dračí král přeletěl nad jejich hlavami. Gigantičtí kovoví bojovníci se najednou zastavili uprostřed kroku a potom se těžce zhroutili k zemi jako obrovské loutky, jejichž vodicí šňůry byly přestřizeny obřími nůžkami. - Pád každého bojovníka způsobil takový otřes, jako by nastalo zemětřesení.
Thelvyn letěl nízko nad zástupy útočníků, jako by sledoval cestu, a pod ním ubíhaly míle a míle vojáků, obléhacích zbraní a zásobovaích vozů. Už samotná jeho přítomnost rozpoutala zmatek mezi jeho nepřáteli, když vytrvale mířil stále hlouběji do oblasti Vládcova vlivu a tříštil vůli, která ovládala armádu o síle jednoho milionu bojovníků. Bouřková pevnost před ním neustále rostla, až se dostal za její hranici a vlétl do její hluboké, ochranu poskytující temnoty.

Studený, vlhký vítr byl stále ostřejší a nepřetržité blýskání vrhalo hluboké stíny na okolní les.
Vládcova vůle pojednou prudce zesílila, vzdorujíc jeho pokusu zmocnit se kontroly nad invazní armádou. Díky zvýšenému úsilí se mu podařilo zachovat si vlastní vůli neporušenou, ale brzy nechal armádu být a soustředil se jen na to, aby se udržel sám, protože nechtěl vydávat síly, které bude potřebovat, aby mohl odrazit Vládcovu vůli. Zdálo se být moudré nechat si nějaké tajemství do zásoby.
Vládce našel tam, kde předpokládal, že ho najde - v týlu jeho armády, obklopeného asi dvaceti Komandéry, kteří dosud podléhali jeho vlivu, a pěti zbývajícími kovovými bojovníky. Samotný Vládce se krčil uprostřed ochranného prstence. Svou velikostí a tvarem se velmi podobal kovovým bojovníkům. I když se jeho jednání zdálo být zbabělé, když se v jeho vlastní pevnosti jeho zajatci postavili proti němu a on je raději nechal uprchnout, než aby jim čelil, Thelvynovi bylo jasné, že se ve skutečnosti snaží udržet dál svá tajemství. Jenomže Thelvyn už věděl, že tahle obrovská, nestvůrná bytost je pouze ukázkou Vládcových kouzel a rozumových schopností, a ne jeho pravé já.
Thelvyn přistál kousek od Vládce a obrátil se proti němu a jeho ochráncům. Ve srovnání se svým nepřítelem byl malý jako dítě, přesto však musel doufat, že jeho nové síly budou stačit na to, aby ho ochránily.
"Toto musí být naše poslední bitva," zvolal. "Nemůžeš začít dobývat tenhle svět, dokud se nevypořádáš se mnou."
Vládce natáhl svou mohutnou, přízračnou hlavu, aby se mohl podívat dolů na zlatého draka. "Máš větší sílu, maličký. Tvůj Nesmrtelný se tě odvažuje podporovat?"
"Jsem bojovník, kterého si vyvolil. Byl jsem stvořen proto, abych s tebou bojoval a porazil tě," odpověděl vyhýbavě Thelvyn.
"To se ještě uvidí."
Bilo do očí, že Vládce ještě stále není připraven vybojovat své bitvy sám. Dva z poblíž stojících kovových bojovníků sklonili svou obrovskou hlavu a rudé kameny jejich třpytivých očí zazářily přílivem moci a vyslaly šípy intenzivního rubínového světla, které zasáhlo Thelvyna do hrudi. Síla smrtících paprsků jej prudce odhodila dozadu a Thelvyn těžce dopadl na záda. Vypadalo to, jako by ho kouzlo rubínového světla oloupilo o jeho vlastní síly, a Thelvyn se najednou cítil slabý a omámený.
Vládce začal pomalu ustupovat a ještě víc se vzdálil dějišti skutečného boje. V té chvíli se jeho bojovníci začali hrnout kupředu, jak nejrychleji to jejich čtyři páry nohou dokázaly, a postavili se mezi Vládce a Dračího krále, který byl sražen k zemi. Bylo zřejmé, že bojovníky neřídí žádný z okolostojících Komandérů; zdálo se, že Vládce ovládá kovová monstra sám. Thelvyn věděl, že ani veškerá moc Pána draků nezmohla nic proti těmto bojovníkům, a Vládce si byl jistý, že jeho malý protivník nebude mít nikdy dost sil, aby zlomil působení jeho vůle.
Thelvyn se zoufale snažil vstát, když v tom kovoví bojovníci zaútočili znovu. Paprsky rubínového světla z jejich očí rozrývaly zem a blížily se k němu. Země pukala a divoce se otřásala zničujícími údery, které způsobily, že se země otevřela velkými zejícími trhlinami a propadala se do nekonečných hlubin.
Thelvyn se pokoušel ustoupit před zuřivým útokem, ale byl opět zasažen paprsky rubínového světla. Tentokrát byl chycen do pasti, protože několik paprsků roztrhlo zem kolem něj, když se ho bojovníci snažili zasáhnout. Znovu byl vržen do rozryté země a nemohl vstát - jako by ho k ní poutala nějaká drtivá tíha. Krk měl vyklenutý a cítil v něm silnou bolest. Čelisti měl doširoka otevřené, jako by chtěl křičet bolestí, ale k výkřiku neměl dost sil. Připadalo mu, jako by moc rubínového světla náhle rozervala jeho vlastní nitro. Potom se zem pod ním začala chvět a sklouzávat dolů a Thelvyn se s ní řítil do hlubin průrvy, která se před ním otevřela.
Zdálo se mu, že padá nekonečně dlouho. Narážel do stěn zející pukliny, když klesal do temnoty. Nebyl schopen se vzpamatovat a těžce dopadl na hromadu sutin a kamenných úlomků na dně průrvy. Bradou tvrdě narazil o zem. Byl tak slabý, že se stěží mohl pohnout. Pomalu a plný bolesti se začal zvedat, aby se pokusil uprchnout z toho místa dřív, než ho tam uvězní kovoví bojovníci.
Pak temnota na dně průrvy ještě více zhoustla a Thelvyn polekaně zvedl hlavu. Uviděl jednoho z bojovníků ve vzdálenosti trojnásobku rozpětí dračích křídel, který se sklonil nad puklou zemí, jako by měl v úmyslu slézt dolů za ním. Chvíli se kymácel na pokraji průrvy a potom najednou přepadl přes okraj a jeho obrovská váha se řítila dolů v lavině hlíny a balvanů.
Thelvyn se instinktivně přikrčil k zemi a sklonil hlavu. Připravoval se na drtivý úder stovek tun kovu. Z výšky na něj pršely mohutné kameny a byl téměř pohřben pod masou vlhké půdy, ale bojovník uvízl asi dva yardy nad ním, s osmi nohama zapíchnutýma do stěn průrvy. Thelvyn setřepal suť ze své hlavy a v obavách vzhlédl. Smrt mu nehrozila, věděl, že jako Nesmrtelný nemůže být jenom tak lehce zabit - ale zničení jeho smrtelné podoby by ho přinutilo ustoupit do jeho roviny existence, aby tam mohl obnovit své síly, zatímco Vládci by nic nebránilo v dobytí tohoto světa.
Ale ani kovový bojovník nemohl být tak snadno zničen. I když visel vzhůru nohama kousek nad dnem průrvy, stále se snažil vyprostit. Thelvyn se vyhrabal z hlíny a kamení, kterými byl zasypán, a začal se plazit temnotou, až se mu podařilo dostat se z hrozivé blízkosti polapeného bojovníka. Stále se cítil slabý a nebyl si jistý svou mocí, ale kouzelné síly se mu pomalu začaly vracet. Uběhl kousek po dně průrvy a chtěl vyšplhat na místě, kde to jeho nepřátelé nebudou čekat. Stěny průrvy se dál zvolna hroutily v nepřetržitém dešti sutě a kamení, a to Thelvyna brzdilo v jeho úsilí vydrápat se ven. Dostat se nahoru ho stálo nesmírně mnoho sil, ale kdyby použil kouzlo, aby se osvobodil, upozornil by Vládce na svůj útěk.
Konečně se vyškrábal ven a naskytl se mu obraz děsivé zkázy. Útok kovových bojovníků zničil okolní krajinu do vzdálenosti stovek yardů od místa boje. Země byla roztržena několika zejícími puklinami a kolem byly navršeny balvany a velké hromady hlíny. Zbývající čtyři bojovníci stáli kus od něj a váhali, jestli mají vstoupit do zpustošené oblasti, protože jim hrozilo, že by tam mohli uváznout. Vládce Thelvyn nezahlédl, takže to znamenalo, že ani on nevidí jeho, a Thelvyn tak získal chvilku na to, aby se vzpamatoval. Ve své zoufalé situaci však zapomněl na to, že se Vládce může dívat očima svých bojovníků. Jedno z kovových monster k němu prudce obrátilo hlavu a jeho oči zazářily ohnivou

červení. Jeden po druhém se obří válečné stroje otočily a svým dunivým krokem se k němu začaly přibližovat. Hněvivé světlo, doutnající v jejich očích, bylo stále jasnější. Thelvyn věděl, že kdykoli mohou znovu zaútočit, a také si uvědomoval, že se jeho síly ještě zcela neobnovily. V zoufalé snaze ochránit se před nebezpečím použil jediný obranný prostředek, který v tom okamžiku dokázal vymyslet - zapůsobit svou vůlí na kovové bojovníky a pokusit se získat kontrolu nad jejich očima.
Vládce již vysílal obrovskou dávku své moci do rudých očí bojovníků a změnil je ve smrtící zbraně, ale Thelvynova vůle byla naštěstí dostatečně silná, aby zabránila přijímání té moci. Předpokládal, že Vládce ustoupí, když nebude mít kam předávat svou sílu, avšak zdálo se, že jeho protivník je ještě mnohem tvrdohlavější, než si Thelvyn myslel, vzhledem k tomu, jak býval dřív opatrný. Oči bojovníků zářily stále jasněji a jasněji, až žhnuly jako malá rudá slunce, a nakonec mohutné hlavy bojovníků, jedna po druhé, vybuchly. Kouzlo, které je ovládalo, bylo zničeno a jejich neživá těla se zhroutila k zemi.
Thelvyn se okamžitě chopil příležitosti a vrhl se do útoku, přeskakuje trosky na bitevním poli. V příští chvíli ho do hrudi zasáhla drtivá síla, jako by do něj narazila obrovská neviditelná pěst. Úder jej zvedl ze země a mrštil jím vzad. Vládce byl teď okolnostmi přinucen bojovat sám za sebe. Jako by zapomněl na svou obvyklou opatrnost a zaútočil přímo, takže to očividně nebyl žádný zbabělec. Ale Thelvyn už nebyl tak snadno zranitelný; po chvíli byl schopen roztáhnout křídla a vzlétnout. Vysoko nad zemí se vzpamatoval a rychle se vrátil na místo boje.
Obrovskou rychlostí se řítil přímo na Vládce. Nechtěl odhalit svou skutečnou moc tak brzy, protože si uvědomoval, že tohle je pouhá předehra k jejich skutečné bitvě. Slétl skoro až k zemi a potom se znovu rychle vrhl vzhůru a zespodu udeřil Vládce do hrudi, takže zdvihl jeho tělo ze země a převrátil je a Vládce se se zaduněním zřítil na záda. Zbývající Vládcovi ochránci, které představovalo dvacet dragemaků, na něj v tom okamžiku zaútočili ve své ohnivé podobě. Střemhlav se vrhali na Thelvyna a znovu a znovu ho zasahovali svými blesky.
Rychle seskočil na zem a zoufale se snažil vymyslet nějaký plán. O svém nepříteli se dozvěděl jednu velmi důležitou věc: Vládcova moc byla nejúčinnější, když ji použil prostřednictvím svých služebníků, Komandérů nebo kovových bojovníků, ale nedokázal se příliš dobře bránit sám. Mohlo to být způsobeno povahou jeho kouzla nebo to mohlo být odrazem jeho nezkušenosti; na příčině teď ale sotva záleželo. Thelvyn se rozhodl, že už nemůže být dál tak opatrný; odhalí svou skutečnou moc Nesmrtelného a ukončí souboj s Vládcem.
Znovu vyskočil do vzduchu a jeho smrtelná podoba se rozplynula v záři stříbrného světla, když se ukázal v podobě Nesmrtelného Démanta. Tentokrát se už nesnažil podržet svou moc v sobě, ale nechal zazářit svou pravou podobu, která byla mnohem zářivější než samotné slunce. Jasné intenzivní světlo uhasilo oheň Komandérů, jako když vítr sfoukne plamen svíčky. Vládcova moc nad jejich vědomím a vůlí byla zlomena a dragemaci uprchli.
Dokonce i Vládce byl nucen odvrátit svou děsivou tvář od zářivého jasu a zaštítil se groteskním brněním na svých zádech, když se pomalu plížil pryč. Zdálo se, že mu jasné světlo Nesmrtelného způsobuje velkou bolest a vpaluje se do samotné podstaty jeho bytí. Démant neúnavně pokračoval ve svém útoku. Vznášeje se ve vzduchu nad bojištěm, vyklenul svůj dlouhý krk a otevřel tlamu, ze které vyšlehl proud stříbrného světla, jež zaplavilo dlouhá záda jeho nepřítele. Vládce se se skloněnou hlavou přikrčil a snažil se tak ochránit, zatímco se kouř a plameny rozběhly po jeho zádech a zakously se do jeho brnění.
A potom Vládce zmizel, ustoupil z boje, který byl již prohraný. Ale Thelvyn byl příliš opatrný, než aby se nechal přesvědčit, že dosáhl konečného vítězství. Věděl, že Vládce pouze přiměl k ústupu na místo, kde on bude silnější.
Thelvyn se obrátil a rychle letěl směrem na západ. Sledoval širokou cestu, kterou vyšlapala invazní armáda. Ještě byl vzdálen asi půl hodiny od místa, na kterém, jak předpokládal, stála pevnost. Ten čas nesměl promarnit, pokud chtěl svého nepřítele zaskočit. Křídla nechal roztažená, jako by plachtil, ale začal nabírat velkou rychlost, až se proměnil v paprsek stříbrného světla, který v pouhých vteřinách přeletěl stovky mil.
V kraji, ve kterém ležely nízké, strmé kopce, najednou narazil na skrytou pevnost. Stejně jako hlavní pevnost ve Vládcově světě, i tato se skládala z mnoha mohutných pevností, impozantních co do velikosti, ale jednoduchých a jednotvárných svým architektonickým řešením. Nebyly uspořádány do pravidelných čtverců, ale ve dvou soustředných kruzích. Uprostřed pevnosti stál kamenný oblouk obrovské brány mezi světy. V krajině kolem pevnosti se táhly míle země zbavené stromů, nejspíš v posledních dnech, když se invazní armáda shromažďovala před svým pochodem na východ. Pevnost byla téměř opuštěná. Bránilo ji pouze dvacet Komandérů, kteří již vylétli k obloze a chystali se k útoku. Thelvyn zpomalil, i když pro tu chvíli zůstal v nehmotné podobě. - Vystoupal kousek vzhůru a svou myslí pátral po přítomnosti Vládce, ukrytého někde hluboko uvnitř pevnosti. Potom znovu nabral rychlost a jako blesk slétl dolů a rozrazil střechu jedné z největších pevností. Mohutné kameny se roztříštily, když si prorazil cestu do samotného srdce pevnosti. Vzápětí pevnost explodovala v oslepujícím záblesku jasného světla.
Hlavní síň pevnosti byla zbavena své kamenné ochrany a vystavena dennímu světlu. Strop byl rozťat vedví a všemi poschodími procházela zející díra. Nad troskami pevnosti se kupily temné mraky, ozařované blesky. Prach se pomalu usazoval a z temnoty vystoupila obrovská, hrozivá podoba Vládce, aby se podruhé střetl s Démantem. Na brnění na jeho zádech nebylo ani stopy po škodě způsobené dračím ohněm; obnovil svou podobu a ukázalo se, že je ještě silnější než dřív.
"Jsi chytrý, maličký," řekl opovržlivě. "Vyrostl jsi víc, než předstíráš."
Thelvyn nezareagoval, protože věděl, že musí postupovat opatrně. Mohl s Vládcem znovu bojovat a znovu ho porazit, a tak pořád dokola, a nikdy přitom nevyhrát skutečnou válku. Bylo pro něj životně důležité odhalit tajemství svého protivníka, najít zdroj jeho skryté moci.
Pomalu se přesunul na jednu stranu a pozorně sledoval Vládce, pátraje po jakémkoli klíči k jeho tajemství. Byl si jistý, že zdroj Vládcovy moci je někde velmi blízko, ale nemohl přijít na to, co to je. A skrze jeho hrozivou podobu neviděl ani Vládcovo pravé já. Fakt, že Vládce ustoupil z první bitvy a pak se objevil nezraněný, dokazoval, že to není jeho

skutečná podoba. Zdroj jeho kouzel a sebevědomí mu vždycky zabránil v tom, aby se vydal do některého ze světů, které dobyl. Zřejmě si jej přinesl s sebou do tohoto světa, ale s velkými obtížemi.
Bylo to něco velkého? Něco, s čím bylo obtížné nebo nebezpečné pohybovat? Nebo možná něco příliš křehkého, než aby to bylo vystaveno nebezpečí? Nějak se tomu dařilo vyhnout se prozrazení své přítomnosti. Musel to být nesmírně silný zdroj kouzelné moci, když dokázal přímo přeměnit svou veškerou moc ve zjevení, které bylo možné spatřit.
Thelvyn byl zaskočen, protože příliš dlouho věnoval pozornost svým myšlenkám. Vládce rozevřel své mohutné čelisti a vyšlehl něco, co nejdřív vypadalo jako záblesk mléčně bílého světla, jenže to světlo téměř okamžitě ztuhlo. S drtivou silou udeřilo Thelvyna do ramene a mrštilo jím přes kamennou podlahu temné síně, až narazil na kamennou zeď. Bílý oštěp se nárazem roztříštil a jeho střepiny se rozlétly na všechny strany. Thelvyn byl otřesen útokem a snažil se vstát, když si náhle všiml, že předmět, který jej zasáhl, byl kus ledu, jehož úlomky nyní ležely na podlaze.
V tu chvíli ho zasáhlo další masivní ledové kopí a udeřilo jím o zeď dokonce ještě prudčeji než poprvé. Pak ho zasáhl třetí kus ledu a vzápětí další. Ledové oštěpy na něj dopadaly znovu a znovu, stejně jako na zeď za ním, bylo to jako krupobití těžkých kamenů vypuštěných z balist, až se skutečné kameny ve zdi síně začaly drolit a padat kolem něj.
Thelvyn se zoufale pokoušel vyškrábat z trosek, odsunoval rozlámané kameny a za několik okamžiků se vynořil z hromady sutě pokryté prachem.
Poslední útok jím hodně otřásl. Pomalu přelezl sutiny a vrátil se doprostřed ohromné síně, aby se utkal se svým nepřítelem, hřbet a krk vyklenuté v bojové výzvě. Vládce ho pozoroval se vzrůstajícím hněvem, ale Thelvyn si všiml, že v tom vzteku se ukrývá náznak strachu.
"Kdo jsi?" dožadoval se odpovědi. "Jaká bytost se z tebe stala?"
Thelvyn vůbec neměl v úmyslu odpovědět, ale stejně by k tomu neměl příležitost. Trhlinou ve stropě slétly v příštím okamžiku z temných mraků šípy blesků, aby ho zasáhly. V té chvíli se mohl jen přikrčit, tvář obrátit k podlaze, aby ochránil své oči, a snažit se vydržet nápor smrtících dotyků, když prsty blesků dováděly na jeho zádech. I když se stal tak mocnou bytostí, ten neustávající proud nesmírné energie byl nesnesitelně bolestivý. Věděl, že kdyby se pokusil uprchnout, blesky by ho pronásledovaly. A tak přikrčený u země čekal, až to skončí. Záblesky třpytivého světla byly oslepující a kameny se otřásaly duněním hromu.
Ani si neuvědomil, že útok skončil, dokud ho opět neobklopila temnota a neodezněla poslední ozvěna hromového burácení. Pomalu zvedl hlavu a naskytl se mu zvláštní obraz. Krupobití blesků namířených do síně naplnilo vzduch tak nesmírným množstvím elektřiny, že to spálilo všechen dýchatelný vzduch, takže by na tom místě nemohla žít žádná živá bytost. Chomáče a střapce strašidelného světla visely ve vzduchu jako mlha nebo se převalovaly na ožehnuté podlaze a zářily nejrůznějšími odstíny červené, žluté a oranžové, naplňujíce velkou síň hrůzu nahánějícím svitem.
Vládce stál se zdviženou hlavou uprostřed řídkých mraků ohnivé mlhy. Hřeben a ostny jeho groteskního brnění zářily vlastním přízračným světlem, a zdálo se, jako by se Vládce chvěl přijímanou mocí, jako by sílil v tom mrtvém ovzduší.
Thelvyn konečně pochopil. Vládce byl tak opojen potěšením z obrazu zkázy, že nevědomky prozradil své nejskrytější tajemství. Svět tam venku mu byl nepřítelem a ubíral mu síly - teplo slunečního světla a osvěžující chladný vítr a zeleň, věci které rostly. Téměř zničil jeden svět, aby se ochránil před životodárnými věcmi, které pro něj byly jedem. Ukrýval se v temných bouřích a na hlubokých, vzdálených místech, jako byla jeho pevnost, a tam obnovoval svou sílu.
To odhalení Thelvynovi napovědělo, která z jeho zbraní bude ta správná, aby zabila takové stvoření. Vysoko zvedl hlavu a soustředil své síly Nesmrtelného Démanta. Jeho diamantové brnění zazářilo oslepujícím světlem; jasná, třpytivá, bílá záře zahnala strašidelná světla, která osvěcovala temnou síň. Potom se postavil na zadní nohy a vypadalo to, jako by explodoval v záři průzračného křišťálového světla.
Vládce sebou trhl a začal se stahovat, zoufale se snažil zaštítit své oči před tím jasným světlem. Neměl kam ustoupit, proto se pokusil nastavit oslepujícímu jasu mohutné brnění na svých zádech, jako by mu světlo působilo nezměrnou bolest. Bílá záře se do něj začala zařezávat, trhala jeho tělo na kousky, jako by to byly cáry papíru. Démant vyslal poslední záblesk intenzivního světla, a v té záři se Vládcovo groteskní tělo rozpustilo.
Ale ani to ještě nebyl Vládcův konec. Ve vzduchu, v místě, kde bylo jeho tělo, plul zdroj jeho vůle a moci, Vládcovo pravé já, ukrývající se v obrovském neživém těle. To, co Démant uviděl, byla záhadná, zcela neznámá entita křišťálu, ježící se růžovými, zlatými, modrými a zelenými krystaly. Bylo to stvoření z nejvzdálenější ze všech vnějších rovin existence, kde se všechny věci naprosto odlišovaly od života v říších smrtelníků. Před dávnou dobou putovalo vzdálenými světy, až se buď náhodou, nebo nějakým nedopatřením, nebo z vlastního rozhodnutí dostalo do světa, kde z něj jeho nezemská moc učinila boha. Ale smrtelný život pro ně byl smrtící, takže bylo nuceno vytvořit si ochrannou podobu Vládce, ve které se mohlo ukrýt.
Jasné světlo linoucí se z Démantova těla bylo pro křišťál zničující. Jeho krystaly se zakalily a začaly blednout, tříštily se a praskaly. Potom zanikající entita vybuchla a po podlaze síně se rozlétly tisíce drobounkých kousků křišťálu, které se rozplynuly jako mlha.
Démantova zář pohasla a Nesmrtelný na sebe opět vzal podobu zlatého draka a Dračího krále. Bitva byla skončena a on si nyní uvědomil, že Nesmrtelní zvolili svého bojovníka moudře, protože jasné zářivé světlo jeho bytosti se ukázalo být tou nejúčinnější zbraní. Roztáhl křídla, vyskočil do vzduchu a velkou puklinou, která rozpůlila pevnost, vylétl k nebi. Naposledy použil svou moc k tomu, aby uzavřel síň a přeměnil ji ve Vládcovu hrobku. Obrovská pevnost se otřásla v základech a začala se hroutit. Za několik okamžiků byla síň, místo jeho rozhodující bitvy s Vládcem, pohřbena hluboko pod rozdrceným a rozlámaným kamením.
Thelvyn se obrátil a letěl zpět k horám na východě. Teď už nemusel spěchat. Všechny bytosti a předměty ovládané Vládcovou vůlí byly najednou svobodné. Mohutná brána mezi světy se sama uzavřela v náhlém záblesku ohně a poslední dragemaci uprchli do divočiny. Vládcovy armády nyní neměly vedení, jeho bojovníci byli ztracení a vyděšení. Podivná zvířata, která byla zotročena Vládcovou vůlí, se teď pohybovala volná a divoká v neznámém světě.

Na okamžik se Thelvyn cítil stejně ztracený a divoký, jako kterýkoli z Vládcových bývalých otroků. Jeho poslání, důvod jeho existence, bylo splněno. Poprvé po dlouhé době ho nečekaly naléhavé problémy, které by musel řešit, ani výzvy, kterým by musel čelit, žádní nepřátelé, se kterými by musel bojovat, žádný pocit zoufalství, který by ho pronásledoval od jednoho okamžiku k dalšímu. Poprvé náležel jeho život jen a jen jemu. Ale sotva věděl, co si s tím počne.
Velká část světa teď samozřejmě čekala na to, až bude po zničující válce všechno uvedeno do pořádku. Ale to byl úkol, který přenechá jiným, protože jeho čas se chýlil ke konci.

* * *

Draci vytušili, že Thelvyn porazil Vládce, když zpozorovali, že se bouřková pevnost začala rozplývat, blýskání ustalo a temné mraky odvál vítr. Ale neodvažovali se zcela uvěřit ve své vítězství, dokud se z divočiny nevrátí Dračí král a neujistí je o tom, že jejich nepřítel byl zničen. Té noci oslavovali triumf svého krále v horách Wendarského hřebenu. Celé odpoledne lovili a opékali maso ulovené zvěře ve velkých, jásavých plamenech, popíjeli ze sudů s vínem a pivem, které jejich poslové přinesli z Vysočiny, Darokinu a jiných zemí, kde se rozšířila zpráva o vítězství Dračího krále. Bylo to poprvé v jejich dlouhé historii, kdy se celý dračí národ sešel ke společné oslavě.
Draci měli v několika následujících dnech práce víc než dost. - Nejnaléhavějším problémem bylo, co podniknout s invazní armádou tak obrovských rozměrů, která už dále nechtěla bojovat. Komandéři přestali existovat, když byl zničen Vládce; nyní to už byli jenom dragemaci, kteří se zas tolik nelišili od svých vzdálených bratrů. Ve chvíli, kdy vycítili, že je Vládce mrtev, byli navždy osvobozeni od jeho vlivu. A tak nesměle začali vyhledávat draky už tu první noc, přitahováni září oslavných ohňů. Dračí král jim odpustil a svolal jejich rozptýlené hloučky, aby dragemaci mohli pomoci napravit mnoho potíží způsobených invazí.
Vládcovi nesčetní otroci představovali mnohem větší problém, a ukázalo se, že nebude snadné jej vyřešit. S pomocí dragemaků otevřeli dračí kouzelníci ještě jednou velkou bránu mezi světy, vedoucí do hlavní pevnosti Vládce v jeho starém světě, ve kterém se jim podařilo najít umístění mnoha dalších, byť menších bran do jiných světů, které Vládce dobýval. Touto cestou se mnoho Vládcem zotročených národů vrátilo do svých vlastních světů, do svých domovů, které neviděly po celé generace. Někteří Vládcovi bojovníci nemohli být posláni domů buď proto, že jejich svět byl zničen, nebo proto, že brána do jejich světa byla ztracena. Po jistých vyjednáváních souhlasilo mnoho členů Velké aliance s tím, že se ujmou těchto národů bez domova, které se pak usadily ve Vysočině, poblíž Darokinu a Traladary a dokonce i ve vzdálené Alfatii.
Problémem byla i zvířata, nejen v horách na západě, ale také na místech, jakými byly Vysočina a Skalní domovina, kam mnoho zvířat uprchlo během předcházejících bitev. Většinou to byly velmi exotické druhy, příliš nebezpečné, aby mohly volně pobíhat v tomto novém světě. - Ten problém se dal vyřešit jediným způsobem - draci je uštvali a zabili. Zvířata, která se dala chytit, byla vrácena do světů, ze kterých pocházela, když bylo možné to určit. Některá zvířata však uprchla do divočiny, přestože se draci ze všech sil snažili, aby tomu zabránili.
Konečně přišel den, kdy draci udělali všechno, co mohli, a také pro ně nastal čas vrátit se domů. Někteří odletěli do Větroboru daleko na východě, ale většina draků se hodlala vrátit do svých skrytých království rozptýlených po celém světě. Thelvyn sám se chtěl brzy vydat do Větroboru, ale nejdřív musel se svými společníky letět do Braejru, kde se konalo závěrečné setkání Velké aliance. Marthaen a Jherdar museli okamžitě vyrazit na východ, aby se věnovali svým povinnostem, ale Kharendaen zůstala se svým druhem. A Sir George se opět vezl v sedle na jejím hřbetě.
Vysočina byla během války obrácena vzhůru nohama - a část Braastaru ležela v troskách - ale Flaemům pomohlo mnoho lidí, kteří byli Vládcem drženi v otroctví. Usadily se tam i některé další národy a přistěhovalci pilně pracovali a pomáhali znovu vybudovat svůj nový domov. Thelvyn se naposledy setkal s delegáty Velké aliance, poděkoval jim za jejich pomoc a pak je propustil, aby se mohli vrátit do svých zemí.
Samozřejmě že kromě draků nikdo nevěděl o tom, že Thelvyn je nyní Nesmrtelný a jmenuje se Démant; bylo to tajemství, které si navždycky nechají pro sebe. Po bitvě s Vládcem se Thelvyn vrátil do své podoby zlatého draka. Nyní byl nižším Nesmrtelným a byl vázán zákony, které určovaly jednání Nesmrtelných; brzy bude muset přestat zasahovat do dění ve světě. Té noci se naposledy setkal se svými společníky ve svém obydlí u Solveižina domu. Byl tam Darius Glantri i Korinn Medvědobijec a Perrantin, který přiletěl ráno na drakovi, aby mohl zastupovat Traladaru ve Velké alianci. I když toho Thelvyn nesmírně litoval, nemohl svým přátelům prozradit své tajemství, a tak nevěděl, co jim má říci, když se ho ptali, co teď bude dělat a kdy by se mohl vrátit.
"Jsi v pořádku?" zeptala se ho Solveig, když odpočíval ve velké posteli se sudem sladkého flaemského piva vedle sebe.
Thelvyna ta otázka překvapila. "Copak nevypadám dobře?
Solveig pokrčila rameny. "Vlastně ano. A to je právě to, co mě znepokojuje, když uvážím, čím jsi v posledních několika týdnech prošel. Když ses sem vrátil po několika dnech strávených ve Vládcově světě, byl jsi skoro na umření."
"Můžeš si být jistá, že se skutečně cítím velmi dobře," uklidňoval ji. "Poprvé patří můj život opravdu jenom mně. A mám kam jít."
"Ale nejprve musíš do Větroboru," zvolal Sir George a upřeně pozoroval sklenici svého oblíbeného třešňového likéru. "Poletíš tam také?" zeptal se starého rytíře Korinn.
"Požádal jsem Sira George, aby mě doprovodil," řekl Thelvyn. "Možná to bude naše poslední společná cesta. No, uvidíme."
"Až doposud jsem tě chránil před maléry," řekl Sir George, a ta poznámka způsobila, že draci zastříhali ušima.
"Jenom nezapomeň na své další přátele," zvolal Korinn. "Alespoň si teď, poprvé za všechny ty roky, co tě znám,

nebudu muset o tebe dělat starosti."
"My všichni jsme strávili dost času tím, že jsme se o Thelvyna celý život báli," řekla Solveig. "Na to, že jsi byl takový zvláštní a neohrabaný kluk, se z tebe vyklubal docela hezký drak."
Druhý den časně ráno Sir George vylezl do Kharendaenina sedla a oba draci zamířili na východ. Trochu se cestou potulovali, aby se na vlastní oči přesvědčili, že ve Skalní domovině se už pracuje na opravách škod způsobených invazí. Jarní deště hodně napomohly tomu, že se spálená Ethengarská step zase zazelenala. Postupně se do ní vracela stáda a brzy se vrátí i rody Ethengarských ze svého vyhnanství v horách na severu Skalní domoviny.
Návrat Dračího krále do Větroboru se stal velkou událostí. Draci ho oslavovali a hostili i s jeho společníky celou noc. Druhý den ráno předstoupil před Dračí parlament, protože věděl, že už brzy bude muset odejít. Formálně se představil jako Démant, nový dračí Nesmrtelný, který byl poslán zpátky na svět, aby vedl a chránil draky, a na chvíli na sebe vzal svou skutečnou podobu, aby své prohlášení dokázal. Vysvětlil, že dračí proroctví se naplnilo, ne tak, jak se draci obávali, ale s nadějí na trvalý mír pro budoucnost dračího lidu. Dodal, že už déle nebude jejich králem; jejich záležitosti bude spravovat Dračí parlament a on bude pouze jeho poradcem.
Pokusil se jim vrátit Náhrdelník draků, ale parlament jej odmítl přijmout a požádal Thelvyna, aby ho i nadále opatroval. Marthaen mu vysvětlil, že draci už o té věci diskutovali, a jejich přáním bylo, aby si Thelvyn ponechal titul Dračí král na počest velké bitvy, kterou pro ně vybojoval.
Tu noc hostili draci svého krále podruhé a potom se vydali do hor v Norwoldu, aby si tam zazpívali. V minulosti draci zpívali své prastaré písně ve zvláštních nocích roku, o letním a zimním slunovratu, ale když je před třiceti lety opustil Mocný, přestali mít o své staré slavnosti zájem. Teď měli opět chuť do zpěvu.
Pro Thelvyna to bylo něco úplně nového, protože neznal žádnou ze starých dračích písní. S potěšením naslouchal, když se draci posadili, ovinuli ocas kolem nohou, zvedli krk do výšky a zpívali hvězdám. Dračí písně byly legendou, dokonce i mezi jinými národy, protože draci měli silné, jasné hlasy a jejich velký sbor zněl o jasné noci horami a vítr jej odnášel do dálky. Elfové byli ochotni ujít stovky mil, aby je slyšeli zpívat, a plakali radostí, protože v srdci cítili nádheru toho zvuku.
Na vzdálené plošině postavili velkou slavnostní hranici a shromáždili se kolem ní. Přinesli sudy vína a velké bubny s hlubokým zvukem, které jim udávaly rytmus, když draci zpívali své nejživější písně. K překvapení všech přítomných to byla sama Kharendaen, kdo začal tančit. Velmi na ně zapůsobilo, když viděli, jak dobře tančí, protože byla mladá a silná, štíhlá a velmi půvabná. Postavila se na zadní nohy, napůl rozvinula křídla, ohýbala se a pohupovala mezi rychlými tanečními kroky v rytmu bubnů. Zlaté a hnědé zbarvení jejího pancíře jako by se chvělo v tančícím ohni a její velké oči zářily. Thelvyn ji pyšně pozoroval.
"Nikdy nebyl nikdo takový jako ona," pronesl s obdivem Jherdar. "Kněžka a bojovnice. Moudrá a divoká, statečná a krásná. Jen Nesmrtelný by si ji mohl zasloužit."
Marthaen se posadil blíž ke své družce Dareshe a pousmál se. "Moje malá sestřička vyrostla."
Sir George si ze svého cestovního vaku vytáhl láhev třešňového likéru a zvedl ji k přípitku. "Na nejlepší draky, kteří kdy žili!"
"A kteří to jsou?" zeptal se Jherdar a pohlédl na něj.
"Jak to kteří? Přeci všechna ta vaše dračí cháska," zvolal starý rytíř. "Doufám, že jste na sebe jaksepatří pyšní, protože si to zasloužíte."
"Vypadá to, jako bys z nás dělal hrdiny," zasmál se Jherdar, ale potom se odmlčel a tvářil se vážně. "Lituji toho, že mnoho našich dřívějších činů nebylo ničím, čím bychom se mohli chlubit. Teď se na všechno díváme úplně jinak."
"To si Mocný přál ze všeho nejvíc," řekl Thelvyn. "Řekl by vám, abyste nelitovali svých omylů, pokud jste se z nich dokázali poučit."
"Můžeš nám tedy odpustit trápení, které jsme ti způsobili?" zeptal se rudý drak.
"Už jsem vám odpustil dávno," pronesl Thelvyn. "Vlastně musím přiznat, že mě hodně povzbudilo, když jsem tě srazil k zemi, tenkrát, když jsem se stal Pánem draků."
Jherdar se zasmál. "Je to jediný boj v mém životě, o kterém mohu říci, že jsem rád, že jsem ho prohrál. Ale protože tato noc se zdá být jako stvořená k rozdávání pochval, je tady ještě někdo, koho bychom neměli přehlédnout. První mluvčí, jakou poctu máme pro prince drakonů?"
Marthaen otočil hlavu, aby se podíval na starého rytíře. "Slavnostně prohlašuji Sira George Kirbeyho čestným členem Dračího parlamentu. Při zvláštních příležitostech bude zván do Větroboru, aby promluvil ve prospěch ostatních příslušníků dračího rodu. A kdyby byl Sir George Dvouruký tak laskav a věnoval nám hák, který tak dlouho nosil, bude mu vyhrazeno čestné místo mezi poklady draků v Paláci Mocného."
"Tak velkou poctu si vůbec nezasloužím," poznamenal Sir George. "Ale myslím, že ji přesto přijmu, protože je nejvyšší čas, aby draci přestali přehlížet své vzdálené příbuzné."
"To slibujeme," ujistil ho Marthaen. "Nikdy nezapomeneme, že jsi chránil Dračího krále, když to draci odmítli udělat."
Pak seděli nějaký čas mlčky a pozorovali tančící Kharendaen. Zdálo se, že nezná únavu, a zatančila drakům tak, že na to dlouho nezapomenou. Nakonec poodešla do stínu a na její místo v záři ohně nastoupili další tanečníci. Posadila se vedle svého druha. Jemně se otřela svou tváří o Thelvynovu.
"Kdy sneseš vejce?" zeptal se jí její bratr.
Kharendaen poplašeně napřímila uši. "Ty o tom víš?"
"Je to z tebe cítit na sto honů," řekl jí Marthaen žertem. "Vlastně se o tom zmínil Thelvyn, tu poslední noc na západě, když rozmlouval s Mocným. Jsem rád, že Dračí král mezi námi zanechá dědice."
"Cením si tvé nabídky, že vychováš naše dítě ve Větroboru, kam patří," řekl Thelvyn. "Kharendaen a já budeme mít hodně práce."

Kharendaen obrátila hlavu, aby se na něho mohla podívat, a její velké oči se leskly slzami. "Myslela jsem, že nás musíš opustit."
Thelvyn jí něžně položil ruku kolem krku. "Byla jsi po mém boku téměř nepřetržitě od chvíle, kdy jsem se stal Pánem draků. Sdílela jsi se mnou všechna nebezpečí a útrapy. Nemohl bych tě teď opustit."
Ještě víc se k němu přitiskla a Thelvyn ji k sobě pevně přivinul. Po chvíli se podíval na své společníky. "Teď musím odejít. Jak víte, Nesmrtelným není dovoleno přímo zasahovat do běhu smrtelného světa. V mém případě udělali ostatní Nesmrtelní výjimku, abych vás mohl ochránit před velkým nebezpečím. Ale nyní se musím podvolit starému zákonu."
"Ale vrátíš se," řekl Jherdar a vypadal smutně.
"Budu se k vám vracet často," slíbil Thelvyn. "Ale od nynějška bude mým úkolem pouze pozorovat a radit, protože pro mě stále platí příkaz Mocného, abych pomáhal drakům při odhalování jejich osudu. Ale Mocný mi dovolil, abych si mezi zlatými draky vybral čtyři společníky, kteří mi budou sloužit a pomáhat, pokud se ukázalo, že jsou hodni takové pocty. Musíte uznat, že nikdo si to nezaslouží víc než Kharendaen."
"Takže zbývají ještě tři volná místa," poznamenal Sir George s pohledem upřeným na Marthaena. "Možná by se ti hodili nějací dobrovolníci."
"Moje místo je tady," nedal se přesvědčit Marthaen. Ten návrh ho opravdu poplašil.
"Souhlasím," řekl Thelvyn. "A protože jsi vždycky věřil v draky stejně jako já, nejlépe jim posloužíš tady. Ale není třeba rozhodovat ve spěchu."
Chvíli seděli mlčky a pozorovali živý tanec mladých draků. Jejich namáhavá práce byla u konce a těžké časy měli za sebou, ale konec nebyl tak smutný, jak se obávali. Byli spokojeni.
"A co ty?" zeptal se Thelvyn Sira George. "Pokud se hodláš vrátit ke svému dřívějšímu životu dobrodruha, potom strávím každou volnou chvilku tím, že se o tebe budu bát."
"Dobrodružství?" odpověděl Sir George. "Jsem jenom starý obchodník se starožitnostmi, na to nezapomínej. Ale myslím, že přišel čas, abych se vrátil domů. Mezi draky už jsem žil dost dlouho. Teď mi z toho jde hlava kolem a jsem zmatený. Potřebuji chvilku pobýt v pohodlí. Jsem jen příbuzný draků a mezi skutečnými draky se cítím trochu nesvůj."

Epilog

UPLYNULY TŘI ROKY OD TÉ DOBY, KDY DRAčí král porazil Vládce, a tak náhle ukončil zničující válku. Po večeru písní na plošině odletěl Dračí král na východ a už ho nikdo nespatřil. Zdálo se, že nikdo neví, co se stalo s hrdinou, kterému byli všichni tolik zavázáni. Lidé někdy zahlédli osamělého draka, který se nechal unášet větrem nad vzdálenými horami, a s vděčností mysleli na statečné draky, kteří proti všemu očekávání zuřivě bojovali, aby je ochránili před nepřítelem, kterému by sami nikdy nedokázali čelit.
Většina stop po vpádu invazní armády už byla ve Vysočině zahlazena. Jedinou výjimkou byl Braastar, který utrpěl nejvíc škod. Pro tuto část světa nastal čas rozkvětu. Většina lidí byla vděčná, protože byli uchráněni před jistou smrtí nebo zotročením, a nezapomněli, jak všichni odložili vzájemné neshody a nemysleli na rozdíly mezi sebou, ale jednotně se postavili proti společnému nepříteli. A tak ve většině zemí panoval klid, protože lidé si uvědomili, jak velkou cenu má život v míru.

Jednoho jarního rána, kdy slunce jasně svítilo a každý pospíchal za prací, se v ulicích Braejru objevili dva cizinci. Vypadali velmi zvláštně, nepochybně přicházeli z nějaké cizí země - muž a žena, oba vysocí a štíhlí, ale pevných postav, s černými vlasy a velkýma očima. Nikdo je tam ještě nikdy neviděl, ale byli dobře oblečeni, možná by se dalo říci okázale, a očividně jemných způsobů, takže si jich nikdo příliš nevšímal. Flaemové si zvykli nejen na to, že cizince často viděli, ale cizinci dokonce žili mezi nimi, takže dvojice nevinně vyhlížejících neznámých nevzbudila zvláštní pozornost. Časy se opravdu změnily.
Oba cizinci se zastavili u domu Sira George Kirbeyho. Byl to pohodlný městský dům v zámožné městské čtvrti. Stačilo sejít ulicí dolů a zatočit za roh a ocitli se u domu, kde žil několik let s Thelvynem Liščí oko. Starý rytíř si zřejmě někam na chvilku odskočil, a tak vešli dovnitř, kde na něho chtěli počkat. Dveře byly sice zamčené, ale vysoký, snědý muž použil kouzlo, kterými dveře rychle otevřel. V domě nikdo nebyl, jen dosti hlučný pták, velký zelený papoušek s dlouhými červenými ocasními pery a zobákem, za který by se nemusel stydět ani gryf. Papoušek seděl na bidýlku v kleci v pracovně a chvílemi zvonil na zvonek, který visel na řetízku, a pak se hystericky smál. Něco takového bylo Siru Georgovi tak nepodobné, že to oba úplně fascinovalo. Ale papoušek odmítal mluvit, jen dál zvonil na zvonek a pak se smál svým hlasitým, veselým smíchem.
Sir George se vrátil za několik minut. V prvním okamžiku návštěvníky nepoznal, protože je nikdy předtím neviděl v podobě, kterou na sebe nyní vzali. Potom si uvědomil, že se svými rysy podobají Eldarům z Větroboru, a hned věděl, že je to Thelvyn a Kharendaen. Nic by ho nemohlo potěšit víc. Přinutil je, aby se posadili do pohodlných křesel v pracovně, a už nesl sklenice se svým nejlepším třešňovým likérem. Připravil se na dlouhé povídání.
Bohužel se ukázalo, že je papoušek neúnavně vyzvánějící na zvonek nehodlá nechat v klidu. Sir George ho proklel v jakési podivné cizí řeči, přehodil přes klec kus těžké látky a pak ji odnesl do zadního pokoje a zamkl dveře. Právě se vrátil, když zaslechli vzdálený hlas zvonku, po kterém následoval ďábelský smích.
"Nikdy jsi neměl slabost pro domácí mazlíčky," poznamenal Thelvyn. "S výjimkou jednoho osiřelého draka, kterého jsi vychovával."
"Oh, ten pták není žádný můj mazlíček," prohlásil Sir George. "Je to kletba mého nebohého života, trest za veškeré moje hříchy, pohroma pro mou trpělivost. Ale také to bylo mé dědictví, takže co jsem mohl dělat?"
"Dědictví?" zeptala se Kharendaen. "Nevím, jestli se mohu zeptat, co jsi provedl, že sis ho zasloužil."
"Přesnější by bylo říct, že je to klíč k mému dědictví," vysvětloval Sir George. Usrkl ze své sklenice a povzdychl. Ke spokojenosti mu stačila odporně nasládlá vůně té ohavné třešňové břečky. "Ten červenooocasý trouba se ke mně dostal s uctivým poručením od mága Artacia z Ierendi, mého letitého přítele a kolegy, odborníka na starožitnosti a jejich sběratele. Na začátku letošního roku zemřel a chtěl, abych převzal úkryt se starobylými poklady, které nedávno objevil. Artacious byl velký nadšenec, pokud šlo o hádanky a taky jeho malé žertíky. Jedině ten pták ví, kde poklad hledat."
"Ale ten pták nemluví," poznamenal Thelvyn.
"Ten pták jen nerad mluví," opravil ho nevrle Sir George. "Jedinou zvrhlou radostí v jeho bídném životě je zvonění na zvonek a smích. Dokáže na ten zatracený zvonek vyzvánět celý den, noc co noc, celé týdny, a nikdy ho to nepřestane bavit. Dělal jsem všechno možné, abych ho přiměl promluvit. Nakonec jsem pozval Perrantina a doufal jsem, že ho něco napadne."
"Věděl Perrantin, co s tím udělat?" zeptal se Thelvyn. On i Kharendaen jen s obtížemi skrývali své pobavení.
"Ano, jistě. Vyndal z klece ten proklatý zvonek a ten pták dvě hodiny nepřetržitě mluvil a mluvil. Jediná potíž byla v tom, že jsme neměli ani tušení, co říká. Trvalo nám dva týdny, než jsme přišli na to, že mluví pouze starým nářečím heldanských klanů, což je dosti obhroublý jazyk, který se hodí pouze pro nabručené heldanské čaroděje a nesnesitelné papoušky."
Thelvyn se nakonec vzdal a hlasitě se rozesmál. "Teď už vím, proč jsi mi v posledních letech tolik chyběl."
Sir George se zamračil. "Zní to, jako by ti až do nynějška unikal důvod, proč mě postrádáš. Není to moje chyba. To ty jsi musel odejít, i když se situace konečně začala uklidňovat a mohli jsme se navzájem těšit ze své společnosti."
"Říkal jsi, že potřebuješ jít domů a chvíli si užívat pohodlí," připomněl mu Thelvyn. "Zdá se, že sis našel pohodlný domov, ale nevím, jestli ses vrátil ke svým dobrodružným výpravám."
"Vlastně ano," odpověděl Sir George. "Když byla hrozba invaze zažehnána, Solveig měla ve Vysočině plné ruce práce s tím, aby dala všechno do pořádku; hlavně musela něco podniknout se všemi lidmi, osvobozenými od Vládcovy vůle, kteří se tu usadili. Když jste odešli, Solveig byla jediné vzpurné dítě, které zůstalo v mé péči. Vrátil jsem se sem, aby se mohla věnovat své práci."
Vyprávěl svým návštěvníkům o Solveig a o všem, co vykonala v posledních třech letech. Vysočina prosperovala, protože se stala důležitým místem v té části světa. Dobře se dařilo obchodu, na jihu se obchodovalo s Darokinem a na východě se Skalní domovinou. Flaemové byli nyní neobyčejně zadobře se všemi svými sousedy, s výjimkou sice slabé, ale rostoucí nespokojenosti s Ethengarskými. Od války začaly být jejich rody agresivnější a nepřátelštější vůči lidem cestujícím jejich zemí. Spálením stepi přišli o hodně. Země se už sice dávno vzpamatovala, ale pokud jde o stáda, tam Ethengarští utrpěli citelnou ztrátu a teď často podnikají loupežné nájezdy, aby se nějak uživili.
Solveig zůstala v čele rady - a ohňové čaroděje držela zkrátka, i když je povzbuzovala k tomu, aby také přispívali ke společnému blahobytu. Alessa Vyledaarová byla stále její blízkou přítelkyní a také jejím oddaným stoupencem, což nesmírně prospělo zachování jednoty mezi ohňovými čaroději a vládou. Solveig se také podařilo zmírnit nenávist, kterou Flaemové chovali k Alfatijským. - V minulosti tím promarnili mnoho času i energie. Bohužel se objevily známky toho, že se Alfatijští znovu zabývají svými starými zájmy o rozšíření své říše, ale to byla spíš starost jejich nejbližších sousedů, jako byl třeba Thyatis. Překvapující bylo, že se Alfatijští pokoušeli proniknout zpět do svých sídel v Norwoldu, což bylo důkazem toho, že jsou lidé, kteří se nikdy nepoučí ze svých chyb, ať už je to stojí cokoli.

Ve Skalní domovině se nic nezměnilo. Oprava škod způsobených v době invaze už byla dávno dokončena. Největší starosti nyní působila skutečnost, že se začal zhoršovat zdravotní stav krále Darobana, a bylo stále pravděpodobnější, že se příštím králem stane Korinn. Ať už se jeho bratr zotaví nebo nezotaví natolik, aby se mohl stát králem, Korinn byl nyní mezi lidem oblíbený a vážený, a zdálo se, že jeho bratrovi vyhovuje úloha Korinnova hlavního stoupence a rádce. Solveig se usadila a nedávno se provdala za Daria Glantriho, který se rozhodl žít s ní v Braejru, v domě, který kdysi dávno patřil Thelvynovi. Kharendaenino obydlí ve skladišti bylo stále připraveno posloužit drakům, kteří by navštívili Braejr. Sir George byl přesvědčen, že novomanželé dříve či později odejdou zpátky do Thyatisu. Solveig často mluvila o tom, že se vrátí do svého domova v Thyatisu.
"A co draci?" zeptal se konečně Sir George.
"Drakům ubíhá čas pomalu," odpověděl Thelvyn. "Pro ně jako by válka právě skončila a jejich životy se teprve začínají vracet do normálních kolejí."
"Myslíš, že si budou pamatovat to, co se naučili podle přání Mocného?"
"Budou, to se neboj," prohlásil důrazně Thelvyn. "Možná to chvíli potrvá, než se to projeví. Změny, které mohou v některých zemích nastat za několik let, mohou drakům zabrat staletí. Ale jsou věci, které už nikdy nebudou tak jako dřív. Objevili svoji skrytou vznešenost a je pro ně stále těžší chovat se jako zvířata, tak jak to dělávali kdysi. Mohlo by být zajímavé vidět, co se z Národa draků stane za tisíc let."
"Kdybychom nemluvili o dracích, byl bych v pokušení říci, že je to pekelně dlouhá doba," poznamenal Sir George filozoficky. "A co vy dva? Už se vám vyklubalo nějaké vajíčko?"
"Před dvěma roky," řekla Kharendaen a bylo na ní vidět, že je na to pyšná. "Thelvyn od začátku věděl, že to bude dračice, ale nechával si to pro sebe. Jmenuje se Therandael. Marthaen a Daresha se o ni starají, když máme teď s Thelvynem nějaké vyřizování ve smrtelném světě."
"Myslím, že bych toho malého draka rád viděl," zahloubal se Sir George. "Máte v plánu mít ještě další dráče?"
Thelvyn zavrtěl hlavou. "Musel bych se vzdát své nesmrtelnosti, abych mohl zplodit další děti, a to by nebylo moudré."
"Tak co jste vy dva v poslední době prováděli?"
Thelvyn rychle pohlédl na Kharendaen, než pokračoval. "Máme hodně práce a čekáme, že ještě dlouho budeme mít co dělat. To je hlavní důvod, proč jsme přišli. Nevadilo by ti vydat se s námi dnes v noci na malý výlet do divočiny? Už je to dlouho, kdy ses naposledy vezl v dračím sedle."
"To máš pravdu," řekl Sir George. Ten nápad ho očividně zaujal. "Už se na to těším."
Společně povečeřeli a pak se vrátili do pracovny, aby si povídali o starých časech, dokud se úplně nesetmí. Sir George jim vyprávěl o svých cestách a dobrodružstvích, která zažil od konce války, a Thelvyn s tichým uspokojením naslouchal. I když se starý rytíř rozhodl opustit Větrobor a vrátit se ke svému starému životu dobrodruha, v době války si zvykl na dračí společnost a bylo jasné, že mu draci chybějí. Když padla noc, došli ulicemi Braejru až k městskému parku. Rychle si našli tiché místo, kde se Thelvyn a Kharendaen mohli vrátit do dračí podoby. Sir George si všiml, že Thelvyn má na zádech dračí sedlo.
Starý rytíř se vyšplhal do sedla a draci vzlétli k noční obloze, jak nejtišeji uměli, a nezpozorováni odletěli z města. Obrátili se na východ k pohoří Kolos, rychle uháněli nad hustě zalesněnými kopci a potom začali stoupat do výšky. Konečně draci našli místo, které hledali, a zakroužili, aby mohli přistát na malé louce obklopené vysokým borovým lesem, který pokrýval svahy na úpatí hor.
"Ptal ses, co jsme v poslední době dělali," řekl Thelvyn, když Sir George slezl ze sedla. "Kromě toho, že jsem vedl draky, objevil jsem také spoustu jiné práce. Strávili jsme hodně času tím, že jsme tajně cestovali po světě a pozorovali rozmáhající se civilizaci. Chceme udělat všechno, co bude v našich silách, abychom zajistili, že v budoucnu bude ve světě místo i pro draky."
"To je pěkně těžký úkol," poznamenal Sir George. "Připouštím, že ve válce proti Vládci se svět naučil důvěřovat drakům, stejně jako se draci naučili důvěřovat sobě navzájem. Ale ještě se musí hodně učit, aby uměli jednat civilizovaným způsobem. A i když se jim to podaří, zbytek světa bude potřebovat dlouhý čas na to, aby se naučil draky přijímat jako sobě rovné."
"Předpokládám, že najít ve světě místo pro draky mi zabere několik století," připustil Thelvyn. "Budu potřebovat veškerou dostupnou pomoc. Proto jsme tady. Chtěl jsem zjistit, jestli ses třeba už nenabažil svého pohodlí a nechtěl by ses pustit do malého dobrodružství."
"Já?" protestoval Sir George, kterého ten návrh překvapil. "Nejsem zlatý drak, copak jsi zapomněl? Jsem jenom vzpurný drakon, a tudíž nejsem vhodným společníkem pro Nesmrtelného Démanta."
"Jsou jisté záležitosti, které pro mě můžeš vyřídit jen ty," ujišťoval ho Thelvyn. "A jestli si pořád myslíš, že pouze drak je hoden služby u Nesmrtelného, pak si uvědom jednu věc. Je v mé moci, abych ti takovou výsadu udělil."
Sir George náhle polekaně vyskočil, protože si uvědomil, že se s ním něco stalo. Podíval se na sebe a spatřil zlatého draka. Stal se z něj zlatý drak! Zdálo se, že jeho první reakcí je naprostý zmatek. Ta změna se přihodila tak náhle a nečekaně, že nevěděl, co si o tom má myslet. Alespoň že mu dračí podoba byla blízká, po tolika letech, kdy byl drakon. Natáčel všelijak hlavu, aby se na sebe mohl lépe podívat, a prohlídku skončil tím, že obešel celý kruh, jako když pes honí svůj ocásek.
"Mohu s tebou tedy počítat?" zeptal se Thelvyn opatrně, aby nedal najevo své pobavení.
Sir George vzhlédl. "Nu, řekl bych, že ano. Nechci tě nějak kritizovat, ale myslím, že jsi nám vybral nádherný úkol, i když nebude snadné jej splnit."
Thelvyn neodpověděl. Nechtěl přiznat, že úkol, který leží před ním a jeho společníky, bude mnohem důležitější a také obtížnější, než by Sir George mohl kdy tušit. Dokonce ani Nesmrtelní neviděli jasně, co přinese budoucnost, ale některé

události byly nevyhnutelné. Nemohl předpovědět proč nebo kdy, ale věděl, že jednoho dne, během staletí, která přijdou, budou draci nuceni jít opět do války.